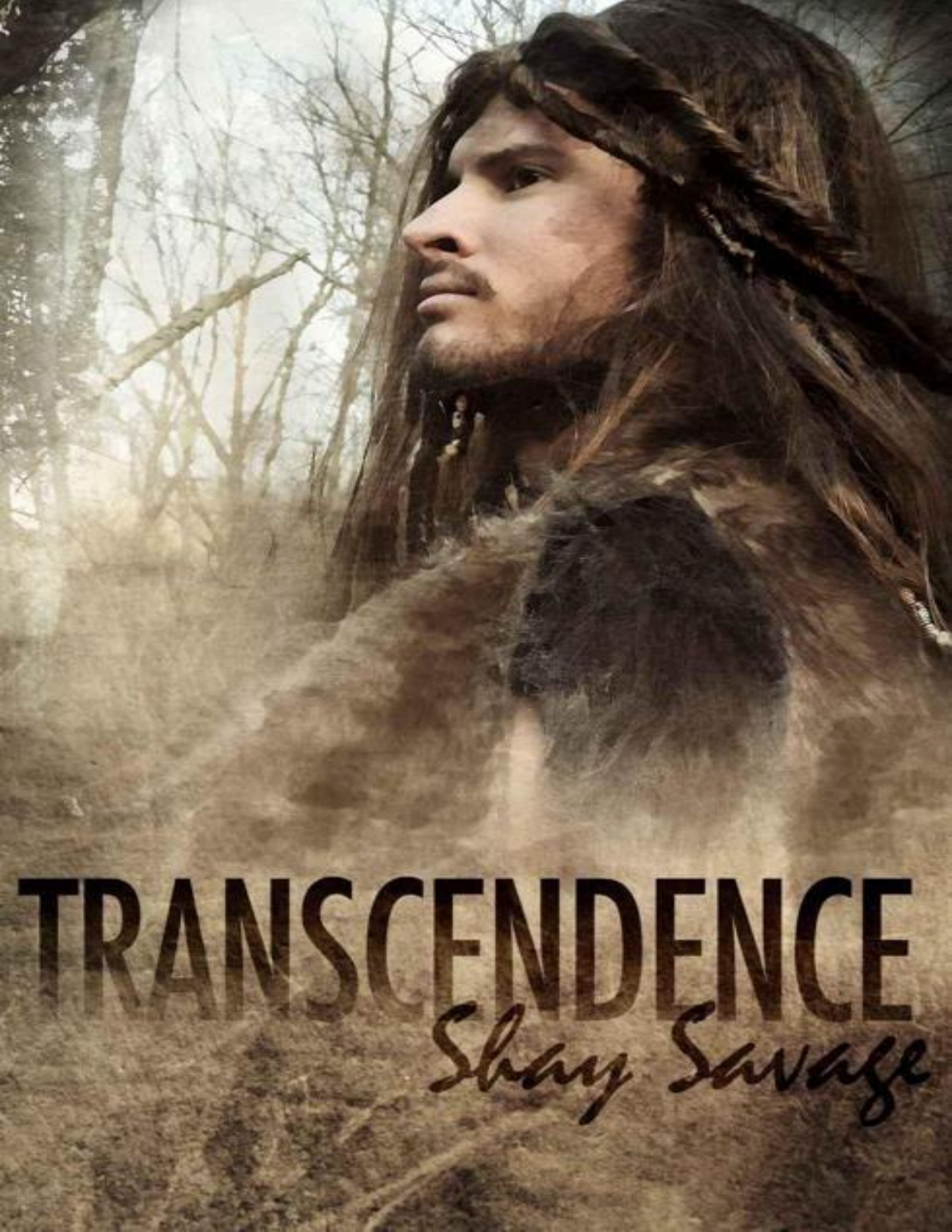

TRANSCENDENCE
Shay Savage

Tüm Grup Ve Kanal Linklerimiz

ANA GRUP KANALI
https://t.me/ayisigikitap

ANA GRUP
https://t.me/+Y57c4IdofFYyMDJi

WATTPAD
https://t.me/ayisigiwatty

İNGİLİZCE
https://t.me/Moonlightlibrary1

ÇEVİRİ GRUBU
https://t.me/moonlightceviri

SESLİ KİTAP
https://t.me/seslikitapayisigi

ÇEVİRİ İSTEK GRUBU
https://t.me/moonlighttranslatee

Yakında Gelecek Olan Kitaplar
https://t.me/moonlightistek

Kitap istek grubu PDF olmayan kitapları buraya yazın.
https://t.me/+Nh5ArzeHr41kYWI0

Telif Hakkı© 2014 Shay Savage
Shay Savage Tarafından
Yayımlanmıştır
Tüm Hakları Saklıdır
Formatlama & Kapak Tasarımı : Mayhem Cover Creations
Düzenleme : Chaya & Tamara

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kısa alıntılar ya da kaynak gösterme dışında, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik ya da mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazar Shay Savage'ın açık izni olmaksızın inceleme veya eleştiri yazılarında yer alan alıntılar.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür veya hayal ürünü olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

DEDİKASYON

Mağara adamı gibi *davranan* adam hakkında bir hikaye değil, *gerçek* bir mağara adamı hakkında bir hikaye isteyenler için! Hoh!

Bunu bir araya getirmemize yardımcı olan muhteşem ekibe özel teşekkürler: Chaya, Tamara, Heather, Adam, Ellie, Holly, Jada, Jamie ve sokak ekibimdeki herkese sürekli teşvik ve destekleri için!

ÖNEMLİ YAZAR NOTU

Sol yarımkürede yer alan Broca Bölgesi, beynin hem sözlü hem de sözsüz dilin anlaşılmasıyla ilişkili bölümüdür. İngilizce anlamanızı, Çince konuşmayı öğrenmenizi, odanın diğer ucuyla iletişim kurmak için işaret dilini kullanmanızı ve hatta Pictionary oynamanızı sağlayan şey budur.

Evet, Pictionary.

Bu sayfadaki kelimeleri okumak da sembolleri alıp zihninizin tanıdığı ve anladığı kelimelere dönüştürmek için Broca bölgesini kullanır. Beynin bu bölümü Homo sapiens'in nasıl iletişim kurduğundan tamamen .

Peki ya birinin beyninde Broca Bölgesi yoksa?

Mağara adamı Ehd ile tanışın. Ehd, insan benzeri bir primatın (biz ona Homo savage diyeceğiz, tamam mı?) tamamen hayali bir formu ve beyninde Broca Bölgesi olmaması dışında modern insanlara oldukça benziyor.

Bu ne anlama geliyor?

Bunun anlamı Ehd konuşmayı öğrenemez. Sadece yeteneği yok. Hala oldukça zeki ve öğrenme yeteneğine sahip; sadece birinin çıkardığı sesleri hiçbir zaman herhangi bir nesne veya eylemle ilişkilendiremeyecek. Bir sesi istenen bir davranışla ilişkilendirmeyi öğrenebilir - yani, belirli bir ses çıkarırsa başkalarının tepkilerini etkileyebileceğini anlayabilir, ancak sesi asla iki yaşındaki çocuğunuz gibi eylemle gerçekten ilişkilendirmeyecektir.

Bu tıpkı köpeğinizin bir sürü komut öğrenmesine rağmen "yürü" kelimesini bilmemesine benzer. Bu köpeğin zeki olmadığı anlamına gelmez; yine de tasmayı alıp ön kapıya kadar taşıyacaktır. Bu sadece dil kapasitesine sahip olmadığı anlamına gelir.

Yani, ne olursa olsun, Ehd asla İngilizce, Fransızca ya da COBOL konuşamayacak. Bu onun yetenekleri dahilinde değil. Yine de zeki bir çocuk - birçok yönden kendine gelecektir.

Eğer bu size mantıklı gelmiyorsa ya da bir nörologsanız ve nefesinizin altında "BS" diye mırıldanıyorsanız, unutmayın, siz bunu mırıldanırken ben "sanatsal lisans" diye mırıldanıyorum;)

İyi eğlenceler!

İÇİNDEKİLER

İthaf Önemli Yazar Notu
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Onaltı
Yedinci Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci Bölüm
Bölüm Bölüm
YirmiOnyedinci
Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Yirmi Dördüncü Bölüm Sonsöz
Shay Savageın Diğer Kitapları
'Yazar Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Her sabah yaptığım gibi soğuk ve karanlığa yakın bir şekilde uyanıyorum. Etrafımda yaşadığım kayalık mağaranın soğuk taşları var. Etrafımı saran hayvan kürklerinden gelen bir sıcaklık var ve kendimi onlardan uzaklaştırıp toprak ve kaya üzerinde sürünerek ateş çukurumdaki parlayan kömürlerin üzerine bir kütük eklemek zor oluyor. Birkaç dakika içinde alevler odunların kenarlarını yalıyor ve ateş küçük mağarayı daha da ısıtana kadar serin havadan korunmak için kürkümü etrafıma biraz daha sıkı sarıyorum.

Dışarıya açılan çatlağın dışından gelen en zayıf parıltı görülebiliyor, ancak henüz dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum. Bedenim zayıflamış durumda ve zihnimin içinde devam etmek isteyen çok az şey var
-Hayatta kalmak için.

Yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu.

Alevlerin yükselişini izlerken, mesanemi boşaltma ihtiyacı aciliyet kazanıyor. Derin bir nefesle kaslarımı zorlayarak kendimi ayağa kaldırıyorum ve mağaramın hemen dışındaki çıkıntıya doğru ilerliyorum. Dışarıda hava daha da soğuk ama bahar güneşi daha sıcak bir gün vaat ediyor.

Bir süre sabah kuşlarının ötüşünü dinliyorum ve yuvalarından yumurta toplamalarının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Umarım uzun sürmez, ama o zamana kadar beklersem çok geç olacağını da biliyorum.

Yemek yemem lazım.

İlk kez değil, mağarama geri dönmeyi, uzanmayı ve açlığın beni ele geçirmesine izin vermeyi düşünüyorum. Yorgunum, üşüyorum ve yalnızım. Hayatta kalmak için bu kadar çok çalışmaya devam etmem için bir neden olduğundan emin değilim.

Uzun bir iç çekişle, henüz pes etmemeye karar veriyorum.

Mağaranın girişinin kenarına dayalı duran uzun, düz sopaya bakıyorum ve onu kavramak için uzanıyorum. Ucu keskin ama büyük bir hayvanın derisini delecek kadar keskin mi emin değilim. Yine başarısız olamayacağımı biliyorum, yoksa bu ölümüm anlamına gelecek, bu yüzden çubuğu içeri getiriyorum ve basit aletler koleksiyonumdan keskin bir çakmaktaşı parçasına uzanıyorum.

Sopanın ucu kolumun altında dururken, çakmak taşını sopanın ucunda gezdirmeye başlıyorum, böylece ucu daha da keskinleşiyor. Gidiyorum.

Yavaşça, çok zorlamamaya ya da çok hızlı çalışmamaya dikkat ederek - zaten sabırsızlıkla iki mızrak daha kırdım ve bir tane daha kırmayı göze alamam.

Bu çaba sabahın büyük bir kısmını alıyor ve mağaradan çıkmaya başladığımda daha da gecikiyorum çünkü kahverengi otların arasında bir hareket görüyorum. Kendimi mağaramın girişine konumlandırıyorum ve bir köpek sürüsünün vadiye doğru tırıs tırıs ilerleyişini yakından izliyorum.

Çok büyükler, en büyük erkek uzun kuyruğuyla neredeyse benim iki boyum kadar. Kocaman kafaları, uzun burunları ve kısa, tıknaz boyunları var. Yırtıcı sürüsü, başka bir hayvanın kokusunu takip ederken burunları bir o yana bir bu yana hareket ederek tarlada hızla ilerliyor.

Hyaenodonlar.

Hyaenodonlarla ilgili ilk hatırladığım şey, ben çocukken kabilemin ormandaki bölgesine gelmeleriydi. Annem onları görür görmez beni ve iki kardeşimi kaptığı gibi bölgeden kaçmıştı ve neredeyse akşam olana kadar geri dönmemiştik. Döndüğümüzde, sürü kış için depoladığımız yiyeceklerin çoğunu, son avımızdan kalan etleri yok etmiş ve onları kabilenin geri kalanından uzak tutmaya çalışan iki adamı öldürmüştü.

Bu hayvanlar acımasız yırtıcılar ve karşılaştıkları her şeye saldırıyorlar. Bir keresinde, ateş azaldığında ve onları korkutmaya yetmediğinde küçük mağaramı keşfettiler. Avımı geride bırakıp onlar gidene kadar ormanda saklanmak zorunda kaldım ama avımın tüm etini yediler, derisini parçaladılar ve kemiklerini dağıttılar.

Beni ya da mağaramı fark etmemelerini umarak nefesimi tutuyorum. Ateşin kokusu genellikle onları uzak tutsa da, açlıkları daha önce olduğu gibi kokuyu görmezden gelmelerine neden olabilir. Mızrağın sapını kavrıyorum ve avucumdaki terin orada biriktiğini hissediyorum. Hyaenodonlar açık alanda ilerlemeye devam ediyor ve sonra uzak taraftaki ağaçların arasında kayboluyor. Kuzeye, avlanmayı umduğum bozkırlardan uzaklaştıklarını görünce rahat bir nefes alıyorum. Yine de dışarı çıkmadan önce bir süre daha bekliyorum, geri dönüp kokumu almayacaklarından emin olmak istiyorum.

Gittiklerinden emin olduktan sonra çukur tuzağıma doğru yola çıkıyorum. Platonun tepesine tırmanış engebeli ve zor ama çok uzun sürmüyor. Tepeye ulaştığımda rüzgâr etrafımı sarıyor ve uzaktaki antilop sürüsünü gördüğümde parmaklarım sivri dalın ucunu sıkıyor.

açık alanın kenarında. Tek umudum mızrağımın ufukta beliren antiloplardan birinin derisini delecek kadar güçlü olması. Tabii önce üç gündür kazdığım çukura düşmeleri gerekecek. Zihnim, başkalarının da olduğu ve avlanmanın çok daha kolay olduğu zamanlara geri dönüyor.

Çok çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Artık yalnızım.

Çömelerek yavaşça ve dikkatlice ilerliyorum, kendimi kayaların arkasına saklamaya ve hayvanlardan rüzgar altında kalmaya çalışıyorum. Sürünün çukur tuzağıma ne kadar yaklaştığını gördüğümde kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başlıyor. Pozisyonumu alıyorum ve koruyucu kayaların arkasına sığınıyorum.

Çok geçmeden, sürünün yaklaşırken çıkardığı tırmalama seslerini duyabiliyorum. Saklandığım kayanın arkasına biraz daha eğiliyorum, gergin ve endişeliyim. Midemin gurultusu çoktan kesildi ama açlık hâlâ orada, bedenimin zayıflığına yansıyor. Kafamın arkasında, bu sefer başarısız olmanın ölüm anlamına geldiğini biliyorum - yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu. Gücümü hızla kaybediyorum ve o da gittiğinde, daha fazla hayatta kalamayacağım.

Kuru hava etrafımda ıslık çalıyor ve bozkırın otlarını bir ileri bir geri savuruyor. Sürü yanımdan yavaşça geçerken geriliyor, varlığımı fark etmesinler diye nefesimi tutmaya çalışıyorum. Çok çabuk korkarlarsa, doğru yöne koşmayabilirler.

Elimden geldiğince mükemmel bir zamanlama yapıyorum ve kayanın arkasından atlayarak koşuyorum. Çığlık atarken ve kollarımı canavarlara doğru sallarken boğazım ağrıyor. Çığlıklarım karşısında irkilerek kaçışmaya başlıyorlar. Peşlerinden koşuyorum, sürünün arkasından dolanırken onlara tekrar bağırabilmek için hızla hava alıyorum ve onları kayalıklara biraz daha yaklaştırmaya çalışıyorum. Koşarken toynakları kuru otlara çarpıyor, birçoğu gizlemek için uzun, ince dallar ve yapraklarla örtmüş olmama rağmen kazdığım çukurdan uzaklaşıyor.

Haykırıyorum ama bu sefer hayal kırıklığı içinde. En azından bir ya da ikisini hedefime doğru itmeyi umarak sağa doğru koşturuyorum. Doğru yöne gitmiyorlar ve çaresizlikten bir hıçkırığın boğazıma düğümlendiğini hissediyorum. Tam bir geceyi daha aç geçirecekmişim gibi görünürken, içlerinden biri sürünün geri kalanından ayrılıp deliğe doğru koşmaya başlıyor.

Bir saniye sonra, bir kayboluyor.

Rahat bir nefes alıyorum ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Efordan midem bulanıyor ve başım dönüyor, yarı tökezliyorum, yarı koşarak çukurun kenarına geliyorum. Hayvan çığlık atıp özgürlüğe atlamaya çalışırken boynuzlarının uçları görünüyor ama çukuru çok derin kazmışım; düşerken bacağını yaralamış ve kaçamıyor. Dikkatli bir şekilde çukurun kenarına ilerliyorum, hayvanın boğazına dikkatli bir şekilde nişan alıyorum ve mızrağımı olabildiğince sert bir şekilde saplıyorum.

Antilop tekrar çığlık atıyor ve çukurun duvarlarını tekmeleyerek üzerine toz yağmasına neden oluyor ve sonra hareketsiz yatıyor.

Ne kadar yorgun olursam olayım, dinlenmeme izin veremem. Hayvan kanadıkça, kokusu diğer yırtıcıları -benden daha büyük olanları- çekecektir. Kaybedecek zamanım yok. Çukura atlıyorum ve mızrağımı antilobun boynundan dikkatlice çıkarıyorum. Silahın kırılmamış olması beni çok şaşırttı, hatta belki tekrar kullanabilirim. Onu yukarı ve çukurun dışına fırlatıyorum ve sonra leşi omzumun üzerinden yukarı kaldırıyorum. Dizlerim altımda bükülmeye çalışıyor ve başka bir baş dönmesi dalgası vuruyor. Cesedi delikten dışarı iterken ve sonra kendim tırmanırken bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tekrar düz bir zemine çıktığımda hayvanın bacaklarından tutup sırtıma ve omuzlarıma atmak daha kolay oluyor ve sert kışın gücümü tamamen tüketmemiş olmasına seviniyorum. Leşi düzgün bir şekilde yerleştirdikten sonra kayalıklara doğru geri dönüp aşağıdaki vadiye inmeye başlıyorum. Hayvanı tutarken ayağımı sabit tutmak zor, ama açlığım beni yönlendiriyor. Dibe ulaştığımda, aşmam gereken sadece kayadaki açıklığa kadar uzanan kısa bir patika kalıyor. Kalçalarım ve kollarım acıyla yanarken bir an duraksıyorum ve sonra ilerliyorum. Kayaların arasındaki çatlağa ulaştığımda, hayvanı taşırken mağaraya giremeyeceğimi fark ediyorum. Önce antilobu kayadan itip sonra onu takip etmem gerekiyor.

Hemen içeride, ateşimin kömürleri artık alev olmamasına rağmen parlak bir şekilde yanıyor. Ateşi hızla yeniden yakıyorum -herhangi bir rakibi avımdan uzak tutmalı- ve nefes almak için bir anlığına topuklarımın üzerine oturuyorum. Dinlenmem kısa sürdü ve hemen akşam yemeğim üzerinde çalışmaya başladım. Karkası ters çeviriyorum, bir çakmaktaşı parçasıyla boğazından karnına kadar açıyorum ve hiç vakit kaybetmeden ateşin üzerindeki şişin üzerine dizmek için birkaç et şeridi kesiyorum. Midem bana yalvarsa da çiğ yememek için kendimi zorlamam gerekiyor. Bunu yaparsam sadece midem bulanacak; sabrın faydalarını anlayamayacak kadar çok kez bu durumda kaldım.

İlk birkaç parça piştikten sonra hemen hayvanın derisini yüzüyorum ve deriyi mağaramın bir tarafındaki iki büyük kayanın üzerine seriyorum. Yapacağım

Daha güçlü olduğumda başka bir zaman temizleyip iyileştireceğim. Karkasın geri kalanını yerden kaldırmaya yardım edecek bir şeye ihtiyacım var ve bu iş için mükemmel bir alet olacağını bildiğim mızrağımı arıyorum. Onu göremiyorum ve çukur tuzağının yanında bıraktığımı fark ediyorum.

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve gözlerime bastırıyorum. Kafamda o kadar çok baskı var ki şakaklarımın zonklamasına neden oluyor. Silahımı geride bırakacak kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyorum. Aynı zamanda, onu almak için geri dönmeyi düşünemeyecek kadar bitkinim. Yüzümdeki ve boynumdaki tüyleri ovuşturuyor ve aptallığım karşısında başımı sallıyorum.

Bu, yalnız kaldığımdan beri birçok kez neredeyse hayatıma mal olan türden bir hata.

Arkama yaslanıp kollarımı bacaklarıma doladığımda kirpiklerimden ıslaklık dökülüyor. Ateşe bakıp gözyaşlarımın düşmesine izin veriyor, şişte pişen eti yedikten sonra kendimi daha iyi hissedeceğime ve daha net düşüneceğime ikna etmeye çalışıyorum.

Hatıralar zihnimi dolduruyor.

Sabahın erken saatleri ve ablalarımdan biri bir kayanın üzerinde tahıl öğütürken ben kürklere ve annemin kucağına sarılmış oturuyorum. Annemin kolları sıcak ve rahatlatıcı ama ben ondan uzaklaşıyorum, mızrak ve çekiç-taşlarla talim yapan diğer erkek ve oğlanlara katılmak için sabırsızlanıyorum.

Gözyaşlarımı silmek için elimi uzattım. Başka birinin varlığının rahatlığını hissetmeyeli ne kadar zaman olduğunu bilmiyorum, sadece o zamandan bu yana birçok soğuk mevsim geçtiğini biliyorum. Yalnız kalmadan önce çoktan bir erkek olmuş olsam da, beni doğuran ve bana bakan kadının anıları, uzak tutulması en zor olanlardır.

Ateş çukurundan gelen bir ses dikkatimi çekiyor ve pişmekte olan eti kontrol etmeye gidiyorum. Bazı ince parçalar yeterince sıcak görünüyor ve şişin üzerine daha fazla et şeridi eklemeden önce onları çabucak mideye indiriyorum. Bir önceki yaz öldürdüğüm bir antilobun midesinden yaptığım su matarasından su içiyorum ve birkaç et şeridi daha yiyorum.

Biraz yenilenmiş bir enerjiyle ayağa kalkıyorum ve mızrağımı almak için patikadan bozkırlara doğru geri dönüyorum. Beni daha fazla pişmiş etin beklediği düşüncesiyle, çukur tuzağına doğru hafifçe koşuyorum ama kenara ulaşmadan aniden duruyorum.

Delikten garip bir ses geliyor, tiz ve ürkütücü. Anlamaya çalışırken donup kalıyorum. İlk başta bunun başka bir antilop olduğunu düşünüyorum - ben ayrıldıktan sonra düşen bir kaçak- ama ses bir antilopun sesi değil.

Canavar. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Biraz daha yaklaşıyorum ve ses daha yüksek ve biraz korkutucu hale geliyor. Delikten uzaklaşmak için bir adım atıyorum, dönüp kaçmak niyetindeyken sesle ilgili bir şey başka bir anıyı tetikliyor.

Alevler etrafımızı sarmış durumda, sıcaklık tenimi yalıyor ve burnuma yanık saç kokusu geliyor. Komşu kabileden olduğunu hatırladığım genç bir kız, alev duvarıyla dehşete düşmüş annesi arasında sıkışıp kalmış. Anne çocuğuna ulaşmaya çalışamadan alevler ikisini de sarıyor. Orman kuraklık yüzünden çok kuru ve alevler çok hızlı yayılıyor. Anne korku ve umutsuzluk içinde haykırır. Bir an sonra, sadece ağaçları kaplayan ateşin çıtırtısının sesi duyulur.

Görüntülerin gitmesi için başımı sallıyorum ve sesi tekrar duyuyorum. Bunun bir hayvan olmadığından eminim ve şüphelerimi doğrulamak için birkaç adım daha yaklaşırken kalbim daha hızlı atıyor. Deliğin içinde bir hareket var, soluk bir deri parıltısı ve ince parmaklara benzeyen bir şey dışarı çıkıyor ve sonra tekrar kayboluyor.

Kenardan bakıyorum ve onu
görüyorum. Onu değil.

Onu görüyorum.

Çukurun dibinde, benim yaşlarımda, parlak kahverengi saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülen genç bir kadın var. Yere oturmuş, ellerinin üzerine yaslanmış, benimkilerle karşılaşınca daha da genişleyen gözleriyle yukarı bakıyor. Onu gördüğüm anda kasıklarımda bir sıkışma hissediyorum ve dilim dudaklarımın arasından dışarı fırlıyor.

Kadınlığını hemen fark etsem de, vücudundaki tuhaf örtüler onun olduğunu göstermiyor. Aslında bunlar şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf kürkler. Bunların yapımında ne tür bir deri kullanılmış olabileceğini kestiremiyorum ve gövdesini saran giysinin rengi batan güneşin benziyor; koyu mor ve parlak pembe. Bacaklarında daha da tuhaf şeyler var; koyu mavi ve etrafına o kadar sıkı sarılmış ki uyluk kaslarının ve baldırlarının hatlarını görebiliyorum. Ayaklarında da örtüler var ve kumaştaki deliklerin etrafına sarılmış kordonlar var. örtüleri gibi bunun da ne olduğunu anlayamıyorum.

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve onu daha iyi görebilmek için başımı bir tarafa eğiyorum.

Ağzını açıyor ve çığlık atıyor.

Tiz sesten bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum. Kulaklarımı acıtıyor. Gözlerimi kısıyorum ve sertçe homurdanıyorum ama o durmuyor. Aksine daha da yüksek sesle bağırıyor. Devam etmesine izin veremem, yoksa dikkat çekecek -muhtemelen yırtıcı hayvanların. Tuhaf görünüşünü görmezden gelmeye karar vererek çukurun kenarına geliyorum ve aşağı atlıyorum.

Çığlıkları daha da delici hale geliyor ve ses başımı ağrıtmaya başlıyor. Ona doğru ilerliyorum ve o da ayakları ve elleri üzerinde kendini geriye doğru itiyor, ta ki toprak zemine çarpıp üzerine toz saçana kadar. Tekrar bağırıyor, ayağa kalkıyor ve çukurun tepesine doğru tırmanmaya çalışıyor. Başarılı olamayacak kadar küçük ve parmakları ancak kenara ulaşabiliyor.

Elleri toprak duvarlardan aşağı kayarken omuzları yükselip alçalıyor. Sesleri kesiliyor yavaşça dönüp geniş gözleri üzerimde gezinirken nefesinden başka bir şey duyulmuyor. Yaklaşıyorum ve ona bakıyorum.

Ağzımın kenarının açıldığını hissediyorum. Çocuk değil de bir yetişkin olduğu belli olsa da küçücük bir şey. Başı ancak göğsüme geliyor. Yine de ilgimi çeken saçları - çok düz ve güneş ışığında parlıyor. Elimi omzuma götürüp kendi saçımı tutuyorum; kaba, karışık, toz ve yapraklarla dolu. Geçen yazın sonunda çakmaktaşı bir bıçakla ama şimdi yine omuzlarıma yaklaşmıştı. Bir adım daha yaklaşıyorum ve diğer elimle uzanıp başının etrafındaki pürüzsüz buklelere dokunarak ne kadar farklı hissettirdiğini görüyorum.

Yine ağlamaya başlıyor ve ben bu gürültülü seslerden bıktım. Bu kadar çok gürültü yapmak tehlikeli ve gerçekten başımın yanlarını ağrıtıyor. Bedenlerimiz arasındaki boşluğu hızla kapatıyorum ve onu susturmak için elimle ağzını kapatıyorum.

Kabul etmek yerine bana karşı çılgınca mücadele etmeye başlayınca şaşırıyorum. Kolumu kavrıyor ve elimi çekmeye çalışırken tırnakları etime batıyor. Bana tekme atıyor ve ayağındaki garip örtüler bacağımın derisini sıyırıyor. Hâlâ çığlık atıyor ama sesi elimin altında boğuluyor.

Hâlâ saçlarının dokusunu tam olarak hissedemiyorum, bu yüzden vücudumu onunkine doğru iterek onu duvara doğru tutarak daha da kısıtlıyorum. Kaldıraç gücünün artmasıyla çok fazla hareket edemiyor ve elimi yavaşça saçlarının uzunluğundan aşağı doğru sürüklüyorum.

Çok, çok yumuşak!

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Başından beline kadar uzun, düz teller halinde uzanıyor ve benimkiler gibi birbirine dolanmıyor.

ama güzel çizgiler halinde yan yana uzanıyor. Rengi alışılmadık değil - sadece parlak, açık kahverengi - ama avucumdaki hissi muhteşem.

Yüzüne baktığımda gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu görüyorum. Garip bir şekilde, göz kapakları mavi ve kaşlarına kadar uzanan pembe ve kahverengi bir renk var. Ayrıca gözlerinin hemen etrafında koyu mavi, neredeyse siyah bir çizgi var

-Hem yukarıda hem de aşağıda.

Elimi yukarı kaldırıyorum ve parmağımın ucuyla göz kapağına hafifçe dokunuyorum. Parlak mavi renk onun teninden benimkine akıyor. Rengi kaşıyla göz kapağı arasındaki deriye geri silmeye çalışmadan önce bir an parmağıma bakıyorum.

Elimi ısırıyor ve ben ani acıya şaşırarak ve hiç de memnun olmayarak geri sıçrıyorum. Gözlerim kamaşıyor ve bedenimi daha sert bir şekilde onunkine doğru itiyorum, hakimiyetimi göstermek için kolunu tutarken yüzüne doğru kükrüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içindeki korkuyu görebiliyor ve hissedebiliyorum. Hemen pişman oluyorum, onu gerçekten korkutmak istememiştim ama beni tekrar ısırmasını da istemiyordum. Çenesini parmaklarımın arasına alıp kavrıyorum ve yumuşak bir şekilde hırlayarak onu uyarıyorum.

Hareketsiz kalıyor ve onu kazandığımı anlıyorum. Çenesini sıkıca kavrayarak başını hafifçe yana çeviriyorum ve diğer elimle saçlarına tekrar dokunuyorum. Dokusu beni büyülüyor. Ona dokunurken vücudunun geri kalanına bakıyorum, tuhaf, renkli kıyafetleri hâlâ kafamı karıştırıyor. Parmaklarım omzundaki kumaşın üzerinde geziniyor ve keskin nefes duyuyorum. Tekrar ona baktığımda gözleri kısılmış ve dudakları dişlerinin etrafından ağzının içine çekilmişti. Kendine zarar vermesini engellemek için dudağının altındaki deriyi çekiyorum ve vücudundan bir ürperti geçiyor.

Vücudunun sıcaklığı içimi ısıtıyor ve tek başıma kaldığımdan beri gördüğüm tek insan olduğunu düşünüyorum. Ufak tefek ama sağlıklı görünüyor. Elimdeki ısırık izlerine bakılırsa güçlü dişleri var. Kıyafetleri tuhaf olsa da, mağaramdaki kürklerden bir dişiye daha uygun bir şeyler yapabilir ve onu yanımda götürmeye karar veriyorum.

Deliğin tepesine bakarken, bir yanım onu burada tutmak istese de, benden uzaklaşamayacağını bildiğim için onu oradan çıkarmam gerektiğini biliyorum. Ona bakıyorum ve tekrar gülümsediğimi hissediyorum. Bu boşluğun dışında bile benden kaçamayacak. Küçük ve belli ki zayıf. Yazın daha fazla yemek yediğimde olacağım kadar güçlü olmasam da, yine de ondan çok daha güçlüyüm.

Ateşte pişen eti düşünmek midemin tekrar bulanmasına neden oluyor ve ikimizi de hızlıca mağarama geri götürmem gerektiğine karar veriyorum. Gün geç oluyor ve gökyüzü yakında onun tuhaf tuniğinin renklerine bürünecek.

Diz çökerek kollarımı bacaklarına doladım. Bir ciyaklama sesi çıkardı ama neyse ki sadece bir an sürdü. Ayağa kalkıp onu deliğin dışarı fırlatıyorum ve hemen ardından kollarımla kendimi yukarı çekiyorum. Bir bacağımı yan tarafa attığımda, o ayağa kalkmış ve her yöne bakıyordu.

Görecek çok az şey var - bozkırların kuru otları ve bir tarafta sivri uçurumlar. Uzakta, bir sıra yaprak dökmeyen ağacın kenarı görülebiliyor ama diğer ağaçlar artık çıplak gövdelerden başka bir şey değil. Ötede küçük bir dere ve bir göl var ama buradan görülemeyecek kadar uzaktalar.

Bileğini kavrıyorum ve uçurumun duvarlarına evime doğru yürümeye başlıyorum. Çukurda olduğu gibi, mücadele etmeye ve elimi ve kolumu tutmaya başladı. Benden uzaklaşmaya çalışıyor, dönerken kolunu uzatıyor ve kaba kuvvet kullanarak kaçmaya çalışıyor.

Çok şirin.

Onu kendime doğru çekiyorum ve vücudu benimkine çarpmadan önce biraz tökezliyor. Ağzı hareket ediyor ve çok daha fazla ses çıkıyor. Artık çığlık atmıyor ve garip, değişken tonlar daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Onları sevmiyorum, hem de hiç. Bağırmasından biraz sessizler ama yine de dikkat çekecek kadar yüksekler. Boştaki elimi yine sıkıca ağzının üzerine koyuyorum ama sadece bir süreliğine. Isırılmak istemiyorum.

Gözleri kısılıyor ve sonraki sesler neredeyse büyük bir kedinin hırlamasını andırıyor. Büyük bir kedinin yavrusu belki de. Bu düşünce beni güldürüyor ve bileğini bırakmadığım halde benden tekrar uzaklaşıyor.

O kadar güzel ki - pürüzsüz saçları, derin gözleri ve kremsi, soluk teni. Çıkardığı seslerden hoşlanmıyorum ama küçük de olsa yeterince güçlü görünüyor. Kısaca doğurgan olup olmadığını ve bana benzeyen bir çocuk doğurup doğurmayacağını merak ediyorum.

Bu fikri

sevdim.

Hem de çok.

Nihayet, bunca zaman yalnız kaldıktan sonra, bir eşim var.

İKİNCİ BÖLÜM

Diğer elimle unutulmuş mızrağı almak için eğiliyorum. Kadın direnişinin işe yaramadığını anlamış olsa da, onu kayalıklara ve mağaraya doğru sürüklerken parmaklarımı çekmeye devam ediyor. Neden böyle yaptığını bilmiyorum - işe yaramıyor ve güneş gökyüzünde alçalıyor. Çok geçmeden hava kararacak ve gece açıkta kalmasının onun için ne kadar tehlikeli olacağını anlaması gerekiyor. Birçok gece yırtıcısı yakında uyanacak ve gece gezintilerine başlayacaklardı. Mağaranın güvenliğine ihtiyacımız var.

Görünüşe göre umurunda değil çünkü kayaya kadar çığlık atmaya ve o korkunç sesleri çıkarmaya devam ediyor. İç çekip yoluma devam ediyorum, içeriye girdiğinde ve dış etkenlerden güvende olduğunu anladığında ses çıkarmayı keseceğini umuyorum.

Neyse ki, kayadaki açıklığa ve mağarama giden hafif eğime ulaştığımızda dışarıda hâlâ biraz ışık var. Hemen dışarıda duruyorum ve onu önüme iterek kayadaki karanlık çatlağı gösteriyorum. Önce ona sonra bana bakıyor, gözleri kısılmış. Elimi kolunun üst kısmına doğru kaydırarak onu ileri doğru ittim ve büyük kayaların arasındaki çatlağa yaklaştırdım. Direndi ve ben onu daha sert ittim, sabrım azalıyordu. Kendi ayaklarına takılıp tökezlerken eli önünden fırlıyor ve garip ayak kaplamalarının bir şekilde hareketini engelleyip engellemediğini merak ediyorum. Kendini açıklığın yakınındaki kayanın kenarında yakalamayı başarıyor,
Ama içeri girmek için bir hamle yapmıyor. Onun yerine bana dönüyor ve ağzı tekrar açılıyor. Bu sefer daha yüksek sesler çıkıyor. Kolunu tuttuğum yerden çekiyor ve ellerini yumruk yapıp daha fazla ses çıkarırken bana doğru sallıyor. Başımı yana eğerek bir süre dinliyorum ama bu sadece gürültü ve çabucak yoruluyorum. Acıktım ve güneş batmadan önce onu içeride güvende olacağımız bir yerde istiyorum.

Ona alçak sesle homurdanıyorum ve bir adım öne çıkarak onu mağaranın girişinin yanındaki kayaya doğru bastırıyorum. Elim tekrar ağzına gidiyor ama bu sefer parmaklarım çenesinin etrafından dolanıyor ve ısıramasın diye kapalı tutuyor. Omzumun üzerinden bakıyor ama etrafımızda kilometrelerce öteden görülebilecek hiçbir şey yok. Dikkatini çekerek bir anlığına gözlerinin içine bakıyorum ve geri çekilip onu tekrar mağara girişine doğru itiyorum.

Bu sefer bana uyuyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. En azından aklı başına geliyor ve istediğimi yapıyor. Benim yaptığım gibi omuzlarının açıklıktan geçmesi için yan dönmesi gerekmiyor ama adımları hâlâ yavaş ve temkinli. Yine garip ayakkabılarını düşünüyorum ve tereddüt etmesinin nedeninin onlar olabileceğini düşünüyorum.

Kayalardaki dar çatlak sadece birkaç metre uzunluğunda ve hızla evim olan küçük, tek bir alana açılıyor. İçeri girdiğimizde ikimiz de gözlerimiz ateş ışığına alışırken duraklıyoruz. Mağara girişi gün batımına baktığı için hala biraz güneş ışığı var ama açık havada olduğundan daha karanlık.

Orman yangını evimi ve kabilemi yok ettikten sonraki sonbahardan beri buradayım. Her zaman iyi ve rahat bir mağara olduğunu düşünmüşümdür ama şimdi yeni eşimi buraya getirdiğime göre, onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Elini tutup ona elimdekileri gösteriyorum ve bu çok kısa sürüyor. Hiç de büyük bir mağara değil, sadece tek bir oda ve arkasında, saklamam gereken yiyecek kapları varsa onları depolayabileceğim bir çukur var. Arka tarafta eşyaları yerden uzak tutmak için iyi olan küçük bir çıkıntı var. Çıkıntıda çakmaktaşı taş aletlerimin yanı sıra iki antilobun suyla dolu mideleri bulunuyor. Yiyecek eksikliğinden biraz utanarak ona mağaranın önündeki taş kaplı ateş çukurunu ve şişte pişen etleri gösteriyorum. Kışın bile içeride nefes almayı zorlaştırmadan dumanın girişten dışarı çıkmasını sağlayan ateşin konumuna işaret ediyorum.

Elini bırakırken gergin hissederek ona bakıyorum. Ellerini önünde birleştiriyor ve etrafını incelerken başı yavaşça bir taraftan diğerine hareket ediyor.

Yeterince iyi olduğunu düşünüyor mu? Ya çok küçük olduğunu düşünürse? Yalnız geçirdiğim onca zamandan sonra, bir eş bulabileceğimi düşünmemiş ve hayatına benimle başlamak için isteyeceği ve ihtiyaç duyacağı şeyleri toplamamıştım. Şimdi düşününce, bir eşe sunacak çok az şeyim olduğunu fark ediyorum, yiyecek olarak bile pek bir şeyim yok.

Bu düşünceyle yemek pişirdiğimi hatırlıyorum ve ateşin üzerindeki şişin yanına diz çöküyorum; ani ve doymak bilmez açlığım, dostumun evimle ilgili ilk izlenimine dair düşüncelerimi gölgede bırakıyor. Etten bir şerit koparıyorum ve ucunu çiğniyorum. Ateşten dolayı sıcak ve hayvanın kış depolarından gelen güzel bir yağ. İlk parçayı yiyip bitirene kadar kemiriyorum, bir tane daha alıyorum, sonra bir tane daha.

Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum. Çiğnerken onun da aç olup olmadığını merak ediyorum ve kendi kendime homurdanıyorum. Burada yeni eşimi mağarayla etkilemeyi umuyorum ve onu beslemedim bile! En iyi görünen parçayı seçerek hızla ayağa fırlıyorum. Ben yaklaşıp ona antilobun yumuşak etinden bir şerit uzatınca irkiliyor ve benden uzaklaşıyor.

Gözleri yine kocaman ve elleri titriyor. Benden uzaklaşmaya devam ederken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. Eti tekrar ikram etmek için ona uzatıyorum, ama bir tarafa kaçıp mağaranın girişine geri dönmeden hemen önce o sesleri çıkarmaya başlıyor.

İçgüdüsel olarak peşinden atılıyorum ve bir kolumu bile dışarı çıkaramadan onu belinden yakalıyorum. Çok yakında hava kararacak; güneş ufukta neredeyse tamamen kayboldu. Geceyi tek başına ve açıkta geçirmeye asla dayanamazdı. Onu göğsüme doğru çekiyorum ve ateşe doğru sürüklüyorum.

Ağzından çıkan seslerle kulaklarım çınlamaya başlıyor. Acı çekiyormuş gibi gelen çığlıklar ile boğazının arkasından gelen garip, daha akıcı sesler arasında gidip geliyor. Alışılmadık, ritmik ve yine de hoşuma gitmiyorlar.

Her ikisini de gövdesine sardığımda parmakları kollarımı tırmalıyor ve eşim kucağımdayken ateşin yanındaki yırtık ot mindere oturuyorum. Mağaranın etrafına bakıp neyi sevmediğini merak ederken onu kendime doğru sıkıca tutuyorum. Belli ki bir şeylerden dolayı çok üzgün ve neyin bu kadar eksik sayılabileceğini belirlemeye çalışırken avucumun içinde dönüp durmaya devam ediyor.

Bana öyle geliyor ki, bu bütün ev olabilir. Küçük bir yer -benim için gayet iyi ama o ve çocukları için yeterince büyük değil. Sadece bir çim minderim var ve o da çok iyi yapılmamış, ama kış boyunca onlardan daha fazla yapabilir. Kıştan kalan hiç yiyeceğim olmadığını kesinlikle fark etti ve muhtemelen ikimize de yetemeyeceğimden endişeleniyor. Son avım dışında hiç yiyeceğim yok. Bizi sıcak tutmaya yetecek kadar odunum olmadığını bile düşünebilir ama mağaranın yukarısındaki kayada başka bir yarıkta daha var. Şu anda dışarısı ona göstermek için çok karanlık, ama sabah ona güvence verebilirim.

Hareketleri yavaşlayıp sonunda durana kadar bana karşı mücadele etmesine izin verdim. Onunkine gücüm konusunda haklı olduğum için memnunum. En azından onu koruyacak kadar güçlü olduğumu biliyordu.

Tekrar gülümsediğimi hissediyorum ve acaba şimdi yemek yiyecek mi diye merak ediyorum.

Ona eti bir kez daha sunamadan, eşimin vücudu başından ayaklarına kadar titriyor ve kollarımda titremeye başlıyor. Yüzünü için onu hızla çeviriyorum ve ateşin ışığıyla nemlenen yanaklarındaki gözyaşlarını fark ediyorum. Onu hızlıca inceliyorum - en azından görebildiğim kadarıyla. Garip kıyafetlerinden bacaklarının yaralı olup olmadığını görmek zor ama yaralandığını sanmıyorum. Ağlıyor ama nedenini anlamıyorum. Onun için zaten kötü bir eş miydim? Mağaram gerçekten bu kadar yetersiz miydi? Ona başka bir tane bulabilirdim, kayalıklarda daha fazlası olmalı. Eğer yoksa, daha büyük, daha iyi ve onun için mükemmel olan yeni bir yer arayabilirdim.

Ona *bakacağım*. Onu koruyacağım. Ona istediği her şeyi vereceğim.

Beynimde başka bir anı dolaşıyor, küçüklüğümden görüntüler, küçük kız kardeşlerimden biri öldükten sonra babam annemi sıkıca kollarına almıştı. Annem de böyle ağlamıştı ve babam annemi kendine yakın tutmuş, annem susana kadar kulağına sessiz sesler çıkarmıştı.

Yumuşak bir şekilde sızlanıyorum ve eşimi göğsüme doğru çekerek onu kendime doğru sarıyorum. İlk başta elleriyle bedenimi iterek kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama daha önce benimle mücadele ettiği için zaten bitkin düşmüş durumda ve çabucak pes ediyor. Başı omzuma düşüyor ve ben de elimi kaldırıp saçlarını okşuyorum. Parmaklarımın arasından geçen saç tellerinin hissi daha önce olduğu kadar ilgi çekici olsa da kollarımda titrediği için bundan istediğim kadar zevk alamıyorum.

Arkadaşım ağlamaya devam ediyor.

Onu uzun süre kucağımda tutuyorum, ileri geri sallıyorum, kollarım hafifçe ona sarılıyor. Başka ne yapacağımı bilemiyorum. Gözlerinin etrafındaki garip boyalı renk elmacık kemiklerine kadar koyu halkalar oluşturuyor. Gözlerini silerken yüzüne daha da bulaşıyor.

Ona daha fazla yiyecek sunmaya çalıştığımda yine hıçkırmaya başlıyor, sanırım aç değil. Güneş inişini tamamlıyor ve mağara kararıyor. Sonunda sakinleşiyor ama gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyor. Sadece ateşten gelen ışık bana eşimin gözlerinin hâlâ açık olduğunu ve bir tarafa boş boş baktığını gösteriyor. Gece dışarıdaki otlakları kaplarken kendi yorgunluğumu hissediyorum.

Hareket etmem gerekiyor - bacaklarım hareketsizlikten ve onun üzerimde oturmasından dolayı uyuşmuş durumda. Onu kaldırıp yanıma yere koyuyorum ve yine nasıl ürktüğünü görmezden gelmeye çalışarak geriliyorum. Ayağa kalkıyorum ama sadece bir dakika

Ateşi yeniden yakmadan önce bacaklarımı tekrar çalıştırmak, geceyi geçirmek ve dostuma geri dönmek.

Kızarmış, şişmiş gözlerle beni izliyor. Ona baktığımda boğazımda oluşan garip his yüzünden zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum. Dizlerini göğsüne doğru çekip çenesini dizlerinin üzerine koyuyor ve gözleri titreyen alevlere kayıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona tekrar yaklaşıyorum, bu sefer ürkmemesi için yavaş hareket ediyorum. Ben yaklaştıkça bakışları temkinli oluyor ama kaçmaya çalışmıyor.

Uzanıp parmaklarımın ucunu bacağının üzerinde gezdiriyorum ve malzemenin garip, neredeyse pürüzlü dokusunu hissediyorum. Üzerinde kürk yok ama daha önce hissettiğim hiçbir deriye de benzemiyor. Karşılaştırma yapabilmek için diğer elimi kürkümün bağlı olduğu belime götürüyorum. Benim giysilerim onun giydiklerinden çok daha yumuşak. Biraz ürperiyor ve ben ona dokunduğumda tüm kasları geriliyor. Biraz daha yaklaşıyorum, parlak mavi gözlerine bakarken ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum ama hiçbir fikrim yok.

Yanına gidip uzanıyorum ve elimi tekrar saçlarında gezdiriyorum. Bu sefer beni itmeye çalışmıyor ama vücudundan bir ürperti daha geçiyor. Yumuşak saç tellerini birkaç kez okşadıktan sonra gözlerinden yine yaşlar döküldüğünü fark ediyorum.

Ona daha yakından bakıyorum ama neden ağladığını hâlâ bilmiyorum. Derin bir nefes alarak, artık bunu çözemeyecek kadar yorgun olduğumu fark ediyorum ve uyumaya karar veriyorum. Önce ayaklarımın üzerinde doğruluyorum, sonra bir kolumu eşimin dizlerinin altına uzatıyorum ve ayağa kalkarken diğer kolumu sırtının arkasına sarıyorum. Onu kaldırdığımda küçük bir çığlık atıyor ama sonra sessizleşiyor. Dönüyorum ve onu uyuduğum mağaranın arkasına taşıyorum.

En azından yatağım onun takdir edebileceği bir şey. Uzun, sığ bir çukur kazdım ve içini bozkırlardan topladığım kuru otlarla doldurdum. Otların üzerini, burada bulunduğum birçok mevsim boyunca yaptığım kürklerden birkaçı kaplıyor. Yatak derin ve yumuşak; kürkler sıcak ve rahat; gece boyunca ona sarılıp güvende tutacağım. Onu uyuyacağımız yere taşırken ağzımın kenarı yukarı kalkıyor ve kürklerin üzerine yatırmak için diz çöküyorum. Mağaranın arka tarafı çok karanlık ve ateşten gelen ışığın hâlâ görülebildiği yerlere bakmaya çalışırken onu zar zor görebiliyorum.

Uyumak için garip kıyafetlerini çıkarmak için hiç çaba sarf etmiyor ve nasıl tam olarak emin değilim. Giysilerini çıkarmasına izin vermeye karar verdim.

istiyor ama vücudumu saran kürkü hızla çıkarıp kenara fırlatıyor.

Eşimin gözleri kocaman açılıyor ve umarım gücümü görebiliyordur. Ona yavaşça gülümsüyorum ve sonra kürklerin içine girmek için yanına diz çöküyorum. Bir elimi omzunun yanına koyuyorum ve bacağımı beline atıyorum.

Arkadaşım çığlık atıp anlaşılmaz sesler çıkarmaya başladığında gözleri yine yaşlarla doluyor. Üzerine çömeldiğimde başını ileri geri sallarken elleri yüzünü örtmek için yukarı kalkıyor. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anlamıyorum ve yatağın bıraktığım gibi olduğundan emin olmak için hızla etrafıma bakıyorum.

İyi görünüyor ve vücudunun üzerinden sürünerek geçip sırtımı duvara yasladığımda kafam karışıyor. Elimi uzatıp onu tutmaya çalıştığımda, onun direnişiyle ve daha fazla bağırışıyla karşılaşıyorum. Sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor ve yataktan çıkmaya çalışıyor. Bana karşı kıvrandıkça sıkıca tutuyorum ve ağlamaya ve çığlık atmaya devam ederken vücudunu kavrayışım sarsılmıyor.

Onu sakinleştirmek için ne yapmam gerektiğini düşünerek uzun bir nefes alıp veriyorum ama ne yapacağımı bilemiyorum. Başka ne yapacağımı bilmeden, onu göğsüme doğru sıkıca çekiyorum ve kollarımı beline doluyorum. Ateşin ışığından mağaranın girişini rahatlıkla görebiliyor ve gece ona zarar vermek isteyebilecek her şeyden onu daha fazla koruyabiliyorum.

Günün erken saatlerindeki hyaenodonları hatırlayarak, umarım onu duyamayacak kadar uzaklaşmışlardır. Eğer onu duyabiliyorlarsa, umarım ateşin kokusu onları bizden uzak tutar. Benimle o kadar çok mücadele ediyor ki, ağzını kapatmak için onu bırakamıyorum. Parmakları kollarımı çekiyor ama onu bırakmıyorum. Benimle güreşiyor ama kazanamıyor. Kendine zarar verecek bir şey yapmaya kararlı görünse bile onu güvende tutma arzumda karar. Onu tutmak çok fazla güç gerektirmiyor ve sanırım önceki tiradından dolayı zaten bitkin düşmüş durumda. Çok geçmeden hareketlerini yavaşlatmaya başlıyor ve kısa bir süre sonra kürklerin üzerine düşüyor.

Sonunda onu korumama izin verdiğine sevindiğim için tutuşumu biraz gevşetiyorum ve kolumu altından çekiyorum. Kendimi desteklemek için elimi başımın yanına koyuyorum ve artık yatağımı paylaşacak olan kadına bakıyorum.

Ateşin loş ışığında bile onun ne kadar büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğunu görebiliyorum. Belki de başka birini görmeyeli çok uzun zaman olduğu , ama sanmıyorum. Keşke vücudunu daha fazla görebilseydim ama

Tuhaf örtüsü teninin büyük kısmını gizliyor; sadece elleri ve yüzü görünüyor.

Burnuma derin bir nefes çekiyorum ve kokusu eşsiz. Olgunlaşmış meyve gibi tatlı kokuyor ve kokunun teninden değil saçlarından geldiğini fark ediyorum. Biraz daha yaklaşıyorum ve boynunun dibini kokluyorum.

Onunla ilgili her şey sıra dışı; giysileri, saçları, gözlerinin etrafındaki renk, ki artık çoğunlukla lekeli. Bunu cazip ve heyecan verici buluyorum.

Dönüp bana bakıyor ve ağlamaktan gözleri kızarmış. Bu kadar üzgün olduğunu bildiğim için göğsüm sıkışıyor ve onu güvende hissettirmek için ne yapabileceğimi tekrar merak ediyorum. Bana endişeyle bakıyor ve ben de geçmişte babamın annemi teselli ettiği gibi onu teselli etmeye karar veriyorum.

Kolum hâlâ belindeyken, elimi yavaşça yan tarafına doğru hareket ettiriyorum. Dokunma hissinin onu sakinleştireceğini umuyorum ama onun yerine vücudu geriliyor. Kollarını kendine sarıyor ve üşümüş olabileceğini düşünüyorum; giysileri onu sıcak tutacak kadar kalın görünmüyor. Aşağı uzanıp kürklerden birini üzerine çekiyorum ama yine de rahatlamıyor.

Neye ihtiyacı olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve onu bu kadar üzecek ne olmuş olabileceğini merak ediyorum.

Birden onun da benim gibi kabilesini kaybetmiş olduğunu fark ediyorum. Bulunduğu yere nasıl geldiğini bilmesem de, buralarda benden başka kimsenin olmadığını biliyorum. Yangın beni ormandan sürdüğünden beri başka bir insan görmedim. Günlerce kararmış ağaç kütükleri arasında diğer kurtulanların izlerini aramama rağmen, halkımın kemiklerinden başka bir şey bulamadım.

Şimdi anladığım kadarıyla, kalbim onun için acıyor. Kendimi yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ancak buna o kadar alıştım ki artık bunu düşünmemeye çalışıyorum. Uzun zamandır yalnız olup olmadığını merak ediyorum ve yalnız olmaması gerektiğine karar veriyorum. Eğer öyle olsaydı, beni eşi olarak kabul etmeye daha açık olurdu. Benden korkuyor ve onu güvende tutacağımı ve ona bir yuva sağlayacağımı göstermeye çalışsam da hala korkuyor.

Ailesini ve kabilesini çok özlüyor olmalı. Belki kabilesinde bir eşi bile vardı ve onu da özlüyordur. Küçük kabilemde benim yaşımda hiç kadın yoktu ve onu almadan önce kızlardan birinin kadınlığa adım atmasını bekliyordum. Kabilemdeki dişilerden birkaç mevsim daha büyüktüm.

Yaşça bana en yakın olanıydı ve yakınlarda eş takası yapabileceğim başka bir kabile yoktu. Eğer yaşlı bir kadının eşi ölmüş olsaydı, onun yerine ben çiftleşebilirdim.

Ama hepsi bir anda öldü ve benim kimsem kalmadı.

Başlangıçta ne kadar korktuğumu hatırladım. Yangın ormandaki dut çalılarını ve avlamaktan hoşlandığım tavşanların yuvalarını yok etmişti. Bir erkektim ama daha büyük hayvanları sadece iki kez ve o zaman da diğer erkeklerin yardımıyla öldürmüştüm. Çam korularının arasında tatlı su gölünü bulup suyun kenarındaki balıkları nasıl yakalayacağımı bulana kadar neredeyse açlıktan ölüyordum.

Eşime bakarken parmaklarım uzanıyor ve güzel uzun saçlarının tellerini alnından uzaklaştırıyor. Yumuşaklığı dikkatimi onun kederinden uzaklaştırıyor ve saç tellerinden birkaçını parmaklarımın arasına sıkıştırıp daha yakından bakıyorum. Ateş ışığı birkaç teldeki hafif kırmızı tonları ortaya çıkarıyor ama beni en çok ilgilendiren dokusu.

Yüzüne tekrar baktığımda hâlâ korktuğunu görebiliyorum. Saçlarını serbest bırakarak uzanıyorum ve parmaklarımın ucunun yanaklarındaki gözyaşı lekelerine dokunmasına izin veriyorum. Onun için ağlamak istiyorum - bozkırlarda kaybolmuş ve yalnız. Yavaşça yanağına ve çenesine dokunuyorum, sonra elim omzunu ve onu örten inanılmaz pürüzsüz tuniği buluyor. Saçları gibi bunu da büyüleyici buluyorum. Hiç bu kadar pürüzsüz ve yumuşak bir şey hissetmemiştim. Çok da hafif, sanki bir örümcek ağının tellerinden yapılmış gibi.

Yumuşaklığı ile giysinin dokusu arasındaki farkı hissetmek için saçlarını tekrar okşuyorum ve kendimi tekrar ne kadar yumuşak ve güzel olduğuna hayran buluyorum. Böylesine çekici bir eş bulduğum için çok şanslı olduğumu biliyorum, ancak yanımda başka bir insan olduğu için gerçekten çok heyecanlıyım. Derin bir nefes aldığımda, saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve tatlı meyve ile muhtemelen bir tür çiçeğin birleşimi kafamı karıştırıyor - tomurcukların açması için mevsimin henüz çok erken. Onu kendime doğru çekerek burnumu saç çizgisinden şakağına doğru gezdiriyorum.

Kesinlikle meyve.

Tekrar geriliyor ve bana halkının kaybından üzgün ve korkmuş olduğunu hatırlatıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve başımı yana eğiyorum, anladığımı bilmesini istiyorum. Burnumu tekrar şakağına dokunduruyorum.
-Arkadaşlık gösterisi için hafifçe tenine vuruyor.

Dili dudaklarının üzerinde geziniyor ve yine ritmik sesler çıkarıyor. Bu sefer o kadar yüksek sesle değil, ama ses garip ve alışılmadık

Ben. Ses çıkarmayı bırakıp uzun bir nefes verene kadar onu yakından izlemeye devam ediyorum. Kokluyor ve tekrar benden uzaklaşıyor ama biraz sakinleşmiş .

Başımı onunkinin yanına koyuyorum ve vücuduna daha sıkı sarılıyorum. Gözlerimi açık tutuyorum ve uykuyla birlikte yavaş ve düzenli nefes alışını duyana kadar mağaranın girişini izliyorum. Ancak artık uyanık olmadığından emin olduğumda kendime de aynısını yapma izni veriyorum.

Gece boyunca uyanıyorum.

İlk başta yanımdaki bedenin varlığı kafamı karıştırdı. Kabilede ortak uyku alanlarını paylaşmamıza rağmen, o kadar uzun süre yalnız uyudum ki, birinin uyku alanını paylaşmasının ne kadar sıcak ve rahat olduğunu unuttum. Kendi kendime gülümsüyorum ve onu koruma görevimi hatırlamadan önce bir anlığına saçlarına sokuluyorum.

Dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve mağaranın etrafına bakıyorum. Her köşedeki normal, karanlık şekilleri inceliyorum ve sıra dışı bir şey olmadığını doğruluyorum. Ateş kömürlere kadar düşmüş ama sönme tehlikesi olmadan hala parlak bir şekilde yanıyor. Tek başıma geçirdiğim ilk sezonda ateşimin sönmesine izin vermiştim ve bu neredeyse ölümüme neden oluyordu. Şimdi bir eşten sorumlu olduğum için bunun olmasına kesinlikle izin vermeyeceğim.

Gece ikinci kez uyandığımda, eşim yine uykusunda ağlıyordu. İlk başta onun da uyandığını düşünüyorum, muhtemelen kendini farklı bir evde ve kabilesi olmadan bulduğu için kafası karışmış. Ancak ağzından o sesler çıkarken gözleri kapalı ve kasları sıkıntıyla geriliyor. Yine onu kendime çekiyorum, sorunu her neyse çözemesem bile onu rahatlatmayı umuyorum. Bir dakika sonra sakinleşiyor, bana doğru dönüyor ve kollarıma yatıyor.

Tekrar uykuya dalmaya başladığımda, eşimin çok fazla bakıma ihtiyacı olacağını fark ettim. Benden hoşlanmasını istiyorsam, ona kabilesinin yerini alabileceğimi göstermem gerekecek. Barınağı olduğundan emin olursam, pişirmesi yeterince et sağlarsam ve tabii ki içine bir bebek koyarsam onun için yeterli olabileceğime eminim. Ona göstereceğim şeylerin bir listesi zihnimde oluşmaya başlıyor ve rüyalarıma kadar devam ediyor.

Gözlerimi bir sonraki açışımda, mağaranın açıklığından zayıf bir ışık geliyor. Kendimi bir kolumun üzerinde yukarı kaldırıyorum ve kürklerime sarılmış uyumaya devam eden eşime bakıyorum. Gözleri kapalı ve yattığı yerde kadar huzurlu görünüyor ki, onu uyandırmıyorum bile

Sabah geç oluyor ve ona göstermem gereken pek çok şey var.

Ben de bir süre kürklerin içinde kalıp sadece uyumasını izliyorum, çenesinin şeklini ve dudaklarını kaplayan pembenin tonunu ezberliyorum. Güneş ışığı kayaların arasından süzülürken saçları yüzünün etrafında parlıyor ve elimde olmadan saçlarına dokunup yumuşaklığından tekrar keyif alıyorum. Önce alnına doğru itiyorum, sonra da omuzlarına doğru düzleştiriyorum. Gece biraz karışmış gibi görünüyor ama hala eskisi kadar yumuşak. Yavaşça kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum ve sonunda gözleri açılıyor.

Arkadaşım gözleri bana odaklanırken birkaç kez göz kırpıyor. Biraz gülümsüyorum - dişlerimi göstermemeye dikkat ederek - ama gözleri küçük mağaranın etrafında dolaşırken yine de genişliyor. Gözyaşlarının yeniden dolmaya başladığını ve ona her şeyi olabildiğince çabuk göstermem gerektiğini biliyorum. Belli ki sahip olduklarımdan etkilenmemiş ve onu suçlayamam. Mevsimler boyunca kendimi zar zor geçindirdim ve bir eşe destek olmak için ihtiyaç duyacağım şeyleri edinmeyi düşünmedim bile.

Bunu şimdi değiştireceğim.

Alçak sesle mırıldanıyorum ve gözünün kenarını fırçalayarak gözyaşlarını siliyorum. Elimden geldiğince nazikçe ona yaklaşıyorum ve burnumu onunkine değdiriyorum. Biraz irkiliyor ama en azından ağlamayı kesiyor. Bacaklarımı altıma çekip onun üzerinden atlayarak uyku kürklerinin kenarına geçiyorum ve elimi uzatıyorum.

Sadece bakıyor ve gözleri tekrar açılıyor. Benden hızla uzaklaşıyor, birkaç derin nefes alıyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. Öne doğru uzanıyorum ve elimle onun eline dokunuyorum. Geri çekilmeyince parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ve oturana çekiştiriyorum. Bana karşılık verdiğinde heyecanlanmadan edemiyorum. Henüz çığlık atmadı ya da başka garip sesler çıkarmadı ve dünkü kadar korkmuş görünmüyor. Belki de mağaramı kabul edecek.

Ayağa kalkıp kürklerden bir adım uzaklaştığında elini bırakıyorum ve kürkümü üzerime sarmak için tutuyorum. Ben giyinirken eşim bir ses daha çıkarıyor ve bir an için ona bakıyorum. Tekrar gözlerini kaçırıp ellerini karnının önünde kavuşturuyor ve ben de onun büyük, yuvarlak bir göbekle nasıl görüneceğini düşünüyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Mağaranın kısa genişliğini geçip su torbalarımdan birini almak için yanına gidiyorum. uzatıyorum ama sadece bakıyor, gözleri kısılmış.

Ağzıyla bazı sesler çıkarıyor, ancak bunlar hala oldukça sessiz ve bu sefer başımı ağrıtmıyor.

Başımı eğiyorum ve su torbasını tekrar ona uzatıyorum, ama yine de almıyor. Bir şekilde iştah açıcı olup olmadığını anlamak için aşağıya bakıyorum ama bana gayet iyi görünüyor. İlkbaharda öldürdüğüm bir antilobun midesinden yapılmış basit bir su torbası. Büyük bir geyikti ve gövdesinden birkaç şey yapmayı başardım. Bu ve diğer su torbası sayesinde genellikle birkaç günde bir tatlı su gölüne gitmem gerekiyor.

Acaba onun halkı suyu farklı bir şekilde mi taşıyordu ve belki de bana öğretildiği şekilde su taşımayı bilmiyordu. Su torbasını tekrar vücuduma yaklaştırıyorum, ağzını kapalı tutan ipi çözüyorum ve ona tekrar vermeden önce kendim kısa bir yudum alıyorum.

Bu kez, kararsız da olsa, uzanıp elimden alıyor. Beklentiyle onu izliyorum ve o da yavaşça burnuna götürüp kokluyor. Arkasını dönerken yüzü bir an için buruşuyor ama sonra tekrar kokluyor. Hızlıca bana geri vermeden önce küçük bir yudum alıyor.

Çok sevindim. Suyu benden aldı, yani en azından bu kadarını sağlayabileceğimi biliyor. Şimdi tek yapmam gereken ona eşi olarak başka neler sunabileceğimi göstermek, o zaman beni sevecektir. Elimi uzatıp onu elinden tutuyorum ve mağaranın girişine götürüyorum. Benimle birlikte yeni günün güneş ışığına doğru adım atıyor ve çim bozkırlara bakıyor. Gün şimdiden ılık ve güneş çiyin üzerinde parlıyor ve ışıldıyor. Çok güzel bir manzara.

Arkadaşıma gülümseyerek bakıyorum ve o gözyaşlarına boğuluyor.

Dün gece yaptığım gibi onu rahatlatmak için uzandığımda, ellerini göğsüme koyuyor ve beni itiyor. Beni iterken yüksek perdeden bir çığlık sesi çıkarıyor.

Gürültüden ve fiziksel saldırısından irkilerek geriye doğru sıçrıyorum ve sırtı mağaranın dış duvarına dönük oturup ağlayarak titreyen eşimden birkaç metre uzağa çömeliyorum. Elleri yüzünün üzerinde ve saçları bir kürk battaniye gibi başının etrafına dökülüyor. Tekrar dokunmak, onu rahatlatmak istiyorum ama ona yaklaşmaya çalıştığımda çığlık atıyor ve bana hırlıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, bazen elimle ona uzanıyorum ama asla tam olarak dokunmuyorum. Gözleri kapalı olduğu için fark ettiğini sanmıyorum. Güneş yavaş yavaş gökyüzüne tırmanırken, midem gurulduyor sanki

Vücut yakınlarda yiyecek olduğunu biliyor. Dün gece hiçbir şey yemediğine göre eşim de aç olmalı. İçeri girip biraz et almak istiyorum ama onu yalnız bırakmaya cesaret edemiyorum.

Onu gözümün önünde tutmak için neden bu kadar güçlü bir istek duyduğum konusunda biraz kafam karıştı. Geri döndüğümde burada olmayacağından ve zarar görmemesi için onu bulmam gerekeceğinden korkuyorum. Ayrıca gözlerini açtığında onu korumak için orada olmazsam korkacağından da korkuyorum ve onu terk etmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Şu anda olduğundan daha fazla korkmasını istemiyorum.

Bacaklarım yoruluyor, ben de ondan birkaç adım ötede yere oturup bekliyorum. Bana bu kadar yakın olan pişmiş et kokusu çok cezbedici olsa da, yemeden bir süre daha dayanabilirim. Ağzımı sulandırıyor ama önce eşime bakmam gerektiğini de biliyorum.

Güneş ışınları kayaların alt kenarına yaklaşıyor ve sıcaklığı yakında üzerimizde olacak. Eşim sonunda uzun, titreyen bir nefes alıyor ve başını tekrar kaldırıyor. Kırmızı gözleri ve titreyen alt dudağıyla bana bakıyor. Yüz ifadesi içimi parçalıyor; ona gitmek istiyorum ama beni yakınında isteyip istemediğinden emin değilim.

Uzun bir süre sadece birbirimize bakıyoruz. Yine o yüksek seslerden birini çıkarm, ona dokunabilecek kadar yaklaşana kadar yavaş yavaş ilerliyorum. Yavaşça elimi uzattım ve geri çekilmeyince yanaklarındaki gözyaşlarının bir kısmını sildim. Eşim derin bir nefes daha alıyor ve bir anlığına gözlerini kapatıyor. Omuzları çöküyor ve başı öne düşüyor ama tekrar ağlamaya başlamıyor. Gözyaşlarının bitip bitmediğini merak ediyorum.

Biraz daha yaklaşıyorum ve önünde diz çöküyorum. Ona tekrar elimi uzatmıyorum çünkü hâlâ biraz tereddütlü görünüyor. Ellerim kalçalarımda, o beni izlerken kıpırdamadan oturuyorum. Sonunda ağzı açılıyor ve yine birçok ses çıkıyor ama bunlar uykuya dalmadan önce çıkardığı daha yumuşak ritmik sesler, yüksek sesler değil. Sesler çıkarırken bozkırlara bakıyor, sonra duraklıyor, bana bakıyor ve daha fazla takırtı çıkarıyor.

Başımı eğip dudaklarının hareketini izliyorum ve bunu neden bu kadar çok yaptığını merak ediyorum. Bir süre sonra, seslerinin tonu aniden yükseliyor ve daha yüksek hale geliyor. Ani değişim karşısında irkiliyorum ve o da araziye bakarken sessizleşiyor. Omuzları birkaç kez inip kalkıyor.

Derin nefesler alıyor, sonra başını çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Başka bir ses çıkarıyor. Bu ne daha önceki yüksek sesler ne de az önce uzun ritmik sesler. Bu sesi çıkardığında parmağıyla göğsüne vuruyor. Biz birbirimize bakarken bir an sessiz kalıyor ve sonra hem sesi hem de hareketi tekrarlıyor.

"Elizabeth."

Ne yaptığını anladığımda yüzümdeki gülümsemeyi hissediyorum. Garip bir isim olsa da onun da benim gibi bir ismi-sesi var ve bana ne olduğunu söylüyor. Ben de aynı sesleri çıkarmaya çalışıyorum.

"Ehh..beh." Kaşlarımı çattım. Neden onun isim-sesi bu kadar zor ve uzun?

O da bana kaşlarını çatıyor ve tekrar söylüyor.

"Elizabeth."

"Beh-tah-babaa."

İç çekiyor ve alnı kırışıyor. "Elizabeth.

Eeee-lizzz-ahh-beth." "Laahh...baaay."

Başını ileri geri sallıyor ve ben kaşıntısı olup olmadığını merak ediyorum. Sesleri birkaç kez daha tekrarlıyor, bazen başka seslerle birleştiriyor. Sesi biraz daha yükseldikçe yeniden başım ağrımaya başlıyor. Yine göğsüne vuruyor.

"Beth!"

Ses daha kısa ama yine de çok tuhaf.

"Beh-bet."

"Beth," diye tekrarlıyor.

Yetti artık. Uzanıp omzuna dokunuyorum. "Beh."

"Beth."

Ona biraz daha sert vuruyorum ve homurdanıyorum.

"Beh," diye tekrarlıyorum. Ona tekrar vuruyorum. "BEH!"

Gözleri biraz açılıyor ve keskin bir nefes alıyor. Bir an sonra omuzları düşüyor ve iç çekiyor.

"Beh," diyor sessizce.

Elinin uzanışını ve tek bir parmağının göğsümün ortasına dokunuşunu izlerken gülümsüyorum. Ağzından daha fazla ses çıkıyor ama ne istediğini biliyorum. Benim de bir isim-sesim olup olmadığını bilmek istiyor.

"Ehd!" Gururla söylüyorum.

Tek başıma geçirdiğim onca zamandan sonra, adımı-sesimi hatırladığım için bile şanslıyım.

"Ehd?"

"Ehd!"

"Ehd," diyor sonunda yüzüne küçük bir gülümseme yayılırken. Bu çok güzel bir görüntü ve vücudum neredeyse heyecandan karıncalanıyor. Bana adını-sesini verdi ve benimkini sordu, bu da beni kabul ettiği anlamına geliyor olmalı. Kabul etmemiş olsaydı, bana bu kadar değerli bilgiler vermezdi. Şimdi beni kendi isteğiyle eşi olarak kabul edecek ve çocuklarımızla birlikte yeni bir kabile kuracağız.

Ayağa fırlıyorum ve ayağa kalkmasına yardım etmek için kolundan tutuyorum. Ayağa kalkıp örtüsündeki tozları temizledikten sonra iki elini de avuçlarımın içine alıyorum. Bir an için, üzüntüsünden hâlâ kıpkırmızı olan gözlerine bakıyorum. Artık eşi olduğumu kabul ettiğine göre mutlu olacağını umuyorum. Yavaşça öne doğru eğilip burnumun ucunu tekrar onunkinin üzerinde gezdiriyorum, ucundan başlayıp gözlerinin arasındaki yere kadar ilerliyorum. Ona tekrar bakıyorum ve gözlerinde hâlâ temkinli olduğunu görebilsem de benden uzaklaşmıyor.

Sonra eşime yeni evini göstermeye başladım.

Zaten mağaranın dışında olduğumuz için ona etkileyici odun koleksiyonumu göstererek başladım. Mağaramın girişinin dışında, birinin içinde yaşayabileceği kadar büyük olmayan, ancak yağmur yağdığında odunları güzel ve kuru tutan ve içerideki stok azaldığında daha fazla odun almak için çok kolay olan büyük bir yarık var.

Beh önce tahtaya sonra bana bakıyor ama etkilenmiş gibi görünmüyor. Ona tekrar gösteriyorum ama tepkisi yine ilgisizlik oluyor. Mağaradan uzaktaki tarlaya ve uçurumun yukarısındaki bozkırlara bakıyor ama oduna bakmıyor. Beğenmemiş gibi görünmesi beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü ona gösterebileceğim en iyi şey gerçekten de bu, ama onu bir şekilde etkilemeye kararlı bir şekilde devam ediyorum.

Günün geri kalanı daha iyi geçmedi.

Arkadaşımı anlamıyorum.

Beh'e onu etkileyeceğini düşündüğüm her şeyi gösteriyorum, ama düşündüğüm gibi tepki vermiyor - hiç vermiyor. Deniyorum, ama o sadece... garip. Kürklerimin hiçbirine ya da ateş çukurunun etrafındaki pürüzsüz kayalara bakmadıktan sonra mağaranın girişine yakın bir yere oturuyor ve günün yarısında ağlıyor. Sonra vücudunu çevirip bükerek garip hareketler yapmaya başlıyor.

etrafta. Tuvalet ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum ama yapmıyor! Sadece mağaranın dışına, sonra bana ve sonra tekrar etrafına bakmaya devam ediyor. Sonunda bunu yapmasından bıktım, bileğini tuttum ve onu genellikle mesanemi ve bağırsaklarımı boşalttığım yere sürükledim. Ona en iyi yeri göstermek için rahatlıyorum ve sonra orada durup bir süre bekliyorum, ama Beh hiçbir şey yapmıyor! Yine bir sürü ses çıkarmaya başlıyor! Sonunda ben fırçanın diğer tarafında durup ondan uzağa bakana kadar kolumu itiyor. Sonra nihayet rahatlıyor ve kıpırdanmayı bırakıyor.

Çok garip!

Daha sonra mağaraya geri dönüyoruz ve Beh sonunda bir şeyler yemeye istekli. Ona antiloptan en iyi parçaları veriyorum ama hiç hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Ona yaptığım son kürkü göstermek istiyorum - en yumuşak olanı ve önceki gece bizi örttü ve umarım kendine daha uygun kıyafetler yapmak için kullanır - ama onu mağaranın arkasına götürmeye çalıştığımda benden uzaklaşıyor. Bundan vazgeçtiğimde, dışarı çıkıyoruz ve ona mağaranın yakınındaki önbelleği doldurmak için çok sayıda iyi odun bulunan ormanlık alanın kenarını gösteriyorum, ama bundan da etkilenmiş görünmüyor.

Bu noktada, en hafif tabirle hayal kırıklığına uğradım.

Yaptığı her şey bir öncekinden daha az anlamlıyken ve yaptığım her şey onun üzerinde hiçbir etki bırakmıyormuş gibi görünürken çiftleşmemizin ne kadar iyi işleyeceğini bilmiyorum. Sabahın erken saatlerinde, benden hoşlanmasını sağlamanın oldukça basit düşünmüştüm, ama şimdi ona sahip olduğum her şeyi gösterdim, sıkılmış görünüyor ve kendimi çok iyi bir eş gibi hissetmiyorum.

Beh de aynı fikirde.

Mağaranın etrafında sahip olduğum hiçbir şey değerimi göstermediğinden, ona yakındaki gölü göstermeye karar veriyorum. Oraya gitmek uzun sürmez ve belki suyu sever ve ne kadar yakın olduğunu takdir eder. Bence bölge çok güzel ve umarım onun da hoşuna gider. Elimi uzatıp ufuktaki yemyeşil ormana doğru bir işaret yapıyorum. Göl, ağaçların hemen diğer tarafında.

Bir an için sadece elime bakıyor ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissedebiliyorum. Bir süredir başka ses çıkarmıyor ve bu sabahtan beri ağlamıyor ama hala bir sorun olduğunu biliyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

"Beh?"

Uzattığım parmaklarıma bakmadan önce gözleri yavaşça benimkilere kayıyor. Elini sessizce benimkinin içine koyuyor ve ayağa kalkıyor. Gözleri yere odaklanıyor ve ben uzanıp parmağımın ucuyla çenesine dokunarak başını bana bakacak şekilde yukarı kaldırıyorum. Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum ve sonra ağzından kısık da olsa başka sesler çıkıyor. Çıkardığı diğer seslerin arasında benim ismimi de duyuyorum.

Keşke benden ne istediğini bilseydim. Ona barınak, su ve yiyecek verdim. Belki bu gece ona bir bebek vermeyi deneyeceğim ve bu onu mutlu edecek. Benden başka ne isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Annemle babamı ve kabilemdeki diğer çiftleri izleyeli o kadar uzun zaman oldu ki; yapmam gereken başka bir şey olup olmadığını hatırlamıyorum.

Beh'in gözleri bir an için kapanıyor ve uzun, derin bir nefes alıyor. Bunu sabahtan beri birçok kez yaptı ve sanırım kendini rahatlatmak için yapıyor.

Onu teselli etme eyleminde bile eksik görünüyorum.

Gözleri açıldığında ve parmakları hafifçe benimkilere kenetlendiğinde bakışlarında bir şeyler değişiyor. Onu mağaradan çıkarıp patikadan aşağıya götürürken ben de ona karşılık veriyorum. Aramızdaki hava bana tuhaf bir şekilde yüklü geliyor ve gözlerim ufukta tehlikeyi izlerken bile onun varlığının çok farkındayım. Açık çayırlara ulaştığımızda dönüp ona bakıyorum ve o da bana küçük bir gülümsemeyle bakıyor. O sırada bulutlar yoldan çekilmeyi tercih ediyor ve güneş yüzüme vurduğunda sıcaklık tenime işliyor. Ben de Beh'e gülümsüyorum ve bozkırda birlikte yürürken başparmağımı onun elinin kenarında gezdiriyorum.

Belki de onu yanlış anladım ve sahip olduğum birkaç şeyi takdir ediyor. En azından şimdi beni anlayışla karşılıyor ve çok iyi öğrendiğim topraklarda ona rehberlik ederken hiçbir direnç göstermiyor. Soldan sağa birçok kez bakıyorum, başka bir gün yapabileceğim gibi düşüncelerimde ya da anılarımda kaybolmama izin vermiyorum. Artık korumam gereken bir eşim var ve herhangi bir gizli tehlike beni şaşırtmayacak.

Neyse ki yürüyüş olaysız geçiyor. Beh ormandan geçerken etrafına bakıyor ve ben buna seviniyorum. Umarım yiyecek depolamak için toplayabileceği bazı bitkiler bulur. Tanıdığım birkaç bitki dışında hangi bitkilerin yenilebileceğini bilmiyorum. Bir keresinde meyveleri olan bir çalı bulmuştum ve yemenin sorun olmayacağını düşünmüştüm ama meyveler beni hasta etmişti. O zamandan beri, bana yabancı olan tüm bitkilerden uzak durdum ve geriye sadece tanıdığım birkaç bitki kaldı.

biliyorum. Bazen geçmişte topladığım ahududu ve çam fıstığı da oluyor ama bahar için henüz çok erken. Otların üstünde yetişen tanelerin de yenilebileceğini biliyorum ama bir avuç toplamak bile sonsuza kadar sürüyor! Onları pişirdiğimde, çiğneniyorlar ve annemin küçükken benim için yaptığı gibi hiç de lezzetli değiller.

Yanından geçtiğimiz her şeye dikkatle bakan Beh'e bakıyorum ve yeniden benim için yiyecek toplayacak bir kadınım olduğu için seviniyorum. Belki bu kış her zaman bu kadar aç olmayacağım. Ben ona et getireceğim ve onu koruyacağım, o da yiyecek toplamak ve yemek pişirmek gibi ihtiyacımız olan diğer işleri yapacak. Ayrıca annemin her zaman yaptığı türden yemekler yapmak için dokuma kamışları kullanabilir. Denedim ama yeterince sıkı yapamıyorum ve hep .

Arkadaşımın bunu yapabileceğine eminim.

Hafif yokuştan yukarı, acelelerin arasından geçip diğer taraftaki tepeden aşağı inerken elini nazikçe sıkıyorum. Bir ağaç kümesinin etrafından dolanırken göl görünüyor ve eşimin yüz ifadesinden şaşırdığını anlayabiliyorum.

Birçok farklı balığın bulunduğu büyük bir göl. Kuzeydeki bir dere onu besliyor ve büyük kayalarının yakınında yüzen alabalıklar buldum. Kıyı şeridi yuvarlak taşlarla kaplı ve bu taşlar ormanın yakınındaki aceleye yol açıyor.

Elini bırakarak, kayaların üzerinde durabileceğim ve balıkların yakalamak için yeterince yaklaşmasını bekleyebileceğim su kenarına doğru yürüyorum. Bazen onları zıpkınla vuruyorum ama nasıl yapılacağını öğrendikten sonra elimle yakalamak o kadar da zor değil. Kıyıya yakın küçük bir balık grubu var ve bir tanesini yakalamam uzun sürmüyor.

Dönüp eşime doğru tutuyorum ve ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyle kalbimin göğsümde daha hızlı çarpmaya başladığını hissediyorum. Sırıtışına karşılık vermekten başka çarem yok çünkü *nihayet* doğru bir şey yapmışım ve onun ifadesi de bunu doğruluyor. Onu etkilemenin bir yolunu bulmak tüm günümü almış olsa da, yüzündeki ifade gelecekte bu gülümsemeyi mümkün olduğunca sık görmek için harcayacağım çabaya kesinlikle değecek.

O benim için çok ama çok güzel ve artık biliyorum ki Beh benimle mutlu olacak.

Arkadaşım için iki balık daha yakalıyorum ve mağaraya geri götürmemiz için kayaların üzerine bırakıyorum. Güneş gökyüzünde ılık ve ışık parıldıyor

Yıkanmak için kenara doğru giderken suyun üzerinde. Antilobu öldürdüğüm için üzerimde hâlâ kan var ve bu koku hiç hoşuma gitmiyor.

Omuzlarımdaki iki su derisini tutan deri kayışları çıkarıyorum ve omuzlarımdaki kürkle birlikte bir kayanın üzerine koyuyorum. Belimdeki kürk sargıyı da çıkarıp kuru kalması için her şeyin üstünde bırakıyorum.

Beh garip bir ses çıkarıyor ve ona baktığımda yüzünü benden başka tarafa dönmüş. Onu telaşlandıran bir şey olup olmadığını anlamak için uzaklara bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Ona biraz daha yaklaşıyorum ama dönmüyor. Etrafında dolaşsam bile benden uzaklaşmaya devam ediyor. Üzgün görünmüyor ama bana bakmıyor.

Onu anlamıyorum.

Ellerimi suya daldırıyorum. Baharın bu erken döneminde güneş henüz suyu fazla ısıtmamış ve su çok soğuk. Soğuğu sevmiyorum, bu yüzden sadece kollarımdaki kanı silmek için biraz su kullanıyorum, sonra da su damlalarını temizlemek için ellerimi silkeliyorum.

Beh'e baktığımda hâlâ kayaların üzerinde oturduğunu ve bana görüyorum. Tuniğinin ucunu parmaklarından birine dolamış ve bunu neden yaptığını bilmesem de dişlerini ovmak için kullanıyor gibi görünüyor.

"Beh!"

Ben gölden uzaklaşıp ona doğru yürürken bana bakıyor, kıyafetini ortasına kadar çekiyor ve hızla başını eğip tekrar başka tarafa bakıyor. Yaklaştığımda bana kocaman gözlerle bakıyor, nefesi kesiliyor ve sonra hızla başını ellerinin arasına alıyor. Arkasından yaklaşıyorum ve omzuna dokunmak için uzanıyorum.

Kayanın üzerinden atlıyor ve birkaç adım ilerliyor, elleri hala gözlerinin üzerinde. Ne yaptığını *hiç* anlamıyorum. Neden yüzünü ve gözlerini saklıyor? Fark etmediğim korkutucu ya da tehlikeli bir şey olup olmadığını merak ederek tekrar etrafıma bakıyorum ama orada hiçbir şey yok.

Kolunda ve ellerinde tuzağa düştüğü yerden dolayı kan olduğunu görüyorum. Muhtemelen çok kötü kokmaya başlamadan önce kanı üzerinden çıkarmak istiyor. Şu anda sorununun ne olduğunu anlamamın mümkün olmadığına karar vererek kolundan tutup onu su kenarına doğru çekiyorum. Elleri yüzünün üzerinde kalsa da benimle geliyor, bu da onun

Yine garip ayak kaplamalarına takılıp düşecek. Bu şeylerin ona zarar vermesinden bıkarak önüne çömeliyor ve onları nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum.

İçlerinde küçük bağlar var ve düğümü incelediğimde karmaşık bir düğüm olmadığını fark ediyorum ve nasıl çözeceğimi oldukça hızlı bir şekilde belirliyorum. Bağlar her neyden yapılmışsa, çözülmesi deri ya da sinire göre çok daha kolay. Beh yine sesler çıkarmaya başlıyor, ama ismimin sesini duyana kadar dikkatimi vermiyorum.

"Ehd!"

Ona bakıyorum ve en azından yüzünü açtığını ve bana baktığını görüyorum. Bir adım geri atıyor ve bunu yaparken ağzıyla daha fazla ses çıkarıyor. Gökyüzüne bakıyorum, geç olmaya başladığını ve yakında gölden ayrılmamız gerekeceğini biliyorum. Onun sorunu her neyse, bunun için zamanımız yok. Eşi olarak ona bakmalıyım, buna kanın derisinden temizlendiğinden emin olmak da dahil. Ayrıca onu sıcak tutmam gerekiyor, bu yüzden kuru kalması için üzerindeki garip kıyafetleri çıkarmalıyım. Bir dahaki sefere göle geldiğimizde yanımıza fazladan giysi alacağız, böylece üzerimizdekileri yıkayabiliriz.

Arkadaşımın üzerindeki sıra dışı kıyafetleri inceliyorum, onları bir arada tutan bağları bulmaya çalışıyorum ama nasıl çıkaracağımı bilemiyorum. Taytın belinin etrafında garip halkalar var ama bunların giysiyi üzerinden çıkarmaya yardımcı olacağını sanmıyorum. İlmekler, onlara taşıma keseleri bağlarsa faydalı olabilirdi ve amaçlarının bu olup olmadığını merak ediyorum. Ayrıca karnına yakın bir yerde, tuhaf kumaşın kendi üzerine katlandığı yerin hemen üstünde yuvarlak bir parça var ama bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Parmağımı bastırdığımda taş gibi soğuk ve sert ama daha önce karşılaştığım taşlara benzemiyor.

Beh elimi itiyor, ben de vücudunun üst yarısını saran diğer giysiye bakıyorum.

Tunik tek parça gibi görünüyor ve etrafına bir bağla bile sarılmamış. Beh daha fazla ses çıkarırken, yavaşça etrafında dolaşıyorum ve nasıl çıkaracağımı anlamaya çalışıyorum. Sonunda sadece kafasının üzerinden geçmesi gerektiğine karar veriyorum ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Çıkarmak ya da takmak için gözleri kapanacak ve bir anlığına kör olacak. Bu eşim için kesinlikle güvenli değil.

Mağaradaki kürklerden bazılarını kullanarak kendine uygun kıyafetler yapması gerekecek.

Uzanıyorum ve parmaklarımı belindeki tuniğin kenarına doluyorum. Beh bir ses daha çıkarıyor ve elimi itiyor. Kendisinin çıkarmasını bekliyorum ama çıkarmayınca tekrar tutuyorum ve yine elimi itip daha fazla ses çıkarıyor. Ona homurdanıyorum ve elbiseyi daha sıkı kavrayıp gövdesinin üzerinden yukarı çekmeye çalışıyorum.

Şimdi gerçekten bağırıyor ve beni itmekle kalmıyor, birkaç adım geriye gidip parmağını bana doğru sallıyor. Ağzından daha fazla ses çıkıyor ve kızgın olduğuna şüphe yok, ama ben de kızmaya başlıyorum. Şimdi çıkardığı seslerde fark ettiğim bir şey var, o da seslerin arasına benim ismimin de karışması. Hırlayarak uzanıyorum ve kolundan tutup onu kendime doğru çekiyorum. Çığlık atıyor ve göğsüme vuruyor.

Kollarından tutmaya çalışıyorum ama çok ama çok kıpır kıpır! Tek istediğim onunla ilgilenmek, antilobun kanını temizlemesine yardım etmek ve ona iyi bir eş olabileceğimi göstermek ama bana izin vermiyor!

Tekrar homurdanıyorum ve bileklerini ellerimle yakalamayı başarıyorum. Çırpınmayı bırakıp bana dik dik bakana kadar yanlarından tutuyorum. Kaslarını yavaşça gevşetirken göğsü inip kalkıyor. Sonunda sakinleşir gibi olduğunda, onu serbest bırakıyorum ve garip kıyafetlerini tekrar çekmeye başlıyorum, ama bana bağırıyor.

"Ehd, HAYIR!" Beh elini kaldırıyor ve burnuma bir şaplak atıyor. Şok içinde geri adım attım.

Bir anlık tereddütten sonra onun hakkında ne kadar yanıldığımı anlıyorum. En ufak bir risk almamaya karar vererek kürklerin altından çıkıyorum, ateşe iki parça odun ekliyorum ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için mağaranın açıklığından dışarı bakıyorum. Ay serin gökyüzünde yuvarlak ve parlak, mağarayı çevreleyen otlaklar ise sessiz ve huzurlu görünüyor. Kayaların kenarında rahatladıktan sonra titriyorum ve kürklerin yanına dönüyorum.

Neyse ki, ben tekrar kürklerin içine, onun yanına sürünürken eşim uyanmıyor. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Titrek ateş ışığında ona bakmak için bir an duruyorum. Gözleri kapalı ama üzüntüsünün lekeli kalıntıları yanaklarında hâlâ belirgin.

Tenine dokunmak istiyorum ama onu uyandırmak istemiyorum. Dürtümü tamamen kontrol edemeyerek yüzünün tenine dikkatlice dokunuyorum. Tekrar garip kıyafetine uzanıyorum ve parmaklarım omzundan göğsüne, oradan da beline doğru inerken, elimin pürüzlü tenine kıyasla kumaşın verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Hafifçe kıpırdanıyor, ben de hareketlerime ara verip bir kolumu ona dolamakla yetinmeye karar veriyorum. Yanına uzanıyorum ve yeterince sıcak olduğundan emin olmak için kürkleri yukarı çekiyorum. Ağzı hafifçe açılıyor ve uykusunda daha garip sesler çıkarıyor. Sesler çok yumuşak ve derin tonda. Yüzü biraz buruşuyor ve nefes alış verişi hızlanıyor. Tekrar derin uykuya dalana kadar onu kendime daha yakın tutuyorum.

Haklı olduğumu biliyorum ve yakın zamanda halkını kaybetti. Onlara ne olduğunu ve bundan emin olup olamayacağımı merak ediyorum. Artık bunun bir önemi yok. Onun eşi olacağım ve bundan sonra ona ben bakacağım. Sadece benden korkmasını engellemenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Ondan da isteyeceğim pek çok şey var: Kış için yiyecek toplaması, getirdiğim eti pişirmesi ve beni bedenine kabul etmesi gerekecek ki ona çocuk verebileyim.

Bunu düşünmek yüzüme başka bir gülümseme ve bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissi getiriyor.

Ancak şu anda benden o kadar korkmuş görünüyor ki, onu doldurabilmem için elleri ve dizleri üzerinde kolayca pozisyon alacağını sanmıyorum. Yine de ben çok daha güçlüyüm ve onun içine girmek istersem, bedenine girerken onu tutabilirim. Onunla böyle bir şekilde birleşmek yine de çok iyi hissettirecektir, hayal ediyorum, ama bağırıp ağlamasından hoşlanmıyorum ve sanırım onunla çiftleşmek için onu tutmak zorunda kalırsam muhtemelen bunu yapacaktır.

Bu düşünceler penisimin uzamasına ve sertleşmesine neden oluyor.

Kendimi okşamayı düşünüyorum ama bunun onu uyandırmasından korkuyorum. Uyuyan yüzüne bakarken iç çekiyorum ve onunla düzgün bir şekilde çiftleşmeden önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyorum. tekrar usulca dokunuyorum ve yatmaya karar verdiğimde bundan zevk almasını istediğimi biliyorum. Peki bunun olmasını nasıl sağlayabilirim?

Sonunda, uzun süre düşündükten sonra, onun benden hoşlanmasını sağlamam gerektiğine karar verdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gece ikinci kez uyandığımda, eşim yine uykusunda ağlıyordu. İlk başta onun da uyandığını düşünüyorum, muhtemelen kendini farklı bir evde ve kabilesi olmadan bulduğu için kafası karışmış. Ancak ağzından o sesler çıkarken gözleri kapalı ve kasları sıkıntıyla geriliyor. Yine onu kendime çekiyorum, sorunu her neyse çözemesem bile onu rahatlatmayı umuyorum. Bir dakika sonra sakinleşiyor, bana doğru dönüyor ve kollarıma yatıyor.

Tekrar uykuya dalmaya başladığımda, eşimin çok fazla bakıma ihtiyacı olacağını fark ettim. Benden hoşlanmasını istiyorsam, ona kabilesinin yerini alabileceğimi göstermem gerekecek. Barınağı olduğundan emin olursam, pişirmesi yeterince et sağlarsam ve tabii ki içine bir bebek koyarsam onun için yeterli olabileceğime eminim. Ona göstereceğim şeylerin bir listesi zihnimde oluşmaya başlıyor ve rüyalarıma kadar devam ediyor.

Gözlerimi bir sonraki açışımda, mağaranın açıklığından zayıf bir ışık geliyor. Kendimi bir kolumun üzerinde yukarı kaldırıyorum ve kürklerime sarılmış uyumaya devam eden eşime bakıyorum. Gözleri kapalı ve yatarken o kadar huzurlu görünüyor ki, sabahın geç saatleri olmasına ve ona göstermem gereken pek çok şey olmasına rağmen onu uyandırmıyorum.

Ben de bir süre kürklerin içinde kalıp sadece uyumasını izliyorum, çenesinin şeklini ve dudaklarını kaplayan pembenin tonunu ezberliyorum. Güneş ışığı kayaların arasından süzülürken saçları yüzünün etrafında parlıyor ve elimde olmadan saçlarına dokunup yumuşaklığından tekrar keyif alıyorum. Önce alnına doğru itiyorum, sonra da omuzlarına doğru düzleştiriyorum. Gece biraz karışmış gibi görünüyor ama hala eskisi kadar yumuşak. Yavaşça kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum ve sonunda gözleri açılıyor.

Gözleri bana odaklanırken eşim birkaç kez göz kırpıyor. Biraz gülümsüyorum -dişlerimi göstermemeye dikkat ederek- ama gözleri küçük mağaranın içinde gezinirken yine de kocaman oluyor. Gözyaşlarının yeniden dolmaya başladığını ve ona her şeyi olabildiğince çabuk göstermem gerektiğini biliyorum. Belli ki sahip olduklarımdan etkilenmemiş ve onu suçlayamam. Mevsimler boyunca kendimi zar zor geçindirdim ve bir eşe destek olmak için ihtiyaç duyacağım şeyleri edinmeyi düşünmedim bile.

Bunu şimdi değiştireceğim.

Alçak sesle mırıldanıyorum ve gözünün kenarını fırçalayarak gözyaşlarını siliyorum. Elimden geldiğince nazikçe ona yaklaşıyorum ve burnumu onunkine değdiriyorum. Biraz irkiliyor ama en azından ağlamayı kesiyor. Bacaklarımı altıma çekip onun üzerinden atlayarak uyku kürklerinin kenarına geçiyorum ve elimi uzatıyorum.

Sadece bakıyor ve gözleri tekrar açılıyor. Benden hızla uzaklaşıyor, birkaç derin nefes alıyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. Öne doğru uzanıyorum ve elimle onun eline dokunuyorum. Geri çekilmeyince parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ve oturana çekiştiriyorum. Bana karşılık verdiğinde heyecanlanmadan edemiyorum. Henüz çığlık atmadı ya da başka garip sesler çıkarmadı ve dünkü kadar korkmuş görünmüyor. Belki de mağaramı kabul edecek.

Ayağa kalkıp kürklerden bir adım uzaklaştığında elini bırakıyorum ve kürkümü üzerime sarmak için tutuyorum. Ben giyinirken eşim bir ses daha çıkarıyor ve bir an için ona bakıyorum. Tekrar gözlerini kaçırıp ellerini karnının önünde kavuşturuyor ve ben de onun büyük, yuvarlak bir göbekle nasıl görüneceğini düşünüyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Mağaranın kısa genişliğini geçip su torbalarımdan birini almak için yanına gidiyorum. Ona uzatıyorum ama sadece bakıyor, gözleri kısılmış. Ağzıyla bazı sesler çıkarıyor ama yine de oldukça sessizler ve bu sefer başımı ağrıtmıyorlar.

Başımı eğiyorum ve su torbasını tekrar ona uzatıyorum, ama yine de almıyor. İştah açıcı olup olmadığını anlamak için aşağıya bakıyorum ama bana gayet iyi görünüyor. İlkbaharda öldürdüğüm bir antilobun midesinden yapılmış basit bir su torbası. Büyük bir geyikti ve gövdesinden birkaç şey yapmayı başardım. Bu ve diğer su torbası sayesinde genellikle birkaç günde bir tatlı su gölüne gitmem gerekiyor.

Acaba onun halkı suyu farklı bir şekilde mi taşıyordu ve belki de bana öğretildiği şekilde su taşımayı bilmiyordu. Su torbasını tekrar vücuduma yaklaştırıyorum, ağzını kapalı tutan ipi çözüyorum ve ona tekrar vermeden önce kendim kısa bir yudum alıyorum.

Bu kez, kararsız da olsa, uzanıp elimden alıyor. Beklentiyle onu izliyorum ve o da yavaşça burnuna götürüp kokluyor. Arkasını dönerken yüzü bir an için buruşuyor ama sonra tekrar kokluyor. Hızlıca bana geri vermeden önce küçük bir yudum alıyor.

Çok sevindim. Suyu benden aldı, yani en azından bu kadarını sağlayabileceğimi biliyor. Şimdi tek yapmam gereken ona eşi olarak başka neler sunabileceğimi göstermek, o zaman beni sevecektir. Elimi uzatıp onu elinden tutuyorum ve mağaranın girişine götürüyorum. Benimle birlikte yeni günün güneş ışığına doğru adım atıyor ve çim bozkırlara bakıyor. Gün şimdiden ılık ve güneş çiyin üzerinde parlıyor ve ışıldıyor. Çok güzel bir manzara.

Arkadaşıma gülümseyerek bakıyorum ve o gözyaşlarına boğuluyor.

Dün gece yaptığım gibi onu rahatlatmak için uzandığımda, ellerini göğsüme koyuyor ve beni itiyor. Beni iterken yüksek perdeden bir çığlık sesi çıkarıyor.

Gürültüden ve fiziksel saldırısından irkilerek geriye doğru sıçrıyorum ve sırtı mağaranın dış duvarına dönük oturup ağlayarak titreyen eşimden birkaç metre uzağa çömeliyorum. Elleri yüzünün üzerinde ve saçları bir kürk battaniye gibi başının etrafına dökülüyor. Tekrar dokunmak, onu rahatlatmak istiyorum ama ona yaklaşmaya çalıştığımda çığlık atıyor ve bana hırlıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, bazen elimle ona uzanıyorum ama asla tam olarak dokunmuyorum. Gözleri kapalı olduğu için fark ettiğini sanmıyorum. Güneş gökyüzünde yavaşça yükselirken, sanki vücudum yakınlarda yiyecek olduğunu biliyormuş gibi midem gurulduyor. Dün gece hiçbir şey yemediğine göre eşim de aç olmalı. İçeri girip biraz et almak istiyorum ama onu yalnız bırakmaya cesaret edemiyorum.

Onu gözümün önünde tutmak için neden bu kadar güçlü bir istek duyduğum konusunda biraz kafam karıştı. Geri döndüğümde burada olmayacağından ve zarar görmemesi için onu bulmam gerekeceğinden korkuyorum. Ayrıca gözlerini açtığında onu korumak için orada olmazsam korkacağından da korkuyorum ve onu terk etmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Şu anda olduğundan daha fazla korkmasını istemiyorum.

Bacaklarım yoruluyor, ben de ondan birkaç adım ötede yere oturup bekliyorum. Bana bu kadar yakın olan pişmiş et kokusu çok cezbedici olsa da, yemeden bir süre daha dayanabilirim. Ağzımı sulandırıyor ama önce eşime bakmam gerektiğini de biliyorum.

Güneş ışınları kayaların alt kenarına yaklaşıyor ve sıcaklığı yakında üzerimizde olacak. Eşim sonunda uzun, titreyen bir nefes alıyor ve başını tekrar kaldırıyor. Bana kırmızı gözlerle bakıyor ve

titreyen alt dudağı. Yüz ifadesi içimi parçalıyor; ona gitmek istiyorum ama beni yakınında isteyip istemediğinden emin değilim.

Uzun bir süre sadece birbirimize bakıyoruz. Yine o yüksek seslerden birini çıkarm, ona dokunabilecek kadar yaklaşana kadar yavaş yavaş ilerliyorum. Yavaşça elimi uzattım ve geri çekilmeyince yanaklarındaki gözyaşlarının bir kısmını sildim. Eşim derin bir nefes daha alıyor ve bir anlığına gözlerini kapatıyor. Omuzları çöküyor ve başı öne düşüyor ama tekrar ağlamaya başlamıyor. Gözyaşlarının bitip bitmediğini merak ediyorum.

Biraz daha yaklaşıyorum ve önünde diz çöküyorum. Ona tekrar elimi uzatmıyorum çünkü hâlâ biraz tereddütlü görünüyor. Ellerim kalçalarımda, o beni izlerken kıpırdamadan oturuyorum. Sonunda ağzı açılıyor ve yine birçok ses çıkıyor ama bunlar uykuya dalmadan önce çıkardığı daha yumuşak ritmik sesler, yüksek sesler değil. Sesler çıkarırken bozkırlara bakıyor, sonra duraklıyor, bana bakıyor ve daha fazla takırtı çıkarıyor.

Başımı eğip dudaklarının hareketini izliyorum ve bunu neden bu kadar çok yaptığını merak ediyorum. Bir süre sonra, seslerinin tonu aniden yükseliyor ve daha yüksek hale geliyor. Ani değişim karşısında irkiliyorum ve o da arkamdaki araziye bakarken sessizleşiyor. Omuzları birkaç derin nefesle yükselip alçalıyor, sonra başı dönüyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Başka bir ses çıkarıyor. Bu ne daha önceki yüksek sesler ne de az önce uzun ritmik sesler. Bu sesi çıkardığında parmağıyla göğsüne vuruyor. Biz birbirimize bakarken bir an sessiz kalıyor ve sonra hem sesi hem de hareketi tekrarlıyor.

"Elizabeth."

Ne yaptığını anladığımda yüzümdeki gülümsemeyi hissediyorum. Garip bir isim olsa da onun da benim gibi bir ismi-sesi var ve bana ne olduğunu söylüyor. Ben de aynı sesleri çıkarmaya çalışıyorum.

"Ehh..beh." Kaşlarımı çattım. Neden onun isim-sesi bu kadar zor ve uzun?

O da bana kaşlarını çatıyor ve tekrar söylüyor.

"Elizabeth."

"Beh-tah-babaa."

İç çekiyor ve alnı kırışıyor. "Elizabeth.

Eeee-lizzz-ahh-beth." "Laahh...baaay."

Başını ileri geri sallıyor ve ben kaşıntısı olup olmadığını merak ediyorum. Sesleri birkaç kez daha tekrarlıyor, bazen başka seslerle birleştiriyor. Sesi biraz daha yükseldikçe yeniden başım ağrımaya başlıyor. Yine göğsüne vuruyor.

"Beth!"

Ses daha kısa ama yine de çok tuhaf.

"Beh-bet."

"Beth," diye tekrarlıyor.

Yetti artık. Uzanıp omzuna dokunuyorum. "Beh."

"Beth."

Ona biraz daha sert vuruyorum ve homurdanıyorum.

"Beh," diye tekrarlıyorum. Ona tekrar vuruyorum. "BEH!"

Gözleri biraz açılıyor ve keskin bir nefes alıyor. Bir an sonra omuzları düşüyor ve iç çekiyor.

"Beh," diyor sessizce.

Elinin uzanışını ve tek bir parmağının göğsümün ortasına dokunuşunu izlerken gülümsüyorum. Ağzından daha fazla ses çıkıyor ama ne istediğini biliyorum. Benim de bir isim-sesim olup olmadığını bilmek istiyor.

"Ehd!" Gururla söylüyorum.

Tek başıma geçirdiğim onca zamandan sonra, adımı-sesimi hatırladığım için bile şanslıyım.

"Ehd?"

"Ehd!"

"Ehd," diyor sonunda yüzüne küçük bir gülümseme yayılırken. Bu çok güzel bir görüntü ve vücudum neredeyse heyecandan karıncalanıyor. Bana adını-sesini verdi ve benimkini sordu, bu da beni kabul ettiği anlamına geliyor olmalı. Kabul etmemiş olsaydı, bana bu kadar değerli bilgiler vermezdi. Şimdi beni kendi isteğiyle eşi olarak kabul edecek ve çocuklarımızla birlikte yeni bir kabile kuracağız.

Ayağa fırlıyorum ve ayağa kalkmasına yardım etmek için kolundan tutuyorum. Ayağa kalkıp örtüsündeki tozları temizledikten sonra iki elini de avuçlarımın içine alıyorum. Bir an için, üzüntüsünden hâlâ kıpkırmızı olan gözlerine bakıyorum. Artık eşi olduğumu kabul ettiğine göre mutlu olacağını umuyorum. Yavaşça öne doğru eğilip burnumun ucunu tekrar onunkinin üzerinde gezdiriyorum, ucundan başlayıp gözlerinin arasındaki yere kadar ilerliyorum. Ona bakıyorum

Yine, gözlerindeki ürkekliği görebiliyor olsam da benden uzaklaşmıyor.

Sonra eşime yeni evini göstermeye başladım.

Zaten mağaranın dışında olduğumuz için ona etkileyici odun koleksiyonumu göstererek başladım. Mağaramın girişinin dışında, birinin içinde yaşayabileceği kadar büyük olmayan, ancak yağmur yağdığında odunları güzel ve kuru tutan ve içerideki stok azaldığında daha fazla odun almak için çok kolay olan büyük bir yarık var.

Beh önce tahtaya sonra bana bakıyor ama etkilenmiş gibi görünmüyor. Ona tekrar gösteriyorum ama tepkisi yine ilgisizlik oluyor. Mağaradan uzaktaki tarlaya ve uçurumun yukarısındaki bozkırlara bakıyor ama oduna bakmıyor. Beğenmemiş gibi görünmesi beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü ona gösterebileceğim en iyi şey gerçekten de bu, ama onu bir şekilde etkilemeye kararlı bir şekilde devam ediyorum.

Günün geri kalanı daha iyi geçmedi.

Arkadaşımı anlamıyorum.

Beh'e onu etkileyeceğini düşündüğüm her şeyi gösteriyorum ama düşündüğüm gibi tepki vermiyor, hem de hiç. Deniyorum, ama o sadece... garip. Kürklerimin hiçbirine ya da ateş çukurunun etrafındaki pürüzsüz kayalara bakmadıktan sonra mağaranın girişine yakın bir yere oturuyor ve günün yarısında ağlıyor. Sonra vücudunu çevirip bükerek garip hareketler yapmaya başlıyor. Rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim ama yapmıyor! Sadece mağaranın dışına, sonra bana ve sonra tekrar etrafına bakmaya devam ediyor. Sonunda bunu yapmasından bıktım, bileğini tuttum ve onu genellikle mesanemi ve bağırsaklarımı boşalttığım yere sürükledim. Ona en iyi yeri göstermek için rahatlıyorum ve sonra orada durup bir süre bekliyorum, ama Beh hiçbir şey yapmıyor! Yine bir sürü ses çıkarmaya başlıyor! Sonunda ben fırçanın diğer tarafında durup ondan uzağa bakana kadar kolumu itiyor. Sonra nihayet rahatlıyor ve kıpırdanmayı bırakıyor.

Çok garip!

Daha sonra mağaraya geri dönüyoruz ve Beh sonunda bir şeyler yemeye istekli. Ona antiloptan en iyi parçaları veriyorum ama hiç hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Ona yaptığım son kürkü göstermek istiyorum - en yumuşağı ve önceki gece bizi örttü ve umarım kendine daha uygun kıyafetler yapmak için kullanır - ama onu mağaranın arkasına götürmeye çalıştığımda benden uzaklaşıyor. Bundan vazgeçtiğimde, dışarı çıkıyoruz ve

Mağaranın yakınındaki önbelleği doldurmak için çok sayıda iyi odunun bulunduğu ormanlık alanın kenarına gitti, ancak bundan da etkilenmiş görünmüyor.

Bu noktada, en hafif tabirle hayal kırıklığına uğradım.

Yaptığı her şey bir öncekinden daha az anlamlıyken ve yaptığım her şey onun üzerinde hiçbir etki bırakmıyormuş gibi görünürken çiftleşmemizin ne kadar iyi işleyeceğini bilmiyorum. Sabahın erken saatlerinde, benden hoşlanmasını sağlamanın oldukça basit düşünmüştüm, ama şimdi ona sahip olduğum her şeyi gösterdim, sıkılmış görünüyor ve kendimi çok iyi bir eş gibi hissetmiyorum.

Beh de aynı fikirde.

Mağaranın etrafında sahip olduğum hiçbir şey benim değerimi göstermediğinden, ona yakındaki gölü göstermeye karar veriyorum. Oraya gitmek uzun sürmez ve belki suyu sever ve ne kadar yakın olduğunu takdir eder. Bence bölge çok güzel ve umarım onun da hoşuna gider. Elimi uzatıp ufuktaki yemyeşil ormana doğru bir işaret yapıyorum. Göl, ağaçların hemen diğer tarafında.

Bir an için sadece elime bakıyor ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissedebiliyorum. Bir süredir başka ses çıkarmıyor ve bu sabahtan beri ağlamıyor ama hala bir sorun olduğunu biliyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

"Beh?"

Uzattığım parmaklarıma bakmadan önce gözleri yavaşça benimkilere kayıyor. Elini sessizce benimkinin içine koyuyor ve ayağa kalkıyor. Gözleri yere odaklanıyor ve ben uzanıp parmağımın ucuyla çenesine dokunarak başını bana bakacak şekilde yukarı kaldırıyorum. Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum ve sonra ağzından kısık da olsa başka sesler çıkıyor. Çıkardığı diğer seslerin arasında benim ismimi de duyuyorum.

Keşke benden ne istediğini bilseydim. Ona barınak, su ve yiyecek verdim. Belki bu gece ona bir bebek vermeyi deneyeceğim ve bu onu mutlu edecek. Benden başka ne isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Annemle babamı ve kabilemdeki diğer çiftleri izleyeli o kadar uzun zaman oldu ki; yapmam gereken başka bir şey olup olmadığını hatırlamıyorum.

Beh'in gözleri bir an için kapanıyor ve uzun, derin bir nefes alıyor. Bunu sabahtan beri birçok kez yaptı ve sanırım kendini rahatlatmak için yapıyor.

Onu teselli etme eyleminde bile eksik görünüyorum.

Gözleri açıldığında ve parmakları hafifçe benimkilere kenetlendiğinde bakışlarında bir şeyler değişiyor. Onu mağaradan çıkarıp patikadan aşağıya götürürken ben de ona karşılık veriyorum. Aramızdaki hava bana tuhaf bir şekilde yüklü geliyor ve gözlerim ufukta tehlikeyi izlerken bile onun varlığının çok farkındayım. Açık çayırlara ulaştığımızda dönüp ona bakıyorum ve o da bana küçük bir gülümsemeyle bakıyor. O sırada bulutlar yoldan çekilmeyi tercih ediyor ve güneş yüzüme vurduğunda sıcaklık tenime işliyor. Ben de Beh'e gülümsüyorum ve bozkırda birlikte yürürken başparmağımı onun elinin kenarında gezdiriyorum.

Belki de onu yanlış anladım ve sahip olduğum birkaç şeyi takdir ediyor. En azından şimdi beni anlayışla karşılıyor ve çok iyi öğrendiğim topraklarda ona rehberlik ederken hiçbir direnç göstermiyor. Soldan sağa birçok kez bakıyorum, başka bir gün yapabileceğim gibi düşüncelerimde ya da anılarımda kaybolmama izin vermiyorum. Artık korumam gereken bir eşim var ve herhangi bir gizli tehlike beni şaşırtmayacak.

Neyse ki yürüyüş olaysız geçiyor. Beh ormandan geçerken etrafına bakıyor ve ben buna seviniyorum. Umarım yiyecek depolamak için toplayabileceği bazı bitkiler bulur. Tanıdığım birkaç bitki dışında hangi bitkilerin yenilebileceğini bilmiyorum. Bir keresinde yemeye uygun olduğunu düşündüğüm meyveleri olan bir çalı bulmuştum ama beni hasta etmişti. O zamandan beri bana yabancı gelen bitkilerden uzak durdum ve geriye sadece bildiğim birkaç bitki kaldı. Bazen geçmişte topladığım ahududu ve çam fıstığı oluyor ama bahar için henüz çok erken. Otların üstünde yetişen tahılların da yenilebileceğini biliyorum ama bir avuç toplamak bile sonsuza kadar sürüyor! Onları pişirdiğimde, çiğneniyorlar ve annemin küçükken benim için yaptığı gibi hiç de lezzetli değiller.

Yanından geçtiğimiz her şeye dikkatle bakan Beh'e bakıyorum ve yeniden benim için yiyecek toplayacak bir kadınım olduğu için seviniyorum. Belki bu kış her zaman bu kadar aç olmayacağım. Ben ona et getireceğim ve onu koruyacağım, o da yiyecek toplamak ve yemek pişirmek gibi ihtiyacımız olan diğer işleri yapacak. Ayrıca annemin her zaman yaptığı türden yemekler yapmak için dokuma kamışları kullanabilir. Denedim ama yeterince sıkı yapamıyorum ve hep .

Arkadaşımın bunu yapabileceğine eminim.

Hafif yokuştan yukarı, acelelerin arasından geçip diğer taraftaki tepeden aşağı inerken elini nazikçe sıkıyorum. Biz aşağı inerken göl görünüyor.

Bir ağaç kümesinin etrafından dolanırken eşimin yüz ifadesinden şaşırdığını anlayabiliyorum.

Birçok farklı balığın bulunduğu büyük bir göl. Kuzeydeki bir dere onu besliyor ve büyük kayalarının yakınında yüzen alabalıklar buldum. Kıyı şeridi yuvarlak taşlarla kaplı ve bu taşlar ormanın yakınındaki aceleye yol açıyor.

Elini bırakarak, kayaların üzerinde durabileceğim ve balıkların yakalamak için yeterince yaklaşmasını bekleyebileceğim su kenarına doğru yürüyorum. Bazen onları zıpkınla vuruyorum ama nasıl yapılacağını öğrendikten sonra elimle yakalamak o kadar da zor değil. Kıyıya yakın küçük bir balık grubu var ve bir tanesini yakalamam uzun sürmüyor.

Dönüp eşime doğru tutuyorum ve ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyle kalbimin göğsümde daha hızlı çarpmaya başladığını hissediyorum. Sırıtışına karşılık vermekten başka çarem yok çünkü *nihayet* doğru bir şey yapmışım ve onun ifadesi de bunu doğruluyor. Onu etkilemenin bir yolunu bulmak tüm günümü almış olsa da, yüzündeki ifade gelecekte bu gülümsemeyi mümkün olduğunca sık görmek için harcayacağım çabaya kesinlikle değecek.

O benim için çok ama çok güzel ve Beh'in benimle mutlu olacağını artık biliyorum.

Arkadaşım için iki balık daha yakalıyorum ve mağaraya geri götürmemiz için kayaların üzerine bırakıyorum. Güneş gökyüzünde ılık ve ben yıkanmak için kenara doğru ilerlerken ışık suda parıldıyor. Antilobu öldürdüğüm için üzerimde hâlâ kan var ve bu koku hiç hoşuma gitmiyor.

Omuzlarımdaki iki su derisini tutan deri kayışları çıkarıyorum ve omuzlarımdaki kürkle birlikte bir kayanın üzerine koyuyorum. Belimdeki kürk sargıyı da çıkarıp kuru kalması için her şeyin üstünde bırakıyorum.

Beh garip bir ses çıkarıyor ve ona baktığımda yüzünü benden başka tarafa dönmüş. Onu telaşlandıran bir şey olup olmadığını anlamak için uzaklara bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Ona biraz daha yaklaşıyorum ama dönmüyor. Etrafında dolaşsam bile benden uzaklaşmaya devam ediyor. Üzgün görünmüyor ama bana bakmıyor.

Onu anlamıyorum.

Ellerimi suya daldırıyorum. Baharın bu erken döneminde güneş henüz suyu fazla ısıtmadı ve hava çok soğuk. Soğuğu sevmiyorum, bu yüzden

Su damlalarını temizlemek için sallamadan önce kollarımdaki kanın bir kısmını silmek için sadece biraz su kullanıyorum.

Beh'e baktığımda hâlâ kayaların üzerinde oturduğunu ve bana görüyorum. Tuniğinin ucunu parmaklarından birine dolamış ve bunu neden yaptığını bilmesem de dişlerini ovmak için kullanıyor gibi görünüyor.

"Beh!"

Ben gölden uzaklaşıp ona doğru yürürken bana bakıyor, kıyafetini ortasına kadar çekiyor ve hızla başını eğip tekrar başka tarafa bakıyor. Yaklaştığımda bana kocaman gözlerle bakıyor, nefesi kesiliyor ve sonra hızla başını ellerinin arasına alıyor. Arkasından yaklaşıyorum ve omzuna dokunmak için uzanıyorum.

Kayanın üzerinden atlıyor ve birkaç adım ilerliyor, elleri hala gözlerinin üzerinde. Ne yaptığını *hiç* anlamıyorum. Neden yüzünü ve gözlerini saklıyor? Fark etmediğim korkutucu ya da tehlikeli bir şey olup olmadığını merak ederek tekrar etrafıma bakıyorum ama orada hiçbir şey yok.

Kolunda ve ellerinde tuzağa düştüğü yerden dolayı kan olduğunu görüyorum. Muhtemelen çok kötü kokmaya başlamadan önce kanı üzerinden çıkarmak istiyor. Şu anda nesi olduğunu anlamamın mümkün olmadığına karar verip kolundan tutuyorum ve onu su kenarına doğru çekiyorum. Elleri yüzünün üzerinde kalsa da benimle geliyor, bu da yine garip ayak kaplamalarına takılmasına neden oluyor. Bu şeylerin ona zarar vermesinden bıkarak önüne çömeliyorum ve onları nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum.

İçlerinde küçük bağlar var ve düğümü incelediğimde karmaşık bir düğüm olmadığını fark ediyorum ve nasıl çözeceğimi oldukça hızlı bir şekilde belirliyorum. Bağlar her neyden yapılmışsa, çözülmesi deri ya da sinire göre çok daha kolay. Beh yine sesler çıkarmaya başlıyor, ama ismimin sesini duyana kadar dikkatimi vermiyorum.

"Ehd!"

Ona bakıyorum ve en azından yüzünü açtığını ve bana baktığını görüyorum. Bir adım geri çekiliyor ve bunu yaparken ağzıyla daha fazla ses çıkarıyor. Gökyüzüne bakıyorum, geç olmaya başladığını ve yakında gölden ayrılmamız gerekeceğini biliyorum. Onun sorunu her neyse, bunun için zamanımız yok. Eşi olarak ona bakmalıyım, buna kanın derisinden temizlendiğinden emin olmak da dahil. Ayrıca onu sıcak tutmam gerekiyor, bu yüzden kuru kalması için üzerindeki garip kıyafetleri çıkarmam gerekiyor. Bir dahaki sefere

Göle gelirken, giydiklerimizi yıkayabilmek için fazladan giysi getireceğiz.

Arkadaşımın üzerindeki sıra dışı kıyafetleri inceliyorum, onları bir arada tutan bağları bulmaya çalışıyorum ama nasıl çıkaracağımı bilemiyorum. Taytın belinin etrafında garip halkalar var ama bunların giysiyi üzerinden çıkarmaya yardımcı olacağını sanmıyorum. İlmekler, onlara taşıma keseleri bağlarsa faydalı olabilirdi ve amaçlarının bu olup olmadığını merak ediyorum. Ayrıca karnına yakın bir yerde, tuhaf kumaşın kendi üzerine katlandığı yerin hemen üstünde yuvarlak bir parça var ama bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Parmağımı bastırdığımda taş gibi soğuk ve sert ama daha önce karşılaştığım taşlara benzemiyor.

Beh elimi itiyor, ben de vücudunun üst yarısını saran diğer giysiye bakıyorum.

Tunik tek parça gibi görünüyor ve etrafına bir bağla bile sarılmamış. Beh daha fazla ses çıkarırken, yavaşça etrafında dolaşıyorum ve nasıl çıkaracağımı anlamaya çalışıyorum. Sonunda sadece kafasının üzerinden geçmesi gerektiğine karar veriyorum ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Çıkarmak ya da takmak için gözleri kapanacak ve bir anlığına kör olacak. Bu eşim için kesinlikle güvenli değil.

Mağaradaki kürklerden bazılarını kullanarak kendine uygun kıyafetler yapması gerekecek.

Uzanıyorum ve parmaklarımı belindeki tuniğin kenarına doluyorum. Beh bir ses daha çıkarıyor ve elimi itiyor. Kendisinin çıkarmasını bekliyorum ama çıkarmayınca tekrar tutuyorum ve yine elimi itip daha fazla ses çıkarıyor. Ona homurdanıyorum ve elbiseyi daha sıkı kavrayıp gövdesinin üzerinden yukarı çekmeye çalışıyorum.

Şimdi gerçekten bağırıyor ve beni itmekle kalmıyor, birkaç adım geriye gidip parmağını bana doğru sallıyor. Ağzından daha fazla ses çıkıyor ve kızgın olduğuna şüphe yok, ama ben de kızmaya başlıyorum. Şimdi çıkardığı seslerde fark ettiğim bir şey var, o da seslerin arasına benim ismimin de karışması. Hırlayarak uzanıyorum ve kolundan tutup onu kendime doğru çekiyorum. Çığlık atıyor ve göğsüme vuruyor.

Kollarından tutmaya çalışıyorum ama çok ama çok kıpır kıpır! Tek istediğim onunla ilgilenmek, antilobun kanını temizlemesine yardım etmek ve ona iyi bir eş olabileceğimi göstermek ama bana izin vermiyor!

Tekrar homurdanıyorum ve bileklerini ellerimle yakalamayı başarıyorum. Çırpınmayı bırakıp bana dik dik bakana kadar ellerini iki yanında tutuyorum. Göğsü yükseliyor

ve kaslarını yavaşça gevşetirken düşüyor. Sonunda sakinleşir gibi olduğunda, onu serbest bırakıyorum ve garip kıyafetlerini tekrar çekmeye başlıyorum, ama bana bağırıyor.

"Ehd, HAYIR!" Beh elini kaldırıp burnuma bir tokat attı. Şok içinde geri adım attım.

Sonunda, bir anlık tereddütten sonra, onun hakkında ne kadar yanıldığımı fark ettim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Burnum ağrıyor.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Bir dakika önce arkadaşımın temizlenmesi için göle girmesine yardım edecektim ve sonra bildiğim tek şey, bağırıyor ve... ve...

Az önce bana *vurdu* mu?

Burnuma mı?

Aklımdan aynı anda yüzlerce farklı düşünce ve duygu geçiyor. İlk başta kızgınım ve ona saldırmak, hatta ona vurmak istiyorum. Sonra onun benim eşim olduğunu ve onu korumam gerektiğini hatırlıyorum. Ona vurursam onu nasıl güvende tutabilirim? Ben ondan çok daha büyüğüm ve öfkeyle ona saldırırsam onu incitebilirim. Ayrıca ona zarar verirsem benden korkacaktır ve ben bunu istemiyorum. Sonra sinirleniyorum çünkü ben sadece onunla ilgilenmeye çalışırken neden burnuma vurduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum ve göğsümde bir acı hissediyorum.

Parlayan saçlarına ilk dokunduğumda verdiği tepkiyi, elimden et almak istemeyişini ve onu kürklerimin yanına getirdiğimde nasıl ağladığını düşünüyorum. Mağaramın yakınında tuvaletini yapmak ya da benimle göle gelmek istemeyişini hatırlıyorum. Buraya geldiğimizde bana bakmak bile istemedi.

Benden hoşlanmıyor.

Bana adını-sesini verdiğinde beni eşi olarak kabul edeceğini düşünmüştüm ama burnuma vurdu, demek ki yanılmışım. Beni istemiyor, hem de hiç.

Beh beni eş olarak istemiyor.

Kısa bir adım geri atıyorum ve gözlerim gölün taşlı kıyısına düşüyor. Sanki tüm vücudum ayaklarımın altındaki kayaların içinde erimeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bir an için gözlerimi kapatarak, kabilemin yok olduğunu ve hayatta kalan tek kişinin ben olduğumu fark ettikten sonraki ilk birkaç saati hatırlıyorum. Neredeyse bütün bir mevsim döngüsü boyunca daha fazla insan aradıktan sonra, şu anda yaşadığım mağarayı bulduğumu ve kendimi yalnızlığa bıraktığımı hatırlıyorum.

Yine de yalnız olacağım.

Ona ihtiyacı olanı vermeye hazır değilim ve o da benim mağaramı paylaşmak istemiyor. Ona sunacak yeterince şeyim yok ve o da burnuma vurdu.

Beni kabul edilebilir bulmadığını bildirmek için.

"Ehd?"

Hızlı bir geri adım atıyorum ve uzun zamandır orada durup yere baktığımı fark ediyorum. Bir an için Beh'in yüzüne bakıyorum ama artık beni istemediğini bildiğim için ona bakmak ve ne kadar güzel olduğunu görmek istemiyorum. Sahip olamayacağım şeyi görmek istemiyorum.

Gözlerim daha önce yakaladığım balıklara takılıyor ve göğsümün ortasında bir sızı hissediyorum. Bir an için onları inadına gölün ortasına fırlatmak istiyorum ama yiyecekleri israf etmeyi ciddi olarak düşünmüyorum. Onları Beh için yakaladım ve hala onunlar.

Yavaşça balıkların kıyafetlerimin yakınındaki bir kayanın üzerinde kuruduğu yere doğru yürüyorum. Kürk sargılarımdan ilkini alıp belime bağlıyorum. Balıkları su derilerimi tutan deri kayışa bağlayıp mağaraya geri götürmeyi planlamıştım ama artık bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum. Bunun yerine dış kürkümü alıp balığı ortasına yerleştiriyorum ve kenarlarını düşmeyecek şekilde sarıyorum. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, önünde yere iniyorum ve sarılmış balıkları uzatıyorum.

En azından bu gece yiyecek bir şeyleri olacaktı.

"Ehd-"

Çıkardığı seslerden adımı-sesimi tanısam da başımı kaldırıp bakmıyorum. Keşke onunla ilgilenmeme izin verse ama anlıyorum da. Neden beni eş olarak istesin ki? Ona sunacak hiçbir şeyim yok, mağarada oturacak düzgün bir minderim bile yok.

Eğer bilseydim, onun geleceğini fark etseydim, her şeyi farklı yapardım. Bu haliyle, onu kazanmak için bir şans daha elde etmek için her şeyi yapardım. Keşke onun için savaşacak başka bir erkek kadar basit bir şey olsaydı. En azından o zaman neden kaybettiğimi tam olarak bilirdim.

Öne doğru bir adım atıyor ve ben de gözlerimi kapatıp ellerimden sarılı balığı bekliyorum. Dönüp benden uzaklaşmasını izlemek istemiyorum. Belki de bunca zaman yanılmışımdır ve yakınlarda bir kabilesi vardır. Belki de biraz fazla uzaklaşmış ve tuzağıma düşmüştü. Bilmiyorum ve bana yakın bir kabile fikri birkaç gün önce beni heyecanlandırmış olsa da, şimdi bu düşünce midemi bulandırıyor. Eğer bana yakın bir kabileden geliyorsa, muhtemelen zaten bir eşi vardır. Beh'in başka bir eşle birlikte olmasını izlemek zorunda kalacağım bir yerde olmak istemezdim.

Kürklü balığın ellerimden ayrıldığını hissediyorum ve boğazımdan küçük bir ses kaçıyor. Yine de gözlerimi açmayacağım, onun izlemeyi reddediyorum. I

Nefesimi tutup ayak seslerinin duyma alanımdan çıkmasını bekliyorum ama hiçbir adım duymuyorum.

Çenemin kenarında parmak uçlarımın yumuşak, hafif bir dokunuşu var.

"Ehd," diye fısıldıyor. Parmağı burnumun ucunda geziniyor ve nihayet ona baktığımda tüm bedenim titriyor. Önümde çömelip ayaklarının üzerinde dengede dururken daha yumuşak sesler çıkarıyor. Hâlâ eriyormuşum gibi hissediyorum ama bu sefer onun içinde eriyorum - yüzünde, gözlerinde, dokunuşunda. Uzun bir nefes almadan önce bir an sessizce birbirimize bakıyoruz. Parmakları tekrar yanağımda ve çenemde geziniyor ve ağzından daha yumuşak sesler çıkıyor.

Hala gürültüden çok hoşlanmıyorum ama en azından sesler yüksek değil. Şimdi kafam öncekinden daha karışık. Neden gitmiyor? Belli ki beni istemiyor, o zaman neden gitmedi? Yanında başka insanlar olmalı çünkü yalnız kalması onun için çok tehlikeli olurdu.

Tek başına.

Daha fazla ses çıkardıkça inliyorum ve yüzüme dokunmaya devam ediyor. Hiç durmasını istemiyorum. Parmaklarının sakalımın kısa tüyleri arasında gezinmesi tarif edilemez bir his ama aynı zamanda beni meraklandırıyor: Eşi olmak için yeterince yaşlı olmadığımı mı düşünüyor? Sakalım yaşlı bir erkeğinki gibi kalın değil.

Başparmağı yine burnumun üzerinde geziniyor ve alt dudağı dişlerinin arkasında kayboluyor. Daha sessiz sesler çıkarıyor ve benim isim sesim yine onların arasında. Gözleri de çıkardığı sesler kadar yumuşak ve şüphe duymaya başlıyorum.

Her şeyden şüphe ediyorum. Antilop avlamak için kazdığım çukurun dibinde onu ilk gördüğümden beri düşündüğüm her şey artık belirsiz ve bunu anlamaya çalışmam gerekiyor.

Burnuma vurduğunda ciddi değil miydi? Hala

benim eşim olacak mı?

Yalnız kalmak zorunda değil

miyim? "Beh?"

Emin olmak zorundayım. Beni eşi olarak kabul ediyor mu, etmiyor mu? Onu üzecek bir şey yaptığım için çok çabuk tepki verdi ama öyle demek istemedi mi? Şimdi bana söylediği bu mu?

Bilmek zorundayım.

Dizlerimin üzerinde yükselip yüzüne dokunmak için uzandığımda eli yüzümün yanından ayrılmıyor. Biraz şaşırdım.

Benden uzaklaşmıyor ve titreyen parmaklarımla diğer elimi yüzünün diğer tarafına koyuyorum. Burnumun ucu onunkine değene kadar yavaşça öne doğru eğiliyorum. Gözleri kapanıyor ve kollarındaki sertliği hissedebiliyorum, gerginliği duruşuna ve kas gerginliğine yansıyor, ama uzaklaşmıyor.

Çok, çok yavaşça burnumun ucunu alnına kadar götürüyorum ve sonra tekrar geri getiriyorum. Durup biraz geri çekildiğimde nefesinin sıcaklığını ağzımda hissedebiliyorum, berrak mavi gözlerine bakıyorum ve tüm umutlarıma rağmen bunun beni kabul edeceği anlamına gelmesini umuyorum.

Ne düşünüyor olabileceğini tahmin etmeyeceğim - artık değil. Başka bir hata yapıp onu kızdırma riskini almayacağım. Onu istiyorum; istediğimi biliyorum. Bu artık yalnız kalmak istememenin çok ötesinde. Onu istiyorum, sadece onu.

Beh'i benim yapmak için her şeyi yaparım.

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar bırakıyorum. Beh yüzümü bana gülümsüyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve elleri ellerimi tutarken yavaşça birlikte duruyoruz. Göle bakıyor ve derin bir iç çekiyor.

Yaklaşıyorum ve burnuna tekrar dokunabilmek için eğiliyorum. Bunu yaparken Beh'in gözleri kapanıyor ve aynı anda ağzının köşelerinin biraz yukarı kalktığını görebiliyorum. Tekrar uzanıp elimi yüzünün yan tarafına koyuyorum ve burnumu önce bir yanından sonra diğer yanından geçiriyorum.

Bu kez tenim onunkiyle buluştuğunda omuzları daha rahat ve o kadar gergin görünmüyor. Başımı omzuna koyuyorum, yüzümü boynuna doğru eğiyorum, böylece burnumu boğazında da gezdirebiliyorum. Yavaşça içime çekiyorum, kokusunu içime çekiyorum. Bir önceki günden farklı; meyve kokusu artık silikleşmiş, neredeyse yok olmuş. Saç çizgisine doğru döndüğümde, koku daha belirgin ama yine de öncekinden çok daha zayıf.

Elini başımın arkasında hissediyorum ama sadece bir an için, bir adım geri çekilip ellerini bileğime götürerek ona olan bağlılığımı kırıyor. Beh'in elimi tutuşunu, beni gölden uzaktaki ağaçlara bakacak şekilde çevirişini ve sonra daha fazla ses çıkarışını dikkatle izliyorum. Parmağıyla ağaçları işaret ediyor ama baktığımda orada hiçbir şey göremiyorum. Başımı tekrar ona doğru çeviriyorum ama o başımı ellerinin arasına alıp tekrar ormana doğru çeviriyor.

Ben ona bakmamı istemediğini anlamadan önce bunu tekrar yapıyor. Ne göreceğimi sanıyor?

Hiç mantıklı değil.

Gözlerine bakıyorum ve içlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Bu sabah tuvalet ihtiyacını gidermek istediğinde bana attığı bakışla aynıydı ve ben ona arkamı dönene kadar bunu yapmadı. Vücudunu görmemi istemiyor mu? Neden istemiyor? Bir sorun mu var da utanıyor?

Kabilemde kolunun bir kısmı olmayan bir kız hatırlıyorum. Bir hayvan tarafından saldırıya uğramamıştı ama doğuştan kolunun bir kısmı yoktu. Parmak gibi görünen küçük çıkıntılar vardı ama dirseğinin hemen ucundaydılar. Kimse farklı olduğunu görmesin diye her zaman örtülü tutardı.

Beh'in de bir tür şekil bozukluğu var mıydı? Bu yüzden mi bacaklarının üzerine böyle garip kıyafetler giyiyor, bir kusurunu gizlemek için mi? Belki de onda bir sorun olduğunu öğrenirsem onu istemeyeceğimden korkuyordur. Kabilemdeki kız genellikle yalnızdı; kimse farklı görünen biriyle birlikte olmak istemezdi. Belki de Beh, kendisinde bir sorun olduğu için kabilesi tarafından dışlanmıştır ve bu yüzden yalnızdır.

Ona kötü davranılmış olabileceğini düşündükçe boynumun etrafındaki deri sıcak hissediyor. Onda bir sorun olup olmadığı umurumda değil! Bacakları tuhaf görünüyorsa ya da vücudunda başka bir sorun varsa, umurumda değil! O benim eşim ve ona ben bakacağım. Bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmayacak.

Ona bakarken elimi uzatıp bacağının üst kısmına dokunuyorum.

Parmaklarım bacağında gezinirken usulca "Beh," diyorum. Acaba sorun her neyse, kıyafetlerinin dışından hissedebileceğim bir şey mi diye merak ediyorum.

Eli aşağı iniyor benimkini tutuyor, ondan uzaklaştırıp yanımda tutuyor, sonra bırakıp tekrar ağaçları işaret ediyor. Bunun önemli olmadığını bilmesini istiyorum - onun sorunu ne olursa olsun, benim için önemli değil ve ben yine de ona bakacağım. Ona tekrar dokunmaya çalışıyorum ama elimi tutup uzaklaştırıyor, daha fazla ses çıkarıyor ve sonunda bir anlığına elleriyle gözlerimi kapatıyor. Tekrar ağlamaya başlayacak gibi görünüyor, bu yüzden şimdilik vazgeçiyorum, aşağı iniyorum, yakındaki büyük kayalardan birine oturuyorum ve sırtımı göle dönüyorum.

Görüş alanımdan çıkar çıkmaz, bu hiç hoşuma gitmedi, hem de hiç. Beh yaptığım şeyden memnun görünüyor, ama şimdi arkamda.

Onu göremiyorum. Onu nasıl koruyabilirim ki? Ya göldeki bir şey ona zarar vermeye çalışırsa? sesleri dikkatle dinliyorum ve

ve iyice konsantre oluyor. Kayalara vuran ayaklarının sesini ve ardından hafif bir su şırıltısını duyabiliyorum.

Eşimin güvenliği için duyduğum endişeyle birlikte nefes alışım da artıyor. Suyun hareket ettiğini duyabildiğim için mutluyum ama onu görememek beni endişelendiriyor. Aklıma sürekli yangın gecesi ve yangının başladığını görecek kadar yakın olamadığım ya da her şey alevler içinde kalmadan önce kimseyi bölgeden uzaklaştıramadığım geliyor.

Sonunda artık dayanamıyorum ve iyi olduğundan emin olmak için hızla omzumun üzerinden bakıyorum.

Beh gölde durmaktadır ve su dizlerine kadar gelmektedir. Eğilmiş ve kollarını serin suda yıkıyor, uzun saçları sırtında tutam tutam uzanıyor. Bir kısmı omuzlarının üzerine düşüyor ve uçları suya değiyor.

Sertçe yutkunuyorum ve neden daha önce onu görmemi istemediği hakkında hiçbir fikrim yok. Onun hiçbir sorunu yok, hem de hiç. Aslında, onda her şey *yolunda*. Bacakları uzun ve uyluklarındaki kasların sıkılığını açıkça görebiliyorum. Onların üzerinde, beli gözlerimi tekrar içeri çekmeden önce kalçaları şehvetli bir şekilde kıvrılıyor. Omurgası düz ve kesinlikle ama kesinlikle muhteşem.

Onu ilk gördüğümde, daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmediğimi düşünmüştüm ve bu o tuhaf kıyafetleri giydiği zamandı. Şimdi orada durmuş, bana sırtını dönmüş, eğilmiş.

Tekrar yutkunmak zorundayım. Birden çok sertleştim ve eşimin içine bir bebek koymayı denemeyi çok istiyorum. Bu, onun içine girdiğimde yaşayacağımı bildiğim fiziksel duygudan çok daha yoğun. Karnının döndüğünü görmek ve içindeki çocuğun benim koyduğum bir çocuk olduğunu bilmek istiyorum. Onun, ona ve bana benzeyen bir bebek doğurmasını istiyorum.

Sadece istemiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

Suya, yiyeceğe ve barınağa ihtiyacım olduğu kadar, onun içinde olmaya da *ihtiyacım* var - ona bir bebek vermeliyim. Düşüncesi bile ellerimi titretiyor ve bacaklarım altımda kıvrılıyor, ayağa kalkıp ona gitmeye, onu hemen almaya hazırım.

Sonra dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Mutlu olmadığını hemen anladım. Hem de

hiç.

Hızla arkamı dönüyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum ve aynı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Arkamda onun yüksek seslerini duyabiliyorum.

sesi eskisi kadar kızgın gelmiyor. Daha fazla su sıçraması, ağzından daha fazla ses - ismim de dahil olmak üzere - ve garip kıyafetlerinin hışırtısını duyuyorum, ama bakmak için dönmüyorum.

Diğer düşüncelerimi ve fikirlerimi daha sonra kürklerimizin içinde olduğumuz zamana saklamam gerekecek. Bir nedenden ötürü, bana öyle baktığında ereksiyonum tamamen kayboldu; bir diğeri için, şu anda zaten çok açık olacağını sanmıyorum.

Beh kızgın ve onun bana kızgın olmasını istemiyorum.

Kayaların üzerindeki ayaklarının çıtırtısını duyuyorum, ardından elini omzuma atıyor.

"Ehd?"

Belli belirsiz başımı kaldırıp ona bakıyorum ve bana öfke duymadan baktığını görmekten memnun oluyorum. Aslında dudaklarında bir gülümsemenin ipucu var gibi görünüyor. Ben de gülümsüyorum - sadece birazcık - ve yavaşça ayağa kalkıyorum. Beh daha fazla ses çıkarırken başını yavaşça ileri geri sallıyor.

Bir elimi uzattım ve yanağına koyduğumda beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Saçları artık ıslak ve soğuk su damlaları kolumdan aşağı akıyor. Ona doğru ilerliyorum ve burnumu hafifçe yanağına sürdüğümde gözleri yere düşüyor. Yine de şansımı zorlamak istemiyorum, çünkü onun istediğini yapmadım ve benden hala olmadığını biliyorum, bu yüzden elimi bırakıp geri çekiliyorum.

Beh suyun kenarında otururken ben kürklü balıkları topluyor, onları açıyor ve su derilerimi tutan deri kayışlara bağlayarak sinew ile tutturuyorum. Kürk sargımı gölde hızlıca duruluyorum. Hava çok soğuk değil ve kürkü ıslak olduğu için tekrar giymek istemiyorum, bu yüzden onun yerine kalçama bağlıyorum. Bir kalçamda balık, diğerinde kürküm asılı halde, saatin kaç olduğunu görmek için gökyüzünü kontrol ediyorum ve Beh'e gidiyorum.

Elinde küçük bir sopayla bir kayanın üzerine oturmuş, yavaşça saçındaki tutamları çekiştiriyor. Göle bakıyor ve artık gitmeye hazır olduğumu fark ettiğinden bile emin değilim. Onu mağaraya geri götürmek niyetiyle ona doğru ilerliyorum ama parmaklarının, sopanın ve saçlarının hareketi beni büyülüyor.

Hiç kimsenin böyle bir şekilde sopa kullandığını görmemiştim ve anında kendi kalın ve keçeleşmiş saçlarıma dokundum. Kabilemdeki kadınların bazen düğümleri çözmek için parmaklarını kullandıklarını hatırlıyorum ama asla bir sopa kullanmamışlardı.

Beh elini başının üstüne doğru kaldırır ve çubuğu iki telin arasına sokar. Yavaşça aşağı çekiyor, birkaç kez duraklıyor.

küçük bir dal takılıyor. Ona bakıyorum, kollarının, parmaklarının ve saçlarının uçuşan tellerinin hareketinden büyülenmiş gibi. Bu hareketi defalarca tekrarlıyor ve bu ritim garip bir şekilde rahatlatıcı.

Onunla ilgili her şey gibi garip.

Arkadaşım.

Benim Beh'im.

Başını bana doğru çeviriyor ve dudakları aralanırken ve daha fazla ses çıkarken dudaklarında bir gülümseme görüyorum. Beni onun yanına götürecek son birkaç adımı atıyorum ve yanına çömelip hareketlerini yakından izliyorum. Saçları kuruyana kadar yeniden pürüzsüz ve karışıklıktan uzak oluyor. Uzanıp uçlarına yavaşça dokunuyorum ve sonra parmaklarımı gezdiriyorum, ona dokunmama aldırmadığından emin olmak için yüzünü izliyorum.

"Ehd?" Beh başını bir omzuna doğru eğiyor ve daha fazla ses çıkarıyor. Uzanıyor ve başımın yan tarafına dokunuyor. Parmaklarıyla işaret ediyor ve sonra elini koluma koyarak beni kendine doğru çekiyor ve hafifçe döndürüyor.

Sonra çubuğu saç tellerimin arasına yerleştiriyor ve aşağı doğru hareket ettiriyor.

"Ah!"

Sıçradım ve başımı tuttum. Bu

acıttı!

Beh eliyle ağzını kapatıyor ama gözlerinde mizahı görebiliyorum. Ona ters ters bakıyorum ve elini bırakırken dudağını ısırıyor. Beni tekrar kendisine doğru yönlendiriyor ama ben bir adım uzaklaşıyorum. Ağzından daha fazla ses çıkıyor ve bu sesler hala hoşuma gitmiyor.

Beh iç geçiriyor ve sonra saçının ucunu tutup uzatıyor. Elini saçlarında gezdirmesini izliyorum ve neredeyse kendi parmaklarımın saç tellerine doğru gerildiğini, onlara dokunmak istediğimi hissedebiliyorum. Saçını tekrar uzatıyor ve beni çağırıyor.

Sadece bir an tereddüt ettim.

Hareket etmeye devam ediyor ve ben de yavaşça onun yanına doğru ilerliyorum. Yeterince yaklaştığımda, uzanıp saçlarına dokunuyorum ve bundan zevk alıyorum. Beni tekrar oturur pozisyona getirmesine izin veriyorum, böylece ben onun saçlarına ulaşabiliyorum, o da benimkilere ulaşabiliyor. Yavaşça ilerliyor ve artık bu duyguya biraz daha hazır olduğum için o kadar da acıtmıyor - sadece bir çekiştirme hissi ve ara sıra daha keskin bir çekme.

Bu olduğunda, tekrar bağırıyorum ve Beh eliyle o noktayı ovuyor. Bu hareket daha iyi hissettiriyor ama eşimin bana dokunması da hoşuma gidiyor. Çubuğu düğümlerimin arasında gezdirdiği süre boyunca saçlarını okşamama izin veriyor.

Beh saçlarımı çözmek için çubuğu kullandıktan sonra beni suyun kenarına geri götürüyor ve başımı soğuk suya doğru eğmem için beni ikna ediyor. Saçımı duruluyor ve sonra tekrar tarıyor. İşi bittiğinde çubuğu kayanın üzerine bırakıyor, bana bakıyor ve gülümsüyor. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum; sadece yüzündeki ifade bile beni güneşten daha fazla ısıtıyor.

Saçımla işi bittiğinde, birkaç dakika boyunca yüzümün her tarafına bakıyor. Dizlerinin üzerine kadar yükseliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Vücudunun sıcaklığını bedenime yakın hissettiğimde biraz daha hızlı atıyor, ancak başparmağını alıp ağzımın köşesine bastırdığında kısa sürede kafam karışıyor.

Yavaşça ağzımı açıyorum ve o da içeri bakıyor. Anladığım kadarıyla kaç dişim olduğunu kontrol ediyor. En azından bu konuda çok etkileyiciyim. Gencim ve hala tüm dişlerim yerinde. Beni incelerken gözleri biraz kısılıyor, burnu kırışıyor ve beni incelemeye devam ederken biraz gergin hissediyorum.

Gözleri bir an benimkilere takılıyor ve sonra uzanıp daha önce yıkadığım kürkü kalçamdan alıyor. Daha yumuşak deri kısmı görünecek şekilde çeviriyor ve daha önce kendi kıyafetlerine yaptığı gibi parmaklarından birinin etrafına sarıyor.

Sonra ağzımın içine uzanıp ön dişimin kenarını ovuyor.

Teması kesmek için arkama yaslanıyorum, kafam karışıyor ama Beh ısrarcı ve sonunda parmaklarını tekrar ağzıma sokuyor, derinin kenarıyla dişlerimin her birini ovuyor. İşi bittiğinde bana su derilerinden birini uzatıyor, ben de içiyorum.

Dilimi ağzımın içinde gezdiriyorum ve dişlerimi oldukça garip hissediyorum. Daha önce olduklarından daha pürüzsüz görünüyorlar. Ben aradaki farkı düşünürken, Beh şalımın başka bir köşesini suyla ıslatıp alnımı ve yanağımı biraz ovmak için kullanıyor. Kenarını suya daldırıp biraz daha ovuyor; bu kez çenemi, boynumu ve çenemi ovuyor. O beni temizlerken kıpırdamadan oturmaya çalışıyorum ve annemin orman evimizin yakınındaki derede önce babamdan başlayarak en büyükten en küçüğe doğru çocukları nasıl temizlediğini hatırlamadan edemiyorum.

Bundan hiç hoşlanmadım, hâlâ da ama yapmasına izin verdim.

Beh sözlerini bitiriyor ve sonra biraz geriye yaslanıp farklı bir açıdan bana odaklanıyor. Gözleri bir an için açılıyor, kirpikleri titriyor ve başka tarafa bakmadan önce biraz öksürüyor. Kürkü durulayıp hızla bana geri verirken yanakları pembeleşiyor.

Uzanıp yanağına dokunuyorum ama benden uzaklaşıyor ve kollarını kendine sararak ayağa kalkıyor. de kafam karışmış bir şekilde ayağa kalkıyorum ama bunu düşünmek için fazla zamanım yok. Gölde çok uzun süre kaldık ve hava kararmadan eşimi mağaraya geri götürmem gerekiyor. Bugün ormandan bir şey toplayacak vaktimiz olmayacak ama zaten böyle şeyleri taşımak için sepetim de yok.

Neyse ki artık böyle şeyler yapabilecek bir dostum var.

Beh'i gölün kenarından sazlıklara doğru götürürken uzun, ince bitkilerden birkaç tane alıp ona uzatıyorum. Beh uzanıyor ve sazları eline alırken bana şaşkın bir bakış atıyor. Sepet yapmasına yetecek kadar olmasını umarak daha fazlasını seçiyorum. Sadece birkaç tane toplayacak vaktim var ama daha sonra daha fazla toplayabiliriz.

Beh'in orman zemininde yiyecek aradığını görmekten memnunum, özellikle de durup ağzıyla yüksek bir ses çıkardığında. Bulduğu bitkiye bakıyorum ve bana tanıdık geliyor, ancak küçük bir parçasını önce ağzına sonra da benimkine koyana kadar ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Nane. Güçlü bir kokusu ve dilimde serin bir his bırakan taze, ısırıcı bir tadı var. Kabilemin, artık taze olmadığında tadı daha iyi olsun diye bazen etin üzerine sürdüğü bir bitkidir.

Beh birkaç tane daha toplarken ben küçük yaprağı çiğniyorum. İşi bittiğinde elimi uzatıyorum ve Beh tutuşumu kabul ettiğinde sıcak hissediyorum. Onu ormana, bozkırlara ve mağaramın bulunduğu kayalıklara geri götürmeme izin veriyor.

Mağaramız.

Kayadaki çatlağa yaklaştığımızda güneşin batmak üzere olmasına şaşırıyorum. Gölde olan bazı şeylerden kesinlikle hoşlanmasam da, bu gün çok ama çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel gün. Çok çabuk geçiyor! Artık bir eşim var ve onunla birlikte olmak yalnız olmaktan çok daha iyi. Onun varlığı için minnettar hissederek, mağaranın içindeki ateşin yanındaki kayaların üzerinde onun için balık pişiriyorum.

Beh, tek kişilik hasırın üzerine oturup tabak görevi gören yaban domuzunun yassı leğen kemiğini alırken sessiz, ama sadece yiyecekleri karıştırıyor. Açlıktan ölüyorum

Bu kadar hızlı ve yoğun bir günün ardından iki balığı hemen ateşin yanındaki sıcak kayada pişirip yedik.

Karnımı doyurduktan sonra su kabını Beh'e getirip ona uzatıyorum. Sabahkinden daha az tereddüt ederek elimden alıyor ve bir yudum içiyor. Ben de kendi susuzluğumu giderdikten sonra Beh'in ve ateşin yanına yerleşiyorum. O balığın etini didiklemeye devam ederken ben uzanıp başımın üstünü kaşıyorum ve duraklıyorum.

Benim saçlarım...

yumuşak! Onunki gibi!

Bütün düğümler çözülmüş ve saçlarım omuzlarımın üzerinden oldukça düz teller halinde sarkıyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, başımdan uzağa doğru tutuyorum ve görebileceğim şekilde dönmeye çalışıyorum. Saç telleri parmaklarımdan kaçıyor, ben de tekrar onlara tutunuyorum, başımı yukarı kaldırıp göz ucuyla daha iyi görebilmek için bakıyorum.

Beh gülüyor ve tüm dikkatim ona yöneliyor.

Bu sesi o kadar uzun zamandır duymamıştım ki; nasıl bir ses olduğunu neredeyse unuttum.

Köşeleri kırışan gözlerinde ateş ışığı parıldıyor ve ağzından sesler çıkarken başını geriye atıyor. Kollarını karnına sarıyor ve kahkahalarıyla tüm vücudu titriyor.

Göğsümde kabaran her neyse onu zapt etmeye çalışarak ona kocaman bir gülümseme veriyorum. Ben ona gülümserken gülmeyi kesiyor ve yanaklarını yine pembe bir renk kaplıyor. Bu sefer yanağındaki sıcak noktaya dokunmak için uzandığımda benden uzaklaşmıyor. Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum ve renk derinleşiyor.

Beh, gözleri benimkilerle kilitli kalırken yumuşak sesler çıkarıyor. Ona doğru eğilerek benden uzaklaşıp uzaklaşmayacağını yakından izliyorum. Hareket burnumun ucunu yanağına değdirip oradaki kemik boyunca gezdiriyorum. Yavaşça içime çekiyorum, eşimin kokusunu ezberliyor ve tadını çıkarıyorum.

Elini, hâlâ diğer yanağında duran benimkinin üzerine koyuyor. Elini teninden uzaklaştırıyor ve avuç içiyle göğsüme bastırarak beni nazikçe iterken hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zor tutuyorum. Elimi hâlâ kendi ellerinin arasında tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştirirken kucağına koyuyor.

Arkadaşım korkuyor. Korktuğunun ben olmadığımdan eminim ama yine de bir şeyden korkuyor.

Ona yaklaşıyorum, kendimi bir tarafa kaydırıyorum, böylece kalçalarımız birbirine değiyor ve ikimiz de ateşe bakıyoruz. Bir kolum bedenimin üzerinde çapraz duruyor, elim hâlâ onunkinin arasında. Diğer kolumu omuzlarına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Beh başını omzuma koyarken uzun, ürpertici bir iç çekiyor.

Ona karşı çok nazik olmam gerekecek.

Ateş yavaş yavaş kömüre dönüşürken Beh başını omzuma yaslıyor. Omuzlarımdaki şal olmadan biraz üşüyorum ve eşimin de üşüyor olabileceğini fark ediyorum. Ona bakmak için dönüyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu fark ediyorum. Bana yaslanmış, oturur vaziyette uyuyakalmış.

Elimi kavrayışından çekip yavaşça hareket etmeye çalışarak ona doğru dönüyorum, kolumu dizlerinin altından geçiriyorum ve onu kaldırıyorum. Onu mağaranın arkasına taşıyorum ve kürklerin ortasına yatırıyorum. Mışıl mışıl uyuduğundan emin olduktan sonra ateşi yeniden yakıyorum ve ona katılmadan önce etrafta herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyorum.

Uzanır uzanmaz yan tarafına dönüyor ve başını göğsüme yaslıyor. Gülümsemeye başlıyorum ama kolumu ona doladığımda yanağında tek bir damla gözyaşı görüyorum ve gülümsemem kayboluyor. Başımı uzatıp gözlerimi kapatmadan önce kürkü ikimizin etrafına çekiyorum ve onun etrafına sıkıca sarıldığından emin oluyorum.

Onları tekrar açtığımda eşimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bir an için yönümü şaşırmış olsam da, kürklerin içindeki bedeninin sıcaklığı sabahın serin havasında beni karşılıyor. Kollarımdan biri hâlâ ortasına dolanmış durumda ve burnumla omzunun üst kısmına dokunurken onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum. Gülümsüyor ve sabahım mükemmel geçiyor.

Beh sadece kurutulmuş antilop etinden az miktarda yiyor ve kahvaltıda bir yudum su içiyor. Ona güç verecek kadar yemediği için endişeleniyorum ve şimdiden kış için yeterli yiyeceğimiz olmayacağından endişe edip etmediğini merak ediyorum. Yiyecek toplamaya başlaması gerektiğine karar veriyorum, bu yüzden ona sazları getiriyorum, böylece toplama sepetleri yapmaya başlayabilir. Ona yaklaştığımda başını bir tarafa eğip benden sazlara bakıyor.

Dokumaya başlamıyor. Bunun yerine, bir gün önce topladığı nane yapraklarından birkaçını alıyor ve tıpkı gölde giysisinin ucuyla yaptığı gibi dişlerine sürüyor. İşi bittiğinde bir yaprak daha çiğniyor ve ardından mağaranın hemen dışına çıkıp su derisinden aldığı suyla ağzını çalkalıyor.

Onu güvende tutmak için takip ediyorum.

İşi bitince bana biraz nane yaprağı uzattı. Beh'in aksine, kahvaltı için yeterince yedim ve artık aç değilim. Yapraklarla hiçbir şey yapmadığımda Beh iç geçiriyor ve onları benden alıyor. Sonra ağzımı açtırıyor ve kendi dişlerini ovduğu gibi dişlerimi ovuyor. Sonrasında ağzımın tadı serinliyor ve dişlerim yeniden pürüzsüz oluyor.

Arkadaşıma bakıyorum ve dilimle dişlerimi ve dudaklarımı yalayarak birkaç kez göz kırpıyorum. Beh kıkırdıyor ve uzanıp ağzımdaki bir parça naneyi siliyor. Bana su kabını uzatıyor ve ben de mağaraya geri dönmeden önce onun yaptığı gibi ağzımı suyla çalkalıyorum.

Beh ateşin kenarına gidiyor ve adımı sesleniyor. Yanına oturuyorum ve topladığım kamışlara bakıyorum. Dokumaya başlamaya hazır olduğunu umuyorum ama değil. Bunun yerine, parmağını toprağa sokuyor ve etrafında döndürüyor. Benim ismimi söylüyor, topraktaki girdapları işaret ediyor ve sonra başka şeyleri işaret ediyor. Banyo yapma konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu düşününce, toprakta oynamak istemesine şaşırdım.

Bir süre sonra, tüm bunlardan sıkıldım. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bunun için bir neden de göremiyorum. Onu işe yarar bir şeye yönlendirmeye çalışarak sazları tekrar elime alıyorum ve yerde otururken Beh'e uzatıyorum. Hiçbir şey yapmıyor, ben de uzanıp sazları ona biraz daha itiyorum. Beh bana şaşkınlıkla bakmaya devam ediyor ve keşke ona gösterecek bir sepetim olsaydı da ihtiyacımızın hasır ya da başka bir şey değil de sepet olduğunu anlasaydı diyorum. Sazlardan başka ne yapılabileceğinden bile emin değilim ama Beh bilmeli.

Söylememe rağmen, Beh hiç sepet örmüyor. Aslında, oturup birkaç tanesini birbirine bağlamaya çalıştığımda -sadece ona ne istediğimi göstermek için

-Yaprakları iç içe geçirmeye başlıyor ama sepet yapmıyor. Sadece düğüm atıyor, ben de ondan alıp çözüyorum. Sazları sepet gibi görünecek şekilde tutmaya çalışıyorum ama Beh denediğinde benden daha iyi değil!

Aslında, o daha kötü!

Hayal kırıklığına uğramış bir halde sazları mağaranın zeminine fırlatıyor ve çatlaktan dışarı çıkıyorum. Burnumdan soluyorum ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyorum. Yiyecek toplamak için kullanmamız gereken zamanı çoktan boşa harcadık ve hâlâ hiç sepetimiz yok. Beh yapmalı, ben de avlanmalıyım. İşler böyle yürüyor.

Görünüşe göre Beh bunu bilmiyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Parlak güneş bana baharın bize kışı atlatmamız için gereken yiyeceğin çoğunu sağlayacağını hatırlatıyor. Mağaranın içinde soğuk hiçbir zaman çok kötü olmasa da, ikimiz de hayatta kalacaksak yiyeceğe ihtiyacımız olacak. Et bol olmasa da hala mevcut olacak. Beh'in de giysi için kürke ihtiyacı olacağını fark ettim, yoksa yeterince sıcak olmayacak. ihtiyacı olanı vermek için daha fazla avlanmam ve daha büyük hayvanlar öldürmem gerekecek.

Yaz henüz gelmemiş olsa da, aklımda Beh'in kışın yeterince ısınamaması ya da yeterince beslenememesi durumunda başına gelebilecekler canlanıyor. O kadar küçük ki, durumu iyi olmayacaktır.

Onu sıcak tutmalıyım.

Onun da yeterli yiyeceğe sahip olduğundan emin olmalıyım. Beh benim eşim ve o yiyecek toplamak için bir sepet yapmasa bile ben onun ihtiyaçlarını karşılamak zorundayım.

Mağaraya geri dönüyorum, onun elinden tutuyorum ve bozkırlara doğru yola çıkıyorum. Beh, diğer taraftaki ağaçların sırasını takip ederek, tahılların uzun, yeşil saplar üzerinde durduğu çimenli bir alana ulaşmamı izliyor. Ortalarına doğru yürürken serin esintide dalgalanıyorlar, etrafıma bakıyorum ve iç çekiyorum. Onları taşıyacak başka bir şeyim yok, bu yüzden kürkümü kullanmak zorundayım.

Omuzlarımdaki sargıyı çıkarıp yere seriyorum, rüzgârdan biraz titriyorum. İlk sapı tutuyorum ve üstündeki taneleri teker teker çekmeye çalışıyorum. Birkaç tanesini elimde topladıktan sonra hayal kırıklığına uğruyorum ve hepsini birden koparmaya çalışıyorum. Taneler ıslak toprağa dağılıyor.

Genellikle bu noktada mağaraya geri döner, mızrağımı çıkarır ve avlanmaya başlarım ama şimdi bunu yapamam. Beh için yiyecek bulmalıyım. Eğer o sepet yapıp bizim için toplamazsa, bunu benim yapmam gerekecek.

Bir nefes alıyorum ve kendimi biraz rahatlatmaya çalışıyorum. Düşen taneleri toplamaya başladığımda, Beh yanımda diz çöküyor ve onları da toplamaya başlıyor. Onları kürkümün ortasına yerleştiriyor ve sonra diğer tahıl saplarından birine geçiyor. Birkaç dakika içinde benden çok daha hızlı topluyor ama ben durmuyorum. Aslında ona yetişmeye çalışıyorum. Bu kısa sürede bir oyuna dönüşüyor: Kim yere dökmeden saplardan taneleri en hızlı şekilde toplayabilecek.

Beh bir avuç dolusu düşürdüğümde bile gülüyor ve çıkardığı ses çok hoş. Bütün gün bu işle uğraşıyoruz ve tarladaki tahılın çoğunu topluyoruz.

Tahılların dökülmesini önlemek için kürkü bir demet halinde bağladıktan sonra çuvalı omzuma atıyorum ve geri dönerken Beh'in elini tutuyorum. Tekrar içeri girdiğimizde, yatak takımındaki kürklerden birini toplayıp

mağaranın bir tarafındaki alçak kaya rafı boyunca. Sonra Beh, ısınabilmem için tahılları bir kürkten diğerine dökmeme yardım ediyor.

Güneş batmaya başladığında hava oldukça soğuk ve işimiz bittiğinde titriyordum. Beh yine ağzıyla bir sürü ses çıkarmaya başladı. Güldüğü zamanlar dışında bütün gün bunu gerçekten yapmamıştı ve bu hoş bir şeydi. Yataktan başka bir kürk kapıyor ve beni neredeyse ateşin içine iterken etrafıma sarıyor. Ben derin bir nefes alıp ona bakarken o daha yüksek sesler çıkarıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda iç geçiriyor ve hâlâ o sesleri çıkarıyor olsa da artık çok daha sessiz. Antilop etinin bir kısmını ateşin yanındaki pişirme taşının üzerine koyuyor ve ısınırken arkasına yaslanıyor. Birkaç dakika sonra, daha önce kullandığı çubuğu çıkarıyor ve saçlarıyla uğraşmaya başlıyor.

Onu dikkatle izlerken yavaşça ısınıyorum. Bu sefer bana dönüp baktığında gülümsüyor ve yaklaşıyor. Uzanıyor ve çubuğu tekrar saçlarımın arasından geçirmeye başlıyor. Ateşin yanışını izlerken yavaş, sabit hareketler beni uyuşturuyor. Gözlerimin düştüğünü hissettiğimde, kayıyorum ve başımı onun kucağına koyuyorum. Sopayı bırakıp, ateşin, kürkün ve onun dokunuşunun sıcaklığı tenime işlerken parmaklarının kafa derimdeki yerini aldığını hissediyorum.

Nihayet, bunca zaman umutsuzluğa kapıldıktan sonra, hoşnutluğun farkına vardım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Beh hâlâ uyuyor, oysa ben mağaranın girişindeki çatlaktan ışık sızmaya başladığından beri uyanığım. Ateşi harlamak ve küçük muhafazayı ısıtmak için çoktan kalkmıştım. Onun yanına uzandığımda, kendi başımdaki saçlara dokunmadan duramıyorum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Beh'kadar iyi hissettirmiyor ama yine de iyi hissettiriyor.

Ben de bir süre onunkine dokunuyorum ama çok geçmeden uykusunda hafifçe dönerek benden uzaklaşıyor. Bu sabah hava hâlâ serin ve Beh uyanmasa da bunu fark etmiş gibi görünüyor. Sırtını göğsüme yaslıyor, vücudu benim sağlamaktan mutluluk duyduğum sıcaklığı arıyor.

Elimi saçlarımdan çekip beline doluyorum ve kürkünü omuzlarına kadar çekerken onu kendime yaklaştırıyorum. İç geçiriyor ve başının altına sıkıştırdığı kürküne tekrar yerleşiyor. Neden böyle sevdiğini bilmiyorum ama birkaç parça kürkü küçük bir top haline getirip uyurken başının altına koyuyor.

Arkadaşım garip biri.

Ama o benim ve isterse başının altına bir kürk sokabilir. Diğerlerini onun üstünde tutacağım, böylece sıcak kalacak.

Yüzünü izliyorum. Uykusunda huzurlu ve sessiz. Ona bakarken midemde anlam veremediğim bir his oluşuyor. Tuhaf hissin aşağılara inmesi ve ne olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Zihnim Beh'le çiftleşmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlarken dilim hızla dudaklarımın üzerinde geziniyor.

O benim eşim. Ne zaman istersem onunla çiftleşebilirim. En azından, yapmalıyım
yapabiliyor olmak...

Elimin parmaklarının karnının üzerinde otomatik olarak seğirdiğini hissediyorum. Elimi aşağıya doğru hareket ettirirken kıyafetinin pürüzsüz, yumuşak malzemesine sürtünüyorum. Kıyafetinin üst kısmı ile alt kısmının tuhaf, pürüzlü kumaşı arasında ince bir deri şeridi hissedebiliyorum.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor, boynum ve yüzüm kan akışıyla ısınıyor. Bir kez yutkunuyorum ve bakışlarım vücudunun uzunluğu boyunca kayıyor. Ağzım açıkken kokusunu içime çekiyorum ve sertleştiğimi hissediyorum. İçgüdüsel olarak kalçalarımı hafifçe sırtına doğru sallıyorum.

Gerçekten iyi hissettiriyor.

Onu biraz daha sert itiyorum, vücudu boyunca aşağıya doğru açı yapıyorum. Kıyafetlerinin içine uzanıyorum ve avucumu çıplak karnına bastırıyorum. Kalçalarım ters yöne doğru iterken aynı anda onu kendime doğru çekiyorum.

Elimi şaftımın etrafına sardığım ve tohumum patlayana kadar yukarı ve aşağı hareket ettirdiğim zamanlar oldu. Elimi kullanmak her zaman iyi hissettirmiştir, ama böyle değil - bu çok daha iyi.

Ona tekrar sürtünüyorum. "Ehd?"

Uyandığını duymadım ama uyandığına sevindim. Burnumu yanağına değdiriyorum ve tekrar ona doğru sallanıyorum.

"Beh," diye iç geçiriyorum saçlarına. Meyve kokusu gitmiş gibi görünse de hala güzel kokuyor.

"Ehd!" Beh elimi tutuyor, teninden uzaklaştırıyor ve kürk yığınının içinden, benden uzağa doğru koşuyor. En üstteki kürkü kendine doğru çekiyor ve hızla vücudunun üst kısmına sarıyor. Ağzından birçok ses çıkıyor; yüksek, hızlı ve sert.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Ne yaptığını anlamıyorum.

Beh arkasını döner ve ateşe doğru bakar, hâlâ bir sürü ses çıkarmaktadır. Kızgın. Bu çok açık, ama neyi yanlış yaptığım bir muamma. Ona yaklaşmaya başlıyorum, ama çığlık atıyor, ayağa kalkıyor ve kürkünü omuzlarına daha sıkı sarıyor. Benden uzaklaşıp mağaranın girişine doğru giderken ağzından daha yüksek sesler çıkıyor.

Ben de ayağa kalkıp onu dışarı kadar takip ediyorum. Ağlıyor ve ben onun üzülmesini istemiyorum. Dün mutluydu; mutlu olduğunu biliyorum. Çok çalışmamız gerekti ama mutluydu. Şimdi bana kızgın ve nedenini bilmiyorum.

Beh'e yaklaştığımda dönüyor ve gözlerini bana dikiyor. Elini uzatıp parmağıyla beni işaret edince duruyorum.

"Ehd, hayır!"

Vücudumdaki her kas duruyor.

Bu sesi daha önce, gölde soyunmasına yardım etmeye çalıştığım zamandan hatırlıyorum. Hafifçe sinerek hızlı bir adım geri çekildim. Yine burnuma mı vuracak? Sızlanıyorum ve elini göğsüne geri çekerken onu yakından izliyorum. Loş sabah ışığında duruyor ve bir süre bana bakıyor. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

Yanına gitmek, kendini iyi hissedene kadar ona sarılmak istiyorum ama buna izin vermeyeceğinden eminim.

"Beh?" Yumuşakça söylüyorum.

Ellerini kaldırıp yüzünü kapatırken Beh inliyor. Parmaklarını gözlerine o kadar sert sürüyor ki kendine zarar vermesinden korkuyorum ama parmaklarını çektiğinde ifadesi yumuşuyor. Ağzıyla başka sesler çıkarmadan önce benden yere ve tekrar bana bakıyor.

Yine yumuşak sesler, bu yüzden dikkatle dinliyorum. Yine o ses *yok* demesini istemiyorum. Söylemiyor ve bir süre sonra iç çekip bana doğru bir adım atıyor. Biraz irkiliyorum ve elini yavaşça bana uzatıyor.

Kararsızca kendi elimi uzattım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde Beh yaklaşıyor ve elimi avucunun içine alıyor. Başparmağı elimin arkasında gezinirken daha fazla ses fısıldıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve beklenti içinde. Bozkırlara doğru bakıyor, başka sesler çıkarıyor ve tekrar bana dönüyor. Gözleri sorguluyor ama neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum.

Benden ne istediğini asla bilemem.

Beh beklenmedik bir şekilde bir adım öne çıkıyor ve ağzını yüzümün yan tarafına yerleştiriyor.

Dudakları sıcak ve yumuşak, neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Geriye doğru hafif bir adım atarken göz ucuyla ona bakıyorum. Elimi yanağıma götürüp o noktaya dokunuyorum ve biraz ovuşturuyorum.

Beh'in dudakları birbirine çarpıyor ve bir kahkaha atıyor gibi görünüyor. Nedenini anlamıyorum ama şu anda üzgün görünmemesine seviniyorum. Belki de yanlış yaptığım şey, ağzını yüzüme dayadığında düzelmiştir. Bu beni şaşırtmazdı.

Arkadaşım gerçekten çok garip.

Ve güzel.

Parmaklarımı onunkilere dolayarak Beh'i mağaramıza geri götürüyorum ve ona bir şeyler içirip kurutulmuş antilop etinden yediriyorum. Yemeğimiz bittiğinde, Beh kış için daha fazla yiyecek bulmaya gitmeden önce dişlerini ve benimkini ovmak için daha fazla nane yaprağı kullanıyor. Bir süredir denemediğim halde, tavşan yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için çam ormanında bazı tuzaklar kurmaya karar verdim. Beh'in garip ayak örtüleri onu kışa karşı koruyacak gibi görünmüyor.

Hiç sıcak tutmaz ve kış aylarında hava çok soğuk olursa tavşan kürkü elleri ve ayakları için iyi olur.

Bir önceki baharı düşünüyorum ve kendimi hayatta tutmayı nasıl başardığımı merak ediyorum. Beh'den önce, hava sıcaklığı sıcaktan soğuğa dönene kadar kışı düşünmezdim. Şimdi her şeyi çok daha erken, hatta hava ısınmadan önce düşünmek zorundayım. İyi ki hayattayım - iyi ki pes etmedim - çünkü artık Beh'e bakabiliyorum. Eğer ben hayatta kalmasaydım, şimdi ona bakacak kimsesi olmayacaktı.

Tarlaya geri dönüp daha fazla tahıl toplamadan önce üç tuzak kuruyorum. Bu sefer yanımda fazladan bir post getirmeyi düşünüyorum, böylece üzerimdekini kullanmak zorunda kalmayacağım. Hızlı çalışıyoruz ama gök gürültüsü gökyüzünü kapladığında, topladığımız her şeyle birlikte mağaraya geri dönmek zorundayız.

Yağmur yağmaya başlamadan önce çatlağı zar zor geçip mağaraya giriyoruz. Bir gün önce mağaranın üstündeki gizli alandan yaşam alanına daha fazla odun getirdiğim için memnunum, böylece daha fazlasını almak için ıslakta dışarı çıkmak zorunda kalmıyorum. Kükreyen bir ateş yakıyorum ve Beh'in oturması için uyku alanının alt kısmındaki eski kürklerden birini sürüklüyorum. Geçen yıl örmeye çalıştığım çim hasırdan daha iyi görünüyor, ki o da şimdiden parçalanmaya başladı.

Arkadaşımı elinden tutup oturması için kürke doğru götürüyorum. Hasırın üzerine çöküyorum ve biraz düzeltmek için kenarlarından çekiştiriyorum ama faydası yok, bu yüzden vazgeçiyorum. Bunun yerine antilop postunu işlemeyi bitirmeye karar veriyorum, umarım eşim için uygun bir kıyafet olur.

Beh bir süre yaptığım hasıra dikkatle baktıktan sonra bir gün önce getirdiğimiz saz yığınına bakıyor. Dışarıda yağmur yağmaya devam ederken Beh uzanıp bir yığın sazı kendine doğru çekiyor. İki tutam alıyor ve onları daha önce yaptığı gibi anlamsızca birbirine doluyor. Tekrar minderime bakıyor ve birkaç sazı yan yana diziyor.

Birkaç dakika kamışlara ve hasıra baktıktan sonra ağzıyla kısa bir ses çıkarıyor, kamışları alıyor ve onları örmeye başlıyor. Ben çalışırken ve o birçok kamışı birlikte örerken bir süre dikkatle onu izliyorum. Sık sık düğümler atıyor, kendi kendine homurdanıyor, her şeyi parçalıyor ve sonra yeniden başlıyor.

İkinci seferinde de daha iyisini yapamaz.

Yağmur fırtınası nihayet , sazlardan makul büyüklükte bir hasır örmeyi başarmıştır. Teller sıkıca örülmüş ve

oldukça iyi bir şekilde bir arada duruyor. Genişçe gülümseyip şeyi yere bırakırken başımı bir tarafa eğiyorum.

Sonra üzerine oturur.

Gözlerimi kısarak yüzünü izliyorum.

Çok geçmeden kıvranıyor, sızlanıyor ve sonra tekrar ayağa kalkıyor. Paspası eline alıp inceliyor, yüzeyini hissediyor ve sonra parmaklarına bakıyor. Sonunda bana bakıyor, şeyi sallıyor ve daha fazla hırlama sesi çıkarıyor.

Sanırım rahat olacağını düşündü.

Beh belli ki sonuçlardan memnun değil, ama bence oldukça iyi görünüyor - sadece üzerine oturmak isteyeceğiniz bir şey değil. Bu yüzden oturma minderim çimden yapılmış. Kaydırıp ona doğru tutuyorum ama bana kaşlarını çatıyor. Biraz daha yaklaşıyorum ve kamış minderi ondan almak için uzanıyorum. Göz gezdiriyorum, ortasından büküyorum ve iki parça sinew kullanarak kenarlarını birbirine bağlıyorum, alttan ilmek yapıyorum. En azından kurutulmuş et ya da meyveleri tutabilecek gibi görünene kadar yanlardan aşağıya doğru birkaç parça daha bağlıyorum. Tahıl dökülecektir ama kesinlikle bir şey için kullanılabilir.

Onu tutuyorum ve Beh'e gülümsüyorum.

O da gülümsüyor, uzun bir nefes alıyor ve bana yaklaşıyor. Ben antilop postuna geri dönerken ona oturması için ot minderi veriyorum. Ben postu kazıyıp üzerinde çalışırken, Beh yağmur yeniden sert bir şekilde yağmaya başladığında kalan sazlarla başka bir şey yapmaya çalışıyor.

Kalın ağaç gölgeliklerinin altında başkalarıyla birlikte bu şekilde çalıştığım diğer yağmurlu günleri hatırlıyorum. Yeniden birinin yanında çalışmak iyi hissettiriyor, özellikle de bu kişi Beh ise. Tuhaf olabilir; sepet yapmayı bilmiyor olabilir ve çok gürültücü olabilir ama o benim arkadaşım ve burada olduğu için çok mutluyum.

Onun için mükemmel hale getirmeyi umarak deriye odaklanıyorum. Yan yana ne kadar süre sessizce çalıştığımızı bilmiyorum ama aniden Beh bir çığlık atıyor ve ben ona bakıyorum.

Yüzü gülümsemesiyle aydınlanıyor ve sazlardan yapılmış biraz yuvarlak bir nesneyi yüksekte tutuyor. Eğer mecbur kalırsa bir şey tutması tamamen mümkün. Beh gülüyor ve onu çeviriyor, belli ki başarısından gurur duyuyor.

Kalbim daha hızlı atıyor ve vücudum onun varlığında

karıncalanıyor. Sıcak, yumuşak kürkler ve eşimin saçlarının

kokusu.

Son birkaç sabahtır olduğu gibi bu şekilde uyanıyorum. Uyurken zihnim Beh'in kürklerimizin içinde elleri ve dizleri üzerinde bedenine girerkenki görüntülerini yaratıyor ve şimdi uyanık olduğum için bedenim aynı yolda devam etmek istiyor.

Nedenini anlamıyorum ama Beh bundan hoşlanmıyor. Ona sürtündüğümde o *hayır* sesini çıkarıyor ve bazen de sinirleniyor. Yine de burnumla ona dokunmama aldırmıyor, bu yüzden vücudunu kendime yaklaştırıyorum ve burnumu boynunda gezdiriyorum, ilerlerken kokusunu içime çekiyorum. Aynı anda kalçalarımı sırtına doğru itmemeye çalışıyorum ama bu yine de çok ama çok cazip geliyor.

Umarım sabırlı olursam, yakında içine bir bebek koymama izin verir.

Mağaranın girişindeki bir parıltı, yeni bir gök gürültülü fırtına gününe işaret ediyor. Bugün dışarı çıkıp kurduğum tuzakları kontrol etmem gerekecek - yağmur yağsın ya da yağmasın. En azından daha fazla tatlı su için göle kadar gitmeme gerek yok. Yağmur, mağaranın hemen dışındaki bir damladan su derilerimi doldurdu.

Beh boynuna, omzuna ve kulağına yaptığım nazik dokunuşlarla yavaşça uyanıyor. Bir an için yuvarlanıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Kürkünü başının etrafına çekiyor ve altına saklanıyor.

Arkadaşım sabahları uyanmayı sevmiyor ve bunu yaptığında beni gülümsetiyor. Beh'den önce sabahlarımı nasıl geçirdiğimi pek düşünmezdim, ama şimdi o burada olduğuna göre, başka türlü uyanmayı hayal edemiyorum.

Bazen üzgün ve korkmuş olduğunu bilsem de ve sanırım hala kabilesini özlüyor olsa da -nerede olurlarsa olsunlar- burada olduğu için mutlu hissetmekten kendimi alamıyorum. Son derece kafa karıştırıcı ve bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemiyor gibiyim ama yine de burada benimle olduğu için mutluyum.

Ona sahip olana kadar ne kadar yalnız olduğumu anlamamıştım.

Konu vücuduna geldiğinde çok garip davranıyor ve nedenini anlamıyorum. Tek başına tuvalet ihtiyacını gidermek için dışarı çıkmanın güvenli olmadığının farkında değil gibi görünüyor ve onu takip ettiğimde bana kızıyor - özellikle de bağırsaklarını boşaltmak zorunda kaldığında. İzlemiyorum ama durup diğer tarafa bakıyorum. Bu bile beni biraz endişelendiriyor ve arkamı döndüğümde onun gitmiş olduğunu görmekten korkuyorum.

Beh'in gözleri tamamen açıldığında yağmur biraz azalmıştı. O gün için ateşi yakıyorum ve ikimiz de çam ormanına doğru gidiyoruz. Tuzaklarımda iki genç tavşan yakaladım, ama onları Beh'in görmesi için kaldırdığımda gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor.

Garip.

Onları belime bağlıyorum ve her şeye rağmen göle gitmeye karar veriyorum. Yağmur yavaş yavaş buğulanmaya başladı ve bulutlar incelip dağılmaya başladı. Beh'in kendi bıçağına sahip olmasının yararlı olacağını düşünerek, küçük bir çakmaktaşı yığınının bulunduğu suyun uzak kenarına gidiyorum. Çakmaktaşı işlemede iyi değilim ama ona işe yarar bir şey yapabilirim.

Ben çakmaktaşını ve parçaları kırmak için kullanacağım güzel, yuvarlak bir taşı alırken Beh yanıma oturuyor. Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve gölü besleyen küçük derenin yanında birkaç adım uzaklaşıyor. Onu hala göz ucuyla görebiliyorum, bu yüzden endişelenmiyorum. Beh'in yeni giysiler yapmak için antilop derisi üzerinde kullanabileceği bir bıçak elde edene kadar çakmak taşını işlemeye devam ediyorum.

Ayağa kalkıp eşime doğru bakarken bacaklarımdaki çakmaktaşı parçalarını temizliyorum. Sırtı bana dönüktü ve eğilmişti. Ben yaklaşana kadar elleriyle ne yaptığını anlayamıyorum. Arkasından yaklaşıp omzunun üzerinden bakıyorum.

Arkadaşım gerçekten çok garip.

Ayrıca tamamen kahverengi, lapa gibi kille kaplı.

Gülüyor ve büyük bir yumruyu bana göstermek için havaya kaldırıyor. Ağzı hareket ediyor ve kıyıya yakın bir grup kuşu korkutup kaçıracak kadar gürültü çıkarıyor.

O çok, çok garip.

Göz ucuyla ona bakıyorum ve gerçekten bir sorunu olup olmadığını merak ediyorum. Ellerini bankın kenarındaki kilin içine sokmaya başlarken çok fazla ses çıkarmaya devam ediyor. İki avuç daha getiriyor ve bana gösteriyor. Neden çamurda oynadığını merak ederek ona bakmaya devam ediyorum.

Başını sallıyor ve daha fazla ses çıkarıyor, bu sırada çılgınca ve anlamsızca el kol hareketleri yapıyor. Uzanıp onu dirseğinden tutarak yukarı çekmeye çalışıyorum ama elimi savuşturuyor. Nefesimin altında homurdanıyorum ve gökyüzünü kontrol ediyorum. Yeniden yağmur yağacak gibi görünmüyor ve daha günün erken saatleri. Sanırım gerçekten çamuru kurcalamak istiyorsa, ona izin vereceğim.

Yanındaki kayanın üzerine oturup kili sıkıp düzleştirerek kaba bir top haline getirmesini ve ardından başparmaklarını ortasına sokarak bir delik açmasını izliyorum. Kili dürtüp dürttükçe sürekli sesler çıkarıyor. Çoğunlukla onu görmezden geliyorum, onun yerine başka bir çakmaktaşı bıçak üzerinde çalışmayı seçiyorum. Ona yakın oturuyorum ve ara sıra göz ucuyla ona bakıyorum.

Çalışırken göz ucuyla bakıyor. Yapışkan kille her ne yapıyorsa ona çok odaklanmış görünüyor.

Bir noktada, parmaklarıyla ve küçük, yuvarlak bir taşla girintinin kenarından daha fazla kil kazmaya başlıyor. Bir süre izliyorum ve sonra daha iyi, daha düz bir kazma taşı bulmak için kıyıya bakıyorum. Mükemmel bir tane buluyorum ve onun yanına geri dönüyorum.

Ne yaptığı ya da neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de ona yardım ediyorum. Yassı taşla kil yığınını süpürüyorum ve büyük bir dilimini ona yaklaştırıyorum. Beh ellerini birbirine vuruyor ve daha fazla ses çıkarıyor. Gülümsüyor, bu yüzden iyi sesler olmalı diye düşünüyorum. Memnun görünüyor, bu yüzden ben bıçağımı bitirirken onun kille ne yapıyorsa ona geri dönmesini izliyorum. Günün sonunda, iki iyi bıçağımın yanı sıra kış boyunca da kullanılabilecek birkaç yonga elde ettim.

Geri dönme vakti geldi ve Beh'e dokunmak için uzandığımda, kili şekillere dönüştürdüğünü görüyorum. İki yuvarlak, içi oyulmuş fincan ve iki düz, yuvarlak şekil var. Hâlâ gülümsüyor ve kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor - tıpkı şimdi kurutulmuş antilop etini tutan sepeti yaparken olduğu gibi.

Suya gidip kollarındaki ve ellerindeki tüm kili yıkadıktan sonra Beh fincanları bana veriyor ve daha düz parçaları alıyor. Nefes nefese, yumuşacık fincanları taşıyorum. Herhangi bir işe yaramayacak kadar sarkıklar ama Beh onlar için çok heyecanlı görünüyor ve belli ki onları yanımızda götürmek istiyor. Onlarla ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yok - kilden içmek suyun tadını çamur gibi yapar - ama onlar hakkında mutlu görünmesi hoşuma gidiyor.

Mağaraya geri döndüğümüzde güneş batmaya başlamıştı. Balıkları kuruyan şişin üzerine koyuyorum ve Beh yaptığı kil objelerle uğraşıyor. Onları ateşin yanına koyuyor ve yine kocaman bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor. Bana bakıyor, birkaç ses daha çıkarıyor ve sonra balığı pişirme taşlarının üzerine yerleştirmeme yardım ediyor.

Balık piştiğinde ve biz yediğimizde mağara karanlık oluyor ve uyku vakti geliyor. Biz kürklere uzanırken Beh ağzıyla yumuşak sesler çıkarmaya devam ediyor. Sesler neredeyse sabit ve böyle devam ederse nasıl uyuyacağımı merak ediyorum. Bir an için ağzının hareketini izliyorum ve sonra gözlerine bakıyorum. Ateş ışığında parlıyorlar.

Ses çıkarmaya devam ederken yan yatıyor. Ellerinden biri çıkardığı seslerle eş zamanlı olarak ileri geri sallanıyor. Bir süre sonra, ben

Artık dayanamıyorum ve elimle ağzını kapatmak için uzanıyorum. Hemen sustu ve ben de minnettar oldum. Vücudunu kendime yaklaştırıyorum ve ısınmak için kürkleri etrafımıza sarıyorum. Yerleştikten sonra, ateşin yandığından emin olmak için ateşe bakıyorum ve ayrıca her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mağaraya hızlıca bir göz atıyorum.

Öyle görünüyor. Mağara güvenli ve dostum güvende ve mutlu, yani iyi bir gün geçirmiş olmalıyım.

Beh ağzını açıyor ve daha fazla gürültü yapmaya başlıyor, ama hemen elimle ağzını tekrar kapatıyorum. Ona bakıyorum ve yaklaşıyorum. Burnumun ucunu elmacık kemiğinin üzerinden çenesine doğru çekiyorum. Beh iç çekiyor ve kürklerin içine gömülüyor. Saçlarına dokunmak için elimi kaldırıyorum ve yumuşaklığını hissetmek için parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Beh uzanıyor ve yüzümün yan tarafını okşuyor. Parmakları yanağımdan geçip omzuma inerken hafifçe gülümsüyor. Parmakları kolumdaki kasların çizgisini izliyor. Bir şeyler fısıldıyor ve yanakları derinin altından akan kanla renkleniyor. Parmağı pazumu izlemeye devam ediyor.

Ona gücümü göstermek için esniyorum.

Eşimin gözleri dans edercesine benimkilere ve sonra tekrar koluma kayıyor. Daha geniş bir şekilde gülümserken fısıltılı sesler çıkarıyor. Kaslarımı tekrar sıkıyorum -kolumu, omzumu ve göğsümü de esnetiyorum- ve o da memnun görünüyor. İhtiyacı olduğunda onu koruyabilecek kadar güçlü olduğumu ve kendisi ve çocukları için avlanabileceğimi anlamış olmalı.

Ona o çocukları vermek istiyorum.

Kasıklarımın tekrar gerildiğini hissediyorum, ona baktığımda sık sık hissettiğim aynı duygu. Parmakları kolumun üzerinden geçip bileğime iniyor ve tenimde gıdıklanma, karıncalanma hissi bırakıyor. Elimi her zamanki yeri olan kalçasından karnına, oradan da omzuna götürüyorum. Parmaklarım yukarı doğru ilerlerken göğsüne değiyor ve Beh sertleşiyor.

Alt dudağının ağzının içinde kayboluşunu izliyorum ve acaba yine acıkmış olabilir mi diye düşünüyorum. Parmaklarımla boynunun yan tarafını okşuyorum ve Beh ateş ışığında titriyor. Tekrar ona yaklaşıyorum ve burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerinin arasındaki boşlukta duruyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Gece rüyalarımdaki görüntüler kafamdan geçiyor ve bedenimin düşüncelerime ve eşimin bedeninin yakınlığına tepki verdiğini hissediyorum. Gözleri benimkilere bakarken onu izliyorum, ifadesi yumuşak ama belirsiz. Ben

hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum. Elimden gelen her şekilde onunla ilgilenmek istiyorum.

Ve onun da benimle ilgilenmesini istiyorum.

Tahıl taşıyabilecek bir sepet yapıp yapmaması umurumda değil ama burada benimle olmasını istiyorum. Çalışırken ya da balık tutarken bana yakın olmasını ve geceleri kürklerin içinde yanımda yatmasını istiyorum. Aklımda, o her zaman ve sonsuza kadar benimle.

Sonunda, onu çocuklardan daha fazlası için istediğimi anladım.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gün, Beh yemek yer yemez elimi tutuyor ve beni mağaradan dışarı çıkarıyor. Tarlanın karşısındaki çam ormanını ve gölü işaret ediyor. Neden oraya tekrar gitmek istediğinden emin değilim ama onu memnun etmek için elimden geleni yapmaya hazırım.

Beh yol boyunca daha fazla nane yaprağı topluyor ve yapraklardan birini dişlerimi temizlemek için kullanacak kadar uzun süre durmamı sağlıyor. Beh bunun ikimizin de sabahları ve hatta bazen geceleri uyumadan önce yapmamız gereken bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Göle vardığımızda, Beh hemen derenin yanındaki çamura gidiyor ve onu tekrar kurcalamaya başlıyor. Yiyecek bir balık yakalayacak kadar uzun süre gölün kenarını izliyorum ve sonra oturduğu yerin yakınındaki çakmaktaşına dönüyorum. Lapa halindeki kilden birkaç nesne daha yapıyor ve ellerini yıkamak için göle yaklaşmadan önce onları kayaların üzerine koyuyor.

"Ehd!"

Çakmaktaşımdan başımı kaldırıyorum ve Beh'in suyun yanında durduğunu görüyorum. Daha fazla ses çıkarıyor ve ben de yanına gitmek için ayağa kalkıyorum. Elimi tuttuğunda gülümsüyorum ama sonra beni suya doğru çekerken kaşlarımı çatıyorum.

Çoktan balık tutmuştum ve hava göle girmek için çok soğuktu, bu yüzden durdum ve elimi onun elinden çektim. Beh başını bir tarafa eğerek bana bakıyor, daha fazla ses çıkarıyor ve suyu işaret ediyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

Ellerini kalçalarına koyup kaşlarını kaldırarak bana bakarken Beh'in sesleri daha da yükseliyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, tam olarak ne istediğinden emin değilim ama bundan hoşlanmadığımdan oldukça eminim. Keskin bir ses ve aynı keskinlikte bir nefesle Beh eğiliyor ve avuçladığı ellerini suyla dolduruyor. Bana doğru yürüyüp suyu koluma dökerken derisinden damlalar uçuşuyor.

Annemin beni yaz aylarında bir dereye götürdüğü ve beni yıkarken suyun içinde beklettiği anılar aklıma geliyor. Homurdanıyorum ve suyu tenimden iterek geri çekiliyorum. Hava yıkanmak için çok soğuk ve eğer üzerime tekrar su dökerse kürklerim ıslanabilir.

Beni gölün kenarına doğru çekmeye çalıştıkça Beh'in benden istediği şeyin tam olarak yıkamak olduğu anlaşılıyor. Arkadaşımın hoşuna gidebilir

Her zaman yıkanır ve dişlerini temizler, ama ben soğuğu sevmiyorum ve buz gibi suya girmek istemiyorum.

Homurdanarak kolumu ondan çekiyorum ve sırtımı ona dönüyorum. Neden suya girmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor bilmiyorum ama bir ilkbaharda balık tutarken dengemi kaybettiğimi ve günün geri kalanında üşüdüğümü hatırlıyorum.

Beh tekrar koluma girmeye çalıştığında, kolumu ondan çekiyorum, yakaladığım balığı alıyorum ve ormanın kenarına doğru ilerliyorum. Dönüp Beh'e bakıyorum, o da beni izliyor. Yaptığı kil nesneleri alıp sessizce beni eve kadar takip edene kadar kıpırdamadan duruyorum. Eşimin bana kızmasını istemiyorum ama o soğuk suya girmemin imkanı yok.

Balığı mağaradaki ateşte pişiriyorum ve daha yemeğimiz bitmeden Beh yine sürekli sesler çıkarmaya başlıyor. Sesleri duymazdan gelmeye çalışıyorum ama nadiren durduğunda bu hiç de kolay olmuyor. Elimle ağzını kapatarak onu susturuyorum ve bu bir süre işe yarıyor. Daha fazla gürültü yapmak yerine bana nane yaprakları getiriyor.

Soğuk suya girmeyi reddettiğime göre, sanırım dişlerimi naneyle ovmalıyım. Beh bunu yapmamdan hoşlanıyor ve umarım bu onu yatıştırır. O da kendi nane dalıyla aynısını yapıyor ve kısa süre sonra mağaranın arkasına ve kürklerin sıcaklığına doğru sürünüyoruz.

Kürklerin içine önce ben giriyorum, Beh de arkasından tırmanıyor. Sırt üstü yatıyor ve ben dirseğimin üzerinde durup onu yakından izlerken bana bakıyor.

Nefesindeki nanenin kokusunu alabiliyorum ve ne kadar pürüzsüz olduklarını hissetmek için dişlerimi yalıyorum. Onun dişlerinin de pürüzsüz olup olmadığını merak ediyorum ve muhtemelen öyle olduğunu düşünüyorum. Ben bunları düşünürken Beh'in dili dudaklarının üzerinden fırlıyor ve dikkatimi çekiyor.

Bana gülümserken ağzının kıvrımı baştan çıkarıcı ve ona baktıkça ona bir bebek verme arzumun arttığını hissedebiliyorum. Beh'in yanakları kararıyor ve kolum ona sarılırken burnumu elmacık kemiği boyunca gezdirmek için başımı aşağı eğiyorum.

"Beh," diye fısıldıyorum kulağına. Bedenim içimde sıkılaşıyor ve karşılığında ben de eşimin etrafında sıkılaşıyorum. O kadar yakınız ki, ona olan isteğimi bacağında hissettiğinden eminim. Ona doğru bastırmamaya çalışıyorum ama bu çok zor.

İçimdeki her şey onu ters çevirmek, kalçalarını benimkilerle buluşacak şekilde yukarı çekmek ve onu almak için çığlık atıyor.

O benim dostum.

Yutkunurken boğazının titrediğini görüyorum ve avucu göğsüme hafifçe bastırıyor. Parmakları çarpan kalbimin üzerindeki kas çizgisini izliyor. Gözleri gözlerimin arasında gezinirken birkaç yumuşak ses çıkarıyor ve parmakları tenimi yumuşakça okşuyor. Çok iyi hissettiriyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

Burnumu yüzünün yan tarafına getiriyorum ve çenesinden çenesine doğru inmeden önce cildini nazikçe okşuyorum. Tekrar gözlerinin içine bakarken elimle yüzünü kavrıyorum, burnunun ucuna dokunuyorum ve ona sadece bir bebek vermek istediğimi anlamasını umuyorum. Artık korkmasını istemiyorum. Onunla her zaman ilgileneceğimi bilmesini istiyorum. Ona bir bebek verirsem, onlar için avlanacağımı ve onları hayatım pahasına koruyacağımı bilecek.

Parmaklarımın ucunu giydiği sıra dışı tuniğin üst kısmında gezdiriyorum. Kumaş çok yumuşak ama hemen üstündeki teni kadar değil. Parmaklarımı boynunun kenarından yanağına kadar getiriyorum. Başparmağımla ağzının kenarına dokunuyorum ve köşeleri bir gülümsemeye dönüşüyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık ve ateş ışığının yansımasıyla yanıyor. Eli benimkinin hareketlerini taklit ederken göğsümün nefeslerimle birlikte yükselip alçaldığını hissediyorum. Tırnaklarının uçlarını yüzümdeki dağınık saçlara geçirirken biraz gıdıklanıyor. Gözlerini kapatmadan önce derin bir nefes aldığını hissediyorum. Eli tekrar göğsüme iniyor, sonra Beh çenesini yukarı kaldırıyor ve dudakları dudaklarıma değiyor.

Ne yaptığını merak etmeme fırsat kalmadan dudaklarının yumuşak dokunuşu dudaklarıma değiyor ve hızla uzaklaşıyor. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp dudaklarından gözlerine bakıyor ve düşünüyorum.

Neyi düşünerek?

Pek emin değilim.

Beh'in gözleri yüzümden göğsüme dayadığı eline kayıyor. Alt dudağı yine dişlerinin saldırısına uğruyor. Başparmağımı çenesine koyuyorum ve dudağı kurtulup bana bakana kadar derisini çekiştiriyorum. Parmağımı çenesinin üzerinden geçiriyorum ve sonra yavaşça dudaklarının üzerinde ileri geri gezdiriyorum. Çenesini tamamen serbest bıraktığımda dili dudaklarını ıslatıyor.

Dudaklarına dokunulmasından hoşlanıyor
mu? Ağzının benimkine değmesi hoşuna
gidiyor mu? Hoşlanıyor muyum?

Evet.

Evet, biliyorum.

Yumuşakça homurdanıyorum ve parmağımla dudaklarına dokunuyorum, gözlerim bana bunu nasıl tekrar yapacağımı göstermesi için yalvarıyor. İlk seferinde hazırlıksız yakalanmıştım ama şimdi bunu daha fazla yapmasını istiyorum. Elimi yüzünün yan tarafına koyuyorum ve parmaklarımı çenesinin altına sıkıştırıyorum. Nazik bir baskıyla yüzünü kendime biraz daha yaklaştırıyorum.

Beh bana yaklaşırken elime doğru eğiliyor ve dudaklarımız tekrar birbirine değiyor. Parmakları saçlarımın içinde ve etrafında dolanırken kolu başımın arkasına dolanıyor. Karmakarışık saçlarımı çekip çıkardığında olduğu gibi iyi hissettiriyor. Diğer eli göğsümden omzuma doğru ilerlerken dudaklarımız birbirine yapışık kalıyor.

Geri çekiliyor, titreyen nefesini yakalamak için dudaklarını benimkilerden ayırıyor. Eli kolumda gezinirken ona olan ihtiyacımın zonkladığını hissedebiliyorum. Bana dokunmayı bırakmasını istemiyorum. Aslında, daha fazla yerime dokunmasını istiyorum.

"Beh," diye mırıldanıyorum yanağına karşı usulca. Ben uzanıp şalımı belimde tutan bağı kavrarken Beh'in gözleri benimkilerde kalıyor. Düğümünden kolayca kurtuluyor ve kalçalarımdan iterek sert organımı ona gösteriyorum, etkilenmesini umuyorum. Eli tekrar kolumdan aşağı inerken, parmaklarımla yakalayıp aşağı indiriyorum ve kalçalarımı ona doğru eğerken avucunu uzunluğuma bastırıyorum.

Etime dokunur dokunmaz nefesinin kesildiğini duyuyorum ve elini hızla benden çekiyor.

"Ehd...hayır."

Hemen hareketlerimi durduruyorum ve ona dikkatle bakıyorum ama kızgın görünmüyor. Uzanıp elini kürkümün kenarına doluyor ve beni örtüyor. Daha fazla ses çıkarıyor ve elini çenemin hizasında gezdiriyor. Başını hareket ettiriyor ve ağzını tekrar ağzıma değdiriyor.

Dudaklarının dudaklarıma dokunmasıyla bir kez daha büyülendim. Ona olan ihtiyacım hâlâ apaçık ortada olsa da, o bunu örtbas etmiş olsa bile, bu güzel, dikkat dağıtıcı bir alternatif. Parmak uçlarım dudaklarının üzerinde geziniyor. Beh gülümsüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Daha fazla ses çıkarıyor ve bana bir yılanı hatırlatan bir sesle bitiriyor.

Yine aynı sesi çıkarıyor.

"Öpücük." Yaklaşıyor ve ağızlarımızı birbirine yaklaştırıyor, sonra sesi tekrarlıyor. "Öpücük."

Başımı bir yana eğiyorum ve elimi ağzında gezdiriyorum. Yine o garip tıslama sesini çıkarırken dudaklarını ve dilini izliyorum. Kendi dudaklarımı yalıyorum ve neredeyse onun tadını alabiliyorum.

"Öpücük."

Başımın arkasında bir gıdıklanma hissi var -zihnimde garip hissettiren bir şey. Gözlerimi biraz kısıyorum ve sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum, uçurumun kenarından bakıyormuşum ve rüzgarı yüzümde hissediyormuşum gibi hissediyorum.

"Öp, Ehd."

"Beh." Kendi adımı duyduğumda refleks olarak onun adını söylüyorum ve başımın arkasındaki his artıyor. Bizi tekrar bir araya getirirken ağzına odaklanıyorum. Bu kez tıpkı onun yaptığı gibi gözlerimi kapatıyorum ve dili dudaklarıma değerken dudaklarının hafifçe ayrıldığını hissediyorum.

Arkadaşım kesinlikle garip

biri. Ve ben bunu seviyorum.

Ağzımı açıp onun tadına bakıyorum, dilini dilime değdiriyorum ve dişlerinin gerçekten de benimkiler gibi pürüzsüz olduğunu teyit ediyorum. Bu tuhaf bir şekilde otomatik bir eylem. Böyle bir şey yapmayı asla düşünmezdim ama şimdi dudaklarını dudaklarıma değdirdiğini ve dilinin ağzıma uzandığını hissettiğimde, nefes almak kadar doğal geliyor. Bu his beni büyülüyor - sıcaklık ve nem, yumuşaklık ve basınç aynı anda. Bedenimin onunkine karşı titrediğini hissediyorum ve ona olan ihtiyacım daha da artıyor.

Ağzının içinde inliyorum.

Beh nefes nefese geri çekiliyor ve yüzü kızarıyor. Elleri omuzlarıma doğru hareket ederken ve çenesini aşağı doğru eğerken onu dikkatle izliyorum, hala zor nefes alıyor. Elimi yüzüne doğru tutuyorum ve başparmağımı önce elmacık kemiğinin, sonra da dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Kesinlikle hoşuma gidiyor, dudaklar, ağızlar ve diller bir arada. Dilim dudaklarımın üzerinde gezinirken onun tadını alabiliyorum ve sanki o da benim üzerimde hak iddia ediyor. Gülümsediğimi hissediyorum ve Beh kızararak bu jeste karşılık veriyor. Daha yumuşak sesler çıkarıyor ve bu sefer elim yerine dudaklarımla ağzını kapatıyorum ki bu çok etkili oluyor.

Bunu *kesinlikle* beğendim.

Benden tekrar ayrıldığında, dudaklarım anormal efordan yorgun hissediyor. Eşimi sıkıca göğsüme çekiyorum ve kürkümün altında devam eden zonklamayı ve bana dokunmamasının ne anlama geldiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Beni gerçekten bir eş olarak istemiyor, tamamen değil. Benimle kalmaya ve yanımda çalışmaya istekli ama çiftleşmek istemiyor. Ona bir bebek vermemi istemiyor.

Alnımı omzuna koyuyorum ve üzüntümü gizlemeye çalışarak uzun bir nefes veriyorum.

Hafif yağmur gece boyunca tamamen durdu ve eşimin gözleri açıldığında güneş pırıl pırıl parlıyordu. Bir süredir onu izliyorum ve onu kazanmak için daha fazlasını yapmam gerektiği sonucuna vardım. Her ne kadar burada benimle olsa ve artık açıkça benim eşim olsa da, onun da bunu istemesini istiyorum. Kendini bana açmasını istiyorum... kendini bana vermesini. Önceki geceden sonra, sadece ağzının benimkinde ne kadar harika olduğunu hissettikten sonra, penisimin onun içinde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini .

Şimdi onu mutlu etmek ve benimle çiftleşmeye ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Kahvaltı ile başlıyorum.

Gözlerini açar açmaz, elimde taze tavşan eti parçalarıyla yanına diz çöküyorum. Onları kömürlerin üzerinde çok yavaş pişirdim ve biraz soğumaları için üzerlerine üfledim çünkü sıcaklığın onun için doğru olmasını istiyorum - ne çok soğuk ne de çok sıcak. Yuvarlanıp kürkünü kollarının altına çekerken gözlerinin içine bakıyorum. Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor ve bulanık gözlerle bana gülümsüyor.

Ağzından sesler çıkıyor ve ben de bir parça etle onu susturuyorum. Yavaşça kemiriyor ve yutkunurken hoşuna gitmiş gibi görünüyor ve parmaklarımdan bir tane daha alıyor. Üzerine dökmemeye dikkat ederek ona bir yudum su veriyorum ve ardından yumuşak etten biraz daha sunuyorum.

Karnını doyurduktan sonra elini tutuyorum ve tuvaletini yapması için onu mağaranın dışına çıkarıyorum. Alana ulaşır ulaşmaz elini bırakıyorum, dönüyorum ve parmaklarımla gözlerimi kapatıyorum ki onu izlemediğimi anlasın. Elini koluma koyduğunda işinin bittiğini anlıyorum ve ona gülümsüyorum. O da bana yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyor ama kaşları çatık.

Acaba yanlış bir şey mi yaptım?

Kararlı bir şekilde onu mağaraya geri götürüp göle yapacağımız bir başka yolculuk için gerekenleri topluyorum. Sıfırladığım tavşan tuzaklarını kontrol etmek ve Beh'e yıkanması için bir şans vermek istiyorum, ki bunu yapmayı seviyor gibi görünüyor. Oraya her gittiğimizde, suda yıkanmak için biraz zaman harcıyor, ki bu da

Yazın gelmesiyle birlikte iyice ısınmaya başladı. Suya girdiğinde vücuduna bakmamaya çalışıyorum ama bu çok zor.

Mağaraya girdiğimizde Beh gıcırdayan bir ses çıkarınca irkiliyorum. Onu korkutan her neyse ondan korumak için kolumu uzatarak etrafına koşuyorum ama orada hiçbir şey yok. Yüzüne baktığımda gülümsüyor ve ateşe doğru işaret ediyor. Parmağını kilden yaptığı küçük fincan ve tabaklara kadar takip ediyorum ve sonra kafam karışmış bir şekilde tekrar ona bakıyorum.

Beh daha fazla ses çıkarıyor, ateşin yanında diz çöküyor ve küçük kahverengi bardağı kaldırıyor. Onu elime alıyorum ve ne kadar sert olduğuna şaşırıyorum! Artık lapa gibi ve yumuşak değil, daha çok bir kaya gibi hissediyorum. Kenarları pürüzlü ve parmaklarımın ucunu çiziyor. Elimde tekrar tekrar çeviriyorum. İçi bile kuru ve sert. Beh'e dönüp bana verdiği şeye hayretle bakıyorum.

Tabaklardan birini tutuyor, o da kuru ve inatçı. Bardağı ona geri veriyorum ve tabağı biraz daha yakından inceliyorum. Parmaklarımla bükmeye çalışıyorum ama hiç bükülmüyor. Artık kil gibi bile hissetmiyorum ve ne kadar güçlü olduğunu merak ediyorum.

Pişmekte olan kayalardan birine çarpıyorum ve korkunç bir sesle paramparça oluyor. Gürültü yüksek ve mağaranın içinde yankılanıyor. Ayağa fırlayıp geri çekiliyorum ve Beh'i de yanımda götürüyorum. Şimdi bağırıyor ve ben de onu o şeyden korumak için kollarımı ona doluyorum.

Bir süre sonra tabağın orada öylece durduğunu fark ediyorum ve çırpınan arkadaşımı serbest bırakıyorum. Şimdi üç parçaya bölünmüş olan tabağa bakıyor ve gözleri kocaman açılıyor. Beh dizlerinin üzerine çöküyor ve ağzından boğuk bir çığlık çıkarken parçalara uzanıyor. Eliyle dudaklarını kapatıyor ama ben onun arkasında güvensiz ve utanmış bir şekilde dururken aynı sesleri tekrar tekrar çıkardığını duyabiliyorum.

"Ohmygod...ohmygod..."

Sadece yaptığı kil tabağı mahvetmekle kalmadığımı, aynı zamanda içine bir bebek koymamı istemesini sağlama şansımı da mahvettiğimi hemen anladım. Tabağın kırılacağını bilmiyordum - ellerimde çok sağlam görünüyordu! Sert bir taş gibi hissettirse de, görünüşe göre daha çok aletler için kullandığım çakmaktaşı gibi, doğru kullanılmazsa kolayca kırılabilir.

"Ohmygod...ohmygod..." Beh topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor ve ben yanına gidip onu göğsüme bastırmak istiyorum ama korkuyorum. Çok üzgün ve bunun sebebi benim. Bu işi kesinlikle yüzüme gözüme bulaştırdım,

ve birkaç parçayı alıp elinde tutmasını çaresizce izliyorum.

Mırıldandığı seslerin hıçkırıklara dönüştüğünü ve parçaları göğsüne bastırdığını duyuyorum ve artık dayanamıyorum. Arkasına geçip uzanıyorum ve elimle omzuna dokunuyorum. Hızla dönüyor ve bana korkunç sesler çıkararak bağırıyor. Ayağa kalkıp bağırmaya devam ederken parçalar elinden düşüyor. Bunu yaparken elleri bacaklarını kaplayan garip sargılara uzanıyor. Ortasında, göbeğinin hemen altında, küçük yuvarlak bir şey var. Onu kavrıyor, çığlık atarken küçük nesneyi sallıyor ve ben de sesten korkup kaçıyorum.

Beh bir kez daha hıçkırarak yere düşüyor ve kırdığım tabağın parçalarını avuçlarının arasına alıyor. Arkadaşım bana bakmak için başını çevirdiğinde gözleriyle buluşamıyorum. Çömeliyorum ve başımı eğiyorum. Saçlarım alnıma düşüyor ve beni ondan gizliyor. Keşke beni hiç görmese ama yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Hâlâ saklanma isteği duysam da, Beh elinde kil parçalarıyla mağaradan dışarı fırladığında onu takip etmek zorundayım. Beni hiç istemiyor olsa bile, onu güvende tutmalıyım. Hâlâ parmaklarında tuttuğu kil parçalarıyla otlaklarda koşarken onu belli bir mesafeden takip ediyorum. Ona yetişmek için iyi bir tempoda koşmam gerekiyor ve çam ormanına ve ağaçların örtüsüne yaklaştıkça daha hızlı koşuyorum. Beh göle kadar koşuyor, hemen kenara çıkıyor ve kırık parçaları uzaklara, suya fırlatıyor.

Arkasındaki kayalıklarda hızla duruyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için gergin bir şekilde bekliyorum. Bir an sonra Beh dizlerinin üzerine çöktü ve uzun bir inilti çıkardı. Daha fazla öfkelenme riskini göze alarak yanına gidiyorum ve kollarımı arkadan sarıyorum.

Anlamıyorum. Asla anlamıyorum ama çırpınışları azalana kadar onu geldiğince sıkı tutuyorum ve o da bana doğru dönüyor. Kollarını yukarı kaldırıp boynuma doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. Eşim garip sesler çıkarırken ağlama, çığlık atma ve avuçlarını göğsüme ya da omzuma vurma arasında gidip geliyor. Tek yapabildiğim ona sarılmak ve yorgunluktan yere yığılıp gözlerini kapatana kadar beklemek. Nefes alış verişi ölçülü ve sessiz hale gelirken bana karşı rahatladığını hissediyorum.

Gözyaşlarıyla lekelenmiş, uyuyan yüzüne bakıyorum ve iç çekiyorum. Bacaklarımı altıma çekerek bir kolumu bacaklarının altından, diğerini de omuzlarının arkasından geçiriyorum. Bacaklarımı altımda birleştiriyorum ve o kollarımdayken ayağa kalkıyorum.

Küçük olduğu ve bu şekilde kaldırılamayacak kadar ağır olmadığı için minnettarım. Sudan dönüp onu kıyıya, ormana, bozkırlara ve mağaramıza taşırken başı göğsüme çarpıyor.

Mağaranın etrafına baktıktan sonra onu kürklerimizin içine yatırmamaya karar veriyorum. Bunun yerine kendimi yavaşça ateşin önüne indiriyorum ve onu kendime yakın tutmaya devam ediyorum. Bir elimle odun yığınından biraz daha odun alıyorum ama bir yandan da onun uyumasına izin veriyorum.

Uyandığında saat geç olmuştu ve kan çanağına dönmüş gözleri bana bakıyordu. Bana bakarken, mağaranın etrafına bakarken ve sonra bir anlığına gözlerini tekrar kapatırken vücudundaki ürpertiyi hissediyorum. Tekrar açtığında kendini kucağımdan itiyor ve su derilerinin bulunduğu küçük kaya rafına gidiyor. Onlardan birini alıp bize geri getiriyor.

Yaptığı küçük yuvarlak bardaklardan birini alıp içine su doldururken saçlarımın arasından dikkatle izliyorum. Bardağı bana uzatıyor ve ilk bardağı elinden aldığımda ikinci bardağı dolduruyor. Bir an suya bakıyorum ve sonra hızla içiyorum. Dilimi bardağın kenarında gezdiriyorum ve ağzıma çamur tadı geliyor. Annemin birbirine sıkıca bağlanmış geniş yapraklardan yaptığı fincanlar gibi değil ama yine de sıvıyı güvenli bir şekilde tuttuğu kesin. Bardağın kenarları dilimde çamurumsu bir tat bıraksa da suyun tadını kir gibi yapmıyor.

Beh kendi içerken bana bakıyor, ben de başımı öne eğmiş, hâlâ saklanarak ona gülümsemeye çalışıyorum. Yere bakıyor ama dudaklarında bir gülümsemenin izi var. Ateşe doğru uzanıyor ve hafif bir kazıma sesi duyuyorum. Saçlarımın arasından yukarı bakıyorum ve onun hala yerde duran küçük kırık parçaları topladığını görüyorum. Muhtemelen bunu kendim yapmam gerektiğini biliyorum -tabağın kırılması benim suçum- ama hareket etmekten korkuyorum. Bugün sadece onu mutlu edecek şeyler yapmak istiyorum ve bunu başaramıyorum.

Beh elindeki kırık parçalarla ayağa kalkıyor ve mağaranın girişine doğru ilerliyor. Arkasından sürünerek gidiyorum, yine de tek başına dışarı çıkmasına izin vermek istemiyorum ama utancımı da göstermek istemiyorum. İkimiz de dışarı çıktığımızda, bana dönmeden önce kalan kırık parçaları alıp uçurumdan aşağıya ve sığ bir vadiye fırlatıyor. Mağara girişinin hemen yanında duruyorum, kendimi kaya duvarına doğru itiyorum, bana bir daha o ses *yok* diye bağırmamasını umuyorum.

Beh bana doğru yürüyor ve çok yakınımda duruyor. Gözlerimin onunkilerle buluşmasına izin veriyorum ve o da uzun, derin bir nefes alıyor. Ellerini yanlarından kaldırıyor ve

parmaklarımı kavrıyor. Küçük bir çekiştirmeyle kendini göğsüme yaslıyor ve alnını omzuma koyuyor. Kollarım onu sarıyor ve içimde rahatladığını hissediyorum.

"Beh?"

Başını çevirip bana bakıyor ve gülümsüyor ama gözleri donuk kalıyor. Ağzıyla sessiz sesler çıkarırken başparmağım yanağını usulca okşuyor. Onu tekrar susturmak için dudaklarımı dudaklarının üzerine koymak istiyorum ama şu anda bunun ne kadar iyi karşılanacağından emin değilim. Hâlâ kaybolmuş ve kafam karışmış hissediyorum. Başka ne yapacağımı bilmeden onu kucağıma alıyorum ve yağmur yeniden başlarken mağaraya geri götürüyorum. Onu kollarıma aldığımda küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyor ama onu kürklerin üzerine yatırıp daha önce kalan tavşan etini getirdiğimde itiraz etmiyor.

Onu her seferinde parmaklarımdan küçük bir parça ile besliyorum, ardından yaptığı bardaklardan su yudumluyorum. Eşim yemek yerken sessiz ve ben de onu beslemekle parmaklarımla kolunu yavaşça okşamak arasında gidip geliyorum.

Et bittikten sonra Beh'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Elini uzatıp yanağımda gezdirirken beni dikkatle izliyor. Parmak uçlarıyla alnımdaki saçları yavaşça itiyor. Avucunun sıcaklığına yaslanıyorum ve bu sefer gülümsediğinde, ateş ışığı gözlerine vuruyor ve onları parlatıyor. Öne doğru eğiliyor ve dudakları usulca dudaklarıma değiyor.

Sonunda affedildim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bahar yağmurları nihayet sona erdi. Güneş gökyüzünde yükselmesine rağmen Beh hâlâ yatağımızdan kalkmadı. Sonunda onunla birlikte kürklerin içine geri tırmanıyorum ve o uyanana kadar burnumla boynuna sokuluyorum. Hâlâ yorgun görünüyor ve tuvaletini yapması için onu dışarı çıkardığımda, zarar görmediğinden emin olmak için arkamı dönmeme yetecek kadar yüksek sesle soluyor. Etrafında herhangi bir tehdit oluşturacak bir şey yok, ancak vadinin yakınında çömelmiş ve eline bakıyor. Elinde kan var ama yüz ifadesinden yaralı olduğunu düşünmüyorum, sadece endişeli.

Gözleri açılıyor ve ben sorunun ne olduğunu anlamak için yaklaşırken bana bakıyor. Garip taytları ayak bileklerinde ve onları bacaklarından yukarı çekmek için ayağa kalkmaya başlıyor - hala vücudunu görmemi istemiyor - ama sonra duruyor ve tekrar eline bakıyor.

Kanaması var. Gözleri yaşlarla doluyor ve ilk başta gerçekten yaralanmış olabileceğini düşünüyorum. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, kanın kokusundan bunun bir yaradan farklı olduğunu anlıyorum ve nedenini de biliyorum. Bu onun kanama zamanı. Anlamadığım şey ise bunun onu neden ağlattığı. Kanının ilk kez gelmesi için çok yaşlı.

Eğildim ve onu tozlukları hala bacaklarının altından aşağıdayken kucağıma aldım. Beni itmesine, kıpırdanmasına ve yüksek sesler çıkarmasına rağmen durmuyorum ya da onu yere bırakmıyorum. Kabilemdeki diğer kadınları, özellikle de annem ve kız kardeşlerimi ve onların kanama zamanlarında ne yaptıklarını hatırlıyorum. Beh'i mağaramıza geri götürüyorum ve uyuduğumuz çukurun dibinden eski kürklerden birini çıkarana kadar onu hareketsiz tutuyorum. Yere seriyorum ve Beh'i üzerine oturtuyorum.

İşlerin dağınık olmasından hoşlanmadığını biliyorum.

Taytını çekiştirirken tekrar gözyaşlarına boğuluyor ama tam olarak giyemeden duruyor.

Kanamaları olduğunda annemin kız kardeşlerime verdiği şeylerden hiçbirine sahip değilim, ama sanırım bir şeyler bulabilirim. Hızlıca antilop derisinden şeritler kestim; biri beline bağlamak için, ikisi de bacaklarının arasına girip kanı tutmak için. Kan emmeye yardımcı olması için aralarına koyacak yün ya da başka bir şeyim yok ama kuru ot kullanılabileceğini biliyorum.

Daha iyi bir şey bulana kadar, iki deri kayışın arasına biraz katlayalım.

Belindeki deri kayışla başlıyorum ve ayakta durması için onu yukarı çekiyorum. Beni itiyor ama elini tutuyorum. Diğer elini alt giysisini bacaklarının bir kısmında tutmak için kullandığı için beni daha fazla itemiyor. Bacaklarını açıp diğer parçaları uyluklarının arasından geçirmeme izin verene kadar ayak bileğine tekme atıyorum. Sonra uçları ortasındaki kayışın etrafına sarıyorum. Tüm mekanizmayı üzerine geçirdiğimde oldukça iyi oturuyor gibi görünüyor. Beh gülmekle ağlamak arasında gidip geliyor, kayışları ayarlıyor ve sonra bana sarılıyor.

Arkadaşım tuhaftır.

Ayrıca çok yorgun ve günün geri kalanı boyunca ara ara ağlamaya ediyor. Saçlarını çözmek isteyebileceğini düşünerek ona dışarıdaki ağaçlardan birinden bir sopa getiriyorum ve yine ağlıyor. Ona bir bardak su getiriyorum, yine ağlıyor. Ona ateşten biraz et getiriyorum, yine ağlıyor.

Vazgeçtim ve ondan birkaç metre uzağa oturdum.

Bana bakıyor, çenesi titremeye başlıyor ve tekrar ağlamaya başlıyor.

Yaklaşıyorum ve o da kollarını bana doluyor. Mağaranın içinde kalıyoruz ve ben ateşi yakıp onu kurutulmuş et parçalarıyla beslerken o da eski kürkünün üzerine uzanıp karnını ovuşturuyor. Deri kayış ve ot parçası kanla dolduğunda, Beh onu bir başkasıyla değiştiriyor. Kuru otları atmak ve deriyi yıkamak için vadiye gidiyorum, her ne kadar oradaki su kötü koksa ve temizlenmek ya da içmek için pek iyi olmasa da. Bunun için göle gitmem gerekecek ama Beh'den çok uzaklaşmak istemiyorum.

Biraz yıkanmış deriyi, yırtıcı hayvanların kokusundan etkilenip çalmayacağını umarak bir ağacın tepesine yerleştiriyorum. Ona eski bir deriden birkaç tane daha yapıyorum ve bunları ona verdiğimde ağlıyor.

Neyse ki Beh ikinci gün kendini daha iyi hissediyor ve deri parçalarını temiz suda yıkamak için beni göle kadar takip ediyor. Birkaç gün sonra Beh'in kanaması ve ağlaması durdu, benim de başım ağrımaya başladı.

Varlığım boyunca hiçbir şey, eşim göğsüme sıkıca sarılmış bir şekilde uyanmakla kıyaslanamaz. O zamanlar fark etmemiş olsam da, yalnızlık benim için çok ağır bir yüktü.

ve şimdi tek başıma daha uzun süre hayatta kalıp kalamayacağımı merak etmeye başladım. Avlanabiliyor ve kendimi koruyabiliyordum ama arkadaşlık eksikliği yaşama isteğimi yavaş yavaş yok ediyordu.

Beh'den önce yalnızlık hakkında bu şekilde düşünmemiştim. Belki de uyanık yatıp mağaramın karanlığına baktığımda, ateşin çıtırtısı ve dışarıdaki rüzgâr dışında hiçbir şey dinlemediğimde hissettiklerimi görmezden geldim. Sadece içimde bir boşluk hissettiğimi hatırlıyorum.

Beh yanımdayken, bahar mevsiminin ilk bölümünde olduğu gibi, kendimi sıcak ve dolu hissediyorum.

Kaslarımı gererek onu kendime yaklaştırıyorum ve burnumu başının tepesine dayıyorum. Beh uykusunda iç çekiyor ama ben onu yakınımda tutarken, yanan kömürleri izlerken ve eşimin bedenini kendime bastırarak tekrar uyuklarken hareket etmiyor.

Ertesi gün yine göle doğru yola çıktık. Antilop kürkünü de yanımda getiriyorum ki yıkayıp Beh için tamamlayabileyim. Yol boyunca üç tavşan topluyorum, bu da Beh'in kış için eldiven ve ayak örtüleri için iyi bir kürke sahip olacağı anlamına geliyor. Tavşanlardan hâlâ etkilenmiş görünmediğini fark ediyorum ve geçen seferki gibi, tavşanları ona göstermeye çalıştığımda onlara bakmıyor bile.

Göle ulaştığımızda Beh hemen daha önce kili bulduğu yere gidiyor. Bana hâlâ kızgın olup olmadığını merak ederek sertçe yutkunuyorum ama kızgın görünmüyor. Kili tekrar bulduğu için heyecanlı görünüyor. Kürke başlamadan önce onu küçük dereye kadar takip ediyorum ve güzel, düz bir kazma taşı buluyorum. Kili bir yığın halinde bir araya getiriyorum ve sonra bir kısmını pürüzsüz toplar haline getirmesini izliyorum. Onun için birkaç tane yapıyorum ve ben çalışırken ışıltılı gözlerle bana gülümsüyor. İşim bittiğinde Beh gülümsüyor ve dudaklarını yanağıma yerleştiriyor. Beklerken kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor ve onun da dudaklarını ağzıma getireceğini umuyorum.

Yapmıyor ve bir süre sonra dikkatini çekmek için kaşlarımı çatıp homurdanıyorum. Beh sorgulayan gözlerle bana bakıyor, ben de uzanıp parmaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum. Bir süre sonra parmaklarımı çekip kendi ağzımın üzerine bastırıyorum.

Beh'in dudakları birbirine yapışırken sırıtmasını engelliyor. Hâlâ umutlu bir şekilde biraz öne doğru eğiliyorum ve o da ağzı benimkine değene kadar aramızdaki mesafeyi daraltıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve güneşin sıcaklığının, dudaklarının ve varlığının tadını çıkarıyorum. Parmakları boynuma dolanıyor ve sırtımı kazıyor.

Ağzı benimkine doğru açılırken ve dillerimiz birbirine değerken beni daha da yakın tutuyor.

Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, onlara doğru düşerdim.

Kollarımı omuzlarına doluyor ve bedenini kendime yaklaştırıyorum. Dizime bir taş batıyor ama umurumda değil. Sertleştiğimi hissedebiliyorum ve bu da umurumda değil. Sadece bu -sadece dudaklarının *dudaklarıma* değmesi- benim için harikulade bir şey.

Beh benden uzaklaşıyor, zor nefes alıyor ve alnını benimkine yaslıyor. Gözlerimi ona kilitliyorum, Beh yine o sesi çıkardığında sessizce daha fazlası için yalvarıyorum - yılan gibi bir ses.

"Öpücük."

Başımı eğip önce ağzına, sonra tekrar gözlerine bakıyorum. "Öp, Ehd."

"Beh..." Gözlerim ağzına odaklanırken parmaklarım kolunu yukarı ve aşağı doğru okşuyor.

İleri doğru hareket ediyor ve dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor, sonra tekrar geri çekiliyor.

"Öpücük."

Keşke ses çıkarmayı bıraksa ve sadece ağızlarımızı bir arada tutsa ama aynı şeyi tekrar tekrar yapmaya devam ediyor. Kendi ağzıyla benim ağzıma dokunuyor, yılan sesi çıkarıyor, sonra tekrar yapıyor. Ne yaptığını anlamıyorum ve bu sinir bozucu.

Alçak sesle homurdanıyorum ve parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve susturmak için dudaklarımı sıkıca ağzına yerleştiriyorum. Dilimle ağzına uzanıyorum ve o da bana karşı inliyor. Kafamın içindeki diğer tüm düşünceler, onun kokusu ve tadından başka bir şey kalmayana kadar uzaklaşıyor.

Sonunda durduğumuzda Beh'in yanakları kıpkırmızı kesiliyor ve kıyafetinin üzerinde bıraktığım çamurlu el izlerine bakıyor. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve bana bir kaşını kaldırıyor. Bu dağınıklığın onu kızdırıp kızdırmadığını ve kızdırdıysa ne yapabileceğini merak ederek onu dikkatle izliyorum. Yine de sinirlenmiş görünmüyor ve kille kaplı elini kullanarak bir kısmını fırçalıyor. Bu daha da kötüleştiriyor ve kıs kıs gülerek başını iki yana sallıyor.

Garip giysilerin kirlenmesini pek umursamıyor olmalı diye düşünüyorum. Şu anda vücudunu saran tuhaf şeylerin yerini alması için yeni bir kürk hazırladığımı biliyor olmalı.

Çok rahatsız görünüyorlar.

Günün sonuna doğru, Beh'in kayaların üzerinde güneşin altında duran bir yığın kil tabağı var ve o da gölde yıkanıyor. Çam ormanının kenarındaki yumuşak topraktan çıkardığım ve gölde yıkadığım küçük bir grup yabani soğan buldum. Acaba Beh onları nasıl pişireceğini biliyor mu? Onları sık sık yiyorum çünkü midem bulanmadan yiyebileceğimi bildiğim birkaç bitkiden biri ama pişirmeye çalıştığımda ateşte yanıyorlar. Annemin onları pişirdiğini biliyorum ama nasıl pişirdiğini hatırlayamıyorum.

Beh sudan çıktığında gözlerimi saklıyorum. Hızlıca giyinip yanıma geliyor ve gülümseyerek ağzıyla sesler çıkarıyor. Yaklaşmasını izliyorum ve eğilip dudaklarıyla ağzımı tekrar kapattığında heyecanlanıyorum. Yanıma çöküyor, ben de soğanları kaldırıyorum.

Beh bir demet ampulü eline alıp evirip çeviriyor. Bir ampulün üzerinden kaçırdığım bir parça kiri fırçalıyor ve daha fazla ses çıkarıyor. Tam elimi uzatıp ağzını kapatacakken ayağa fırlıyor ve çığlık atıyor. Hemen yanına gidip kolumu ona doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum, etrafta onu uyaran şeyi arıyorum.

Eşim kıkırdıyor ve kendini tutana kadar eliyle ağzını kapatıyor. Gözlerimi kısıyorum ve tekrar gölün kenarına doğru uzaklaşmadan önce parmaklarını çenemin kenarında gezdiriyor. Suyun yakınında uzun, kahverengi tepeleri olan birkaç uzun bitki var -kedi kuyrukları- onları tanıyorum. Beh bitkinin dibine uzanıp bir tanesini köküyle birlikte yukarı çekerken çıkardığı seslere devam ediyor.

Çıkarır çıkarmaz tanıdım. Annemin bizim için pişirdiği bir köktü bu, ama bir kedi kuyruğunun dibinden geldiğini bilmiyordum. Sadece uzun saplarını kardeşlerimi eğlendirmek için kullandığımı hatırlıyorum. Onları koparıp tohumlarını rüzgarda uçurmayı severlerdi.

Daha fazla kök kazmak için birlikte çalışıyoruz ve kısa süre sonra tek seferde taşıyamayacağımız kadar çok şeyimiz oluyor. Beh sürekli gevezelik ediyor ve bu yüzden başımda bir ağrı daha hissetmeye başlıyorum. Kil kaselerini ve tabaklarını geride bırakarak, mağaraya geri dönmeden önce soğanları, kedi kuyruğu köklerini ve kürkümdeki tavşanları topluyoruz. Beh yeni yaptığım kürkü yiyecekleri sarmak için kullanmak istiyor ama ben onu elinden çekip alıyorum ve onun yerine omuzlarına sarıyorum. Kirlenmesini istemiyorum çünkü bu onun için.

Harika bir iş gününün ardından evimize dönüyoruz. Beh de kedi kuyruğu köklerini ve soğanları pişirmek konusunda benim kadar şaşkın görünüyor.

Sonunda en azından yemek yiyecek kadar ısınana kadar ateşe yakın oturmalarına izin veriyoruz. Daha sonra oturup kömürleri seyrediyoruz ve ben kolumu Beh'in omuzlarına doluyorum. Bana yaslanıyor ve saçlarının taze kokusunu içime çekiyorum.

Beh ve ben yaz boyunca bir rutine giriyoruz.

Beh'le yan yana çalışıp tarlalardan tahıl, ormandan bitki toplarken kabilemi düşünmeden edemiyorum. Kedi kuyrukları dışında yiyebileceğimiz başka bitkiler de biliyor ve yemediklerimizi Beh'in yaptığı kil kaplarda saklıyoruz. Hatta nemi dışarıda tutmak için bazı çömleklere kapak bile yaptı. Mağaranın arkası bu tür şeylerle dolduğunda, eşimi kış boyunca sağlıklı tutma konusundaki endişelerim azalıyor.

Beh, kil kapların çoğunu ateşin yanında uzun süre bekletmeden önce bir gün boyunca güneş ışığında kurumaya bırakıyor. Ancak hazır olduklarını belirttiğinde ikimizden birinin içine bir şey koymasına izin veriyor. Yaptığı özel bir çömlekle, onu ateşe yakın tutmak için daha da fazla zaman harcıyor. Sabahları asla tam olarak mutlu görünmüyor ve tekrar sertleşmesine izin veriyor. Sonunda kil tabaklardan birini alıp kömürlerin içine yerleştiriyor ve ardından tencereyi onun üzerine koyuyor.

Ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama daha önce de defalarca düşündüğüm gibi, eşim tuhaf biri ve öyle olması benim için önemli değil.

Ona baktığımda göğsüm genişliyor. Bazen kalbim çarpıyor ve çoğu zaman penisim sertleşip kalınlaşıyor, içine bir bebek koymak istiyorum. Geceleri dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ellerimin yüzüne, kollarına, sırtına ve bacaklarına dokunmasına izin veriyor ama asla göğüslerine ya da bacaklarının arasındaki sıcak noktaya dokunmuyor. Ellerini göğsümde ve kollarımda gezdiriyor ama asla belimden aşağısına dokunmuyor.

Beni arzudan çıldırtıyor.

Ayrıca etrafında bir gizem var - çok ama çok tuhaf bir gizem. Özellikle de vücudunun üst yarısında. Sırtının, omuzlarının ve göğüslerinin etrafına sarılmış başka bir giysi parçası. Elimi sırtına koyduğumda hissedebiliyorum, ancak önden hissetmeye çalıştığımda Beh elimi itiyor. Bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece bulutların üzerinde gün batımının başlangıcı gibi soluk pembe olduğunu ve sadece banyo yaparken çıkardığını biliyorum.

Kendimi vadinin içine bıraktığımda, sabah havası son günlerde olduğundan kesinlikle daha serin. Ağaçlardaki yaprakların dökülmeye başlamasına ve yerde kar olmasına ne kadar kaldığını merak ediyorum. O zamana kadar başka bir büyük hayvan avlamaya çalışmalıyım. Beh'in kil kaplarında yeterli miktarda kurutulmuş et ve balığımız var ama kışlar öngörülemez olabiliyor. Daha fazlasına sahip olmak daha iyi olurdu. Ayrıca tarladaki son tahılları ya da ararot bitkilerini mağaraya taşımak için daha büyük bir deri parçası sağlayacaktır.

Beh'in kapları mağaranın içinde saklamak için iyi ama taşımak için çok ağır. Antilop Beh'in kışlık kürkleri için olduğundan, taşıma kesesi olarak kullanılabilecek daha esnek bir deri yapmak için kürkü kazımadım ve Beh'in sepetleri başlangıçta olduğundan çok daha iyi değil. Beh kürkten kendisi için herhangi bir giysi yapmadı, ancak üşüdüğünde kürkü etrafına sarıyor.

Belki bozkıra çıkıp yakınlarda bir antilop ya da at sürüsü ararım. Başka bir çukur tuzak kazmak uzun zaman alacak ama yine de faydalı olacaktır. Beh ben kazarken tarladan daha fazla tahıl toplayabilir.

Kafamda bu düşünceyle mağaraya dönüyorum ve Beh'i günlerdir ateşte ısıttığı tencerenin başında buluyorum. İçini suyla doldurmuş ve ateşin yakınına yerleştirmiş. Birkaç dakikada bir parmağını suya sokuyor ve ben suyun toprak kapta ısınıp ısınmadığını merak ediyorum. Sonunda tatmin olmuş görünüyor ve içine biraz ararot ve yabani soğan ile dün yakalayıp kızarttığım kuştan biraz sülün eti ekliyor.

Aniden, uzun zamandır unuttuğum bir anı aklıma geliyor. Annemin sıkıca örülmüş yapraklardan oluşan kapların üzerinde gezindiği bir görüntü. Taşları ısınana kadar ateşe koyar, sonra da içindeki suyu ısıtmak için dokuma sepetin içine yerleştirirdi. Beh'in yöntemi daha az zaman alıyor gibi görünüyor.

Sessizce izliyorum ve Beh bitirdiğinde yaptığı güveç oldukça lezzetli. Şüphesiz çok ama çok uzun zamandır yediğim en güzel şey. Toprak bir kâseyi devirip içindekileri ağzıma dökerken takdirle inliyorum ve ardından Beh'i kucağıma çekip göğsüme sarılıyorum.

Kıkırdıyor ve kollarını boynuma doluyor. Başını yukarı kaldırdığında dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Genelde yaptığım gibi onun harekete geçmesini beklemeyecek kadar mutluyum. Beh dudaklarıma karşı mırıldanıyor ve ben de onu göğsüme sıkıca sarıyorum.

Ayrıldığımızda, Beh bana bakarken gözlerini biraz kısıyor. Bu onun yüzünde daha önce de gördüğüm bir ifade, genellikle daha önce hiç denemediğim bir şeyi yapmaya çalışmadan hemen önce. Azim ve kararlılık dolu bir bakış.

"Beh," diyor göğsünü işaret ederken. Sonra elini omzuma koyuyor. "Ehd."

Başımı yana eğiyorum ve ona nazikçe
sarılıyorum. "Beh," diye tekrarlıyorum.

Gülümsüyor, yaklaşıyor ve dudaklarını kısa bir süreliğine
benimkilere değdiriyor. "Öp."

Kaşlarımı çattım. Umarım o yılan sesini tekrar tekrar çıkarmaya başlamaz. Uzanıp iki parmağının ucunu önce dudaklarıma, sonra da kendi dudaklarına dokunduruyor ve sesi tekrarlıyor. Gözlerinin yüzümde dans edişini izliyorum. İç çekiyor, sonra önce kendini sonra da beni işaret ederek isimlerimizi tekrar söylüyor.

Garip dostum. Tuhaflıklarını kabul ettiğimi bilsin diye ona
gülümsüyorum. Beh iç çekiyor, bu sefer hayal kırıklığı içinde.

"Kissssss," diyor tekrar, eğilip ağzıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce parmaklarıyla dudaklarımıza dokunuyor. "Öp!"

Etrafını görebilmek için başımı diğer eğiyorum ve yiyecek daha fazla güveç olup olmadığını merak ediyorum.

"Öp!" Beh kollarını boynuma doluyor ve çok yaklaşıyor. Göğüslerinin göğsüme değdiğini hissedebiliyorum. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor... "Öp," ... tekrar ... "Öp," ... ve tekrar ... "Öp."

Arkasına yaslanıyor ve ben inleyerek yüzüne yaklaşmaya çalışıyorum, böylece hareketi tekrarlayabiliyorum. Tadının kahvaltıda yediğimiz yahni gibi olup olmadığını görmek için onu tatmak istiyorum ama elini göğsüme koyuyor ve beni geri itiyor. Tekrar kaşlarımı çatıyorum.

Beh parmaklarını dudaklarına bastırıyor, o sesi çıkarıyor ve sonra tekrar ağzıma dokunuyor. Ağzını benimkine değdirmesini umarak biraz eğiliyorum. Bu sefer onu tadabilecek kadar hızlı olacağım.

Ama yapmıyor.

Bunun yerine elimi tutuyor ve parmaklarımı dudaklarına yerleştiriyor, sonra tekrar ses çıkarıyor.

"Öpücük."

Sonra parmaklarımı kendi ağzımın üzerine koyuyor. Gözlerim kısılıyor. Oynadığı bu oyunu anlamıyorum.

"Öp," diye fısıldıyor usulca. Avucum ağzındayken bu sesi tekrar tekrar çıkarıyor. Göğsüne dokunuyor, adını söylüyor, aynısını bana yapıyor, sonra yılan sesine geri dönüyor.

Sesi çıkarırken dudaklarını izliyorum ve dudaklarının nasıl genişlediğini, dişlerinin neredeyse bir araya geldiğini ve dilinin aralarındaki küçük boşluktan dişlerinin arkasına dokunduğunu görebiliyorum. Eşimin çok güzel, düz dişleri var. Kendi dilimi dişlerimin arkasında gezdiriyorum ve bir yılan gibi tıslıyorum.

"Sssss..."

Beh'in gözleri açılıyor ve genişçe gülümsüyor. Sonra çığlık atarak beni irkiltti. Kollarını tekrar başıma doluyor ve kendi kollarıyla ağzıma saldırıyor. Dili, ilk hareketinin ima ettiğinden daha nazik bir şekilde ağzımın üzerinde geziniyor ve yahni gibi tadı olduğunu öğrendiğime seviniyorum.

Ayrılıyor ve birbirimize gülümsüyoruz. Tekrar yapmasını beklerken kaslarım geriliyor ama o hareketsiz oturuyor, sadece beni izliyor. Ben öne eğildiğimde, o da arkasına eğiliyor ve ses çıkarıyor.

"Öpücük."

Yine, dişlerinin arkasındaki dili ve yılan gibi ses çıkarması biraz dikkatimi dağıttı. Neredeyse, ama tam olarak değil. İlk ses daha sert ve sesin o kısmı çıktığında dili ağzının üst kısmını oynatıyor. Ben de ağzımı ve dilimi aynı şekilde hareket ettirmeye çalışıyorum.

"Kzzhh."

Beh sevinçle çığlık atıyor ve ağzını tekrar benimkine yerleştiriyor. Ayrıldığında gözlerindeki ışıltı çok güzel. Çok daha fazla ses çıkarıyor ama yine aynı sesle bitiyor.

"Öpücük."

"Kzzzzzz."

Dudakları, dili ve saçlarıma dolanan elleriyle ödüllendiriliyorum.

"Khzz!"

Eşimin ağzının sıcaklığı benimkini kaplıyor ve dili alt dudağımın üzerinde gezinirken vücudumun geri kalanına karıncalanma hissi gönderiyor. Başlarda beni rahatsız eden bu oyun artık en sevdiğim şey. Ne zaman o sesi çıkarsam, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ben de mümkün olduğunca sık o sesi çıkarıyorum.

Geceleri tekrar tekrar yapıyorum.

Beh gülerek benden ayrılırken parmaklarıyla omuzlarımı hafifçe itiyor. Daha fazla ses çıkarıyor ama hiçbiri tıslama sesi değil, bu yüzden iç çekip işime geri dönüyorum. Antilobu öldürmek için kullandığım mızrak hâlâ iyi durumda ama yine de onu tamir ediyorum. Ucunu daha keskin hale getirmek için uzun bir çakmaktaşı şeridi kullanarak yavaşça tahta parçalarını tıraşlıyorum.

Beh yanımda, suya yakın bir kayanın üzerine oturmuş, ıslak saçlarında bir çubuk gezdiriyor. Göl suyu yıkanmak için neredeyse çok soğuk ama Beh yine de bunu yapıyor. Şimdi saçlarını düzeltiyor ve her ne kadar ağzımızı birleştirerek dikkatini dağıtmak istesem de, işi bittiğinde saçlarının verdiği hissi seviyorum. Umarım aynı şeyi benim saçım için de yapar. Daha önce başımı suyun altına sokup saçlarımı silkelemiştim ama hava giremeyeceğim kadar soğuktu.

Yaz boyunca Beh yıkanmam için beni göle itmeye devam etti, ama su ılıkken o kadar da kötü değildi. Vücudumdaki ve saçlarımdaki kiri temizlemek için sabun kökü kullanıyor ama yine de ona yardım etmeme asla izin vermiyor. Güneş vurduğunda ve mağaranın içi sıcak olduğunda bile onu garip kıyafetleri olmadan görmemi istemiyor.

Şimdi havalar yeniden soğumaya başlıyor ve yaz hızla uzaklaşıyor.

O saçlarındaki düğümleri çözmeye çalışırken Beh'e bakıyorum ve çakmak taşını tahtaya vuruyorum. Kollarını başının üzerine kaldırmış, kıvrımları hoşuma gidiyor ve onlara dokunmayı düşünüyorum. Kollarını düşünmek gözlerimin omuzlarına, sırtına ve nihayet kıçının kıvrımlarına bakmasına neden oluyor.

Sopasını düşürdüğünde ve almak için öne eğilmek zorunda kaldığında sertçe yutkunuyorum. Kalbim daha hızlı atıyor ve dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Elim acıyor ve çakmaktaşıyla neredeyse kendimi keseceğimi fark ediyorum. Neyse ki kesmedim, sadece çizildi. Yine de mızrağın üst kısmında bir yarık açmayı başardım. Tamir edilebilir ama garip görünüyor. Kopan küçük parça garip bir şekle sahip -neredeyse yan yana iki küçük parmak gibi, ama biraz ayrı tutulmuş.

Beh'e baktığımda parmaklarını saçlarında gezdirdiğini görüyorum ve acaba küçük tahta parçası daha büyük olsaydı, onu saçlarını çözmek için kullanabilir miydi?

"Khzz?" Şansımı zorladığımı biliyorum - saçını yapmaya başladığında ağzını benimkine dayadı ve henüz bitirmedi bile. Bana bakıyor

Bana doğru eğilip dudaklarını hızla ağzımın kenarına bastırmadan önce gözlerini kısıyor. Kaşlarımı çattım. Güzel ama istediğim bu değil.

Beh kıkırdar ve daha fazla ağız sesi çıkarır.

Kendi saçıyla işi bittiğinde, mızrağı ve çakmak taşını atıyorum ve ona yakın bir yerde diz çöküyorum. Başımı ona doğru eğiyorum ve o da sopayı kullanarak omuzlarıma saçlarımı düzeltiyor. İşini bitirdikten sonra en son yaptığı kil parçalarını topluyoruz - oldukça büyük bir kase ve üzerine konacak bir kapak - ve eve dönüyoruz.

Tarlada yürürken Beh kâsesini kollarında tutuyor, ben de onun yanında yürüyorum. Ormanın kenarına yaklaştığımızda duruyorum ve göle giderken fark ettiğim bir tutam sarı ceviz otunu kaldırıyorum. Beh biraz önümde bitiyor ve o yürürken ben de arkasından onu izliyorum.

Kalçalarının hareketi hoşuma gidiyor ve aklım çıplak halde nasıl görünebileceklerini düşünürken dolanıyor. Daha da önemlisi, ellerim kalçalarına dolanmış, onu kendime doğru çekerken çıplak olsaydı nasıl görünürdü?

Yakın zamanda bunu yapmama izin verecek mi?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak iç çekiyorum ve ona yetişmek için hareket ediyorum. Yaklaştığımda, omzunun üstündeki giysisinde küçük bir delik olduğunu fark ediyorum. Altındaki küçük pembe askıyı görebiliyorum. Hiç düşünmeden uzanıp onu dürtüyorum.

Beh omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben de ona küçük bir gülümseme veriyorum. O da gülümsüyor ve gözlerini kıvrımlı patikaya çeviriyor. Küçük deliği tekrar dürtüyorum - parmağım tam içine sığıyor ve Beh parmağımı omzundaki küçük deliğin içinde görecek kadar hızlı bakıyor.

Yüzü hemen kederli bir ifadeye bürünüyor ve uzun bir iniltinin ardından daha birçok ses çıkarıyor. Kase hala iki elinde, ama hem onu tutmaya hem de bulduğum deliğe dokunmaya çalışıyor gibi görünüyor. Aniden duruyor ve dönüyor, ses çıkarmaya ve küçük yırtığı yakından incelemeye devam ederken kaseyi kollarıma itiyor.

Arkadaşım üzgün ama umarım şimdi ona verdiğim antilop kürkünden bir şeyler yapar. Eğer isterse ona kendi kürk şalımı bile verebilirim ama bu ona pek uymaz. Muhtemelen düşecektir.

Bu fikir kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Sonunda yüzüne baktığımda gözyaşlarını gördüm.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

O gece Beh'e her zamankinden daha sıkı sarıldım ve uyumadan önce mışıl mışıl uyuduğundan emin oldum. Önceden olduğu kadar çok ağlamadı ama akşam boyunca gözlerinin dolduğu birçok an oldu. Yeni kıyafetler dikmek zorunda kalmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum ama bunun onu neden bu kadar üzdüğünü anlamıyorum.

Arkadaşımın üzgün olmasından hoşlanmıyorum ve onu tekrar mutlu etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ertesi gün onun için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair önceki planımı düşünüyorum, ancak bunu ilk kez yaptığımda nasıl sonuçlandığını da hatırlıyorum. Daha iyi bir şeye ihtiyacım var.

Bir hediye.

Kabilemdeki insanlar çiftleştiklerinde birbirlerine hediyeler verirlerdi. Erkekler en iyi kürklerini, kadınlar da en güzel toplama sepetlerini getirerek geçimine yardımcı olabileceklerini gösterirlerdi. Beh'e son zamanlarda yaptığım tüm kürkleri vermiştim - büyük antilop postu, daha küçük tavşan kürkü parçaları - ve hatta ona kendi kürkümü vermeye çalışmıştım, ama ne onu giymiş ne de diğer kürklerden bir şey yapmıştı. Ona kürkü sargı haline getirmek için kullanabileceğim çakmaktaşı bıçaklarımı gösterdim ama onları hiç kullanmadı.

Beh kışın yaklaştığını ve sıcak tutacak giysilere ihtiyacı olduğunu bilmeli. Soğuk havadan titrediğinde sık sık antilop kürkünü omuzlarına koyuyorum. Sahip olduğu tuhaf giysiler yeterince kalın değil, özellikle de taytının tuhaf malzemesi bile. Kalın ve sağlam hissettirse de kürkü yok ve sıcak tutacak gibi görünmüyor.

Yatağımızda biraz kayıyorum, Beh'in başını omzumda farklı bir pozisyona çekiyorum. Uykusunda iç çekiyor ve bana sarılıyor. Eli omzuma yakın göğsümde duruyor ve parmakları tenimde seğiriyor.

Beh'e ne verebilirim?

Kafamda bu düşünceyle uykuya dalıyorum ve uyurken zihnim bunu düşünmeye devam ediyor. Beh'i hayal ediyorum.

Gölün kenarında oturmakta ve saçındaki düğümleri çözmektedir. Otururken, giysisinin kolunu örten kısmı aniden yırtılıyor ve yere düşüyor. Gözlerini siliyor ve saçlarıyla uğraşmaya devam ediyor. Suya bakıyor ve kokluyor. Hâlâ üzgün olduğunu biliyorum ama çabalıyor.

çıplak kolunda tüyler belirirken yırtık kıyafetini unutur. Bir an sonra diğer kolu da örtüsünü kaybeder. Ayağa kalkar, kullandığı sopayı düşürür ve giydiği tozluk da parçalanarak aniden çıplak kalan ayaklarının dibinde yere düşer.

Beh elleriyle yüzünü kapatıyor ve hıçkırıklara boğuluyor. Yanına gitmek istiyorum ama onun istediği ben değilim, bunu biliyorum. Titreyen parmaklarıyla sopayı almak için eğiliyor, tekrar kayanın üzerine oturuyor ve sopayı saçlarında gezdirmeye devam ediyor.

Gözlerim açılıyor ve karanlık mağarayı kontrol ediyorum. Ateş azalmış, bu yüzden Beh'in kucağından sıyrılıp ona odun ekliyorum. kontrol ediyorum, gece açık, sessiz ve soğuk. Şafaktan önce hala biraz zaman var. Kürklerimin ve eşimin sıcaklığına geri dönmeden önce ateşe birkaç odun daha ekliyorum, böylece uyandığımızda iyi pişirme kömürlerimiz olacak.

Burnumu Beh'in şakağında gezdiriyorum ve elimle alnındaki saçları tarıyorum. Rüyamı düşünüyorum ve Beh'in kıyafetleri parçalandığı için üzgün olup olmadığını merak ediyorum ve bu ona onu bulmadan önceki hayatını hatırlatıyor. Hiçbir giysi sonsuza kadar dayanmaz ve onunki özellikle dayanıksız görünüyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve keşke ne yapacağımı bilsem diyorum. Eski evini aramaya çalışabiliriz ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Yine de onu mutlu edecekse, onun için bulmaya çalışırım. Bulursak kabilesinin beni kabul etmeyebileceğini de biliyorum. Kabilem yangında yok olduğundan beri başka insanlarla karşılaştığım ilk ve tek zamanı hatırlıyorum.

Onlardan çok vardı ve hepsi bozkırda bir sıra halinde yürüyordu. Mağaramı daha bir sezon önce bulmuştum ve mızrağımla avlanmaya çıkmıştım. başıma çalıştığım için hayvanlara asla silahımı kullanacak kadar yaklaşamıyordum. İnsanlar göründüğünde temkinli bir şekilde onlara yaklaştım ama beni görür görmez öndeki dört adam bana doğru koştu. Bağırdılar ve mızraklarını salladılar, ben de kaçtım.

Beh'in kabilesini bulsak ve beni kovalayıp Beh'i alıkoysalar ne yapardım? Ateş ışığında kıpkırmızı parlayan yüzüne bakıyorum. Ya buraya tekrar yalnız dönmek zorunda kalırsam?

Bu düşünceyle boğazımdan sessiz bir inilti kaçıyor. Beh'i kaybetmek istemiyorum. Onu yanımda istiyorum. Beni onunla kabul etmeme ihtimalleri bile varsa, kabilesini aramaya gitmesine izin vermemin imkanı yok!

Rüyamı ve onun yüzündeki üzgün ifadeyi tekrar hatırlıyorum. Bunu düşünmek bile göğsümü ve midemi ağrıtıyor. Onun gitmesini ve geri dönmesini istemiyorum.

ve beni yine yalnız bırakacak. Mesele artık yalnız kalmak bile değil, Beh'siz olmak istemediğimi biliyorum. Geceleri benimle birlikte kürkleri ısıtması ve gündüzleri benimle birlikte yiyecek toplaması için burada olması dünyadaki en önemli şey.

Benim için.

Daha önemli bir şey olduğunu fark ettiğimde içimden soğuk bir ürperti geçiyor. Beh'in mutlu olmasını istiyorum. Eğer kendi halkıyla yeniden mutlu olacaksa, onlara geri dönmesine izin vermeliyim; onlar benim ona katılmama izin vermeseler bile.

Beh'den daha önemli bir şey yok ve eğer onu mutlu etmek kendi üzüntüm anlamına geliyorsa, bunu kabul etmek zorundayım.

Gecenin geri kalanında uyuyamadım.

Hava her geçen gün daha da soğusa da öğleden sonra güneşi ılık. Geceler daha uzun ve kar yağacak kadar soğuk olana kadar çok fazla gün geçmeyecek. Bozkırlar oldukça kuraktır ve kış boyunca genellikle çok fazla yağış olmaz, ancak kış geceleri kar yağmasa bile çok soğuk olabilir.

Elimde, bir ağacın budaklarından yapılmış ahşap bir nesne tutuyorum. Ona yakından bakarken bir gözümü kapatıyorum. Bu şekil üzerinde günlerdir çalışıyorum - Beh'in parmaklarını saçlarında gezdirmesini izlerken aklıma geldiği günden beri. Diğer elimle çakmaktaşından bir bıçağın ucunu tahtaya tutuyor ve küçük bir dilim daha oyuyorum.

Eskiden birçok nedenden dolayı kışın gelmesinden korkardım. Hiçbir zaman çok hazırlıklı değildim ve sağlıklı kalmak için nadiren yeterince yiyecek depolardım. Kemiklerim eklem yerlerinden ağrırdı ve bir yıl kışın sonunda bacaklarımda garip lekeler belirdi ve o kadar yorgundum ki zar zor hareket edebiliyordum. Bahar geldiğinde ve yiyecek başka şeyler bulduğumda, lekeler kayboldu ve kendimi daha iyi hissettim.

Ayrıca uzun kış gecelerinde tek başıma, üşüyerek ve içim boş bir şekilde yatıp güneşin yeniden doğmasını beklemekten de korkardım. Aklıma çocukluğumdaki kışlar gelirdi ve kabiledeki herkes uzun evde bir araya toplanırdı. Kabilenin ortak barınağıydı, hayvanların büyük kemiklerinden yapılır, post, çamur ve saz ile kaplanırdı. Üst kısmın tam ortasında büyük bir ateşin dumanının çıktığı bir delik vardı. Hepimiz bir arada olduğumuzda, ortadaki ateş ve vücut ısımız bizi sıcak tutardı.

Yine de bu kış farklı olacak. Dün gece Beh'in kürkler içinde uyuduğunu, soğuk burnunu kürk battaniyenin altından çıplak göğsüme dayadığını düşündükçe kendi kendime gülümsüyorum. Bu beni titretti, sadece soğuktan değil.

Bu kış uzun geceleri neredeyse dört gözle bekliyorum çünkü Beh günler kısaldıkça korumam ve bakmam için burada olacak. Ayrıca o zamana kadar onunla çiftleşmeme izin vereceğini umuyorum çünkü kışı ona bir bebek vermeye çalışarak geçirmek gerçekten yapmak istediğim bir şey.

"Ehd?"

Ne yaptığımı görmeye çalışırsa diye ellerimi yanımda getirdiğim ekstra postun altına sokarak hızla arkamı dönüyorum.

Beh birkaç ağız sesi daha çıkarıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Ona bakıyorum ama ellerimi saklı tutuyorum ve vücudum gergin, ne yapacağından emin değilim. Bir an bana bakarken başını iki yana sallıyor ama sonra iç çekip gülümsüyor. Oturduğum yerin ön tarafına doğru yürümeye çalışıyor ama ben vücudumu, ellerimi ve kürkümü çeviriyorum, böylece kucağımdaki kürklerin altını göremiyor. Elimde ne olduğunu görmek için yanıma oturmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

"Öpmek mi?"

Gözlerim onunkilere kayıyor ve tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Çok uzun süre düşünürsem işe yaraması da muhtemel. Pes etmek yerine, bir elimi kürkün altından çekip çıkarıyorum, diğer elimin parmaklarını kürkün altında saklı nesnenin etrafına sıkıca sarıyorum ve sertçe homurdanıyorum. Kolum kürkün dışına dolanıyor ve gözlerim kapalı bir şekilde tüm bohçanın üzerine eğiliyorum. Onu göremezsem, önerilerine boyun eğmeyeceğim ve elimdekini ona göstermeyeceğim.

Daha fazla ses çıkarıyor, ardından eliyle kürkü kavrıyor ve geri çekmeye çalışıyor. Sıkıca tutuyorum ve alçak sesle hırlayarak ondan uzaklaştırıyorum. Görmesini istemiyorum; henüz bitmedi! Beh daha fazla ses çıkarıyor, sesleri keskin ve özlü, sonra kendini düzeltiyor ve benden bir adım uzaklaşıyor.

Burnundan nefes alıp mağara girişine doğru yürürken derin bir iç çekiyorum. Kayadaki çatlaktan içeri girer girmez kürke ve küçük nesneyi yavaşça çıkarıp tekrar güneş ışığına tutuyorum. Günlerdir üzerinde çalışıyor, tam olarak doğru hale getirmeye çalışıyordum.

Biraz ele benziyor ama sadece üç parmağı var. Ormanın kenarında bulduğum devrilmiş bir ağacın düğümünden yapılmış yuvarlak bir kısım var, bu onun tutunabileceği kısım olacak. Düğümden çıkıntı yapan, ahşaptan oyulmuş parmak şeklinde üç uzantı var ve bunu Beh'in saçlarını çözmesine yardımcı olması için yapıyorum.

Bu benim ona hediyem olacak.

Kenarlara daha yakından bakınca, çakmaktaşı oyma bıçağımla yapabileceklerimi büyük ölçüde tamamladığım sonucuna vardım. Sadece düzeltmek için doğru türde bir taş bulmam gerekiyor. Pürüzsüz hale geldiğinde, Beh saçlarını yıkadıktan sonra saçlarındaki kırıkları almak için kullanabilecek. Saçları parlak ve yumuşak olacak ve ellerimi saç tellerinde gezdirdiğimde parmaklarımın arasında çok iyi hissedecek. Yıkanmak için göle gidemediği zamanlarda da saçlarının yumuşak kalmasına yardımcı olacağını düşünüyorum.

Kendi kendime biraz iç çekerek, umarım bunu saçımda da kullanır diyorum.

Çakmaktaşıyla yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğuna karar verdim. Küçük tahta pençeyi postun içine sararak, bacaklarımdaki odun tıraşını temizlemek için ayağa kalkıyorum. Tam toz ve çakmaktaşı parçaları kürkümden düşerken Beh'in çığlığını duyuyorum.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca Beh'in kızdığında ve üzüldüğünde bağırdığını duydum. Gözyaşlarıyla birlikte gelen ağlamalarını duydum. Mağaranın uzak bir köşesinden, Beh'in genellikle tuvaletini yapmaya gittiği ağaçların hemen dibinden gelen ses kesinlikle Beh'e ait, ama daha önce ondan duyduğum bir ses değil. Tüm vücudum buz kesiyor.

Beh'in başının dertte olduğunu biliyorum.

Beh'in hediyesini bırakıp sese doğru koşarken çakmaktaşını elimde sıkıca tutuyorum. Hâlâ sesleniyor ve bu sefer diğer seslerin arasında kendi ismimin sesini de duyabiliyorum.

"Ehd! EHD!"

"Beh!" Ben de bağırıyorum. Seslerin hangi yönden geldiğine ve ne kadar uzakta olduğuna odaklanarak başımı akıcı bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum. Ağzım açık, derin nefes alarak hem eşimin hem de onu tehdit edebilecek herhangi bir şeyin kokusunu bulmaya çalışıyorum. Vadiyi çevreleyen küçük ağaç korusu boyunca dönüp duruyorum ve büyük bir sedirin etrafından hızla geçtiğimde korkunç bir manzarayla karşılaşıyorum.

Beh sırtını bir uçurumun dibine dayamış duruyor. Ağzı açık ve avuçlarını dik uçuruma dayayıp ince bacaklarıyla tekmeler savururken ağzından sürekli bir dizi ses çıkıyor. Birinde

Yanında, aşağısından pis bir su akan küçük bir vadinin yanı sıra önünde kocaman, iri dişleri olan bir yaban domuzu var.

Şimdiye kadar gördüklerimin en irilerinden biri ve kaba siyah kılları vücudundan dışarı taşıyor. Toynakları keskin ve çamurla kaplı. Beh'in genellikle tuvaletini yaptığı yerin hemen yakınında kazdığı belli olan bir çukur görebiliyorum. Yaratık başını yere eğiyor ve saldırmaya başlamadan önce bir uyarı çığlığı atıyor.

Çok . Ona zamanında ulaşamam.

Ayaklarım yere vurarak ve kalbim göğsümde çarparak koşarken gözlerim olay yerinden hiç ayrılmıyor, olanları durdurmak için oraya yeterince hızlı ulaşmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Beh canavara tekme atmaya çalışıyor ama onunla temas kuramıyor. Canavar ayağına doğru hamle yapıyor ve dişi uzun, tuhaf taytının baldırlarını saran kısmına takılıyor.

Korkunç bir sesle, kumaş bacağının yanından kalçasına kadar yırtılıyor. Beh tekrar çığlık atmaya başlarken yaban domuzu bir adım geri çekiliyor, kafasını dişine takılan kumaş parçasından kurtarmak için sallıyor ve ben sonunda hayvanın dikkatini dağıtacak kadar yaklaştığımda yere pençelerini vuruyor.

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu hiç düşünmeden ileri doğru koşuyorum -yaratığa elimden geldiğince yüksek sesle bağırıyorum- ve vücudumu onunkine doğru fırlatıyorum. Göğsüm onun sert, kaslı vücuduna çarpar çarpmaz nefesim kesiliyor ve bir an için sersemliyorum. Ciğerlerime tekrar hava girmesi için bir saniyemi ayırmam gerekiyor. Yaban domuzu kısa bacaklı olmasına rağmen, iri ve kalın gövdesi uzun.

Büyük yaban domuzu ciyaklıyor ve kükreyerek beni yerinden oynatmaya çalışıyor ama dişlerinden birini yakalayıp sıkıca tutuyorum, beni fırlatıp atarsa Beh'in peşinden tekrar gideceğini biliyorum. Bacaklarımdan birini sırtına atıyorum ve onu sıkıca sarıyorum. Kalçalarımın onun yanlarına olabildiğince sabitlendiğinden emin olmalıyım. Tekrar kükrüyor ama ben devasa dişini bırakmadan bir kolumu burnunun altına sokmayı başarıyorum ve başını yana çekmeye çalışıyorum.

Diğer elim hâlâ Beh'in hediyesini yapmak için kullandığım ince çakmaktaşı parçasını tutuyor. Bu kadar büyük bir canavara saldırmak ve onu öldürmek için normalde kullanacağım bir şey değil. Ölmüş olsaydı kalın derisini kesecek kadar bile güçlü değil ama elimdeki tek şey bu. Çakmaktaşının kör kısmı avucuma değecek şekilde, ucunu olabildiğince sert bir şekilde boynunun kalın derisine saplıyorum.

Yaban domuzu çığlık atıyor ve kükrüyor. Elimi ve bileğimi kaplayan ılık kanı hissedebiliyorum ama fazla değil, derisini zar zor kesebildim. Yapmam gereken

Eğer onu öldürme umudum varsa boğazındaki kalın damarı bulmalıyım.

Beh'i kurtarmalıyım.

Yaban domuzu başını çevirip duruyor; uzun, keskin dişleriyle beni oymaya çalışıyor. Beni bıçaklamaya çalışmakla, ayaklarını arkasına atıp beni sırtından atmaya çalışmak arasında gidip geliyor. Bacaklarım böğrüne dolanıyor ve topuklarım yanlarına batıyor. Tutunmak için kendimi ayarladığımda, kafasını çeviriyor ve dişlerinden biri derime değdiğinde ön kolumda keskin bir acı hissediyorum.

Acı korkunç, ama Beh'in peşinden giden yaratığın görüntüsü aklımdan geçiyor ve kolumdan akan kanı hissetmeme rağmen bırakmayı reddediyorum. Beh çığlık atıyor ama aynı anda hem ona bakıp hem de .

Çakmaktaşını hayvanın boynuna tekrar saplıyorum, birkaç küçük kesik açıyorum ve genellikle domuzu kızdırıyorum ama ona gerçek bir zarar vermiyorum. Boğazında istediğim kadar derin bir kesik açamıyorum, o ise başını çevirip döndürmeye devam ediyor ve aşırı büyümüş dişleriyle beni kesmeye çalışıyor.

Göz ucuyla eşimin bize doğru geldiğini ve benim için ağladığını görüyorum. Elinde uzun ama çok ince bir ağaç dalı var. Homurtu ile sızlanma arasında bir ses çıkarıyorum. O büyüklükteki dal yaban domuzunun dikkatini dağıtmaya yetmeyeceği gibi, muhtemelen dikkatini başka bir hedefe yöneltecektir.

Yine onun peşine düşecek.

Çok yaklaşmadan bir şeyler yapmalıyım.

Bir kükremeyle kolumu yaratığın boynundan çekip onu kesmeye çalışıyorum, elimi yumruk haline ve eklemlerimi yaratığın alnına, tam gözlerinin arasına çarpıyorum.

Anlık bir sersemlemeyle, çakmaktaşını şahdamarını açmak için doğru pozisyona getirmeme yetecek kadar kafasını sallamayı bırakıyor. Elime ve koluma damlamak yerine ılık kan fışkırdığında ve yaban domuzu bir tarafa sendelediğinde farkı hemen hissedebiliyorum. Bacakları bükülmeden ve yere yığılmadan önce onu sadece bir an tutmam gerekiyor. Sersemlemiş bir halde, kısmen canavarın altında yatıyorum ama sonunda öldü.

Cesedi itip ayağa kalkarken ve geriye doğru sendelerken nefesim kesiliyor. Vahşi gözlerim ve sıkılı yumruklarımla cesede , tekrar kalkıp eşimi tehdit etmesini bekliyorum. Küçük çakmaktaşı parçası yaban domuzunun boynundan dışarı çıkmış, kalın, kırmızı bir sıvıyla kaplanmıştı.

Beh'in küçük elini kolumda hissediyorum ve hızla ona doğru dönüyorum. Onu ulaşabileceğim bir yere getirmek için tek bir adım atıyorum, belimden hafifçe bükülüyorum, onu kalçalarından sıkıca kavrıyorum ve omzuma atıyorum.

Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.

Beh'i bir omzuma yasladığımda o ciyaklama sesini çıkarıyor, sonra domuzun arka bacağını tutmak için dikkatlice eğiliyor, böylece Beh'i güvende tutarken onu arkamdan sürükleyebiliyorum. Onu daha sıkı kavrayarak, düşürme riskine girmeden olabildiğince hızlı hareket ediyorum

Kıvranıyor - yaban domuzu kadar değil, ama şu anda umurumda değil. Midemin bulandığını hissediyorum ve onu mağaraya geri götürüp yanımda güvende olmasını sağlamak için çaresizim. Çok yüksek sesler çıkarıyor ve elleri sırtıma acısız bir şekilde vururken birkaç kez o *hayır* sesini duyuyorum. Buna karşılık, onu tutan elimle sırtına birkaç kez vuruyorum, sadece onu biraz susturmak için. Eğer domuzun bir eşi varsa, peşimizden gelmesini istemiyorum. O telaşlı halimde bile sert vurmamaya dikkat ediyorum; Beh'ime asla zarar vermem.

Mağaranın hemen dışındaki patikaya ulaştığımda, kıpırdanmayı bıraktı ve hareketsiz kaldı. Yabandomuzunu çatlağın dışında bırakıyorum, orada uzun süre bırakamayacağımı, yoksa diğer hayvanları çekeceğini biliyorum. Hem Beh'i hem de kendimi mağaranın girişine sığdırmak için bizi hızla yan çeviriyorum. O itiraz edemeden Beh'i omzumdan çekip küçük mağaranın arka tarafındaki kürklerin içine atıyorum. Peşinden düşüyorum, onu vücudumla tamamen kaplıyor, kollarımla sarıyor ve kalbimin çok sert atmasını engellemeye çalışıyorum.

Zihnimde yaban domuzunun ona tekrar tekrar saldırdığını görüyorum.

Kollarım eşimin etrafında sıkılaşıyor. Ellerinin başıma dolandığını ve ben ona sarılırken beni tuttuğunu fark ediyorum ve biraz sakinleşiyorum. Omzuna doğru kısa, keskin nefesler alıyorum ve gözlerimi sıkarak arkalarındaki yanmayı durdurmaya çalışıyorum.

O benim dostum.

Neredeyse çok geç
kalmıştım. Ölebilirdi.

Olabileceklerin korkunç düşünceleri ve görüntüleri beni boğarken ağlıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Düşünceleri durdurmaya çalışıyorum ama gelmeye devam ediyorlar. Ona olabildiğince sıkı sarıldığımda bile, aklıma gelen tek şey onun yaralandığı düşüncesi oluyor. Ya yaralıysa ve ben bunu görmediysem? Ben gelmeden önce olmuş olabilir. Sertçe yutkunuyorum.

arkama yaslanıp onun şok olmuş ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bakıyorum. Kolumdaki kesik zonkluyor ve herhangi bir yerinde yara olup olmadığını görmek için hızla Beh'e bakıyorum.

Bunu daha önce yapmalıydım ve bunu daha önce düşünmediğim için kendime kızıyorum. Yaban domuzunun bacağının peşinden gittiğini ve garip taytında yırtılmaya neden olduğunu hatırlıyorum. Ya bacağı kesilmişse? Elim aşağı uzanıyor ve hızla bacağının derisini inceliyor -şimdi garip giysisinin tuhaf malzemesi bir tarafa kadar yırtılmış halde açıkça görülebiliyor. Kalçasından lime lime sarkıyor.

Hâlâ etrafını göremiyorum ve bir kürk şalın aksine, bu garip taytın nasıl açılıp kapanacağını kestirmek imkânsız ama yaralı olup olmadığını bilmek zorundayım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde ve korkudan kaslarım hala gerginken, giysinin kenarından geri kalan kısmını yırtıyorum. Giysinin üst kısmı yırtılıp elimden kurtuluyor ve bir kısmı hala diğer bacağına sarılı halde kalıyor. Karnına yakın küçük, sert, yuvarlak parça fırlayıp havaya uçuyor ve toprağa düşüp ateş çukurunun kenarına doğru yuvarlanıyor.

Hemen olağanüstü bir şey dikkatimi dağıtıyor.

Taytının altında daha önce hiç görmediğim başka bir giysi var. Tam kalçalarının etrafına sarılmış, belinin altından geçerek bacaklarının arasına iniyor ve muhtemelen kalçalarını örtüyor. Son derece ince malzemeyi hissetmek için parmaklarımı kenarında gezdiriyorum. Pürüzlü ve engebeli, biraz kalın damarlı bir yaprağın alt tarafı gibi. Üzerinde çizgiler ve desenler de var ve göğüslerini ve sırtını gizemli örtü ile aynı soluk pembe renkte.

İlk başta bunun kanama zamanı olabileceğini düşündüm ama bacaklarının arasında yün ya da emici deri yok, sadece bu küçük örtü var. O kadar ince ki, altındaki kısa tüyleri görebiliyorum.

Kumaş parçası çok... çok
küçük. Ve pembe.

Beh'in iniltisi dikkatimi tekrar yüzüne, yanaklarındaki gözyaşı izlerine ve neredeyse alt dudağına gömülmüş dişlerine çekiyor. Göğsümün sıkıştığını ve gözlerimin arkasındaki baskının yeniden hissediyorum, çünkü hızlıca onun geri kalanına bakıyorum. Üzerinde herhangi bir yara görmüyorum ama ya yaban domuzu bez yerine bacağını alsaydı? Onu kaybedebilirdim ve henüz ona bir bebek bile vermemiştim. Bunu fark ettiğimde, bir panik duygusu beni felç ediyor.

Zihnim bu düşünceyle tamamen tükendi.

Ya bölgede başka bir yaban domuzu varsa? Ya düşer, yaralanır ve ölürse? Ya ikimize de bahara kadar yetecek kadar yiyecek yoksa? Ya ben hastalanırsam ve ona hala bir bebek vermemiş olursam? Ya bir hyaenodon gece mağaramızı bulursa ve ben onunla savaşamazsam?

Çok geç olmadan çiftleşmeliyiz.

Ona bir bebek koymalıyım.

Varlığımın her zerresi bana bağırıyor, ikimizden birine bir şey olmadan önce onun içine bir bebek koymalıyım. Ne kadar beklersem, trajik bir olayın meydana gelme olasılığı o kadar artar. Benim için eşime bir bebek vermekten daha önemli bir şey yok. Başka bir şey olmadan önce ona hemen bir bebek vermeliyim.

Çaresizce Beh'den uzaklaşıyorum, onu belinden tutuyorum ve hızla yüzüstü çeviriyorum. Ağzından çıkan sesleri duyabiliyorum ama onlara konsantre olamıyorum - zaten yapılması gerektiğini bildiğim şeye fazlasıyla odaklanmış durumdayım. Nasıl bir araya geleceğimizi düşünürken daha hızlı nefes alıyorum. Kalçalarını iki elimle kavrayarak bacaklarım onunkilerin arasında olacak şekilde pozisyon almasını sağlıyorum. Arkasında diz çöküyorum ve küçük kumaş parçası daha önce ilginç olsa da, şimdi yolumdan çekilmesi gerekiyor. Bacaklarından dizlerine kadar çekiyorum ama kalçalarını birbirinden ayırmama engel oluyor. Sinirli bir hırıltıyla bacaklarını yerden kaldırıyorum ve kumaşı ayak bileklerine kadar çekiyorum. Ayak örtülerinin daha fazla direnciyle karşılaşıyorum, ancak kumaş parçasını etraflarından çekmeyi başarıyorum. Bakışlarımı tekrar vücuduna çeviriyorum ve ilk kez bana tamamen açıkta kalıyor.

Seksinin kokusu sarhoş edici.

Bacaklarını tekrar kürklerin üzerine bırakıp dizlerimle iterek ayırıyorum. Öne doğru eğilip bir elimi Beh'in sırtında gezdirirken diğer elimle belimdeki kürkü çekiyorum. Derin bir nefes alarak parmaklarımı sert şaftımın etrafına doluyorum. Sert etimin ucunu onun açıklığına yerleştirirken, varlığımı yönlendiren içgüdülere tamamen teslim olurken, onun sıcaklığı ve kokusu duyularımı kuşatıyor.

Sonunda *kulaklarım* onun tek kelime etmeme sesini duyuyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sesi bağırmıyor. Aslında bir fısıltıdan fazlası değil ama arkasındaki yoğun duygu ve korku hareketlerimi tamamen durdurmaya yetiyor. Kaslarımı sabit tutmam, kendimi hareket etmemeye, onun içine girmemeye zorlamam gerekiyor. Kendimi tam orada, tam onun açıklığında, bir kadına hiç olmadığım kadar yakın hissedebiliyorum.

Dürtü neredeyse dayanılmaz.

Neredeyse.

Ancak Beh'den gelen yumuşak *hayır* çığlığı dayanılmaz.

Parmaklarımı sertleşmiş bedenimden çözüyorum ve kollarım onun bedenine dolanıyor. İkimizi de yanlarımıza çekiyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken onu göğsüme bastırıyorum. Vücudundan bir titreme geçerken kendi kalbimin onun sırtına çarptığını hissedebiliyorum ve titremesinden kaynaklanan titreşimler kollarımda dalgalanıyor.

Pozisyonunu değiştiriyor ve eli aşağı uzanıp yanındaki kürkten küçük bir parça tutuyor ve bacaklarından yukarı çekerek yerine oturtuyor. Ağladığını duyabiliyorum ve yine ne yapacağımı bilemediğim için hiçbir şey yapmıyorum. Sadece kollarımı vücuduna doluyor ve ağlamaları yavaşça azalana kadar onu göğsüme sıkıca bastırıyorum.

Onunla çiftleşmemi hiç istemiyor mu?

Eğer , neden bana tutunsun ki? Neyi yanlış yaptım?

Tekrar hareket etmeye başlıyor ve benden kaçmaya çalışacağından korkuyorum, bu yüzden onu biraz daha sıkı kavrıyorum. Beh benden kaçmaya çalışmak yerine, yüzünü bana dönene kadar avuçlarımın içinde yuvarlanıyor. Kollarını boynuma doluyor ve geceleri sık sık yaptığı gibi başını göğsüme sokuyor. Saçlarını okşuyorum ve gözyaşlarıyla mücadele ederken çıkardığı sessiz sesleri dinliyorum.

Beh bana bakmak için başını arkaya yatırıyor ve eliyle yanağımı kavrıyor. Daha fazla ses çıkarırken parmakları sakalımda geziniyor, başını ileri geri sallıyor ve bir şey arıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

Yüzüne baktığımda göğsüm tekrar ve gözyaşlarını siliyorum. Bunu yaptığımda parmaklarını bileğime doluyor ve beni itip itmeyeceğini görmek için tekrar geriliyorum. İtmiyor, ama elimi çeviriyor

ve domuzun kolumu oyduğu uzun kesiği ortaya çıkardı. Derin değil ve artık kanamıyor ama koyu kırmızı ve kızgın görünüyor. Beh yaranın dış kısmına hafifçe dokunuyor ve ben biraz irkiliyorum.

Anında bana bakıyor, gözlerinden yine yaşlar dökülürken gözleri hüzünle dolu. Eliyle yanağımı ve çenemi tekrar kapatırken daha yumuşak sesler çıkarıyor ve daha da yaklaşıp ağzını dudaklarıma dayıyor. Bana karşı sıcak ve yumuşak hissediyorlar ve onu tenime doğru çekerken inliyorum. Çıplak bacaklarını benimkilere karşı hissedebiliyorum, ki bu hissetmeye alıştığımdan farklı. Çok yumuşak hissediyorum -neredeyse dudakları kadar yumuşak. Onlara daha iyi bakabilmek için neredeyse kucaklaşmamızı bozmak istiyorum.

Neredeyse.

Parmakları başımın arkasındaki saçları çekiştirirken kalçasını kavrıyorum. Acıtması gerekiyormuş gibi geliyor ama acıtmıyor, harika hissettiriyor. Onun da hoşuna gidip gitmeyeceğini merak ederek uzun saçlarını bileğime bir kez doluyor ve geri çekiyorum.

Ben çekince ağzı benimkinden ayrılıyor ve boynu geriye doğru bükülürken nefesi kesiliyor. Aktiviteyi sonlandırmak istemediğimden, başını kendi başımla takip ediyorum. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve bu sefer o inliyor, ben de kalçalarını kendime doğru çekiyorum.

Penisim hâlâ sert ve onu kendime çektiğimde kasık kemiğine sürtünüyor. Bu hisle ağzımdan kaçmak isteyen iniltiyi tutmaya çalışıyorum ve kendimi ona karşı daha sert itmekten alıkoymak zorunda kalıyorum.

Orası çok iyi

hissettiriyor. Çok

doğru.

Gerçekten içine sokmak istiyorum.

Neden beni istemiyor?

Ağzı açılıyor ve dilinin benimkine değdiğini hissediyorum.

Onunla bunu yapmama izin verdiğinde beni istiyor gibi görünüyor. Parmakları saçlarımda gezindiğinde ya da göle doğru yürürken elimi tuttuğunda, sanki benim eşim olmak istiyormuş gibi hissediyorum, ama ona bir bebek vermemi istemiyor ve ben neden istemediğini anlamıyorum.

Bende bir sorun mu var? Bende çocukları için kötü olacağını düşündüğü bir şey mi görüyor? Bu yüzden mi benimle çiftleşmiyor? Acaba yalnız olduğum için mi? Bende bir sorun olduğu için eski kabilemin beni terk ettiğine inanıyor olabilir mi?

Orada olmadığı için gerçekte ne olduğunu bilmesinin bir yolu yok, bu yüzden benim hakkımda böyle düşünüyor olabilir. Bir kabilenin parçası olmak için yeterince iyi olmadığımı düşünüyor olabilir ve şu anda sadece benimle birlikte çünkü onun için başka bir kabile yok. Bu da neden benimle kaldığını açıklar; çünkü başka kimsesi yok. Bu aynı zamanda neden ona bir bebek vermemi istemediğini de açıklıyor - çünkü bende bir sorun olduğunu düşünüyor.

Belki de bu yüzden kolumu görünce yine ağladı. Artık o kadar güçlü olamayacağımı mı düşünüyor?

Ondan ayrılıyorum ve dizlerimin üzerinde yükseliyorum, ona ve çocuklarına hala bakabileceğimi göstermeye kararlıyım. Uzanıp onu kürklerin arasından çekip aldıktan sonra tekrar güneş ışığına çıkardığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor. Onu nazikçe yere bırakırken Beh gözlerini aydınlıktan koruyor ve yaban domuzunu tutup gövdesini başımın üzerine kaldıracak kadar uzun süre elini bırakıyorum.

Kollarımdaki ve omuzlarımdaki kasları ağrıtıyor ve ayrıca üzerimde kürk olmadığı için dışarısı biraz soğuk ama umurumda değil.

Beh tek kaşını kaldırarak bana bakıyor ve sonra kıpkırmızı yanaklarıyla hızla gözlerini kaçırıyor. Etkilenmiş görünmüyor, sadece kafası karışmış. Yaban domuzunu yere bırakıp mağaraya geri koşuyorum. En keskin çakmaktaşı bıçağımı seçip dışarı çıkarıyorum. Ona ne kadar iyi hayvan derisi sağlayabildiğimi göstermek için yaban domuzunun postunu hızlı ve etkili bir şekilde çıkarıyorum. Kuruyabilmesi için derinin kenarlarını mağaranın üstündeki kayalara sıkıştırıyorum ve ateşte kızartmak için domuzdan en iyi et parçalarını çabucak çıkarıyorum. Elini tekrar tutarak onu mağaraya ve ateşin yanına geri getiriyorum. Eti hızla şişin üzerine yerleştiriyorum ve yanan kömürlerin üzerine bırakıyorum.

Gözlerine baktığımda, parıldadıklarını görüyorum... eğlence içinde mi? Gözlerimi ona dikiyorum ve Beh bana bir gülümseme sunarken dudağını ısırıyor. Kendimi yine onun ağzına odaklanmış buluyorum ve acaba ben de onun dudağını ısırabilir miyim diye düşünüyorum.

Bundan hoşlanır mıydı? "Khhzz?"

Fısıldıyorum.

Beh tekrar gülümsüyor ve yanaklarını parlak kırmızı bir renk kaplıyor. Cevabı olumlu kabul ediyorum ve ona yaklaşmak için dizlerimin üzerinde bir adım atıyorum.

Sol dizimdeki keskin bir ağrı beni durduruyor ve ağrıya neyin sebep olduğunu görmek için uzandığımda küçük yuvarlak bir şey buluyorum. Elime aldığımda, elimde soğuk bir his uyandırıyor ve bunun Beh'in dizinden fırlayan küçük bir parça olduğunu fark ediyorum.

tozluk. Daha iyi görebilmek için ateş ışığına doğru tutuyorum. Ağzıma sokup ısırıyorum ama sadece dişlerimi acıtıyor.

Beh gülüyor ve uzanıp küçük yuvarlak şeyi benden alıyor. Avucunun içinde tutuyor ve ona bakıyor, birden sessizleşiyor. Daha fazla ses çıkarıyor - yumuşak ve bastırılmış bir şekilde, o şeyi ters çeviriyor. Karşı tarafta, dairenin içinde kabarık şekiller var. Beh parmağının ucuyla etrafında geziniyor ve usulca iç çekiyor.

Gözleri bana, sonra tekrar elindeki şeye bakıyor. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülmeye çalışıyor ama fazla uzaklaşmasına fırsat vermeden elinin tersiyle yakalıyor. Beh elini küçük yuvarlak şeyin üzerine kapatıp onu yumruğunun içine alıyor. Sıkıca sıkıyor, sonra elinin avuç içini aşağı çeviriyor ve onu tekrar yere bırakıyor.

Beh hızla ilerliyor ve kollarını boynuma dolayıp dudaklarını sıkıca ağzıma yerleştirirken biraz geriye doğru itiliyorum. Çıplak bacakları çıplak belime dolanırken başımı sıkıca kavrıyor. Dilini ağzıma soktuğunda uzanıp sırtını kavrıyorum ve vücudunu destekliyorum.

Ağızlarımız birlikte hareket ederken, Beh'in benimle birlikte olmak istediğini, ama bebeğimi içinde taşımak istemediğini fark ediyorum. Kadınların içlerinde bir bebek istemeleri gerekir, değil mi? Ama eşim istemiyor. Bebek yapmak istemeyen bir eşe sahip olmak için bir neden var mı?

Evet, .

Onu yanımda istiyorum. Eşimin sıradışı olması ve ona bir bebek koymamı istememesi umurumda değil. Yine de onu yanımda tutacağım.

Beh'in elleri saçlarımda ve ağzı sıkıca benimkine yapışmışken, neyin değiştiğini merak ediyorum. Belli ki kafasında bir tür karar vermiş ama neden fikrini değiştirdiğini bilmeme imkân yok. Onun rahatladığını hissettiğimde vücudumun da rahatladığını hissedebiliyorum ve vücudunu bana doğru sertçe bastırırken ağzı dudaklarıma karşı yumuşak.

Bir kolumla ona destek olurken diğer kolum sırtından yukarıya, dar tuniğinin ince kumaşının üzerinden kayıyor. Parmaklarım sırtındaki alışılmadık kayışın üzerinde geziniyor ve sertleşmiş erkek etimi onun seksinden ayıran küçük giysi parçasını hatırlıyorum ve ağzına doğru inliyorum.

Beh bir an için benden ayrılıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bir süre sadece birbirimize bakıyoruz ve sonra başımın arkasını bırakıp ellerini yanaklarımda gezdiriyor. Öne eğiliyor ve elleri yüzümü tamamen bırakmadan önce dudaklarını ağzımın kenarına değdiriyor.

Onu tekrar ayağa kaldırdım ve Beh uzun bir süre bana baktı. Aniden tuniğinin eteklerine uzandı ve hızla yukarı çekip başının üzerinden geçirerek göğüslerinin etrafını saran o tuhaf şeye ilk kez iyice bakmamı sağladı.

Kabilem varken, annemden kız kardeşlerime ve kabilemdeki diğer kadınlara kadar pek çok kadının göğsünü görmüştüm. Yazlar sıcak olabiliyordu ve çoğu insan sıcak aylarda çok az giysi giyiyordu. Onlar hakkında hiçbir zaman çok fazla düşünmedim. Erkek olduğumda, bir kadının arka tarafını daha çok düşünürdüm çünkü onunla çiftleşirken tutmayı düşündüğüm şey buydu. Göğüsler çok sıradan şeylerdi.

Ama o küçük üçgen kumaş parçası ve onun kadınsı kıvrımlarını tutma, kaldırma ve gözlerimden *gizleme* şekli, göğüslerini birdenbire daha önce hiç olmadıkları kadar ilginç hale getirdi. Gözlerim Beh'inkilerle dans ediyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. Tekrar yuvarlak, gizli ete bakıyorum ve kendimi biraz daha yaklaşmış buluyorum, gözlerim yavaşça görülebilenleri alıyor ve tam olarak altında neye benzediklerini merak ediyorum. Acaba Beh onları bana göstermeyi seçecek mi?

Onları gerçekten görmek isterim.

Gözlerine bakarken kalçalarını kavrıyorum ve burnumu çenesinde gezdirmek için eğiliyorum. Kulağına ulaşıyorum, içime çekiyorum ve tenine karşı iç çekiyorum. Titriyor ve umarım çok üşümüyordur. Tekrar gözlerine bakıyorum ama rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Nefes alış verişi hızlanıyor ve omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Burnum boynunun yanından omzuna doğru ilerliyor. Oradaki ince kumaş kayışa ulaştığımda, amacını merak ederek onu kokluyorum. Kenarını köprücük kemiğine kadar takip ediyorum, sonra rotamı değiştirip burnumu göğsünün üst kısmında gezdiriyorum. Diğer taraftaki kayışa ulaştığımda omzuna, boynuna ve çenesine doğru ilerliyorum. Burnunun ucuna dokunmadan önce dudaklarım yumuşakça onunkilere değiyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

Beh'in eli omzumdan iniyor ve belindeki parmaklarımı kapatıyor. Elimi teninden çekerken göğsüm sıkışıyor; korkarım yine fikrini değiştirdi ve oraya dokunmama izin vermeyecek. Onun yerine elimi yan tarafına, ön tarafına götürüyor ve sağ göğsünü örtüyor.

"Hoh!" Garip, hırıltılı, soluk soluğa bir ses çıkardığımı duyuyorum. Daha önce çıkardığımı hatırladığım bir ses değil, ama hem şok halime hem de

Huşu. Başparmağım üçgen şeklin üst kenarını izlerken Beh gülümsüyor ve parmaklarımın geri kalanı esneyip hafifçe kavrıyor.

Eşime bakıyorum ve o da bana gülümsüyor. Ben de kendime engel olamayarak gülümsüyorum. Dikkatli bir şekilde diğer elimi kaldırıp diğer göğsünü örtüyorum - hâlâ komik kumaşın üstünde duruyor. Beh itiraz ediyor gibi görünmüyor ve ellerim birbirlerinin hareketlerini taklit ederek dokunabildiğim teninin yumuşaklığını ve kaldırdığımda ellerimde hissettiğim göğüslerinin ağırlığını keşfediyor.

Yüzümü tekrar ellerinin arasına almadan önce bir süre ona bu şekilde dokunmama izin veriyor, dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor ve sonra tekrar benden uzaklaşıyor. Bir an için kafam karıştı ve incindim. Yine yanlış bir şey mi yaptım? O neden gidiyor? Ama endişem uzun sürmüyor ve Beh'in kolunu uzatıp elimi tutuşunu izliyorum. Birlikte ayağa kalkıyoruz ve beni ateşten uzaklaştırmaya başlıyor.

Elim onun elindeyken Beh beni küçük mağaranın bir tarafındaki kaya rafına götürüyor. Her iki su tulumunu da kaldırıyor ve tulumları bana vermeden önce yaptığı büyük kaplardan birine hızla boşaltıyor. Dışarıdaki çatlağa doğru birkaç adım atıyor, sonra durup çıplak bacaklarına ve sonra benim çıplak bedenime bakıyor. Başını yavaşça sallıyor ve sonra kürklere doğru geri yürüyor.

Yanakları tekrar kızarırken benim şalımı alıp bana uzatıyor. Hızlıca belime sarıyorum ve sonra uyku kürklerinden birini alıp aynısını yapmaya çalışmasını izliyorum. Bu işe yaramayacak. Giymek için doğru kesim değil ama dostum bunu bilmiyor gibi görünüyor.

Kabilesinin nasıl bu kadar tuhaf ve karmaşık kıyafetler yapabildiğini ama basit bir şalın nasıl giyileceğini bile bilmediğini merak ediyorum! Uyuyan kürkü ondan alıyorum ve günler önce onun için hazırladığım antilop postunu almadan önce yığına geri bırakıyorum. Hâlâ onun şekline göre kesilmemiş ama iş görür. Postu eline alıp giymeye çalışıyor ama hiç uygun değil. Sonunda onu geri aldım ve kendi ellerimle giydirdim.

O benim eşim ve eğer nasıl giyineceğini bilmiyorsa, ben onun yerine yaparım.

Eski bir deriden iki uzun kayış kesiyorum ve sargıyı bir arada tutmak için beline bağlıyorum. İşim bittiğinde, ona daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekiliyorum.

Çok güzel bir kız.

Hâlâ ayaklarında olan garip şeyler dışında, ama geri kalanı çok güzel.

Su derilerini alıyor ve tekrar elimi tutuyor, bu sefer beni dışarıya, çam ormanına ve göle doğru patikadan aşağıya götürüyor. Oraya vardığımızda beni suyun kenarına götürüyor ve işaret ediyor. Yakalamamı istediği bir balık olup olmadığını görmek için suya bakıyorum ama göremiyorum. Gözlerim şaşkınlıkla tekrar ona dönüyor.

Beh derin bir iç çekiyor, suya uzanıyor ve bir avuç dolusu su çıkarıp koluma döküyor. Geri sıçrıyorum; su soğuk! Beh daha fazla ses çıkarmaya ve suyu biraz daha işaret etmeye başlıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Biraz homurdanıyorum ve geri çekiliyorum.

Bana yaklaşıp elimi tekrar tutuyor ve alt tarafı yukarı bakacak şekilde ters çeviriyor. Parmağı yaban domuzunun dişindeki kesiğin kenarı boyunca ilerliyor -yakın ama tam olarak dokunmuyor. Bir sürü ses çıkarıyor ve tekrar suyu işaret ediyor.

Arkadaşım garip biri.

Beni göle doğru çekmeye çalışıyor ama ben gitmiyorum. Genelde onu her yerde takip etmek isterim ama buna soğuk suya girmek dahil değil! Biraz boğuştuktan sonra elini havaya kaldırıyor ve tek başına su kenarına geri dönüyor. Su kaplarını doldurup bana geri getirmesini dikkatle izliyorum. Suyu derilerden üzerime dökmeye çalıştığında tekrar geri çekiliyorum.

Derileri tekrar dolduruyor ve sonra giydiği kürkü çıkarıp ayak örtülerini tutan garip küçük bağları çözmeye başlarken onları yanına bırakıyor. Bana doğru bir bakış atıyor, ben de hemen başka tarafa bakıyorum. İzlememden hoşlanmıyor, bu yüzden her zaman izlemiyormuş gibi yapıyorum. Bunun yerine bir süre ağaçlara bakıyorum ve sonra iyi olduğundan emin olmak için hızlıca eşime dönüyorum. Kürkünü omuzlarına sarmış, ezilmiş sabunotu bitkilerinden oluşan bir yığınla suyun içinde onları ovalarken ellerindeki komik küçük pembe şeyleri görebiliyorum.

Eğer , giymediğinin farkındayım.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor ve daha iyi bakıp bakamayacağımı görmek için bir tarafa doğru eğiliyorum. Beh başını çeviriyor ve neredeyse beni yakalıyor, ama gözleriyle karşılaşmadan önce başka tarafa bakacak kadar hızlıyım. Tekrar baktığımda omuzları biraz titriyor ve üzgün mü yoksa üşüyor mu diye merak ediyorum. Bana ihtiyacı olmadığından emin olmak için biraz daha yaklaşıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Parlıyorlar.

Çok güzel bir kız.

Ayağa kalkıyor ve kürkünü biraz daha sıkı sarıyor, başını yana eğiyor ve bana bakıyor.

"Öpmek mi?"

Vücudumun gerildiğini hissediyorum ve kendimi durduramadan otomatik olarak ona doğru kayıyorum. Bana bakıyor, nazlı nazlı gülümsüyor ve küçük pembe kumaş parçalarını kuruması için büyük bir kayanın üzerine bırakıyor. Biraz öne eğiliyor ve kürkün kenarı omzundan düşüyor. Onu tekrar kendine çekmeden önce, meme uçlarından birinin biraz daha koyu pembesini görebiliyorum.

Küçük kumaş parçalarıyla aynı renkte.

Bir adım öne çıkıyorum Beh sargıyı ayarlayıp tekrar suyun kenarına otururken dudaklarını yalıyor. Hâlâ temkinli bir şekilde yavaşça yanına gidiyorum ve yanına oturuyorum. Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirirken kendini tamamen kürkle örtüyor ama sadece kısa bir an için. Hemen ardından geri çekiliyor ve tekrar suyu işaret edip daha çok ses çıkarıyor.

Gözlerimi kısıyorum, ne yapmaya çalıştığını şimdi anlıyorum. Suyun içinde yıkanmamı istiyor ve çok soğuk olmasını umursamıyor gibi görünüyor. Alçak sesle homurdanıyorum, ondan biraz uzaklaşıyorum ama çok değil.

Beh pozisyonunu değiştiriyor, bana doğru eğiliyor ve elini . Bunu yaparken, kürkünün kenarı omzundan tekrar düşüyor ve altından çıplak göğüslerinden birini hızlıca görebiliyorum. Gözlerim açılırken kasıklarımı sıcaklık kaplıyor ve Beh beni öne çekmek için elimi tutuyor. Parmaklarımı göğsüne daha da yaklaştırırken kalp atışlarımla birlikte nefes alış verişimin de arttığını hissediyorum. Parmaklarım onun pürüzsüz tenini hissetme beklentisiyle seğirirken, Beh elimi vücudundan uzaklaştırıp buz gibi suya daldırıyor.

Arkadaşım bu banyo konusunda oldukça ciddi.

Ben sevmiyorum.

Hiç de değil.

Ama kolumu yıkamasına izin veriyorum çünkü her adımda ağzını benimkinin üzerine koyuyor ve bu hoşuma gidiyor. Derimdeki tüm kiri ve kanı temizlerken kolumdaki sıyrığa çok dikkat ediyor. Kendimi tamamen suya sokmamı istediği belli olunca geri çekiliyorum ama beni yavaşça ileri doğru itiyor, şalımı çekiyor ve sırtımı soğuk suda yıkarken titriyorum.

Yazın pek umursamazdım.

Beh elimi tutuyor ve kalçama yaslıyor. İleri geri ovuşturuyor, o sırtımı temizlerken bacaklarımı yıkamam için ısrar ediyor, ben de isteksizce uyuyorum. Omzumun üzerinden ona baktığımda sert bakışını görüyorum ve yıkamaya geri dönüyorum. Dondurucu soğukta bunu neden yaptığımı anlamıyorum ama görünüşe göre eşimi mutlu etmek için her şeyi yapacağım, hatta onu soğuk suya kadar takip edeceğim.

Vücudumun yeterince temiz olduğuna karar verdiğinde, sudan çıkıyorum ve kollarımı dizlerime sıkıca sararak bir kayanın üzerine oturuyorum. Arkamdan geldiğini hissediyorum antilop postunu omuzlarıma yerleştirip dudaklarını yanağıma değdiriyor. Gözlerim artık pembe kumaş parçaları dışında hiçbir şey giymemiş olan vücudunun üzerinde dans ediyor. Keşke tepki verebilseydim ama çok üşüyorum. Onun yerine, bana kızgın olup olmadığını anlamaya çalışarak onu izliyorum.

Başımı çeviriyorum ve omuzlarımın etrafındaki kürkü kokluyorum. Henüz çok uzun süre giymemiş olmasına rağmen şimdiden biraz Beh gibi kokuyor. Hoşuma gidiyor. Kürkün onun uyuduğu tarafı gibi kokuyor. Gölün kenarından geri döndüğünde, mağaranın sıcaklığına geri dönebilmek için ayağa kalkıyorum. Keşke yanımızda ateş getirebilseydim de suyun yanında ısınabilseydik, ama yanımda sıcak kömür tutacak bir şey yok.

Antilop postunu Beh'in etrafına sarıyorum ve ben bunu yaparken o da beni dikkatle izliyor. Deri kayışı beline bağlarken gözlerini biraz kısıyor ama işim bittiğinde gülümseyerek bana bakıyor. Yüzünün yan tarafına dokunuyorum ve tıpkı benim gibi ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum. Onu ısıtmak için eşimi mağaramıza geri götürmeliyim.

Geri dönmeye başladığımızda kolumu omzuna koyup onu kendime doğru çekiyorum ve Beh'in kokusunun farklı olduğunu hemen fark ediyorum. Başımı boynuna doğru çevirip kokluyorum. Artık kendinden çok göl gibi kokuyor.

Burnum yüzünün yan tarafını gıdıkladığında kıs kıs gülüyor ve ben de ona gülümsüyorum. Ağzıyla sesler çıkarıyor, ben de dudaklarımla onu susturuyorum. Tadı hoşuma gidiyor ve midem gurulduyor. Beh bu sefer yüksek sesle gülüyor ve mağaraya geri dönüyoruz.

Döndüğümüzde domuz eti neredeyse pişmişti ve Beh su dolu tencereyi alıp kömürlerin üzerine koydu. Çabucak ısınıyor ve ben mağaranın dışına çıkıp domuzun derisini ve etini bitirirken o da içine yabani soğan ve ceviz otu ekliyor.

Beh'in ben fark etmeden gitmediğinden emin olmak için mağaranın çıkışının tam önünde oturuyorum.

Yaban domuzu derisi Beh için mükemmel - ben onunla çalışırken yumuşak ve esnek oluyor ve bittiğinde ondan kıyafet yapabilecek. Gözlerimi biraz kısıyorum ve nasıl kıyafet giyileceğini bilmediğine göre, nasıl yapılacağını da bilmiyor olmalı diye düşünüyorum. Yaban domuzu postunun önce kuruması gerekecek ve Beh'in şu anda gerçekten bir şeye ihtiyacı var.

Mağaraya giriyorum ve önceden hazırladığım antilop postunu topluyorum. Beh için kendim kıyafet kesmeye karar verdim - kış ayları yaklaştığından onu sıcak tutacak kürk derilerinin altında bir şeye ihtiyacı olacak. Üstü ve altı için parçalar kesmek uzun sürmüyor ve hepsini bir taraftan bağlamak için bir deri şerit kullanıyorum.

Giysiler tamamlandığında ve domuz etinin geri kalanı hazır olduğunda, onu ateşin yanına asmak için içeri götürüyorum. Yaban domuzu büyüktü ve bize çok iyi et verecek. Son birkaç gündür topladıklarımıza da bakıyorum ve iyi olacağımızı biliyorum.

Başımı eğip ona baktığımda Beh bana bir sürü ses çıkarıyor, ateşin yanında diz çökmüş ve güvecin içine ne koyduysa yumuşak bir odun parçasıyla karıştırıyor. Onun için yaptığım kıyafetleri kaldırıyorum ve birkaç denemeden sonra hepsini nasıl giyeceğini bulmayı başarıyor. Küçük pembe şeyleri de üzerinde bırakıyor ama sorun değil. Biraz tuhaf olabilirler ama hoşuma gittiler.

Doyasıya yiyoruz ve daha sonrası için de yeterince yemek kalıyor. Kaç kez günlerce aç kaldığımı hatırlıyorum ve bunun sebebinin yiyecek bir şey olmaması olmadığını fark ettim; sadece yiyecek aramak için yeterince iyi bir sebebim yoktu.

Artık biliyorum.

Bir parmağımı uzatıp yavaşça Beh'in ön kolunun derisinde gezdiriyorum. Çömleğin üzerini toprak bir kapakla örtüyor ve dönüp bana bakıyor. Gözleri çok yoğun ve kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyor. Mağaranın pürüzsüz kaya zeminine bakıyorum ve zor nefes almayı bırakmaya çalışıyorum. Tekrar yukarı baktığımda Beh'in gözleri ateşe bakıyordu ve o dönüp fark etmeden önce ona biraz daha yaklaşmak için hızla yer değiştiriyorum.

Beh elini saçlarında gezdiriyor ve bana bakarken dudağını ısırıyor. Ellerine bakarken yanaklarının ve boynunun renginin derinleştiğini görebiliyorum.

Biraz daha yaklaşıyorum.

Ona yan gözle baktıktan sonra uzanıp elimle koluna tekrar dokunuyorum.

"Khhiss?" Çıkardığım ses yumuşak... yalvarıyor.

Beh'in dudaklarını birbirine bastırırken ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Eğiliyor ve ben beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Bir an sonra, sıcak ağzı benimkinin üzerinde ve elinin kolumdan yukarı, omzuma ve saçlarıma doğru kaydığını hissediyorum. Bu his karşısında iç çekiyorum ve Beh'in dilinin ağzıma girdiğini hissediyorum.

Güvecin, domuz etinin ve *onun* tadını aynı anda dilimde hissedebiliyorum. Bu garip ve harika bir şey ve dizlerinin üzerine kalkıp iki kolunu başıma doladığında tüm vücudum uğulduyor gibi görünüyor. Bu pozisyonda benden hafifçe yukarıda duruyor ve ayrıldığımızda yüzüne bakıyorum.

Çok güzel.

Uzanıp parmaklarımı elmacık kemiğinin kenarında ve çenesinde gezdiriyorum. Elim omzundaki yaban domuzu derisi sargının kenarına değiyor ve kendimden çok memnun hissediyorum. Ona sadece akşam yemeği için et ve vücudu için giysi sağlamakla kalmadım, aynı zamanda ona nasıl çıkarılacağını bildiğim bir şey de yaptım.

Deri kayışı çekiyorum ve omzundan düşüyor. Omuzlarındaki küçük pembe kayışları görebiliyorum ve onlardan birinin kenarını burnumla okşuyorum. Artık farklı kokuyorlar - tıpkı Beh ve benim gibi. Tatlı su gölünün ve sabun kökünün kokusu tenimizin ve onun giysilerinin en baskın kokuları. Onu ilk bulduğumda saçlarındaki kokuyu hatırlıyorum ve onunla tanışmadan önce saç tellerine meyve sürüp sürmediğini merak ediyorum.

Tekrar yüzüne baktığımda Beh'in parmak uçları benimkileri taklit ediyor. Ellerini yanaklarımda, çenemde ve alnımda gezdiriyor; hatta göz kapaklarımı kapatırken göz kapaklarımın üzerinde bile gezdiriyor. Tekrar açtığımda nefes alış verişi değişti ve göğsünün benimki gibi hızla inip kalktığını görebiliyorum.

Yaban domuzu derisinin geri kalanını vücudundan itecek kadar uzun süre beni serbest bırakıyor. Bana tekrar sarıldığında üzerinde sadece göğüslerinin ve seksinin etrafındaki küçük pembe kumaş parçaları vardı. Ortasından kavrıyorum ve dokunuşumla titremesine rağmen pürüzsüz teni sıcak geliyor. Ağzından sesler geliyor ve hem isim sesimi hem de tekrarlamaya çalıştığım tıslama sesini duyuyorum.

"Beh...khhz..."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ama gözleri her zamanki gibi ışıldamıyor.

Bir şey onu üzdü ama ne olduğunu bilmiyorum.

Düzeltebileceğim bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum.

Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.

Sonunda, uzun süre gözlerinin içine baktıktan sonra, onu evimize götürdüm.

Kürkler.

ONUNCU BÖLÜM

Yavaşça diz çöküyorum ve Beh'i kürklerin ortasına yerleştiriyorum. Yanında dizlerimin üzerinde duruyorum, kürkle kaplı çukurun ortasında rahatça uzanırken ona bakıyorum. Aramızdaki hava farklı - yüklü. Bunu tenimde hissedebiliyorum ve onun nefes alışında duyabiliyorum. Farklı bir şeyler var ve nedense bu beni korkutuyor.

Kasıklarımdaki ısıyı ve kürklerimin altındaki etimin sertliğini hissedebiliyorum ve vücudumun bir an önce onun içine bir bebek koymak için zorlandığını biliyorum. Çok geçmeden hava soğuyacak ve Beh'in bir sonraki kışı atlatabilecek kadar büyük olması için bir an önce bebeği doğurması gerekecek.

Ben de sadece... *istiyorum*.

Vücudunu altımda hissetmek istiyorum. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Sadece kendi ellerimle kendime dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum - daha önce hiç çiftleşeceğim biri olmadı. Onunla çiftleşme dürtüsü daha önce içimde belirdiğinde, rasyonel olmaktan çok içgüdüseldi, ama şimdi bunu düşünüyorum; hem de en ince ayrıntısına kadar.

Beh'e bir bebek vermek istiyorum ama dahası da var.

Ayrıca onu görmek, ona dokunmak ve kendimi onun bedeninin içinde hissetmek istiyorum. Onu alırken sırtının kokusunu içime çekmek ve birlikte hareket ederken omuzlarının ritmik hareketlerini izlemek istiyorum.

Bir araya geldiğimizde kürklere karşı gülümsemesini

istiyorum. Gözlerinin parladığını görmek istiyorum.

"Ehd?"

Bir süredir aynı yerde diz çöktüğümü fark ettim.

Beh'in parmakları geçici olarak bacağımın kenarına dokunuyor. Bana bakarken dişleri alt dudağını kavrıyor ve sonra uyluğumun üzerinde uzanan şalımın tüyleri arasında gezinen parmaklarına geri dönüyor.

Yolda.

Tereddüt ediyorum, şimdi mi kaldırsam yoksa bir süre mi beklesem diye düşünüyorum. Kafam karışık, ne yapmak istediğimi biliyorum ama nasıl karşılanacağımdan tam olarak emin değilim. En son bu noktada birlikte olduğumuzda çok endişelenmiştim; başka ne yapacağımı bilememiştim. Hâlâ endişeliyim ama bu endişe farklı bir tür. Hâlâ bebeğimi karnında taşımasını istiyorum ama o bunu istemiyor.

Bir kadının tepki vermesini beklediğim şekilde tepki veriyor. Çok tuhaf biri ve hiç de bebek istiyor gibi görünmüyor.

Ya da sadece bana benzeyen biri değil.

üzerinden sürünerek uyku kürklerinin uzak tarafındaki yerime geçerken göğsüm sıkışıyor, acaba onu kucağıma alıp uykusunda güvende tutmasam mı diye düşünüyorum. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum ve yaptığımda aldırmıyor gibi görünüyor. Her zaman yaptığı gibi bana doğru yuvarlanıyor ve ben ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Annemin babama yaptığını hatırladığım gibi asla dizlerinin üzerine çökmüyor ya da bana sırtını dönmüyor.

İçimden geçenlerin karmaşıklığı hâlâ bunaltıcı ve zihnim tüm olası senaryoları gözden geçiriyor. Uzanıp ona dokunmak, ellerimi teninde gezdirmek, kokusunu içime çekmek, içine girip çıkarken kalçalarını tutmak istiyorum ama aynı zamanda korkuyorum ve nedenini anlamıyorum.

Eli yüzümün yan tarafına dokunuyor ve bu hissin içinde eridiğimi hissediyorum. Gözlerim kapanıyor ve bedenim gevşiyor. Tekrar açtığımda, yüzü karanlık mağara tarafından biraz gölgelenmiş olsa da ateşin loş ışığında onun hafif gülümsemesini görebiliyorum. Parmağımla uzanıp yanağının etrafındaki gölgenin kenarını izliyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, gözlerim onun ağzına kayıyor. "Öpücük" sesini çıkaramadan Beh'in dudakları dudaklarıma değiyor.

Sıcak ağzı yumuşacık ve dili dudaklarıma değerken bir kolumu beline dolayıp onu vücuduma doğru çekiyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, dili benimkine masaj yaparken beni ağzına doğru sıkıca çekiyor. Daha da sertleştiğimi hissediyorum ve elimde olmadan bacağını biraz itiyorum. Bunu yaptığımda çok iyi hissediyorum, özellikle de aynı anda kalçasını çektiğimde.

Beh omzumu kavrıyor ve sonra elini kolumda gezdiriyor. Parmakları kalçasında benimkilerle birleşiyor ve elimi ince, sert kumaşın arasından göğsünü kavrayana kadar yukarı doğru hareket ettiriyor. Yumuşak etini sıkarken ağzına doğru inliyorum. Meme ucunun avucumun altında sertleştiğini ve bana geri döndüğünü hissedebiliyorum. Elime bakmak için ağzından geri çekiliyorum, ama onun yerine onunkini izliyorum.

Beh elimi bırakıyor ve yavaşça ön koluma doğru ilerliyor. Dirseğime ulaştığında elini belime, oradan da karnıma indiriyor. Parmakları karnımın hemen altında bir çizgi oluşturan küçük tüyleri gıdıklıyor.

Göbeğimi. Bir parmağıyla, kalçalarımı saran kürkün tepesine ulaşana kadar çizgiyi takip ediyor.

Düğümü kavrıyor, serbest bırakıyor ve sargıyı itiyor.

Parmaklarının penisimle temas ettiğini hissettiğimde sertleşiyorum ve sesli bir şekilde inliyorum ve sonra devam ederken boğazımın arkasından sessiz bir inilti daha çıkıyor. Gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor, geniş ve berraklar; göz bebekleri ateş ışığında iri. İkimiz de tekrar aşağı bakmadan önce bir anlığına ona bakıyorum. Yavaşça dipten uca doğru okşuyor, sonra küçük elini etrafıma doluyor ve önce aşağıya, sonra tekrar yukarıya doğru ilerliyor.

Midem sıkışıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalbim yeni bir güçle çarpıyor. İstemsizce kalçalarım öne doğru itiliyor, o tekrar aşağı yukarı hareket ederken kendimi onun eline doğru itiyorum. Sadece bir an sonra, kalçalarım kontrol edemediğim bir ritim buluyor ve avucunun içine giriyorum.

Baskı hızlı ve güçlü bir şekilde artıyor. Kendimi

tutmaya çalışmak bile gelmiyor.

Bu his onun eline çok daha yakın bir yerde yoğunlaşmış olsa da tüm vücudum titriyor. Boşalırken haykırıyorum, menimin onun eline ve karnıma doğru fışkırdığını hissediyorum. Beh'in parmakları nazikçe kavrıyor, şaftımı bırakmadan önce beni birkaç kez daha okşuyor.

Ona hayretle bakıyorum.

Kendi elimi kullandığımda hiç böyle hissetmemiştim. Yakınından bile geçmedi. Beh'in gözleri bana gülümserken kendi heyecanıyla parıldıyor. Gözlerinin içine bakarken kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes almaya çalışıyorum. İçimde çok sayıda duygu dolaşıyor ve bunların birleşimi daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Çoğu hakkında ne bile bilmiyorum. O yüzden

düşünmüyorum.

Tanıdığım bir şey var: Kabilemle birlikte olduğumdan beri hissetmediğim bir *memnuniyet* duygusu. Kalp atışlarım yavaşlayıp nefes alışverişim düzenli ritmine dönerken, kürklere uzanıp hayretle eşime bakmaktan başka bir şey yapamıyor gibiyim.

Beh burada benimle ve beni tamamlanmış hissettirdi. Gözlerimi kapatıp başımı boynu ile omzu arasındaki yere koymadan önce ona engel tanımayan bir gülümsemeyle bakıyorum. Eşimin kokusunu içime çekiyorum...

...ve uykuya dalmak.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, uyandığımda güneş ışığının ateş ışığından daha parlak olmasına yetecek kadar uzun uyuyorum. Gözlerimi açtığımda Beh'in kürklerimizin arasında olmadığını fark ediyorum ve paniğe kapılıyorum. Birden ayağa fırlıyorum ve sesleniyorum.

"Beh!"

Ateşin diğer tarafından, ismimin sesiyle birlikte onun yumuşak seslerini duyuyorum. Kalbim hâlâ hızlı atıyor ama bedenim gevşedikçe yavaşlıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum ve onun oturduğu yere bakıyorum. Dün gece yaptığı güveç tenceresi orada duruyor ve pişirmek için şişin üzerine biraz daha domuz eti koyduğunu görebiliyorum.

Arkadaşım bana kahvaltı hazırladı.

Kürklerin arasından sürünerek çıkarken ve önceki geceyi düşünürken gülümsememi engelleyemiyorum. Tüm vücudum anılarla karıncalanıyor ve mağaranın arkasındaki çukurdan dışarı sıçrayıp eşimin yanına gidiyorum. Ateşin yanında oturuyor ve ben de güzel yüzüne bakmak için yanına dizlerimin üzerine çöküyorum.

Beh bana dönüyor ve yanakları kızarıyor. Böyle olduğunda çok güzel, canlı ve sağlıklı görünüyor. Yere bakıyor ve dudakları birbirine yapışıyor. Bir gülümsemeyi içinde tutuyor gibi görünüyor. Biraz daha yaklaşıyorum ve burnumun ucunu elmacık kemiğine değdiriyorum. Beh bana bakarken yumuşak sesler çıkarıyor ama bu sefer onları hiç rahatsız edici bulmuyorum. Burnum saçlarının çizgisini şakağına kadar takip ediyor ve orada kokusunu derin derin içime çekiyorum, sonra tekrar ayağa fırlayıp tuvalet ihtiyacımı gidermek için mağaranın dışına koşuyorum.

Güzel bir gün, güneşli ve aydınlık, ancak esinti çıplak bedenimi serinletiyor. Umurumda değil; soğukla ilgilenemeyecek kadar iyi hissediyorum. Su akışımın vadiye doğru yayılışını izliyorum ve Beh'in elinin penisimin etrafına dolanışını düşünüyorum.

Acaba bunu tekrar yapar mı?

Yani, eğer bana orada dokunduysa, şimdi de içine bebek koymama izin verecektir, değil mi?

Mağaranın girişine geri dönmek sadece üç koşu adımı sürüyor ve kendimi hiçbir ağırlık taşımıyormuş gibi hissediyorum. Hâlâ da gülümsüyorum; kendimi durduramıyorum. Gözlerim Beh'in kıyafetlerinin yapımından arta kalan küçük antilop kürkü parçasının yanında duran küçük yaban domuzu kalıntılarına takılıyor. Oraya doğru yürüyorum, Beh'in kürkün içinden bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum.

ve küçük bohçayı al. Ortasında Beh için oyduğum tahta parçası var.

Tahtayı postun içine sarıp kolumun altına sıkıştırmadan önce mağaraya doğru bir kez daha bakıyorum. Göle tekrar gidene kadar saklamam gerekecek, orada küçük taşlar ya da kum kullanarak ona vermeden önce her şeyi düzeltebilirim.

Etrafa bakındıktan sonra, onu fazladan odunla birlikte saklamaya karar verdim. Mağaranın içindeki yığını doldurmak için kullanacağım birkaç odun parçasını aşağı indiriyorum ve küçük demeti içine sokuyorum. Ona yakından bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum, bu kadar yalnız görünmesinden hoşlanmıyorum. Onu orada bırakmak istemediğime karar veriyorum ve tekrar dışarı çıkarıyorum.

Onu gizlice içeri sokmam ve kürkümün içindeki küçük katlanmış keselerden birine koymam gerekecek. Bu şekilde her zaman yanımda olacak ve Beh'in bulamayacağı bir yerde güvende olduğunu bileceğim. Belki bugün göle gideriz ve Beh çömlek yaparken ya da kedi kuyruğu toplarken ben de hediyeyi bitirebilirim. Soğuk aylar için bol miktarda yiyecek olduğundan emin olmak için kesinlikle biraz daha toplamamız gerekiyor. Son iki kıştır çok aç kaldım ve bunun Beh'in başına gelmesine izin veremem, özellikle de karnında bir bebek olacaksa.

Bana benzeyen biri.

Tekrar gülümsüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum ve mağaranın içine geri dönüyorum.

Ben içeri girip ona bakarken Beh kafasını kaldırmıyor. Hızla uyku kürklerine doğru koşuyorum ve Beh'in hediyesini görünmeyecek şekilde içine sokuyorum. Geri dönüp baktığımda Beh eğilmiş ve her ne yapıyorsa ona odaklanmış görünüyor. İşini bölmek istemediğim için sessizce yanına gidip çömelerek onu izliyorum.

Elinde benim çakmaktaşı bıçaklarımdan biri var ve eskiden bacaklarının üzerine giydiği koyu mavi, kalın kumaşı kesiyor. Birçok parçayı iki elim büyüklüğünde kareler halinde kesmiş ve onları ateşin yanına düzgünce yığmasını izliyorum. Bir tanesine dokunmak için uzanıyorum ama o *hiç* ses çıkarmıyor ve ben de irkiliyorum.

Yığını ulaşamayacağım bir yere taşırken ve sonra daha çok ses çıkarırken ona dikkatle bakıyorum. Dikkatle dinliyorum ama *hayır* sesini ya da *öpücük* sesini duymuyorum, bu yüzden arkama yaslanıp bekliyorum. Tüm malzemeyi parçalara ayırdıktan sonra, ikisini kullanarak tencerelerinden birini kömürden çıkarıyor ve önüme oturtuyor. Sonra kapağını kaldırıyor ve kenara koyuyor.

İçeri bakıyorum ve tencere sadece suyla dolu görünüyor. Beh küçük karelerden birini suya daldırıyor, sıkıyor ve sonra

elini bana doğru uzattı.

Avucuna ve sonra tekrar yüzüne bakıyorum. Beh bir ses çıkarıyor ve ben de ona *öpücük* sesi çıkarmayı ya da belki sadece ağzımı onunkinin üzerine koymayı düşünüyorum. Bunu düşünürken aklım bir önceki geceye gidiyor ve parmaklarını penisimin etrafına sarıp ileri geri hareket ettirdiğinde nasıl hissettirdiğini hatırlayarak eline farklı bir şekilde bakıyorum.

Sertleşiyorum ve tekrar elini uzattığında bunu tekrar yapmak istediğini anlıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru uzanırken, yüzünü ellerimin arasına alıp ağzını kendi ellerimle kapatırken kalbim göğsümde çarpıyor. Elini göğsümde hissediyorum ama tekrar aşağı indirmiyor. Onun yerine beni biraz itiyor.

Dudaklarımız hızla ayrılıyor ve beni tekrar topuklarımın üzerine itiyor. Elimi tutup avuç içini yukarı çevirirken şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum. Bezi tekrar çıkarıyor ve kolumdaki sıyrığın üzerinde gezdiriyor.

"Ahh!"

Sıçrayıp bağırıyorum, hızla ondan ve elindeki sıcak bezden uzaklaşıyorum. Beh daha fazla ses çıkarıyor ve bana tekrar uzanıyor. Elini bana doğru sallayıp kolumu işaret ederken sesleri daha da yükseliyor. Bana doğru ilerlemeye başlıyor ve koluma yapışmadan önce biraz geri çekiliyorum.

"Ehd..."

Sesleri yumuşuyor ve ben onları duymak için kendimi zorlarken buluyorum. Dinlemek için öne eğildiğimde, Beh yine bezle koluma vuruyor. İrkiliyorum ama bu sefer daha hazırlıklıyım. Suyun sıcaklığı gerçekten de güzel hissettiriyor. Kolumu nazikçe silerken, bezi tencerede durularken ve sonra yüzümde gezdirirken rahatlıyorum ve ona yaklaşıyorum.

Beklediğim zaman iyi hissettiriyor.

Kesinlikle göldeki soğuk sudan daha iyi.

Uzanıp parmağımın ucuyla Beh'in kalçasına dokunuyorum ve o da elimi tutup kendi eliyle sarıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. Ben de ona içtenlikle karşılık veriyorum ve şu anda ona bir bebek vermeye çalışmamam gerektiğini bilsem de - dışarı çıkıp yiyecek toplamamız ve Beh'in oymasını bitirmek için gölde biraz kum bulmam gerekiyor - güneş battığında kürklerimizin sıcaklığına döndüğümüzde bunu isteyeceğinden eminim.

İşte o zaman ona hediyemi vereceğim.

Beh beni ve kendini tenceredeki ılık suyla yıkamayı bitiriyor ve o günkü iş için ihtiyacımız olan şeyleri topluyoruz. Güneş ortalığı

Gün oldukça sıcak ve tarladan kalan tahılları ve ormanın kenarındaki fındık otlarını toplayarak iyi bir ilerleme kaydediyoruz. Çam ormanından göle doğru yürürken, toplanmaya hazır çam fıstıklarıyla dolu birçok çam kozalağı var. Beh bunlardan birkaçını eşim olduğunda yaptığı komik şekilli kamış sepete yerleştiriyor. Sepetin tepesine deri bir kayış ekledim, böylece bir şeyler taşımak için boynuna takabiliyor.

Yeşil çam kozalakları hâlâ ağaçlarda ve Beh onları toplamak için dallara uzanıyor. Zıplayıp ulaşamayacağı kadar uzaktakileri yakalamaya çalışmasını izliyorum ama başaramıyor. Arkasından yaklaşıyorum, belinden tutup geri kalanları toplamak için onu yukarı kaldırırken çıkardığı şakacı ciyaklamadan memnun oluyorum.

Sepetini dolduracak kadar topladığında, onu yavaşça tekrar yere indiriyorum. Yüzünü bana dönüyor ama ellerimi kalçalarında tutuyorum. Bana gülümsüyor ve ben de onun parlak mavi gözlerine bakıyorum, güneşin ulaşamadığı ormanın derin gölgesinde olmamıza rağmen onları neyin parlattığını merak ediyorum. Burnumu şakağında, saçlarının arasında gezdiriyorum ve sonra burun köprüsünün üzerinden aşağıya doğru iniyorum.

Beh gözlerini kapatıyor ve omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıp başını göğsüme yaslarken iç çekiyor. Kalbinin atışını kürklerimin arasından hissedebileceğim kadar yakınız. Başımı onunkinin üzerine koyuyorum ve bir anlığına ona sarılıyorum.

Yine bir hoşnutluk ve bütünlük duygusu kaplıyor içimi. Göle doğru yolumuza devam ederken elini benimkine doluyor.

Oraya vardığımızda, daha fazla kedi kuyruğu kökü ve saz kazıyor. Hâlâ sepete benzeyen bir şey öremiyor ama denemeye devam ediyor. Yine de kökleri ve saz saplarının uçlarını yiyebiliyoruz.

O bunu yaparken ben de göl kıyısının kumlu bir kısmına gizlice ona arkamı dönüyorum. Beh'in saçındaki düğümleri çözmek için kullanabileceğini umduğum üç çatallı ahşap oymanın bulunduğu küçük kürk parçasını çıkarıyorum. Bir avuç kum alıp parmak uçlarımla tahtanın sürüyorum. Uzun süre gözümün önünden ayrılmasını istemediğim için sık sık Beh'e bakıyorum ama yine de görevimi özenle yerine getirmeye çalışıyorum.

Mümkün olan en kısa sürede ona verebilmek için bitmesini istiyorum. Ona hiç çiftleşme hediyesi vermedim ve bunu ona bugün vermek istiyorum, böylece bu gece ona bir bebek koyabilirim.

Sadece düşüncesi bile beni sertleştirmeye yetiyor ve kökleri çıkarmak için kıyının yanında diz çökerken ona bakmadığım zamanlarda bile Beh'e bir bebek vermek istememe neden oluyor. Ona baktığımda, bir avuç saz daha koparmak için uzanırken kıçını havaya kaldırdığını gördüğümde, kendimi ona doğru koşup onu hemen almaktan alıkoymak için sahip olduğum tüm kontrolü kullanıyorum.

Bundan hoşlanmayacağına eminim.

Bu düşünce boğazıma bir yumru getiriyor ve beni yumuşatıyor.

Oymayı şiddetle ovuyorum, ne kadar pürüzsüz hale geldiğine seviniyorum. Beh'in tutabildiği yuvarlak kısım hoş ve yumuşak bir dokunuşa sahip ve uzun kısımların etrafında saçlarına pürüzlü noktalar kalmadı.

Onu kontrol etmek için omzumun üzerinden arkama bakıyorum, ayağa kalkmış, bacaklarının etrafındaki kürkün üzerindeki tozu fırçalıyor. Normal kıyafetler içinde çok güzel görünüyor ve kalçalarından sarkışını seviyorum. Ayağında hâlâ o tuhaf ayak örtüleri var ama onları o kadar da umursamıyorum. Gözlerim belindeki kürkten omuzlarındaki antilop postuna doğru kayıyor. Uzun, koyu renk saçları açık ten rengi postun aksine sırtında uzanıyor.

Kalp atışlarımı göğsümde hissediyorum ve umarım hediyesini beğenir. Tekrar bakıyorum, elimde evirip çevirirken başka pürüzler var mı diye kontrol ediyorum. Hiçbir şey bulamıyorum, bu yüzden olabileceği kadar iyi olduğuna karar veriyorum. Onu tekrar şalımın içine sokuyorum ve Beh'in oturduğu yere gidiyorum. Gün geç oluyor ve mağaramıza geri dönmemiz gerekiyor.

Mağaramız.

Kendi kendime gülümsüyorum ve onsuz nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum.

Kedi kuyrukları, sazlar, çam kozalakları ve tahıllar arasında yanımızda taşıyacak epey yükümüz var, bu yüzden giderken onun elini tutamıyorum. Yine de toplamak için çok başarılı bir gün oldu ve Beh mağaraya dönerken yol boyunca ağzıyla sesler çıkarıyor, ara sıra bana bakıp gülümsüyor.

Keşke bu kadar gürültülü olmasaydı, ama yanımda için gürültüye katlanmaya hazırım.

Geri döndüğümüzde, topladığımız şeylerin çoğu mağaranın en kuru olduğu arka tarafına gidiyor. Beh yiyeceklerden bir kısmını seçiyor ve ateşin yanındaki su dolu tencereye ekliyor. Onu yakından takip ediyorum, olabildiğince yakın oturuyorum.

Yanına gidip öne doğru eğiliyorum, böylece tencerenin üzerine eğilirken yüzüne bakabiliyorum.

Beh bana yan yan bakıyor ve gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırıyor. Neden engellemeye çalıştığından emin değilim ama bunu yaptığında çok güzel görünüyor ve ben ağzımı tekrar onunkine koymak istiyorum. Bunun yerine, şalımın içine uzanıp ahşap oymayı tutuyorum. Uzun, derin bir nefes alıyorum ve Beh'in gözlerinin içine bakıyorum.

Sonunda hafif bir ürpertiyle Beh'e çiftleşme hediyesini veriyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Beh'in yüzünü izleyerek, ahşap oymayı yavaşça çekip çıkarıyorum, kürk parçasından çözüyorum ve ondan uzakta oturmak için biraz geri çekilmeden önce dikkatlice önüne yerleştiriyorum. Nasıl tepki vereceğini görmek için beklerken kaslarımdaki gerginliği hissedebiliyorum.

Kalbim küt küt atarken Beh kömürlerin üzerindeki çömlekten geriye doğru oturuyor ve önündeki küçük nesneye bakıyor. Zarif parmakları onu kapatıp gözlerine yaklaştırıyor ve elinde çevirirken kaşları çatılıyor. Bana bakmak için başını eğdiğinde ağzı hareket ediyor ve sesler çıkıyor. Gözlerim onun yüzünden oymaya kayıyor, hoşuna gidip gitmediğini anlamaya çalışıyorum. Kafası karışmış gibi görünüyor.

Sonra amacını bilmeyebileceğini fark ediyorum, bu yüzden çekingen bir şekilde uzanıp avucumu oymayı tutan ele yerleştiriyorum. Elini nazikçe yüzünün yanına götürüyorum, avucunun oymanın etrafını doğru yerden sardığından emin oluyorum ve çatalları saç tellerinin arasına itiyorum. Saç oymasının uçları bir hırıltıyla temas edene kadar hafifçe aşağı çekiyorum.

Tekrar arkama yaslanıp Beh'in yüzünü izliyorum. Saç oymasını saçlarının arasından sonuna kadar çekerken ifadesi okunmuyor. Hediyeye daha yakından bakmak için elini tekrar önüne götürüyor. Oymadan bana ve tekrar geri bakarken gözleri açılıyor.

Ellerim terlemeye başlıyor ve onları bacaklarıma sürtüyorum.

Beh diğer elini kaldırıyor ve saç oymasını bir an için tutuyor, tekrar çeviriyor ve parmaklarını her şeyin üzerinde gezdiriyor. Gözleri yine benimkilere kayıyor. Boğuk sesler çıkarırken kaşları çatılıyor, nefesi boğazında düğümlenir olurken ses tonu hafifçe yükseliyor.

Ateşin ışığında, gözünün köşesinde bir damla yaş görebiliyorum.

Bundan hoşlanmıyor.

Bedenim kendi içine çöküyormuş gibi hissediyor ve gözlerimi mağaranın zeminine bırakıyorum. Nasıl yanlış oldu? Çok mu sert çekti ve canını mı yaktı?

Onu ağlattım.

Tek istediğim onun gülümsemesi ve mutlu olması ve saçlarını düzeltmek için doğru güçte yeni bir çubuk aramak zorunda kalmaması. Onu ağlatmak istemiyorum. Hoşuna gitmesini istiyorum. Neden beğenmiyor?

Benden hediye istemiyor mu?

Beh'e tekrar hızlıca bakıyorum ve gözlerinin tekrar saç oymasında olduğunu fark ediyorum. Daha fazla ses çıkarıyor ve o tekrar yukarı bakarken seslerin sonunda benim isim sesimi duyuyorum. Şimdi her iki gözünde de yaşlar görüyorum ve kalbim göğsümde daha da düşüyor. Gerçekten eşim olmak istemiyor mu diye tekrar merak ederek başka tarafa bakıyorum ve aniden göğsümde müthiş bir güç hissediyorum.

Beh'in kolları boynuma dolanıyor, nefes almamı neredeyse imkânsız hale getiriyor ve bu sırada neredeyse beni deviriyordu. Bacakları belime dolanıyor, sıkı sıkı tutunuyor ve aynı sesleri tekrar tekrar mırıldanıyor. Geri çekildiğinde kucağımdaydı ve bana bakıyordu, gözleri hala yaşlarla ıslanmıştı ama parlak gülümsemesiyle birlikte parlıyordu. Bir an gözlerimin içine bakarken eli sert yanağıma uzanıyor, gülümsemesi hiç bozulmuyor, sonra bana doğru eğiliyor ve burnunun ucunu benimkine değdiriyor.

Göğsüm rahatlıyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

Bunu bana daha önce hiç yapmamıştı. Burnuma dokunuşlarımı kabul etti ama bana asla böyle dokunmadı. Öpücük sesi çıkarmasam bile ağzını ağzıma koyacak ama daha önce hiç burnuma dokunmamıştı.

Parmakları sakalımı hafifçe kazıyor, bu sırada yanağımı da kaşıyor. İyi hissettiriyor ama burnunun gözlerimin ortasından geçip gözlerimin arasında durması dikkatimi dağıtıyor. Dudakları burnunun ucuyla yer değiştiriyor ve tekrar gözlerimin içine bakmadan önce bir an için alnımın ortasındaki noktaya bastırıyor.

"Ehd..." Dudaklarını kısa bir süreliğine dudaklarıma yerleştirmeden önce adımı fısıldıyor. Daha fazla ses, ama onları zar zor fark ediyorum. Bana bakarken gözlerinin büyüsüne kapılıyorum. Parmağımla uzanıp köşede kalan ıslaklığı temizliyorum ve Beh'in yanakları kızarıyor, gözlerini bir anlığına kapatıyor.

O çok güzel.

Keskin bir tıslama sesi dikkatimizi birbirimizden alıp ateşin üzerindeki tencereye yöneltiyor. Su tencerenin kenarından fışkırıyor ve kömürlerin içine düşüyor. Beh usulca gülerek elimden kurtuluyor.

kollarını kaldırıyor ve sıcak tencereyi ateşten almak için bez parçalarını topluyor. Tencereyi kaldırır kaldırmaz saç oymasını tekrar eline alıyor, elinde çeviriyor ve deniyor.

Saçında kolayca hareket ediyor ve daha önce kullandığı sivri uçlu çubuklardan daha iyi çalıştığını hemen söyleyebilirim. Düğümleri çok hızlı bir şekilde çözüyor -her zamankinden çok daha hızlı- ve sonra elimi tutmak için uzanıyor. Beni yanına getiriyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde çeviriyor. Dizlerinin üzerine kalkıyor ve saç oyma aletini benim saçlarımdan da geçirmeye başlıyor.

Bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum.

Saçımdaki düğümleri çözerken, boştaki eli omzuma dolanıyor, oradaki ve göğsümün ön tarafındaki kaslara masaj yapıyor. Ona karşı rahatlıyorum, biraz geriye yaslanıyorum ve omzumun üzerinden yüzüne bakıyorum. Elini çeneme götürmek ve ağzını ağzıma yerleştirmek için hareketlerine bir an ara veriyor.

Benimle işi bittiğinde ılık su dolu kâselerinden birini getirip kolumdaki çiziği ve ikimizin de ellerini yıkıyor. Toprak kaplardan birini kullanarak yahniyi bir kâseye dolduruyor ve kâse hâlâ elindeyken dikkatlice kucağıma oturuyor. Kaşlarını biraz kaldırıp dudaklarında bir gülümseme ifadesiyle bana bakıyor. Güveci soğutmak için hafifçe üflüyor ve ardından yaklaşık iki uzun parmak büyüklüğünde yassı bir odun parçasını havaya kaldırıyor. Kasedeki yemeği almak için kullanıyor, yüzüme bakıyor ve dalgaların karaya attığı odunu ağzıma doğru uzatıyor.

Pişmiş yemeğin kokusu çok lezzetli; yaban domuzu etine karışan ceviz otu ve tahıl kokusu ağzımı sulandırıyor. Ağzım otomatik olarak açılıyor ve Beh dalgaların karaya attığı odunu dudaklarımın arasına yerleştiriyor. Ağzım yemeğin etrafında kapandığında, dalgaların karaya attığı odunu tekrar dışarı kaydırıyor ve yahniyi ağzımda bırakıyor.

Çiğniyorum ve ona gülümsüyorum, sonra geniş gözlerle güveçten bir kaşık daha alıp kendi ağzına yerleştirmesini izliyorum. Dudakları yavaşça etrafını sarıyor ve küçük tahta parçasını çeviriyor. Yemek dilini kaplarken kenarını yaladığını görebiliyorum. Ağzımdan yine garip bir homurtu çıkıyor.

"Hoh!"

Nedenini bilmiyorum ama onun yiyecekleri dalgaların karaya attığı odunların üzerine ve sonra da ağzına yerleştirmesini izlemek bile penisimin sertleşmesine neden oldu.

onu. Önce bana bir ısırık verip sonra kendisi bir ısırık alarak ileri geri gidip gelmeye devam ederken, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar tahrik olmuş buluyorum.

Tüm yemeği bu şekilde yiyoruz -Beh önce bana, sonra da kendine servis yapıyor, her seferinde bir lokma.

Kase boşaldığında, zorlukla hareket edebiliyorum. Kaslarım ve zihnim kilitlenmiş ve Beh'in bir sonraki hamlesini bekliyor gibi. Eğer hareket edersem yapabileceğim tek bir şey varmış gibi hissediyorum; onu kürklerimizin yanına götürmek.

Kaseyi yanına koyuyor ve parmak uçlarını kollarımda gezdiriyor. Ellerini tenimde hissetmek isteyerek omuzlarımdaki sıcak kürkü hızla silkip arkama bırakıyorum. Kayadaki çatlaktan hâlâ çok az güneş ışığı ama göğsüme bakarken yanaklarının karardığını görmek için yeterli. Elleri aşağı iniyor ve elleri sıcakken bile dokunuşunun beni neden ürperttiğini merak ediyorum.

Parmak uçları yassı meme uçlarımın üzerinde geziniyor ve nefesimi kesiyor. Yüzüne bakıyorum ve alt dudağının dişlerinin arasına sıkıştığını görüyorum. Ellerini göğsümün ve karnımın derisi üzerinde eşit bir şekilde gezdirirken dikkatle izliyor. Ellerini yavaşça omuzlarıma götürüyor ve tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor. Parmaklarımı kalçalarına doluyorum ve vücudunun sıcaklığını sert etime karşı hissederken onu kendime doğru çekiyorum.

Ağzı yine benimkinin üzerinde ve bu hareketi kimin başlattığından bile emin değilim. Sanki bu sefer ikimiz birlikte hareket ediyoruz. Dudaklarının dudaklarıma dokunuşu ve dilinin ağzımdaki tadı, bacaklarımın arasındaki yanmayı ve onu ters çevirmek için duyduğum ezici arzuyu görmezden gelmem için neredeyse yeterli.

Dudaklarımızın temasını keserek uzaklaşıyor ama gözlerimin içine bakmaya devam ediyor. Kolay olmasa da ellerimi bırakmıyorum. Onu kendime doğru çekmek istiyorum. Ona doğru itmek istiyorum. Boyumu, sadece küçük bir kumaş parçası uzakta olduğunu bildiğim sıcak kanala gömmek istiyorum.

Daha fazla ses çıkarırken parmakları yüzümdeki saçlarda geziniyor. Gözlerini dikkatle izliyorum - devam ederken çok yoğunlar. Beh başını iki yana sallıyor, daha fazla ses çıkarıyor ve sonra uzun bir iç çekiyor. Eğiliyor ve alnını benimkine dayıyor.

Kendime engel olamıyorum; ona doğru

itiyorum. Sürtünme çok iyi hissettiriyor.

Beh'in gözleri kapanıyor ve elleri omuzlarıma düşüyor. Tekrar açtığında üzgün görünüyor.

"Oh, Ehd..."

"Beh...khhhz?"

Kucağımdan inmeden önce dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ama bu yeterince yakın değil. Arkasını dönüyor ve biraz eğildiğinde bir an için kalbim çarpmaya başlıyor. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum, ama tam şimdi ona bir bebek vermemi istediğini düşündüğümde, ateşin yanındaki tencerenin konumunu ayarlamak için hareket ediyor ve tekrar ayağa kalkıyor.

Yüzünü mağaranın girişine dönüyor, elleri saçlarında geziniyor ve köklerini biraz çekiştiriyor. Sinirli olduğu her halinden belli ama ben de sinirliyim. Onu ilk gördüğüm ve geri getirdiğim gün onunla çiftleşmek istediğimi biliyordum ama Beh bebek isteyip istemediğini bilmiyor gibi görünüyor. Bazen istiyor gibi görünüyor ama diğer zamanlarda ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Ben de ayağa kalkıyorum ve Beh omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözlerinin yüzümden ayaklarıma ve oradan da tekrar ayaklarıma kaydığını görüyorum. Belimdeki sargıyı hızla çıkarıp düşmesine izin veriyorum ve beni onun önünde çıplak bırakıyorum. Gözleri açılıyor ve beni tekrar gözleriyle süzüyor.

"Beh." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Uzaklaşmıyor ama bana doğru da hareket etmiyor. Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve bir adım daha atıyorum. Kalbim güm güm atıyor ve sanki gölden kadar koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum ama tek görebildiğim Beh. Zihnimde hissedebildiğim tek şey dudaklarının dudaklarıma değmesi ve elleri üzerimde dolaşırken çıplak teninin sıcaklığı.

Ateşten çıkan dumanla karışan onun kokusunu alabiliyorum. Saçlarının ve teninin kokusu benim kokumla birleşiyor ama derin nefes aldığımda -kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum- daha fazla koku alabiliyorum. Burnum onun seks kokusuyla karıncalanıyor.

"Beh."

Bir adım daha atıyor ve yüzünü bana dönüyor. Ayakları geriye doğru kayıyor, ama çok az.

"Ehd..." Sesleri o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum. Yine de önemli değil.

Onu istiyorum.

Uzanıp onu bileğinden tutuyorum ve diğer elimin parmakları saçlarına dolanmadan önce onu yanıma getiriyorum. Yüzünü kendime yaklaştırıyorum ve geniş, anlamlı gözlerine bakıyorum.

Ona verdiğim çiftleşme hediyesini aldı ve hoşuna gitti. Sevdiğini biliyorum. Eğer hediyeyi kabul ettiyse, ona bakmama izin veriyor demektir. Benimle birlikte toplanıyor, yemeğimi pişiriyor ve bu mağarada benimle birlikte yaşıyor. O benim eşim.

Eğer o benim eşimse, ona bir bebek vereceğim.

Yapmam gereken şey bu.

Daha fazla beklemeyeceğime karar veriyorum ve vücutlarımızı bir araya getirirken dudaklarımı sıkıca onunkilere bastırıyorum. Uzunluğumun karnına bastırdığını hissedebiliyorum ve onu sıkıca kendime doğru tutmak için elimi sırtına uzatıyorum. Beh'in elleri göğsüme doğru hareket ediyor ama beni itmiyor. Vücudumu kaldıraç olarak kullanarak onu kürklerimize doğru yönlendiriyorum.

Elim belindeki kürkün kenarına düşüyor ve onu vücudundan çekip yere bırakıyorum. Bu küçük kumaş parçasının hâlâ olmak istediğim yeri örttüğünü biliyorum ama uzun süre orada kalmayacak. Beh ağzıma doğru inliyor ve ayağımın kenarı kürkün kenarına çarptığında elleri göğsüme doğru itiyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, dudaklarından ayrılmadan onu da kendimle birlikte çekiyorum. Onu geriye doğru itip kürklerin üzerine yatırırken ve vücudumla üzerini örterken elim başının arkasında sıkıca duruyor. Bacağımın etine karşı, Beh'in ayağının kenarının kaplandığını hissediyorum. Avuçlarını tenime bastırıp başını yana çevirerek aramızdaki bağı kopardığında göğsümde ek bir baskı hissediyorum.

"Ehd..." Başını arkaya çevirirken gözleri benimkilere bakıyor. Nefes alış verişi tıpkı benimki gibi yorucu. Gözlerinde korkuyu görebiliyorum ama aynı zamanda uzanıp parmaklarıyla yanağımı okşuyor. Onu neyin korkuttuğunu bilmiyorum.

Kabilemdeki çiftlerin yeni çiftleşmiş halleri aklıma geliyor. Yakın bir topluluk içinde yaşamak çok fazla mahremiyete izin vermiyordu ve dişilerin bazen yeni eşleri onlara nazik davranmadığında nasıl ağladıklarını hatırlıyorum.

Yaban domuzu ona saldırdıktan sonra, hayatta kalamayacağından korkmuştum. Ona bir bebek verme ihtiyacı beni bunaltmıştı ve ona karşı sert davranmıştım. Muhtemelen onu daha önce korkuttuğumu fark ettim ve bu yüzden şimdi benden korkuyor.

Eşime bakarak burnumun ucunu yavaşça onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Burnum alnında ve çenesinde gezinirken tenine zar zor dokunuyorum. Dudaklarım onunkilerle kesiştiğinde, sıcaklıklarına hafifçe bastırıyorum.

Ona karşı nazik olacağımı bilmesini istiyorum.

Ona zarar vermeyeceğim.

Beh'ime asla ama asla zarar vermeyeceğim.

Burnuna bir kez daha dokunarak, parmaklarımla yanağını ve boynunu, omzuna kadar inip tek tuniğinin pürüzsüz üzerinde geziniyorum. Parmaklarımı yavaşça kolunda gezdirerek kolunun en ucuna kadar geliyorum ve gözlerinin içine bakarken kolunu çekiştiriyorum.

Ağzından yumuşak sesler dökülüyor, fısıltılı nefesi dudaklarımı kaplıyor. Başını kaldırıyor ve dilinin benimkine değdiğini hissediyorum. Bir an için yine onun tadında kayboluyorum. Ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdiriyor, boynu başını kürklerin içine doğru uzatıyor. Baldırıma dayadığı ayağı kayıyor, ayağını kaplayan pürüzlü tabanıyla derimi sıyırıyor.

Biraz acıyor ama umurumda değil.

Bir elimi kaldırıp Beh'e bakıyorum ve diğer elimi omzundan göğsüne, oradan da beline doğru uzatıyorum. Kolumu Beh'in sırtına dolayıp onu da birlikte yukarı çekerken geri çekilip dizlerimin üzerine çöküyorum. Belindeki kumaşın tutuşumu sıkılaştırıyorum ve yukarı çekmeye başlıyorum, ancak Beh elimi kendi eliyle kapatarak beni durduruyor.

Ona dönüp baktığımda kaşlarım çatılıyor, ama etek ucuna uzanıp başının üzerindeki her şeyi kendisi çektiğinde rahat bir nefes alıyorum. Tuhaf göğüs sargısının hoş pembesi tenine çok yakışıyor ve kendimi daha fazlasını görmek için üstünden bakarken buluyorum.

Bu düşünce karnımdaki ve kalçalarımdaki kasların istemsizce esnemesine neden oluyor ve sertleşmiş penisimin başı Beh'in bacağına çarpıyor. Gözleri aşağı düşüyor ve donuklaşıyor. Derin bir nefes alıp iki elini aynı anda sırtına götürürken boğazının titrediğini görebiliyorum. Bir an sonra çok şaşırtıcı bir şey oluyor.

Beh'in göğüslerini her zaman saran garip malzeme aniden üzerinden fırlıyor!

"Hoh!" Nefesim boğazımdan kaçarken gözlerim açılıyor. Beh'in dudakları birbirine yapışıyor ve benim ona bakışımı izlerken gözleri parlıyor. Gözlerim yüzünden, mükemmel yuvarlak, açık pembe göğüslerinin ortasındaki mükemmel yuvarlak, koyu pembe halkalara atlıyor.

Ellerimi yavaşça hareket ettirip onlara uzanıyorum.

Parmaklarım neredeyse onlara değecek şekilde duruyorum, ama tam olarak değil.

Beh parmaklarını ellerimin arkasına doluyor ve ben ikisine de dokunana kadar öne doğru çekiyor.

Çok yumuşaklar!

Nefes alışım arttıkça göğsüm yükselip alçalıyor ve ellerim yavaşça esnek ete doğru bastırıyor. Başparmaklarımla merkezlerine hafifçe dokunuyorum ve Beh bir nefes veriyor. Elleri üst kollarımı kavrıyor ve ona baktığımda gözlerinin ellerime odaklandığını ve renkli kısımlarının genişlemiş, siyah merkezleri tarafından korunduğunu görebiliyorum. Ellerinden biri benimkini bırakıp göğsümden aşağı iniyor ve karnımın sıkışmasına neden olan gıdıklayıcı bir iz bırakıyor.

Sonra elini ereksiyonumun etrafına sıkıca sarıyor.

Beh'in eli yavaşça üzerimde geziniyor ve dengemi kaybedip tekrar kürklerin içine düşecekmişim gibi hissediyorum. Göğüslerine tutunmam iyi bir şey, yoksa düşebilirdim. Bana dokunurken Beh'in gözleri aşağı bakmaya devam ediyor. Yüzünü izlemek, göğüslerinin ellerimde olması ve elinin aynı anda penisimde olması kombinasyonu, genellikle meni salınımını takip eden midemde sıkılaşmaya neden olmak için fazlasıyla yeterli.

Kaslarım kasılırken gözlerim kapanıyor ve başım yukarı doğru eğiliyor. tutmaya çalışıyorum çünkü henüz hazır değilim. Önce onun içinde , yoksa ona bir bebek verememe. Ama bu çok iyi hissettiriyor.

İnliyorum ve başımı omzuna koyuyorum. Beh'in diğer eli sırtıma ve saçlarıma doğru ilerliyor, sonra beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımız tekrar buluşuyor. Çok sıcak hissediyor ve başparmaklarım tekrar meme uçlarının üzerinde gezindiğinde sertleşiyorlar ve Beh ağzımın içinde inliyor.

Eli beni tekrar okşuyor ve parmaklarının uçları başımın etrafında dönüyor. Ağzımdan ayrılıp tekrar aşağı bakıyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. Parmaklarını ucun etrafındaki derinin üzerinde gezdiriyor ve eli tabana doğru geri gittiğinde baş ortaya çıkıyor.

Beh yine sessiz bir ses çıkarıyor ama ben zar zor duyuyorum. Elinin üzerimdeki görüntüsü çok fazla ve baskı kasıklarımda buluşmak için acele etmeden önce dizlerimde ve karnımda toplanıyor. Alt bedenim kasılıyor ve bir sonraki ileri darbesiyle haykırarak menimi altımızdaki kürklere döküyorum.

Ben nefes nefese kalışımı kontrol etmeye çalışırken, Beh parmaklarını yumuşayan penisimin üzerinde gezdiriyor. Gözlerimiz buluştuğunda, onunkiler hâlâ ateş ışığıyla dans ediyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme var. İkiye bölünmüş durumdayım, çünkü uyandırdığı duygular

kıyaslanamaz, ama duygular beni ele geçirdiğinde onun vücudunun içinde olmadığım için hayal kırıklığına uğradım.

Ben de çok yorgunum.

Beh'i de aynı anda yanıma çekmeye çalışarak kürklerin yanına iniyorum. Bir sürü ses çıkarıyor -bazıları biraz gürültülü- sonra yatağın geri kalanından kirli üst kürkü kapıyor ve bana katılmadan önce mağaranın arkasına doğru fırlatıyor. Kollarımla ona sarılıyorum ve bir süre omzuna *yaslanıyorum,* sonra yine o sesi duyuyorum ve irkiliyorum.

Hızla gözlerine bakıyorum, ondan çekiniyorum ve neyi yanlış yaptığımı merak ediyorum. Gülümsüyordu, ama ona henüz bir bebek vermediğim için kızgın mıydı? Ona odaklandığımda kafam daha da karışıyor. O sesi çıkardı ama üzgün görünmüyordu. Dudakları, yüksek sesle gülmemeye çalışırken yaptığı gibi birbirine yapışmış.

Başı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor ve elini uzatıp benimkini belinden alıyor. Elini tekrar göğsüne götürüyor ve oradaki etinin yumuşak hissi beni tekrar büyülüyor. Meme ucunu biraz daha yakından inceliyorum, etrafındaki derinin daha da gerildiğini izliyorum ve parmağımı ortadaki sert çıkıntının etrafında gezdiriyorum ve Beh mırıldanıyor.

Yüzüne baktım, şimdi gülümsüyordu, gözleri kapalıydı. Bundan hoşlanıyor mu? Tekrar yapıyorum ve sırtı hafifçe eğilerek göğsünü avucuma daha sert bastırıyor. Aynı şeyi diğer göğsüne de yapmayı deniyorum ve Beh omuzlarını kıvırarak sırt üstü yatıyor, böylece iki göğsüne de aynı anda daha iyi erişebiliyorum. Diğer meme ucu da dokunduğumda sertleşiyor ve Beh inliyor.

Dişleri dudağını ısırırken yüzünü izliyorum ve bana dönmeden önce kapüşonlu gözleri bir anlığına kapanıyor. Eli kolumdan aşağı kayıyor, göğsünü örten elinin üstünden geçiyor ve sonra kendi karnına iniyor.

Parmakları seksini örten küçük pembe kumaşın içinde kaybolurken gözlerim açılıyor. Yüzüne tekrar baktığımda dudaklarında bir sırıtma var ve bana daha fazla ses çıkarıyor. Tekrar eline bakıyorum ve parmaklarının kumaşın altında küçük bir daire çizerek hareket ettiğini görebiliyorum.

Beh usulca inliyor ve yüzüne tekrar baktığımda gözleri kapalı ve dudakları hafifçe aralanmış. Derin ama aynı hızlı nefes alıyor; inlemelerinin arasındaki nefes alış veriş seslerini duyabiliyorum. Beh'in ağzından yumuşak bir iç çekiş çıkarken eli geri çekilene kadar büyülenmiş bir şekilde izlerken gözlerim hızla yüzünden eline kayıyor.

"Ehd..." diye fısıldıyor eli benimkine değerken. Parmakları ıslak. Ateş ışığında parladıklarını görebiliyorum. Elimi sarıyor ve pürüzsüz karnının üzerinden aşağıya, belindeki küçük pembe şeyin kenarına doğru yönlendiriyor.

Anlamak üzerime gelirken sertçe yutkunuyorum.

Kendine dokunuyordu ve ben de onun elini bana sararak yaptığı gibi kendi elimle penisimi okşadığım zamanları düşünmeden edemiyordum. Kendime dokunduğumda bebek verecek bir eşim olmamasına rağmen, yine de sırf yarattığı his yüzünden bunu yapmıştım.

Beh de böyle hissediyor mu?

Penisime dokunduğunda ve vücudumu titreten duyguların doruk noktasına ulaşmasını sağladığında bana yaptığı gibi, ona da böyle hissettirmemi mi istiyor?

Ona böyle hissettirebilir miyim?

Az önce kendine dokunduğu şekilde ona dokunursam, aynı sesi çıkarır mı? Yüzü az önce olduğu gibi zevkle buruşur muydu ve bu ona yapt*ığım* bir şey yüzünden mi olurdu?

Eğer mümkünse, kesinlikle denemek istiyorum.

Beh'in eli pembe kumaşı bacaklarından aşağı iterken parmaklarımı seksine doğru yönlendiriyor. Parmaklarım yolculukları boyunca kısa, kaba kıllara dokunuyor ve bu da nefesimin kesilmesine neden oluyor. Beh tekrar mırıldanıyor ve sonra ayak parmaklarını kullanarak ayak örtülerini ve daha kalın örtülerin altında ayaklarını çevreleyen küçük kumaş tüpleri itmek için bacaklarını kaydırıyor. Pembe parça da yana düşüyor.

Beh'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve elimi daha da aşağı iterken bana hızlı bir gülümseme sunuyor. Parmakları benimkilerin üzerindeyken, onları dış kıvrımları boyunca kaydırıyor ve sonra tam tepede bir noktaya yerleşmeden önce geri çıkıyor.

İlk iki parmağımın uçlarını daire şeklinde yuvarlarken, saç çizgisinin hemen altında gizlenmiş küçük bir çıkıntı hissedebiliyorum. Burası Beh'in dokunuşuma odaklandığı nokta gibi görünüyor ve elimi ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla onların üzerine yönlendiriyor. Parmak eklemlerime biraz daha baskı yaparak beni aşağıya doğru yönlendiriyor ve parmağımın ucunun onun açıklığına dokunduğunu hissediyorum.

"Mmm...Ehd..." "Hoh!"

Onun iniltisi benim isim sesimle birleşince midemde başlayan ama hızla yayılan bir kıpırtı yaratıyor. Tenimi ısıtıyor ve kalbimi

daha hızlı atıyor. Eli sadece birkaç dakika önce özümü benden almış olsa da, penisimin yeniden sertleşmeye başladığını hissedebiliyorum.

Ellerimizi daha iyi görebilmek için bir elimin üzerinde yükseliyorum ve parmaklarımı kıvrımlarının tepesine geri getirmesini, etrafında dolaştırmasını ve sonra parmağımı ilk boğumdan daha fazla içine sokmamasına rağmen hemen altındaki açıklığa geri götürmesini izliyorum.

Takip etmem için sabit bir ritim tutturduğunda, elime baskı yapmayı bırakıyor ve sonunda bırakıyor, yardım almadan ona dokunmama izin veriyor. Tepesinde saklı olan çıkıntının etrafında dönüyorum, aşağı inip açıklığına dokunuyorum, sonra Beh kürklere doğru kayarken ve inlerken birkaç kez tekrar yukarı çıkıyorum.

O muhteşem.

Elini uzatıp boynuma doluyor ve dudaklarımı kendine çekiyor. Beh dizini büküyor ve ayağını kalçasına yaklaştırıyor ve elime bastırmak için kalçalarını kaldırıyor. Elini tekrar benimkinin üzerine koyana kadar aynı ritmi sürdürüyorum ve daha fazla baskı eklemek için elimin topuğunu tümseğinin tepesine doğru itiyorum.

Sırtını biraz kamburlaştırıyor ve ismimi tekrar inliyor.

Elimi etine bastırıp kalçalarını eğerken parmaklarımı sıkıp ona doğru daha hızlı hareket ettiriyorum. Yüzü ve göğüsleri kızarmış ve güzel; gözleri -neredeyse kapalı- birleşmiş ellerimize bakıyor. İki parmağımın ucunu daha önce olduğundan biraz daha içeriye ittim ve parmaklarım onun içine girip çıkıyor.

Yine sırtını dikleştiriyor ama bu sefer elimi hassas etine daha sert bastırmak için kalçalarını da kaldırıyor. Hareketlerimi yavaşlatmıyorum ama tekrar yüzüne baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve başının kürkünün içine doğru eğildiğini görüyorum. Kalçaları bir kez daha sarsılıyor ve haykırırken ağzının açık kalışını izliyorum.

Çıkardığı sesler hem akıcı -sık sık çıkardığı sesler gibi- hem de gırtlaktan geliyor. Aralarında kendi isim sesimi tanıyorum ve yatağımızın sıcak kürklerine yığılırken bu beni gülümsetiyor. Nefes alışları yavaşlamaya başladığında eli göğsünün ortasını kapatıyor ve eli üzerimdeyken hissettiklerimin aynısını onun da yaşadığını anlıyorum.

Ona öyle hissettirdim.

Ben.

Biraz yardım etti ama yine de parmaklarım onun üzerindeydi.

Gözleri yarı yarıya açılıp bana baktığında, bacaklarımın arasında ona duyduğum arzunun farkına varıyorum. Parmaklarımı geri çekmeden önce bir kez daha üzerinde gezdiriyorum. Bunu yaparken içime çekiyorum ve onun kokusu beni kaplıyor.

Koku burun deliklerime girip beynimi doldururken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Elime bakıyorum ve ateşimizin alevlerinin ışığında parlayan, seksinden gelen ıslaklığı görüyorum. Parmaklarımı burnuma yaklaştırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra sıvılarını tatmak için dilimi uzatıyorum.

Göğsümün derinliklerinden alçak bir inilti daha geliyor. Neredeyse bir hırıltı. Ona duyduğum ihtiyaçla zonkluyorum ve kasık kaslarım gerilip titrerken, kafamın içindeki her içgüdü bana zamanın geldiğini söylüyor.

Ona bir bebek vermeliyim.

Şimdi.

Bir bacağımı kalçalarının üzerine atıyorum ve kalçalarını sıkıca kavrıyorum. İsmimin sesini duyuyorum ve kızarmış yüzüne ve geniş gözlerine bakıyorum. İrislerinin derin mavisinde tereddütünü görebiliyorum ama içimdeki her şey bana onun hazır olduğunu söylüyor

-Bu tereddütsüz yapılmalıdır.

Kalçalarını kaldırıyorum ve hızlı bir hareketle ters çeviriyorum, kalçalarını diğer yerlerinden daha yukarıda tutuyorum. Beh'in omuzları ve göğsü yumuşak kürklere yaslanıyor ve dirsekleri bükülerek ellerini başının hemen yanında konumlandırıyor. Kalçalarımla onunkiler arasındaki mesafeyi kapatırken elimi şaftımın tabanına doluyorum. Dizlerimle kalçalarını birbirinden uzaklaştırıyorum ve nefesini duyuyorum.

Penisimin başı kıvrımlarının arasından kayıyor ve anında parmaklarımı kaplayan aynı ıslaklıkla beni de kaplıyor. Tamamen tarifsiz bir hisle nefesim ciğerlerimden fırlıyor. Daha önce ona bu şekilde dokunduğumda sıcaklık vardı ama nem yoktu. Kalçalarımı hafifçe hareket ettiriyorum -sadece başını seksinin tepesindeki o küçük noktanın üzerinde gezdirecek kadar- ve Beh'in altımda inlediğini duyuyorum.

Elleri altındaki kürkün kenarını kavrıyor.

Onu altımda görmek - beline doğru inip kalkan kıçının kıvrımı, parmaklarım omurgasının kenarlarında gezinirken omurgasının kavisi ve boynuna ve omuzlarına dökülen yumuşak, dalgalı saçları - karşı koyabileceğimden çok daha fazlası.

Elimi yukarı kaydırıp sünnet derisini geri çekiyorum ve şaftımın ucundaki kalın başı ortaya çıkarıyorum. Ateş ışığında, vücudundan gelen nemin benim boşalma öncesi sıvımla birleşmesiyle parıldıyor. Onun içinden kayıyorum

Beh'in omuzları hızlı nefesleriyle hareket ederken bir kez daha kıvrılıyor. Kalçaları bana doğru itecek kadar hafifçe hareket ediyor.

O zaman kendimi onun açıklığına yerleştiriyorum ve yavaşça itmeye başlıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çok, çok
sıcak.
Ve ıslak.
Arkadaşımın vücudunun tam girişinde bile.
Kalçalarım ilk öne eğildiğinde hiçbir şey olmuyor. Aletimin ucu onun dar açıklığına sığmıyor ve aklıma korkunç bir düşünce gelince boğazımda bir yumru oluşuyor.
Ya içine sığmazsam?
Bunca zaman beni istemesini bekledikten sonra, Beh ile çiftleşemezsem ne yapacağım?
Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve kendimi onun içine sığacağıma ikna ediyorum. Kadınların orada esnemesi gerekiyor ki bebekler içine girebilsin ve hazır olduklarında geri çıkabilsinler. Eğer bebek büyüklüğünde bir şey dışarı çıkabiliyorsa, elbette penisim de içeri girebilir.
Büyük ama *o kadar* da değil!
Tekrar denemem gerektiğine karar vererek, parmaklarımla kendimi biraz daha sıkı kavrayıp ucuna yaklaşıyorum ve tekrar itiyorum. Vücudu aniden yol vermeden önce açıklığını gererken penisimin başının etrafında hafif bir baskı hissediyorum ve onun içine doğru kayıyorum. Beh'in kürklere karşı boğuk çığlığını duyuyorum ve duraklıyorum.
Elimi boynuna ulaşana kadar sırtının ortasında gezdiriyorum. Orada biriken teri hissedebiliyorum ve aceleyle aldığı nefeslerin hareketi avucumun altında daha da belirginleşiyor. Keskin nefesleri arasında fısıltılı sesler çıkarıyor ve ben onun *hiç* ses çıkarmamasını beklerken irkiliyorum.
O korkunç sesi çıkarmıyor ve sırtının ve omuzlarının sıkı kaslarının etrafımda gevşemeye başladığını hissettiğimde, kalçalarıyla tekrar geri ittiğini de hissediyorum. Gözlerim birleştiğimiz yere kilitlenmişken, bir iniltiyle ona daha da gömülüyorum.
Sonunda orada olduğumu, kısmen de olsa nihayet onun içinde olduğumu fark ettiğimde gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Sanki artık iki değil de tek bir kişiymişiz gibi birbirimize bağlandık ve şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şey ona bağlanmakla kıyaslanamaz.
Dizlerimin üzerinde yükselerek ellerimi sırtının, yanlarının ve belinin sıcak teninde gezdiriyorum. Onu sıkıca kavrıyorum ve kalçalarını kaldıraç olarak kullanıyorum.

geri çekip ileri doğru itiyorum. Kendimi tamamen onun içine ittiğimi hissettiğimde göğsümden uzun bir inilti kopuyor ve uzunluğum tamamen eşimin sıkı kanalı tarafından kaplanıyor.

Bir an için hareket edemiyorum. Onun içinde olmanın verdiği fiziksel his beni çok etkiliyor. Daha önce hiç böyle bir duygu hissetmemiştim ve ne kendi elimle ne de onun eliyle hissettiklerime hiç benzemiyordu.

Sıcak.

Islak.

Rahat.

Sıkı olmasına rağmen, bu his garip bir şekilde rahat ve hareket etme dürtüsü eskisi kadar güçlü değil. Günlerce, belki de mevsimlerce hareket etmeden olduğum yerde kalabilirim. Bu his kısa sürüyor ve bir an sonra, itme dürtüsü daha hararetli bir şekilde geri dönüyor ve elimde olmadan hareket ediyorum. Onun içine girme içgüdüsü göz ardı edilemeyecek kadar baskın. Onun sıcaklığından uzaklaşıyorum ve sonra bizi yavaşça tekrar bir araya getiriyorum. Tekrar yapıyorum.

-Eve geri kaymadan önce yarısından fazlasını çekmeden, penisim vücudunun derinliklerinde yuvalandı.

Beh her ileri itişimde çığlık atıyor ve bu ses, ben onun içine doğru iterken, geri çekilirken ve tekrar iterken kaslarının penisimin etrafında sıkılaşması hissinden beni biraz uzaklaştırıyor. Ellerinden biri sıkı bir yumruk yaparak altındaki kürkün bir kısmını kavrıyor, diğeri ise bağlı olduğumuz yere doğru uzanırken yanında sallanıyor.

Daha önce ne yaptığını hatırlayarak, elimi kalçasından dolaştırıyorum ve vücudumun girdiği yerin hemen üzerindeki noktaya dokunurken parmaklarını örtüyorum. Onun hareketlerini benimkiler gibi yönlendirmeye çalışmıyorum, sadece ilk iki parmağımı onunkilerin üzerine koyuyorum. Parmakları esnediğinde benimkiler de ona paralel hareket ediyor, hassas noktasına karşı baskıyı artırıyor ve tam olarak ne yaptığını ezberlemeye çalışıyorum.

Bunu ona daha sonra tekrar yapmak istiyorum.

O kendi ritmini belirlerken, ben de onun içinde nazikçe iterek ritmine uyuyorum.

-Yavaşça geri çekiliyor ve vücudum onunkiyle aynı hizaya gelene kadar ileri itiyorum. Dizlerinin üzerinde geriye doğru sallanıyor, yavaşça birbirimize sürtünürken hareketlerimi karşılıyor.

Uzun, sert şaftımın onun vücudu tarafından yutulduğunu görmek muhteşem. Onun içine girip çıkmasını izlemek bile tüm bedenimi içine girme beklentisiyle geriyor. Onun elinin

doruğa ulaşmam inanılmazdı ama hiçbir şey onun içine girip çıkma hissi gibi değildi.

Düşük bir iniltiyle başlayan Beh'in nefesleri parmaklarıyla birlikte hızlanıyor. Onun arzusuna uymaya çalışarak daha derine, daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine giriyorum. Daha hızlı hareketin artan sürtünmesi, Beh'in isim sesimi haykırmasıyla birleştiğinde, vücudumun ona verdiği tepki üzerinde sahip olduğum küçük kontrolün eşiğine getiriyor beni. Karnımda ve kalçalarımda gerilim oluşmaya başladığında gözlerim kapanıyor ve elim tekrar kalçasını kavramak için onunkini bırakıyor. Her iki elimle de onu kendime doğru çekerek ileri doğru itiyorum ve her vuruşta homurdanıyorum.

Eşimin çığlıkları neredeyse kürklerin içine yığılırken azalıyor ve hızım tekrar artarken benden uzaklaşmasını önlemek için onu daha sıkı tutuyorum. Ona vereceğim tohumu almak için vücudunu daha da açarken, kaygan iç duvarlarının şaftımı sıktığını hissedebiliyorum.

İçinde büyüyen bir çocuğu başlatacak tohum.

Şiddetli fırtınaların anıları aklımdan geçerken, midemin ve kasıklarımın çukurundaki hisler birleşip, birleşip dışarı doğru patlarken, neredeyse gök gürültüsünü duyabiliyor ve şimşekten gelen yükü hissedebiliyorum. Başım mağaranın tavanına doğru eğilirken boğazımdan çıkan ses bir zafer çığlığından başka bir şey değil ve menim bedenimden çıkıp eşimin rahmine akıyor - yeni bir yaşam potansiyeli gerçekleşiyor.

Ağzımdan çıkan kısa, nefes nefese nefesler ve ateşin çıtırtısı, çığlığımın yankılarıyla birleşip mağaranın her yerinde yankılanıyor. İçini kaplayan sıvılarımla, tekrar derinlere itmeden önce birkaç kez daha kolayca ileri geri kayıyorum. Göğsümü sırtına yaslamak için öne doğru eğildiğimde, şaftımdan kalan birkaç zonklamanın onu tamamen enjekte ettiğini hissediyorum; ona verdiğim her şeyin vücudunun içindeki yerini bulmasını sağlamak.

Kendimi onun içinde olabildiğince derin tutarken, kollarım onu sarıyor ve göğsüme sıkıca kavrıyor. Alnımı omzuna yaslarken burnumdan derin derin nefes alıyorum. Beh'in de zor nefes aldığını duyabiliyorum ve bacaklarının benimkilere karşı titrediğini hissediyorum.

Biraz geri çekiliyorum ve ikimizi de yanlarımıza döndürüyorum, hala vücudunu benimkine karşı tutuyorum. İçinde kalmak için doğru açıyı korumaya çalışıyorum ama yumuşamış penisim yine de dışarı kayıyor. Sıcak nefesim çıplak omzunu kaplıyor

Yüzümün yan tarafını boynunun arkasına koyuyorum. Derin nefes almaya çalışıyorum ama kendimi sakinleştirebilmem biraz zaman alıyor.

Kokusu artık onunla çiftleşmeden öncekinden biraz daha farklı. Eskisinden daha miskli, daha koyu ve daha güçlü. Kokuyu içime çekmek başımı döndürüyor ve keşke bu kadar bitkin olmasaydım diyorum. Koku onu tekrar istememe neden oluyor ama zar zor hareket edebiliyorum.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak aşırı bir tatmin duygusu üzerime geliyor. Beh ile çiftleşmeyi tamamladım ve şimdi ona bir bebek vereceğim.

Beh'in elleri ön kolumu ortasından kavrıyor ve sırtını göğsüme yaklaştırıyor. Başını bana doğru çevirirken bir kolu kalkıp boynuma dolanıyor. Yanağı kızarmış ve ben içine girerken yüzüne sürtünen kürklerden kaynaklanıyor olabileceğini düşünüyorum. Kırmızı noktaya başparmağımla hafifçe dokunuyorum ve Beh gözlerini kapatıyor. Alnımı omzuna yaslayıp ben de gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefesle bedenimin onunkiyle birlikte gevşediğini hissediyorum.

"Ehd?"

Gözlerim bir an sonra açılıyor ve Beh'i omzunun üzerinden bana bakarken buluyorum. Eli çenemde gezinirken yüzünde tuhaf bir gülümseme var. Çıkardığı sesler kısık, gözleri ise benimkilere odaklanmış durumda. Aynı sesleri tekrarlıyor ve gözlerinin kenarlarında yine ıslaklık olsa da üzgün görünmüyor.

"Khzz, Beh?"

Gülümsemesi genişliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. Sadece yumuşak bir dokunuş ve kısa ama ayrılırken gözleri benimkilerde kalıyor ve ağzından yine aynı sesler çıkıyor ve başımı yana eğip arka arkaya çıkardığı üç kısa sesi dinliyorum. Gözlerimin arasındaki boşluğa uzanıyor ve kaşlarımın arasındaki noktaya sürtünüyor. Parmak ucunu şakağımda ve çenemde gezdirirken gözlerim biraz kapanıyor.

Eşim hareket etmeye başlıyor ve ilk başta onu yerinde tutmak için parmaklarımı kalçasına sokuyorum, ancak Beh bana bakana kadar kollarımda kıvranıyor ve yuvarlanıyor. Onu tekrar göğsümde tutmadan önce kendini yeniden konumlandırmasına izin verecek kadar uzun süre tutuşumu gevşetiyorum.

Beh'in eli yanağımdan göğsüme doğru iniyor ve ince parmaklarında nabzımı hissedebiliyorum. Elinin düz kısmını doğrudan kalbimin üzerine bastırıyor ve tekrar gözlerime bakıyor. Mağaranın karanlığında, gözlerinin içinde kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bir ışık var. Duygularımı biliyorum

Daha önce hiç hissetmemiş olsam da orada gördüklerim kendi bakışlarıma da yansıyor. Beh usulca aynı üç sesi tekrarlıyor, ardından benim isim-sesim geliyor.

"Beh..." Onu kendime çekiyorum ve burnumun ucunu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Beh uzun, derin bir nefes alıyor ve başını elinin göğsümde yayıldığı yerin hemen yanına yerleştirip gözlerini kapatıyor.

Beh'in avucunun altında atan kalbin ona ait olduğunu biliyorum.

Gülümsemeden duramıyorum.

Beh'in gözleri kapalı ama parmakları göğsümdeki seyrek tüylerin nazik daireler çiziyor. Nefes alış verişimiz nihayet normal seviyeye döndü ve kalbimin onun dokunuşu altında attığını hâlâ hissedebilsem de eskisi kadar çılgınca atmıyor. Kaslarım gevşedi ve kendimi coşkulu hissediyorum.

Elimi Beh'in saçlarında gezdiriyorum, şu anda terli ve karışık, ama saçlarını terli ve karışık yapan ben olduğum için onu daha da güzel gösteriyor. Acaba ona ahşap oymayı getirsem mi diye düşünüyorum, böylece düğümleri tekrar çözebilir.

Beh uyumadan önce saçlarını düzleştirmeyi seviyor, sabaha kadar yine darmadağın olsa bile. Burnumu şakağına dokunduruyorum ve bunu onun için yapmaya karar veriyorum. İkimizi de yana çevirerek Beh'i nazikçe kürküne yatırıyorum ve parmak uçlarımı yanağına değdiriyorum.

Onunla ilgileneceğimi bilmesini istiyorum. Her zaman.

Bunu belirtmek için, soğuk havada biraz titreyerek kürklerden çıkıyorum ve eşimi almadan önce yapmam gereken bazı şeylerle ilgileniyorum. Ateşi yeniden yakıyorum, kuruyan etlerin ters çevrildiğinden emin oluyorum ve onun için tehlikeli olabilecek hiçbir şey olmadığından emin olmak için mağaranın dışını kontrol ediyorum.

Kuzeyden soğuk bir rüzgâr geliyor ve kendimi hızlıca vadiye bırakırken ellerimi kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Soğuk gecede yolumu gösteren parlak bir yarım ay ve birçok parıldayan yıldız var ve ışığın tenimdeki parıltısını görebiliyorum. İşim bittiğinde, penisimin üzerinde kurumuş kandan koyu bir leke görüyorum.

Acı yok ve yaralı olmadığımı biliyorum. Kanın kesinlikle bana ait olmadığını ve kaynaklanabileceği tek bir yer olduğunu fark ettiğimde midemde oluşan ani batma hissi dışında harika hissediyorum.

Çok fazla kan yoktu ama penisimi içine soktuğumda Beh'i incitmiş olduğumu hemen anladım. İlk başta bağırdığını hatırlıyorum ama bana durmamı söylemedi. Onun da benim gibi hissettiğini ve birleşmemizin yoğunluğundan dolayı ağladığını düşündüm. Acı hissetmiş olabileceği hiç aklıma gelmedi.

Dikkatli ve nazik davrandım. Onu incitmemeliydi.

Belli ki acıtmış.

Panikle mağaraya geri döndüm ve onun için bağırdım. Beh kürklerin içinde dimdik oturuyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Bir sürü ses çıkarıyor ve ben bacaklarına uzanıp onları ayırdıkça sesleri daha da yükseliyor. Önce ellerimi itmeye çalışıyor ama ne kadar kötü yaralandığını bilmem gerekiyor. Loş ateş ışığında üzerinde hiç kan göremiyorum.

Beh bir bağırışla ellerimi dizlerinden itiyor. Yüzüne baktığımda kaşlarını birbirine çatmış bana bakıyor ve daha fazla ses çıkarıyor. Hiç incinmiş gibi görünmüyor. Ağız sesleri yumuşak ve *hayır* sesi içermiyor ve yüzü kızgın görünmüyor.

Eğer onu incitirsem, kızmaz mı?

Penisimi elimle tutarak üzerindeki kanı gösteriyorum. Beh başını ileri geri hareket ettirirken iç çekiyor. Elimi tutuyor ve beni ateşin ve yanında tuttuğu büyük tencerenin yanına götürüyor. Taytından yaptığı karelerden birini suya daldırıyor ve ikimizi temizlemek için kullanıyor. Kendi sakin tavrı içime sızıyor ve bana dokunduğunda kaslarımın onun huzuruna teslim olduğunu hissediyorum.

Üzerimde gerçekten çok fazla kan yok, sadece küçük bir çizgi var. Beh'in kendini temizlemesini izliyorum ve biraz daha olduğunu görüyorum, ama önemli bir şey yok ve emin olmak için onu tekrar incelediğimde Beh iyi görünüyor. Acı çekiyor gibi görünmüyor, hatta rahatsız bile değil. Yıkamayı bitirip beni yatağımıza geri götürürken gülümsüyor ve koluma hafifçe dokunuyor. Üzerinde yattığımız kürkü alıyor ve daha önce üzerine meni döktüğüm kürkle birlikte yığının içine atıyor.

Beh, kürkler böyle ıslandığında üzerinde uyuma fikrinden hoşlanmıyor olmalı ve nedenini merak ediyorum. Her şeyin belirli bir şekilde olmasını seviyor, bu kesin ve bunun temiz tutmak istediği bir şey daha olduğunu varsayıyorum.

Kalan kürkleri ortalarına tekrar otururken sesler çıkarmaya devam ediyor. Uzanmak için üzerine sürünüyorum, o da başını omzuma koyuyor ve kolunu belime doluyor. Sonra

Üstümüze temiz bir kürk çekerek onu kendime yakın tutuyorum ve eşimin güvende olduğundan emin olmak için mağaranın girişini izliyorum.

Beh çabucak uykuya dalıyor ama ben dalamıyorum. Fiziksel olarak bitkin düşmüş olsam da zihnim uyuyacak kadar rahatlamış görünmüyor. Beh'i, bebekleri ve kışın üçümüze yetecek kadar yiyecek olup olmayacağını düşünüyorum. Beh'in içinde yeni büyümeye başlayan bir bebeği ne zaman doğuracağını merak ediyorum.

Gecenin büyük bir kısmını arkadaşımın uyumasını izleyerek geçiriyorum.

Dostum.

Aklımda soru işareti kalmadı; o artık gerçekten benim eşim.

Ona baktığımda, karnında büyüyen bir bebek olup olmadığını ve bana benzeyip benzemeyeceğini merak ediyorum ve bu fikre gülümsediğimi hissediyorum. Ona ve çocuklarına düzgün bir şekilde bakabilmem için daha iyisini yapmam, daha çok çabalamam gerektiğini biliyorum ama bu fikir hiç de umurumda değil.

Ayrıca bazen bir bebeğin büyümeye başlaması için eşinize birçok kez bebek koymayı denemeniz gerektiğini de biliyorum. Kaç kez denemem gerektiğinden emin değilim ama içinde bir bebek büyüdüğünden emin olana kadar mümkün olduğunca sık denemeye niyetliyim. Ayrıca, içine bir bebek koymak çok iyi hissettiriyor. Bunu düşünmek bile tekrar yapmak istememe neden oluyor ama Beh uyuyor ve onu uyandırmak istemiyorum. Sabah kesinlikle tekrar içine bir bebek koymayı deneyeceğim.

Uzun, derin bir nefes alıyorum ve başımı kürklere yaslıyorum. Gözlerim kapanırken, aynı anda birden fazla bebeği içine koyup koyamayacağımı ya da içinde zaten bir bebek varsa, bir tane daha koyup koyamayacağımı merak ediyorum. Bebek konusunda bize yardımcı olacak bir kabilemiz olmadığı için tek seferde bir bebeğin yeterli olacağını düşünüyorum. Kabilemdeki diğer çiftleri düşünüyorum ve kadının karnı çocukla doluyken bile nasıl bir araya geldiklerini net bir şekilde hatırlıyorum. Aynı anda iki bebeğin doğduğu bir zaman hatırlamıyorum.

Beh'in uykusunda biraz kıpırdanırken ve bazı sessiz sesler mırıldanırken düzenli nefes alışını hissediyorum. Daha önce çıkardığı seslere benziyorlar ama çıkardığı seslerin çoğu birbirine benziyor. Sadece *öpücük* ve *hiçbir* ses fark edilecek kadar farklı değil. Çıkardığı seslerin çoğu başımı ağrıtıyor ama çok da umurumda değil. O benim eşim, alışılmadık biri ve benim.

Sonunda, Beh ile çiftleşmenin her anını yeniden yaşadıktan sonra, eşim kollarımdayken uykuya dalıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yüzüstü yatarken kirpiklerimin altından dışarı bakıyorum ve ateşin yanındaki tabakları karıştıran eşimi izliyorum. Topladığımız tahıllardan bazılarını öğütülmüş fındık ve antilop etiyle birlikte ekliyor. Tüm malzemeler hoşuna gittiğinde, antilobun yassı kaburga kemiklerinden biriyle karıştırıyor.

Hala gülümsüyorum.

Dün geceden beri durmadım. Ve

bu sabah erkenden.

Beh'in gözleri açılır açılmaz onu ters çevirdim ve tekrar içine girmenin yolunu buldum. İçine ilk girdiğimde biraz irkilmişti. Hâlâ ilk seferinde onu incittiğimi düşünerek hemen geri çekildim ve sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Beh bana unuttuğum şeyi göstermek için ellerimizi kullandı.

Parmaklarını benimkileri yönlendirmek için kullanan Beh, hassas noktasını ve açıklığını tekrar ovuşturdu ve bir önceki gece olduğu kadar ıslak ve kaygan olmadığını fark ettim. Parmaklarım onu benim için hazırlarken başparmağım kıvrımlarının üzerindeki noktaya sürtündü. İçeride ıslandığını hissettiğimde, parmaklarımı önce penisimin başıyla değiştirdim ve sonra geri kalanı yavaşça takip etti. O kadar iyi hissetmişti ki, onu hızla meniyle doldurdum. Sonra elimi tuttu ve ona karşı tuttu. İnleyip tekrar benim için haykırırken kalçalarını ona doğru savurdu.

O sesi çıkarması, yani adımı mırıldanması ve bana mırıldanması gerçekten çok hoşuma gidiyor. Şu andan itibaren, içine bir bebek koymadan *önce* bu sesi çıkardığından emin olacağım. Penisimi içine soktuğumda, yavaşlayamayacak kadar iyi hissettiriyor. Ayrıca, bitirdiğimde gerçekten yorgun oluyorum ve tek yapmak istediğim uzanmak. Eğer önce onun iyi hissettiğinden emin olursam, daha sonra uyumama izin verebilir.

Bugün kışa hazırlanmak için ikimizin de yapması gereken pek çok şey olduğunu bilmeme rağmen, onun mağaradaki hareketlerini izlememekte zorlanıyorum. Yanımda başka biri olmayalı çok uzun zaman oldu ve mağaramda hareket görmek bile bana hâlâ tuhaf geliyor. Bir kabilem varken, etrafta her zaman hareket vardı. Yalnız olduğum süre boyunca, bir şeyin hareket ettiğini görmek, hareket etmediğini görmekten daha fazla endişe yaratıyordu. Bu

Ne olabileceği konusunda endişelenmeden gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görmeye alışmak garip.

Kalçalarımı bir o yana bir bu yana çevirerek kürkü alt yarımdan uzaklaştırıyorum ve kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine itiyorum. Kürklerin üzerinden sıçrıyorum, esniyorum, geriniyorum ve karnımı kaşıyorum. Hafif adımlarla ateşe doğru ilerliyorum ve Beh'i kollarımın arasına alıyorum. Burnumu boynunda gezdiriyorum ve sonra dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum. Parmaklarım yanlarını gıdıklarken Beh ciyaklıyor ve gülüyor ama sonra parmaklarımı pişirdiği şeye sokmaya çalıştığımda beni itiyor.

Sadece tadına bakmak istiyorum.

Kahvaltı pişene kadar sabırla bekliyorum ve yedikten sonra Beh yatak kürklerini bir yığın halinde topluyor, domuz postundan onun için kestiğim ekstra sargıyla birlikte hepsini mağara girişine yığıyor. Taşıma sepetini omzuna asıyor ve ayaklarını komik ayak örtüleriyle sarıyor. O gün için çalışmaya hazır olduğunu fark ederek, belki uysal ya da öldürebileceğim kadar yaralı büyük bir hayvan bulma umuduyla mızrağımı kapıyorum. Bir çukur tuzak daha kazmalıyım ama sanırım daha kolay yiyecekleri toplamak uzun vadede eşim için büyük bir hayvanı yakalamaya çalışarak günler geçirmekten daha iyi olabilir.

Fazladan kürk işimize yarayabilir ama kışı geçirecek kadar da kürkümüz var. Bir kısmının ilkbaharda değiştirilmesi ya da en azından uyku alanındaki yığının altına taşınması gerekecek. Daha önce topladığımız yiyecekler, yaban domuzu ve antilop etinin yanı sıra balıklar arasında kış için yeterince kurutulmuş etimiz olmalı. Soğuk aylarda biraz tavşanla takviye yapmam gerekecek.

Ben gölde balık tutarken, Beh kürkleri soğuk suda yıkıyor. Bir balığın vurabileceğim kadar yaklaşmasını sabırla beklerken dün geceyi hatırlıyorum. Eşimle birleşmenin nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Beh'e baktığımda onun suyun kenarında diz çöktüğünü görüyorum.

Ağzım biraz kuruyor ve penisim hemen hazır ola geçiyor. Mızrağımı ve balığı unutup eşime doğru çekiliyorum. Ona yaklaşırken sargımı gevşetip çıkarıyorum ve ilerlemeye devam ederken yere düşmesine izin veriyorum. Beh yaklaştığımı duyuyor ve omzunun üzerinden bakıyor ve gülümsemesi hızla belimin altına odaklanan geniş, bakan gözlere dönüşüyor.

Bazı sesler çıkarıyor ama ben tereddüt etmiyorum. Arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve kürkünü yana çekiyorum. Küçük pembe kumaş parçası

Neyse ki yok ve ben de göz ucuyla Beh'in yıkamakta olduğu, kenarda duran bir yığın eşyada aynı rengi zar zor fark ediyorum.

Kendi bacaklarımın arasında zonklayan arzuyu görmezden gelmeye çalışarak, bu sabahki dersimi hatırlıyorum ve önce parmaklarımla onun açıklığını buluyorum. Nefes nefese kalana kadar çok sevdiği noktayı ovuyorum ve parmaklarımdaki nemi hissedebiliyorum. Birini içine kaydırıyorum, içeri ve dışarı hareket ettiriyorum ve sonra bir tane daha ekliyorum. Hazır hissettiğinde, penisimi elime alıyorum ve kendimi konumlandırıyorum.

Bugün ikinci kez yavaşça içine doğru ittiğimde Beh'in nefesini duyuyorum. İçine girdiğimde geri sallanıyor, yolculuğumu derinlere doğru kolaylaştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kanalının kadifemsi dokusunun beni kapladığını ve içine aldığını hissedebiliyorum. İçeri girip çıkmaya başladığımda kalçalarını sıkıca tutuyorum, hızlı hareket etme arzusuna teslim olmamaya çalışıyorum. Çok hızlı hareket etmek onu hızla doldurmama neden olacak ve ben bunun biraz daha sürmesini istiyorum.

Bu sabah kendime verdiğim sözü hatırlıyorum ve göğsümü sırtına yaslayarak ona doğru eğiliyor, etrafına uzanıyor ve içine girdiğim yerin hemen üzerindeki şişmiş küçük çıkıntıyı buluyorum. Parmağımı üzerinde gezdirir gezdirmez Beh çığlık atıyor ve iç kaslarının penisimin etrafında kenetlendiğini hissediyorum.

Bunu beklemiyorum.

"Hoh! Hoh!" Kalçalarım düşüncelerime karşı isyan ederken ve ona daha sert iterken haykırıyorum. Bir an sonra kendimi onun vücudunun derinliklerine boşalttım.

Alnım kürek kemiklerinin arasında dinlenirken, onun noktasına dokunmaya devam ederken sığ hareketlerle yavaşça hareket ediyorum. Menim içini kayganlaştırdığı için, penisim artık çok sert da içine girmeye devam etmek zor olmuyor. Beh, hala kalçasını kavrayan elin bileğini tutmak için geriye uzanırken inliyor. Onu göğsüne doğru çekiyor ve sıkıca örtülü göğsüne doğru itiyor.

Benden ne yapmamı istediğinden emin değilim, bu yüzden parmaklarım girişine yaklaşırken aynı ritimle göğsünü kavrıyor ve ovuyorum. Kısa süre sonra meme ucunun deriden sertleştiğini hissediyorum ve onu çekmeye çalışıyorum. Beh'in eli bacaklarının arasında benimkini örtüyor ve mırıldanmadan ve nefesini kesmeden önce birkaç kez ismimi söylerken sıkıca bastırıyor.

Bir kez daha çığlık atarken bacakları titriyor ve göğsünü bırakıyorum, böylece kolumu beline sarıp yere düşmesini önleyebiliyorum. Aslında ben de aynısını yapmak istiyorum ama göl kenarındaki sert kumlar kestirmek için pek rahat bir yer değil. Ayrıca, her ne kadar

Geçmişte açıktı, şimdi korumam gereken bir Beh var. Hiçbir arkadaşım mağaramızın dışında uyumayacak. Orası güvenli değil.

Titrek bacakları üzerinde durmasına yardım ediyorum ve başını omzuma yaslarken onu sıkıca kendime doğru tutuyorum. Nefes alış verişi yavaşlarken ellerim sırtında geziniyor. Tekrar rahatladığında, ıslak kürkleri toplamasına yardım ediyorum, mızrağımı alıyorum ve mağaramıza geri dönüyoruz.

Tarlada yürürken, hala uzun otlardan tahıl topluyor ve onları Beh'in omuz sepetine ekliyorduk, Beh'in tam olarak doğru yürümediğini fark ediyorum. Normalde yürüdüğünden daha yavaş yürüyor ve adım atarken acı çekiyor gibi görünüyor.

Onu tarlanın ortasında durdurdum ve gözlerinin içine baktım. Ağlamıyor ve hiç de üzgün görünmüyor. Taşıdığım kürkleri bırakıyorum ve her bir ayağını almak için önünde diz çöküyorum. Üzerlerindeki ayak örtülerinden yaralı olup olmadıklarını anlayamıyorum ama yine de ayaklarını dürtüyorum ve tepkisini izliyorum. Ağlamıyor ya da acı çekiyormuş gibi davranmıyor, ancak ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bir sürü ağız sesi çıkarmaya başlıyor.

Ayakları onu rahatsız ediyor gibi görünmüyor, bu yüzden bacaklarına doğru ilerliyorum - onları yakından inceliyorum, ancak herhangi bir yara bulamıyorum. Zirveye ulaştığımda Beh'in sesleri biraz daha yükseliyor ve elimi itiyor. Gözlerine bakıyorum ve başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

"Hayır," diyor.

Çabucak uzaklaşıyorum.

Beh iç geçiriyor ve elini uzatarak bir adım öne çıkıyor. Çekingen bir tavırla benimkini onunkine koyuyorum ve o da beni kendine çekiyor. Yüzünün yan tarafını göğsüme dayayarak yumuşak sesler çıkarıyor ve bana sarılıyor. Anlamıyorum ama onu mağaraya kadar takip ederken yakından izlemeye karar veriyorum. Kürkleri rüzgârda kurumaları için dışarıya asıyorum ve Beh'in bardaklarından birine su dolduruyorum ki içecek bir şeyi olsun.

Hala onun için endişeleniyorum.

Beh ateşe biraz odun atmaya çalışıyor ama ben odunları elinden alıp onu biraz geriye itiyorum. Çim minderi gösteriyorum ve ben onun için yemek hazırlarken üzerine oturmasını istiyorum.

Günün geri kalanında dinlenmesini sağlıyorum. O gece yine bebeği kucağıma istiyorum ama Beh ellerimi itiyor. İlk başta kızgın olduğunu düşünüyorum ve onu üzecek ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum ama ellerini sakalımın üzerinde gezdiriyor ve uykuya dalarken onu tutmama izin veriyor.

Bana *çok* kızmamış olmalı ama benim kafam hâlâ karışık.

Ve zor.

Penisimi daha iyi hissettirmek için elimi kullanmayı düşünüyorum ama daha önce Beh'in kürklerin üzerine döktüğümde temizlenmesini nasıl istediğini hatırlıyorum ve onu ne kürklerin dağınıklığıyla ne de üzmek istemiyorum. Bu yüzden sadece gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan nefes almamaya çalışıyorum çünkü o çok güzel kokuyor. Sonunda onun yanında uyuyakalıyorum.

Ertesi gün Beh'in kanama zamanı başladı. Bunun içinde henüz bir bebek olmadığı anlamına geldiğinden oldukça eminim, çünkü kabilemdeki kadınların karınları bebekle birlikte büyüdüğünde kanama zamanlarının olmadığını hatırlıyorum. Hayal kırıklığına uğradım ve tekrar denemek istiyorum ama Beh izin vermiyor. Kürklerimi çıkarıp ona yaklaştığım anda beni geri itiyor ve ses çıkarmıyor.

Gece yatarken de onunla çiftleşmeme izin vermiyor. Ya da

ertesi gün.

Aslında, birkaç gün sonra kanaması durana kadar tekrar içine bebek koymama izin vermiyor. O zamana kadar kendimi çok gergin hissediyorum, tohumlarım içine boşalmadan önce sadece birkaç kez içine girmeyi başarabiliyorum.

Önceden iyi hissetmesini sağladığım için memnunum. İşim biter bitmez uykuya daldım.

Ertesi gün Beh'in keyfi yerindeydi ve göle yaklaştığımızda elimi çekiştiriyordu. Suyun kenarından uzak durmaya çalışıyorum çünkü içimde sadece yıkanmayı planlamadığına dair bir his var ve gün kesinlikle soğuk. Gerçekten yapmak istediğim tek şey Beh'i mağaraya geri götürmek ve ona tekrar bir bebek koymayı denemek - bu sefer daha uzun sürmesini istiyorum
-Ama o ağzıyla bir sürü ses çıkarmaya ve son birkaç gün içinde dokunduğu her giysi ve kürk parçasını yıkamaya niyetli. Bunu bitirdiğinde, parçaları kuruması için seriyor ve şalımı omuzlarımdan çekiyor.

Bir an için ona sıkıca sarıldım ama sonra fark ettim ki
Soğuk suya sarın, *beni* yıkamaya çalışmıyor.

Daha iyi bilmeliydim.

Beni ağzıyla ve elleriyle suya doğru çekiyor ve ne yaptığını bilmeme rağmen kendime engel olamıyorum. Arkasına geçmeye çalışıyorum ama onun yerine dönüp beni suya götürüyor. Gözlerimle yalvarırken, tıpkı onun gibi kendimi kaptırmamı sağlıyor. Titriyorum ve ne olduğunu merak ediyorum.

Kıyıya yakın bir buz tabakası olduğunda talep edecektir. Yine de suya girmemi isteyecek mi?

Hiç şansın yok.

Bir fırsat için bile değil... Şey...

Olabilir.

Temiz bir kürk parçasını omuzlarıma sarıyor ve yanımızda getirdiği diğer yatak takımlarını topluyor. Arkadaşım yıkarken çok titiz davranıyor ve günün soğuğuna aldırmadan üzerinde uyuduğumuz ya da giydiğimiz her şeyi yıkamayı planladığını fark ediyorum. İnleyerek yan yatıyorum ve dinlenmek için üzerime kuru bir kürk örtüyorum.

Mağaraya geri dönerken Beh sürekli ağız sesleri çıkarıyor.

Soğuk ve ıslak olmaktan bitkin düştüm. Neden bilmiyorum ama su kenarında dinlenmek beni daha önce hissettiğimden daha yorgun yaptı. Beh ise enerjik görünüyor. Seslerini duymamaya çalışıyorum ama o durmuyor.

Kürkler hâlâ nemli ve omzumda soğuk ve ağır. Beh topladığımız tüm tahılın yanı sıra biraz kedi kuyruğu kökü, fındık otu ve kirpi mantarı taşıyor. Elinde bir avuç saz da var ve onlarla başka bir sepet yapmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

Daha fazla ses çıkarıyor. Gürültü sürekli. Hatta tüm bu gürültüyü çıkarırken ellerini biraz sallıyor.

Ağzımdan uzun bir nefes çıkarıp yan gözle ona bakıyorum. Biraz gülümseyerek bana bakıyor ve gürültüye devam ediyor. Bunu neden sürekli yapmak zorunda olduğunu anlamıyorum. Sinir bozucu ve eşimi korumak ve ona bakmak için her şeyi yapmama rağmen, bu gürültüye daha fazla dayanamıyorum.

Sonunda adımlarımda duruyorum, kürkleri yere bırakıyorum ve Beh'i kolundan . Onu yanıma çektiğimde olduğu yerde durdu. Bana kocaman gözlerle bakarken elimi sıkıca ağzının üzerine koyuyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakarken göğsümden hırlıyorum. Onu bıraktığımda gözleri bana dik dik bakıyor ve burnundan soluyarak mağaraya giden patikadan geri dönüyor. Yolculuğun geri kalanında neyse ki sessiz.

Mağaraya vardığımızda, ateşle ilgilenmeden önce hala biraz nemli olan tüm kürkleri kurumaları için örtüyorum. Ateş parlak bir şekilde yandıktan sonra ısınmak için önüne oturuyorum ve Beh'in kahvaltı için yaptığı tahıl ve fındık karışımından ve kurutulmuş antiloptan biraz yiyorum

Et. Beh'e etten biraz uzatıyorum ama ne eti alıyor ne de elime bakıyor.

Aslında, omuzlarını kürkü sıkılaştırarak benden biraz uzaklaşıyor.

"Beh."

Bana bakmıyor. Hatta biraz daha yüzünü çeviriyor. Ona tekrar sesleniyorum ama hiç cevap vermiyor. Sürünerek yanına gidip eti tam yüzünün önünde tutuyorum ve tekrar yana kayıyor, neredeyse ateşe ve bana sırtını dönüyor.

Belki de sadece aç değildir.

Ona su getiriyorum ama aynı tepkiyi alıyorum. Ona saçı için tahta oyma getiriyorum ve o benden uzaklaşıyor. Kafam karışıyor, mağaranın toprak zemininde geri kayıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Tekrar yukarı bakıyorum ve Beh ağzını kısa bir süreliğine açıyor ama sonra kapatıyor ve hiçbir ses çıkarmadan tekrar bana sırtını dönüyor.

Topuklarımın üzerine oturup sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bir parmağımla uzanıp kolunu dürtüyorum ve sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor. Öfkeyle parlıyorlardı. Hızla geriye bakıyorum ve toprak zemine oturuyorum. Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı dizlerime doluyorum ve başımı bacaklarımın arkasına doğru biraz eğiyorum.

Arkadaşımı izliyorum ama uzun süre hareket etmiyor.

"Beh?"

Hiçbir şey.

Bacaklarım biraz aşağı yukarı zıplıyor ve onları sabit tutmaya çalışıyorum, ama gerçekten işe yaramıyor. Neden beni kabul etmiyor? Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum. Soğuk suya girdim ve benden istediği gibi yıkandım ve ıslak kürkleri mağaraya geri taşıdım.

Bugün avlanmadım, sadece kuru et yediğimiz için üzülmüş olabilir mi? Onun kanama zamanından beri avlanmamış ya da balık tutmamıştım. Belki de kurutulmuş etten sıkılmıştır. Ona biraz tahıl getirdim; içinde hiç et yoktu, sadece domuzdan kalan biraz yağ vardı.

Hâlâ bana bakmıyor, ben de tekrar bacaklarıma sarılıyorum.

Henüz içine bir bebek koymadığım için üzgün mü? Belki ağzını benimkine dayarsa, parmaklarımla onu ovabilirim ve ıslanmaya başlar. Islandığında, tekrar içine bir bebek koymaya çalışmadan önce ellerimle onu iyi hissettirebilirim.

"Beh, khhisz?" Başını çevirdiğinde ona bakıyorum ve bir başka buz gibi bakışla karşılaşıyorum.

Yine de bana bakarken bu düşüncesi çabucak kayboluyor. Derin bir nefes alıp yüzünü ellerinin arasına bırakırken omuzları aşağı yukarı hareket ediyor. Ellerinin topuklarını gözlerine sürterken ağzından yumuşak sesler çıkıyor. Kafasını kaldırmadan bir elini bana doğru uzatıyor.

Bir ona, bir diğerine bakıyorum ama yüzü hâlâ diğer eliyle örtülü. Çekingen bir tavırla uzanıp parmaklarının ucuna dokunuyorum. Geri çekilmeyince biraz daha yaklaşıp elini tutuyorum. Kolunu başıma dolamadan önce elimi çekerek beni yanına getiriyor.

Alnımı omzuna koyarken rahat bir nefes alıyorum, onu üzen her neyse geçtiğine seviniyorum ve artık onu kürklerimize götürmeme ve penisim içindeyken kalçalarını tutmama izin vereceğini umuyorum. Onunla günlerdir çiftleşmemiş olmanın gerginliğini hâlâ hissediyorum ama Beh kanama döneminde oraya dokunulmasını istemediğini açıkça belli etti.

Bir süre ona yakın durup ne yapacağını ölçmeye çalışıyorum ama sonunda öylece oturuyoruz. İçine bir bebek koymayı düşünmek penisimi sertleştirdi. Nasıl tepki vereceğini bilmediğimden temkinli bir şekilde burnumu omzunun kenarından geçiriyorum. Hâlâ öfkesinin geçmediğinden emin olmak için hızla gözlerine bakıyorum ve yumuşamış ifadesini görüyorum. Eli yanağıma kayıyor ve ağzından yumuşak sesler geliyor.

"Khiz?"

"Öp." Gülümsüyor ve bana doğru eğiliyor, ağızlarımız birleşiyor ve dillerimiz hızla birbirini takip ediyor. Parmaklarını kollarımda gezdiriyor ve ağzının tadına bakabilmek için daha iyi bir açı elde etmek amacıyla dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimle yüzünü kavrıyorum ve avuç içleri göğsüme ve omuzlarıma doğru hareket ediyor, çıplak tenime dokunabilmek için kürk sargıyı benden uzaklaştırıyor. Tüm vücudum titriyor ama artık üşümüyorum.

Daha fazla bekleyemem.

Beh'in bileğinden tutup onu benimle birlikte mağaranın arka tarafına çekiyorum, orada onu aldığımda çöküntüleri kaplayan kürkler yumuşak ve rahat olacak. Onu benimle birlikte kürklerin içine çekiyorum ve elimi beline koyuyorum. Penisim zonkluyor ve onun içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki aslında biraz acımaya başlıyor. Beh bana gülümsüyor ve yüzü ateş ışığında kızarmış görünüyor. Aşağı inip yanımda diz çöküyor ve ağzını tekrar benimkine yerleştiriyor.

Üzerimizde kalan kürkler, Beh'in giydiği küçük pembe parçalarla birlikte hızla atılıyor. Kolları beni sarıyor, sert şaftım karnına baskı yaparken beni vücuduna doğru tutuyor. Kalçalarımı ona sürtüyorum ve bu harika hissettiriyor.

Onun içine ilk girdiğim andan bu yana sadece birkaç gün geçti ve şimdi bir an önce onun içinde olmam gerektiğini hissediyorum, yoksa korkunç bir şey olacak. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu istediğimi biliyorum - buna *ihtiyacım* var - hemen şimdi. Bir dakika daha bekleme fikri hiç hoş değil.

Beh'in farklı fikirleri var gibi görünüyor.

Ellerimi vücudunda gezdiriyor, kalçalarından başlayıp yanlarına doğru ilerliyor. Ağzından sessiz sesler çıkarken dikkatle gözlerime bakan gözlerine bakmakla ellerimin yanlarına, karnına ve göğüslerine dokunmasını izlemek arasında gidip geliyorum. Özellikle göğüslerinin etrafındaki baskıyı belirsizden daha kesin olana doğru değiştirmesini izliyor ve hissediyorum. Her zaman yavaşça ve genellikle az miktarda basınçla hareket ediyor - ne çok hafif ne de çok sert.

Ellerimi aynı anda iki göğsüne doğru tutuyor ve başparmaklarımı meme uçlarında gezdiriyorum. Kararmış areolalar daralıyor ve ortalarındaki küçük tomurcuklar dışarı çıkıyor. Başparmaklarım her birini yavaşça çevreliyor ve Beh beni uzun bir iniltiyle ödüllendiriyor.

Ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve aynı anda ellerimi dilediklerini yapmaları için serbest bırakıyor. Kollarını omuzlarımın arkasına doluyor, beni sıkıca kavrıyor ve kendine doğru çekiyor. Kalçalarım tekrar karnına doğru bastırıp şaftım boyunca daha fazla sürtünme yaratırken kendi inlememi bırakıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Beh'in ağzı artık benimkinden kurtulmuş bir halde hızla çenemde ve boynumda gezinerek beni diğer tüm düşüncelerden -hatta penisimden bile- uzaklaştırıyor. Dili etimin üzerinde geziniyor ve sonra ağzı aynı noktayı kaplıyor, hafifçe emiyor ve tenime hızla sıcaklık getiriyor.

"Hoh!"

Ben ona bakarken Beh'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Geri çekiliyor, ağzını omzuma yerleştiriyor ve ben onun önünde diz çöküp bu hissin etkisiyle hareketsiz kalırken boğazımda bir yandan diğerine ilerliyor. Geri çekiliyor, kapalı dudaklarını göğsümün ortasına yerleştiriyor ve sonra tekrar ağzıma doğru ilerliyor.

Daha fazla dayanamayarak iki kolumu da ona doladım ve onu kürklere doğru ittim, bu sırada vücudunu kendi vücudumla kapladım. Dillerimiz birbirini bulurken, elim yavaşça yan tarafına doğru ilerliyor, daha önce ne kadar baskı uyguladığını hatırlamaya çalışıyorum. Parmaklarım karnının üzerinde geziniyor, göbeğini çevreliyor ve sonra aşağı iniyor. Saçlarının arasından geçip bacaklarının arasına iniyor, açıklığını ve nefesini kesip adımı haykırmasına neden olan o diğer küçük noktayı buluyorlar: ses.

Yumuşak ve nazik dokunuşlarla parmaklarım kıvrımlarını keşfederken, dili dudaklarımı tadıyor ve tırnakları sırtımı hafifçe çiziyor. Bunu yaptığında iyi hissettiriyor ve bana henüz onun içine girmeyi başaramadığımı hatırlatıyor. Parmaklarım açıklığının etrafında dönüyor, oradaki nemi yakalıyor ve vücuduna nüfuz etmelerine yardımcı olmak için kullanıyor. Beh'in kalçaları kıpırdanıyor, parmaklarımı daha derine itiyor, o da aşağı uzanıp elimin avuç içini kasık kemiğine doğru tutuyor.

"Oh...Ehd...Ehd..."

"Beh!"

Arzu çığlıklarını ortaya çıkarırken, kalçaları yine elimle birlikte sallanıyor. Vücudunun parmaklarımın üzerinde gerildiğini hissediyorum ve ben onun içindeyken kaslarının kasılmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Bunun tekrar olmasını sağlayıp sağlayamayacağımı merak ediyorum.

Kürklere yaslanırken ismimi bir kez daha inliyor. Parmaklarımı ondan çekiyorum ve burnumu kolunun iç kısmında, sonra omzunda ve boynunda gezdiriyorum. Kulağına ulaştığımda, lobunu ağzıma alıyorum ve tıpkı omzumda yaptığı gibi nazikçe emiyorum.

Beh mırıldanıyor ve ben ayağa kalkıp ona bakarken parmaklarıyla sırtımı kavrıyor. Çok ama çok güzel, özellikle de nefes nefese kaldığında ve yüzü kızardığında. Saçları birbirine karıştığında en güzel halini alıyor çünkü onun içindeyken *bana* hissettirdiklerini ben de ona hissettiriyorum.

Uzanıp yüzümün yan tarafına tekrar dokunuyor, sonra elini göğsümden aşağıya ve karnımın üzerinde gezdiriyor. Parmaklarının sıcaklığı penisimin şaftını çevreliyor ve bir anlığına, parmaklarının bana verdiği hissin tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor.

Ama istediğim bu değil. Onun

içinde olmak istiyorum.

Çabayla inleyerek ondan uzaklaşıyorum ve yanlarını sıkıca kavrıyorum. Onu elleri ve dizleri üzerinde döndürmeye başlıyorum ama ben bacaklarının arasına giremeden sesler çıkarıyor ve kendini geri döndürüyor. Ona bakıyorum, korkuyorum

Bana yine kızgın ama başını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken gülümsüyor. Bana doğru uzanıyor, elimi kendi eliyle tutuyor ve beni tekrar üzerine çekiyor.

Ağızlarımız buluştuğunda karnına sürtünmek yine harika hissettiriyor ve bir an için yine onun tadında kayboluyorum. Yine de çabucak, gerçekten nerede olmak istediğimi hatırlıyorum ve Beh'i tekrar nazikçe ters çevirmeye çalışıyorum.

Bana izin vermiyor ve ben de neden izin anlamıyorum.

İstediği kadar ıslak olup olmadığını merak ediyorum, bu yüzden elim bacaklarının arasına geri dönüyor ve sıcak kıvrımlarına dokunuyorum. Önceden o kadar kayganlar ki parmaklarım tam içine giriyor ve elimle buluşmak için vücudunu kavislendiriyor. Bunu yaptığımda çıkardığı sesi seviyorum, bu yüzden başparmağımla onun yerine masaj yapmaya başladığımda yine dikkatim dağılıyor ve hareketlerimle birlikte inliyor.

Beh'in eli, bana dokunmak için uzanmadan önce yan tarafımdan aşağıya ve arkama doğru ilerliyor. Parmak uçları yavaşça skrotumdan penisimin başına doğru ilerliyor ve nefesim kesiliyor. Bir an için yeterince hava bile alamıyorum ve vücudum hareketsiz kalıyor. Beh'in parmakları geri çekiliyor, sonra tekrar etrafımı sarıyor. Diğer eliyle ağzımı tekrar kendine çekiyor ve dili dudaklarımın üzerinde geziniyor. Ellerimi beline götürüyorum, yakında içine girmezsem kürklerin dağınıklığı yüzünden üzüleceğini biliyorum. Daha fazla dayanamıyorum.

Bacağı kalçamın etrafına dolanıyor ve kaslarını sıkıyor, topuğu arka tarafıma bastırırken beni öne doğru getiriyor. Eli hala penisimin şaftına sarılmış durumda ve bir kez aşağı yukarı vurarak inlememe neden oluyor. Elim tekrar kalçasını kavrıyor ve onu karnına çevirmek için çekiştiriyor. Yine direniyor ve bunun yerine, topuğuyla bana doğru çekerken kalçalarıyla yukarı itiyor ve başımın onun açıklığını sıyırdığını hissediyorum. Beh'in kalçaları tekrar kayıyor ve eli beni ileri doğru okşuyor.

Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken iri gözlerim eşime bakıyor. Bana gülümserken gözleri parlıyor ve elini yavaşça yüzümde gezdiriyor. Kalçalarını tekrar hareket ettirirken fısıltılı sesler çıkarıyor ve vücudumun tepkisi otomatik oluyor. Penisimin ucu vücudunun sıcaklığını çok yakınımda hissettiğinde, onu itiyorum.

Sonunda, hiç de doğru pozisyonda olmasam da, onun içine gömüldüm.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Hoh!" Tekrar vücudu tarafından kuşatıldığımda haykırıyorum. Etrafımı saran sıcaklığı inanılmaz, tıpkı daha önce olduğu gibi, ama aynı zamanda çok farklı hissettiriyor. Vücudunun açısı derin penetrasyona daha kolay izin verdi ve kendimi sadece onun tarafından tamamen çevrelenmiş bulmuyorum, aynı zamanda şaftımın ucundaki glans kanalının derinliklerinde bir bariyere çarptı. Olabildiğince onun içindeyim.

Beh'in boynu bükülüyor ve bana doğru itilip nefesi kesilirken başı geriye doğru eğiliyor. Birbirimize bağlandığımız yere baktığımda, altımdaki görüntüsüyle neredeyse bitmek üzereyim.

Vücutlarımızın nerede birleştiğini açıkça görebiliyorum ve geri çekip ileri ittiğimde, penetrasyonumun görüntüsü güzel, ama daha fazlası var. Dizleri bükülmüş ve bacakları açılmışken, sadece girdiğim yeri değil, her yerini görebiliyorum. Kısa saçlarının nerede başlayıp nerede bittiğini ve mahrem vücudunu çevreleyen yumuşak, kabarık dış dudakları görebiliyorum. İç dudaklar ben hareket ettikçe şaftımın etrafını sıkıca sarıyor ve her itişte kaygan ıslaklığıyla kaplıyor.

Bu açıdan, hareketlerimi karşılarken kalçalarının kürklerden yükselişini izleyebiliyorum, her dalışta bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor. Gözlerim vücudunun biraz yukarısına doğru ilerlediğinde, başka bir harika görüntüyle karşılaşıyorum: ona her girdiğimde göğüsleri hareket ediyor.

Sallanıyorlar, titriyorlar ve sallanıyorlar ve bu *harika*.

Belki bir dirseğimin üzerinde durup diğer elimle göğüslerinden birini yakalamaya çalışırım diye düşünerek biraz öne eğiliyorum, ama ona doğru hareket ettiğimde kasık kemiğim Beh'in tümseğinin tepesine sürtünüyor ve o da benim adımı seslendirerek inliyor.

Duruyorum ve yüzüne bakıyorum. Yine güzelce kızarmış ve elleri omuzlarımda, sırtımda ve sonra belimde geziniyor. Beh elleri ve dizleri üzerindeyken, ben onun içindeyken bana dokunamıyor ve onu bu pozisyonda almanın avantajlarını fark etmeye başlıyorum. Tekrar bastırdığımda çığlıkları yoğunlaşıyor ve parmakları arka tarafımı kavrıyor, çılgınca bana doğru iterken beni içinde derinlerde tutuyor.

Aşağı bakıyorum ve şu anda kıvrımlarının tepesinde, genellikle parmaklarımı sürttüğüm noktaya sıkıca bastırdığımı fark ediyorum. Bu pozisyondan, ben

ellerimi kullanmama gerek yok.

Kendimi onun içinde tutarak kalçalarımı bir kez döndürüyorum ve Beh'in vücudu altımda titriyor. Parmakları arka tarafıma daha da giriyor. Geri çekiliyorum, içine bastırıyorum ve tekrar döndürüyorum - kasık kemiğimin parmaklarımın daha önce yaptığı hareketleri kullanmasını sağlamaya çalışıyorum. Bu sefer Beh daha yüksek sesle haykırıyor. Birkaç kez daha ve aynı anda sırtını ve boynunu kavislendirirken şaftımı kavradığını hissedebiliyorum.

Bu muhteşem.

Kolları yanlarına düşüyor ve sonra başının üzerinde dururken yükseliyor. Gözleri açılıyor ve yüzünde harikulade bir sırıtışla bana bakıyor. Ben de ona gülümsüyorum ve ellerimi yanlarında ve göğüslerinin üzerinde gezdirerek vücudunun tamamen üzerine eğilip göğsümü onunkine yaklaştırıyorum. Parmaklarımın arkası başının üzerinden kollarına kadar uzanıyor ve tekrar hareket etmeye başladığımda ellerini kavrıyorum.

Önce yavaşça hareket ediyorum, onunkine sürtünürken vücudumun tüm ön kısmındaki hisleri hissediyorum. Göğüslerini göğsümde ve sıcak nefesini boynumda hissediyorum. Ellerimiz kenetleniyor, onu kürklere doğru bastırıp hızımı artırırken parmaklarımız birbirinin içinden geçiyor.

Beh tekrar inliyor ve bacaklarının belime dolandığını hissediyorum, daha önce hiç olmadığı kadar sert ve derin iterken beni sıcaklığıyla sarıyor. Duygular kasıklarımda birleşip patlamadan önce tüm vücudumda karıncalanırken ve beni onun derinliklerine bırakma hissinde boğarken alnımı omzuna yaslıyorum.

Titreyen kaslarım tamamen bitkin bir halde onun üzerine yığılmama neden oluyor. Beh'in elleri kollarımdan aşağı inip omuzlarıma dolanıyor ve ben de kollarımı sırtının altından geçirerek onu göğsüme yakın tutuyorum. İkimiz de hâlâ zor nefes alıyoruz ve kalbinin göğsünde tenime çarpışını hissedebiliyorum.

Onu eziyor olabileceğimi düşünerek, hala ona tutunarak ikimizi de yanlarımıza yuvarlıyorum. Bacakları hâlâ bana sarılı olduğu için, birlikte hareket ederken onun içinde kalmayı . Beh'in eli, dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırmak için eğilmeden önce alnımdaki nemli saçları itmek için uzanıyor. Parmakları yüzümü keşfederken usulca konuşuyor -aynı sesleri tekrar tekrar çıkarıyor.

Gözleri hafifçe kısılıyor ve kaşları birbirine çarpıyor. Parmaklarımı gözlerinin arasına sokup oradaki kırışıklığı düzeltmeye çalışıyorum, bu da kıkırdamasına neden oluyor. Güldüğünde vücudu titriyor ve penisim

içinden düşüyor. Vücuduna doğru geri itiyorum, ama artık içine geri giremeyecek kadar yumuşağım.

Belki yakında.

Beh gülmesini durdurmaya çalışırken dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra ağzını şakağıma dayıyor. Dudakları tenimde sıcak ve yumuşak; ona doğru eğilip dudaklarımı önce yanağına sonra da alnına yerleştiriyorum.

Avuçları çenemi kavrıyor ve aynı sesleri tekrar çıkarırken gözleri dikkatle benimkilere bakıyor. Bütün gece ses çıkarmamasını umarak ağzımı onunkinin üzerine yerleştiriyorum. Başımı kürklerin üzerine koyuyorum ve vücudunu kendime yakın tutuyorum. Elim teninde geziniyor, göğsünü buluyor ve ben ona doğru hamle yaparken nasıl hareket ettiğini hatırlıyorum.

Bir bebeğin içine başka hangi yolları deneyebileceğimi merak etmeye başladım.

Onu.

Bu sabah rüzgârın serinliği önceki günlerden çok daha soğuk. Dış kürkümü omuzlarıma daha sıkı ve etrafta herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını kontrol ediyorum. Kürküm uzun kesilmiş ve rüzgârı üzerimden uzak tutmak için sırtımdan aşağı sarkıyor. Endişelenecek bir şey görmüyorum ama yaklaşan soğuğu düşünerek mağara girişinin üstündeki kayaların arasındaki girintiden biraz odun toplayıp içeri getiriyorum. Depolar azalıyor.

Beh yine uyuyor, ama ben şaşırmadım. Gökyüzü ve mağara hâlâ karanlık. Ayrıca gece boyunca içine bir bebek koymak için onu iki kez uyandırdım. Son seferinde uyanmayacağını umarak çok yavaş hareket etmeye çalıştım ama uyandı.

Odunların bir kısmını mağaranın kuru bir yerine, ateşe yakın ama çok da yakın olmayan bir yere düzgünce yığıyorum. Daha fazla toplamam gerekiyor ve belki de hava daha fazla soğumadan bugün bunu yaparım diye düşünüyorum. Çok fazla odun toplamak uzun zaman alıyor çünkü mağaranın yakınında çok fazla ağaç yok, sadece vadinin yakınındaki küçük koru var ama oradaki ağaçlardan elde edilen odunlar iyi yanmıyor. Daha iyi odun toplamak için gölün yakınındaki çam ormanına gitmem gerekiyor ve bir seferde çok fazla odun taşıyamıyorum.

Odunları istiflerken, Beh'in kil kaplarının yanında, mağaranın duvarına yaslanmış küçük bir yassı ağaç kabuğu parçası olduğunu fark ettim. Beh'e domuz etinin bir kısmını kesmeye çalışırken verdiğim küçük çakmaktaşı bıçak da orada. Ateşin içine atmak için ağaç kabuğunu elime aldığımda, muhtemelen çakmaktaşı parçasıyla oyulmuş bir grup paralel çizgi olduğunu fark ettim. I

Başımı iki yana eğip bakıyorum ama Beh'in bir odun parçasına neden işaret koyduğunu anlayamıyorum. İlk aklıma gelen ağaç kabuğu parçasını ateşe atmak olsa da omuz silkip odunu bulduğum yere geri koyuyorum. Ne işe yaradığını bilmiyor olabilirim ama Beh'in kullandığı şeylerle uğraşmamam gerektiğini öğrenmem için kırık bir tabak yeterli.

Tekrar dışarı bakıyorum ve bulutlu gökyüzü pek bir ipucu vermese de sabahın oldukça geç olduğunu görüyorum. Beh'i uyandırmam gerektiğine karar veriyorum, böylece hava kararmadan önce yeterli miktarda odun toplamak için hala zamanım olacak.

Yanına çöküyorum ve omzuna dokunmak için uzanıyorum.

"Beh." Arkadaşımdan yanıt gelmeyince biraz daha yüksek sesle deniyorum. "Beh!"

Beh homurdanıyor ve yuvarlanıyor, kürkün kenarından tutup başının üzerine kadar çekiyor. Bu hareket karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çıkardığı küçük ses küçük bir hayvanın ciyaklamasına benziyor. Kürkün kenarından çekiyorum, ama parmakları sıkıca kavrıyor. Kenarına sıkıca tutunuyor, bu yüzden gerçekten uyanık olduğunu biliyorum.

Dürtüyle ayaklarımı kürkün altına sokuyorum ve yanına sokuluyorum. Sıcaklığı arayan vücudunun benimkine doğru itildiğini hissediyorum ve kolumu beline doluyorum. Parmaklarım yanlarında ve karnında hafif daireler çizerken burnum kürek kemiği boyunca ve boynuna doğru kayıyor.

Beh hafif dokunuşumla kıvranıyor, kıkırdarken bile protesto homurtuları kaçıyor. Boğazının derisine gülümsüyorum ve parmaklarımın arkasını karnında gezdiriyorum. Yüksek sesler çıkarıp elimi tutarken kıpırdanıyor ve gülüyor. Çekiyorum, yüzüne bakabilmek için onu sırt üstü yatırıyorum. Gözleri ışıl ışıl ve gülümsemesi muhteşem. Saçları yerde, arkasında yumuşak, kabarık kahverengi bir bulut oluşturuyor. Bana bakıyor ve birlikte olduğumuz zamanlarda sık sık tekrarladığı sesleri çıkarıyor kürklerin içinde birlikte.

Ben de ona gülümsüyorum ve sonra ağzımı boynuna götürüp derisini emiyorum. Hızla sertleşiyorum ve durmam gerektiğini biliyorum. Bu sabah çiftleşmek için vaktimiz yok; hava kararmadan önce yeterince odun toplamalıyız. Yiyecek stoklarımız artıyor ama bizi kışı geçirmeye yetecek kadar yok. Soğuk sabah bana kışın ne kadar yakında geleceğini hatırlatıyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve Beh parmaklarıyla çenemi kaşıyarak daha fazla ses çıkarıyor. Kalkmak için ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama beni kendine yakın tutmak için omuzlarımdan tutuyor. Başımı eğiyorum ve o daha fazla ses çıkarırken gülümsüyorum. Bu sefer ikimizin de ismini içeren sesler çıkarıyor ki bu çok tuhaf.

Ama o benim dostum!

Burnumun ucunu ona dayıyorum ve tekrar ayağa kalkmaya başlıyorum. Yine beni tutuyor ve başka bir sesle birlikte isimlerimizi söylüyor. İç çekiyorum ve başımı onunkinin yanına koyuyorum. Omzumun üzerinden mağaranın girişine bakıyorum ve sabahın ne kadar geç olduğunu merak ediyorum.

"Ehd!"

Başım ona bakmak için geriye kayıyor, o kendi adını söylüyor, başka bir ses çıkarıyor ve sonra benimkini. Elim uzanıyor ve usulca dudaklarına dokunuyor.

"Khzz?"

Beh iç çekiyor ve dudaklarını hızla dudaklarıma yerleştiriyor. Gülümseyerek, kendimi kürklerden dışarı itmeden ve Beh'i yanıma çekmeden önce parmaklarım yanlarını tekrar gıdıklıyor. Daha fazla uzanamayacak kadar çok işimiz var. Beh yemeğini yerken ben de gün boyunca ihtiyacımız olacak aletleri topluyorum. O hazır olduğunda çam ormanına doğru yola çıkıyoruz.

El baltası olarak keskinleştirdiğim büyük çakmaktaşı parçasını kütükleri yönetilebilir parçalara ayırmak için kullanıyorum. Günün ve güneşin parlamamasına rağmen zor bir iş yapıyorum ve kısa süre sonra dış kürkümü atıp sadece belimi saran kürkle çalışmayı tercih ediyorum. Beh beni çalışırken izliyor ve aynı zamanda kestiğim parçaları geri taşıyabilmemiz için istiflemekle meşgul.

İki sefer yapıyoruz ama yine de fazla odun toplayamıyoruz ve üçüncü yük için geri döndüğümüzde gün çoktan geçmiş oluyor. Beh'in sesleri sessiz ve ara sıra olmaktan çıkıp biraz daha yüksek ve çok daha sürekli hale geldi. Mutlu olmadığını görebiliyorum ve bunun soğuk hava ve sıkı çalışma yüzünden olduğunu varsayıyorum. Yine de oduna ihtiyacımız var ve bir seferde ancak bu kadar taşıyabiliyoruz.

Beh birkaç ses daha çıkarıyor ve daha önce göz ardı ettiğim içi boş bir kütüğe doğru ilerliyor; termitler tarafından yenildiği için geri taşımaya değmez. Yine de kütüğün yanına oturuyor, onu sağa sola vuruyor, sonra topuklarının üzerine oturup yere bakıyor. Bir an sonra işimden başımı kaldırdığımda omuzlarının titrediğini görebiliyorum.

Kendine zarar vermiş olabileceğinden endişelenerek ayağa fırladım ve eşimi kırık, oyuk bir tahta parçasına bakarken buldum, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Beh?" Dizlerimin üzerine çöküp elimi uzattım ve Beh kollarıma geldi.

Gün geç oldu ve birkaç yük daha odun getirmemiz gerektiğini bilsem de Beh'e de bakmam gerekiyor. Üzgün ve nedenini bilmesem de kendini iyi hissedene kadar onunla ilgilenmem gerektiğini biliyorum.

Sadece birkaç parça kesilmiş odun var, bu yüzden Beh'i onlara doğru yönlendiriyorum ve kollarını onları taşıyacak şekilde konumlandırıyorum. Kollarını kütüklerin etrafına doladıktan sonra eğilip bir elimi dizlerinin arkasına, diğerini de sırtına koyuyorum ve onu yukarı kaldırıyorum.

Beh tahtaya biraz daha sıkı tutunuyor ve ben mağaraya geri dönerken hâlâ ağlayarak başını omzuma yaslıyor. Gerçekten yaralanmadığından emin olmak için ona yakından bakıyorum ve burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum, böylece onunla ilgileneceğimi biliyor. Yorgunum ve kaslarım ağrıyor ama Beh her şeyden önce gelir.

Ufukta kara bulutlar oluşmaya başlarken arkadaşımı eve geri götürüyorum. Rüzgâr hızlanıyor ve ben hızımı artırırken Beh'i göğsüme yakın tutuyorum. Bulutlar gökten yağmur yağdırmaya başlamadan önce odunları kayadaki çatlağa zar zor sokuyoruz.

Beh toprak kaplardan birinde su ısıtıyor ve sonunda gözyaşları kuruyor. Yemeğimizi yedikten sonra mağaranın girişinde durup fırtınanın dışarıdaki tarlaları ıslatmasını izliyorum. Uzun süre kıpırdamadan bakıyor, ama arkasından yaklaşıp kollarımı beline doladığımda bana yaslanıp rahatlıyor.

Başını bana doğru çeviriyor ve ben de burnumu yanağına bastırıyorum, bu da bana bir gülümseme kazandırıyor.

Fırtına, gök gürültüsü ve şimşek eşliğinde ederken birkaç gün mağarada mahsur kalıyoruz ama zamanı iyi değerlendiriyoruz. Beh'in çığlıkları kulaklarımda ve mağaranın her yerinde yankılanırken bunu zar zor fark ediyorum.

Arkadaşımın elleri vücudumda aşağı yukarı dolaşırken onu tekrar tekrar doldurmanın gücüyle homurdanıyorum - omuzlarımı ve kollarımı kavrıyor, sonra hızla aşağı kayarak arka tarafımı tutuyor ve durmak bilmeyen hızımı teşvik ediyor.

"Oh...Ehd...uh...uh..."

Dudaklarından çıkan ismimin sesi beni cesaretlendiriyor ve her hamlede ona doğru sürtünüyorum. Elimi kalçasından yan tarafına doğru hareket ettiriyorum ve

göğüslerinden birini tutuyorum. Başparmağım ve parmağım meme ucunu hafifçe çimdiklerken yüzünü izliyorum - tıpkı bana gösterdiği gibi - ve etrafımda titrerken ağzı bir çığlığa dönüşüyor.

Tırnakları arkamdaki ete batıyor, beni daha derine çekiyor ve ben onu meni ve karnında büyüyen yeni yaşam olasılığıyla doldururken beni sabit tutuyor. İçine girdikçe, karnı yuvarlaklaşıp şiştikçe aylık kanamalarının yakında duracağını düşünüyorum.

.

Terli ve bitkin bir halde ona doğru yığılıyorum. Beh ellerini omuzlarıma doluyor ve nefes alış verişini rahatlatmaya çalışırken başını kürklere yaslıyor.

Gökyüzü üzerimize yağmaya devam ediyor. Ağzım Beh'in boğazına hızla yapışıyor ve ondan ayrılıp ateşle ilgilenmek için ayağa kalkıyorum. Şimdilik bol miktarda odun var ama kış için yeterince odun toplamakta zorlanabileceğimizden endişeleniyorum. Beh'i mağaraya geri taşıdığım geceden beri yağmur sürekli ve şiddetli yağıyor ve o zamandan beri dışarı çıkmadık.

Mağaradaki çatlağa doğru ilerleyerek bozkırlara bakıyorum. Vadiyi su basmış durumda ve mağaranın yükselen suyun buraya ulaşamayacağı kadar yüksekte olmasına seviniyorum. Suyun bu kadar yükselmesi için daha birçok gün yağmur yağması gerekirdi. Umarım yükselmez.

Daha fazla oduna ihtiyacımız var.

Bu haliyle ormandaki odunlar ıslak olacak ve kullanılamadan çürüyeceklerinden korktuğum için onları mağaranın üstündeki zulaya koyamayacağım. Ayrıca çok kritik bir zamanda günlerce süren iş kaybımız oldu. Bu, daha fazla odun toplanmadığı, daha fazla tavşan ya da balık yakalanmadığı ve sepetlerimize daha fazla bitki eklenmediği anlamına geliyor.

En azından bebek yapmak için çalıştık. Hem

de çok.

Gülümsüyorum ve eşimi yemek pişirirken, kil kaplarını kullanırken ve akıcı, kuş benzeri sesler çıkarırken bulmak için geri dönüyorum. Seslerde bir ritim var ve bir ses duraksamadan diğerine akıyor. Bunu önceki gün yapmaya başladı ve ben bunu her zaman çıkardığı sesten çok daha hoş buluyorum.

Yanına gidip oturuyorum, başımı omzuna yaslıyorum ve onun bir şeyleri karıştırmasını, kendi başıma yaptığımdan çok daha lezzetli yiyecekler bulmasını izliyorum. Burnumu boynuna dayayıp memnun bir şekilde iç çekiyorum.

Vıcık vıcık odunları keserken bile hava sargımı çıkaramayacak kadar soğuk.

Yağmur nihayet durdu, ancak sabahları toprağı dondurmaya yetecek sıcaklıklarla baş başa kaldık ve öğleden sonra güneşi toprağı ısıtmak için çok az şey yapıyor. Güneşin ulaşmadığı çam ağaçlarının örtüsü altında soğuk çok sert ama en azından rüzgar en aza indirgenmiş durumda.

Beh küçük bir çalılık alanın yanında, özenle çalışıyor.

Ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok ve daha küçük elleri için doğru boyutta başka bir çakmaktaşı balta yapmama rağmen odunla bana yardım etmesini sağlamaya çoktan vazgeçtim. Onun yerine her ne yapıyorsa onu yapmaya kararlı. Emin olduğum tek şey, diğer her şeyle birlikte yakın zamanda gölde yıkanmış olmasına rağmen eski kürklerden birini buraya kadar taşımış olması.

Yerdeki büyük bir kütüğün önünde diz çökmüş, işime odaklanmış durumdayım ve o yüksek sesler çıkarmaya başladığında ona pek dikkat etmiyorum. Bu sesler endişe verici değil, bir şeyden mutlu olduğunda çıkardığı sesler ve hatta onlara eşlik eden bazı kahkahalar bile var. Hiç dikkat etmiyorum çünkü önümde duran büyük odun parçasını kesmeyi neredeyse bitirmiştim ve ritmi bozmak istemiyorum. Çok iyi odaklanıyorum ve Beh tam önüme geçip ayaklarımın dibine bir yığın kürk ve sopa bıraktığında kısa süreliğine irkiliyorum.

Bu kesintiden biraz rahatsız olmuş bir şekilde ona bakıyorum, sonra da yığına bakıyorum. Beh diz çöküp iki uzun sırığı tutturduğu postu yanlara doğru yayarken heyecanlı sesler çıkarmaya devam ediyor. Daha yakından baktığımda, deriden şeritler kestiğini, bunları posttaki deliklerden geçirdiğini ve sonra hepsini bir arada tutmak için kayışları direklerin etrafına sardığını görebiliyorum. Kalın dallar uzun ve sırıkların uçları postun kendisinden daha fazla dışarı çıkıyor.

Ne olması gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok.

Uzun bir nefes alıp burnumdan ve doğrama işine geri dönüyorum.

Beh daha fazla ses çıkarıyor, ben de odunları bitirirken onları duymazdan gelmeye çalışıyorum. Koluma yapışan nemli talaşlar kaşındırıyor ve sadece bu işi bitirip en azından ateşin yanında kurutmaya çalışacağım bir parça odunla mağaraya dönmek istiyorum. Soğuk, gerçekten ne kadar az zamanımız kaldığının bir göstergesi ve artık korumam gereken bir eşim olduğuna göre, onu kürklerimizin içinde sıcak tutmak yerine karda odun ararken donarak ölmem hiç de iyi olmaz.

"Ehd!"

Doğramaya devam

ediyorum. "Ehd!"

Üzerinde çalıştığım parçayı kırıp bir sonraki kütüğe geçerken alnımı siliyorum.

"EHD!"

Sonunda kafamı kaldırıyorum ve Beh'in gözleri bana doğru parlıyor. Daha çok ses çıkarıyor ve tekrar aşağıya, sopalara ve saklanmaya işaret ediyor.

Kesilmiş odunlarla kaplamış.

Postun tamamı sadece kestiklerimi değil, aynı zamanda etrafta gevşek bir şekilde duran ve sabah kömürlerini yeniden tutuşturmak için işe yarayan bazı dalları da barındırıyor. Postun üzerinde ikimizin de mağaraya geri dönerken taşıyabileceğinden çok daha fazla odun var. Beh uzanıp postun bir tarafındaki iki çubuğun ucundan tutuyor ve ayağa kalkarak postun tamamını yerden kaldırıyor. Post hiç değmiyor, sadece dalların diğer iki ucu değiyor. Geriye doğru birkaç adım atıyor ve tüm yığın onunla birlikte hareket ediyor.

Şimdi ne yaptığını anlıyorum ve keşfi karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum ve elimi uzun direklerden birinin üzerinde gezdirmek için uzanıyorum. Beh gülümsüyor ve onu biraz daha ileriye sürüklerken daha fazla ses çıkarıyor.

Ona yetişiyorum ve direklerin uçlarını kendi ellerimle tutuyorum. Her şeyi biraz yukarı kaldırıyorum ve ne kadar hafif olduğuna inanamıyorum. Topladığımız odunlarda bir sorun olmalı. Belki de içi boştur.

Doğradığımda içi boş olmadıklarını bilsem de parçaları kontrol ediyorum. Sağlam ve ağırlar. Eğilip kütüklerle dolu postu kaldırmaya çalışıyorum ama zar zor hareket ettirebiliyorum! Çubukların geri dönüyorum ve hepsini geriye doğru çekmeden önce onları sıkıca kavrıyorum.

Çok kolay hareket ediyor!

Arkadaşıma dönerek sopaları bırakıyorum ve teşekkür etmek için kollarımı onun omuzlarına doluyorum.

Beh'in postunu bir çubuğa geçirerek o gün ihtiyacımız olan tüm odunları mağaraya . Tavşan tuzaklarını yeniden kurmam, göl kenarında su, sazlık ve kedi kuyruğu toplamam ve hava kararmadan önce mağaranın sıcaklığına dönmem için yeterli zamanımız bile var.

Beh'i kil çömlekleriyle izliyorum ve onu önceki akşam gördüğümden farklı gözlerle görüyorum. Daha önce hiç görmediğim, hatta aklıma bile gelmeyen kilden çömlekler ve eşyaları taşıma şekli gibi şeyleri yapmayı nereden biliyordu? Şimdi gördüğüme göre, doğal ve kolay bir şey gibi görünüyor, ama kendi başıma bunu düşünebileceğimi hiç sanmıyorum.

Omuzlarını ve sırtını ovarak, burnumu yüzünün yan tarafına ve boynuna değdirerek ona minnettarlığımı göstermeye çalışıyorum. Saçlarını çözmesine yardım etmek için ahşap oymasını kullanıyorum ama aynısını benim için yapmaya çalıştığında geri çekiliyorum.

Onun için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

O gece, nihayet içine girmeden önce zevkle tekrar tekrar ismimi söylemesini bekliyorum. İşim bittiğinde ona yemek ve su getiriyorum, sonra da uyurken onu göğsüme bastırıyorum. Ertesi gün tarladan otlar toplayıp Beh için yeni bir hasır örüyorum, çok güzel bir hasır olmasa da en azından eskisi gibi dağılmıyor.

Beh beni izliyor ve bazen yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını ileri geri sallıyor. Sanırım memnun. Umarım öyledir. Gün boyunca, toplamak için bir çubuğa sakladığı postunu kullanıyoruz. Her gece ellerimle ve burnumla ona hafifçe dokunuyorum. Dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor ve kendimi onun içine yerleştirmeden önce onun zevkini tekrar tekrar hissediyorum.

Daha önce onun için her şeyi yapardım çünkü o benim korumam ve içine bir bebek koymak istiyordum, ama onun bir çubuk üzerindeki postu çok değişti. Artık ona güzelliğinin ve bakmama ve beni içine almasına izin verme isteğinin çok ötesinde bir şekilde hayranlık duyuyorum. Önceden göle yürüdüğümüzde, günde sadece bir yolculuk için zamanımız oluyordu. Sık sık bazı şeyleri geride bırakırdık çünkü onları geri taşıyamazdık. Bir sopanın üzerindeki post ile kurutmak için çok daha fazla balık ve Beh kilini bitirmek için mağaraya geri getirebiliyor. Suyun kenarında daha çok ve daha hızlı çalışarak kedi kuyruklarını topluyor ve hatta dönüş yolunda fındık otları, mantarlar ve tahıl topluyoruz.

Bir çubuğun üzerindeki postun üzerine ne yüklersek yükleyelim, yine de onu kaldırıp taşıyabiliyorum - kollarımda taşıyabileceğimden çok daha fazlasıyla. Bunu hiç anlamıyorum. Bu sadece bir denge meselesi değil. Beh'in postu bir sopanın üzerindeyken, aslında onsuz kaldırabileceğimden daha fazla ağırlık kaldırabiliyorum.

Şaşırtıcı ve harika.

Bunun yanı sıra, daha büyük olanın üzerine deri parçaları yerleştirebilir ve bunları tahıl ve diğer küçük bitkileri toplarken tutmak için kullanabiliriz.

biz toplarken onları tutmak zorunda kalıyoruz. Bu, tahıl toplamayı özellikle kolaylaştırdı ve tek bir seferde daha fazla tahıl toplayabiliyoruz.

Sadece üç gün içinde neredeyse tamamen kışa hazır hale geldik.

Gecenin son yemeğini yedikten sonra, saçlarından başlayarak eşimi tekrar şımartmaya başladım. Özellikle minnettarım çünkü gölde saçlarını yıkadıktan sonra havanın suya girmek için çok soğuk olduğuna karar verdi ve ben de banyo yapmaktan kurtuldum. Saçları kuru ve çok fazla dolaşmıyor ama yine de üzerinde çalışıyorum. Dokunmak hoşuma gidiyor.

Kısa süre sonra kürklerimize geçtik ve onu kollarıma aldım. Ağızlarımız buluşuyor ve ben onun yumuşak göğüslerini ve sonra bacaklarının arasındaki kıvrımları buluyorum. Dizleri birbirinden ayrılıyor ve kalçaları, içine girip çıkan parmaklarıma çarpıyor. Adımı haykırıyor, titriyor ve kürklerin içine düşüyor.

Nefesim kesildi, pozisyon almak için bacaklarının arasına yuvarlandım ama Beh'in göğsümdeki eli beni durdurdu. Beni üzerinden itip sırt üstü yatırırken gözlerinde ışık ve yüzünde küçük bir sırıtma var. Parmakları alnımdaki ve yanaklarımdaki saçları tarayıp arkamdaki kürklere yayarken, elleri boynumdan aşağıya ve omuzlarımın üzerinden geçmeden önce şaşkın bir şekilde orada yatıyorum.

Gözlerim kapanıyor ve parmakları vücudumda gezinirken, belimde durup tekrar yukarı çıkarken ürperiyorum. Omuzlarıma ve kollarıma masaj yapıyor ve ben ona bakıyorum, bunu yapmasına gerek olmadığını bilmesini istiyorum - ona zaten çok minnettarım ve karşılık vermeye ihtiyacım yok. Tekrar bana bakıyor, yanağımı nazikçe okşarken gözleri yumuşacık.

Kendini yukarı kaldırıp bacaklarından birini bedenimin üzerine atarak belime sarıldığında gülümsemesi daha da büyüyor. Bir an için kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ama sonra dimdik oturup kollarını başının üzerine ve saçlarının arasından yukarı kaldırdığında hemen dikkatim dağılıyor. Saçları kollarına ve omuzlarına dökülürken bu etki göğüslerini yukarı kaldırıyor.

"Hoh!" Zar zor nefes alabiliyorum ve bunun karnıma hiçbir ilgisi yok.

Beh biraz eğiliyor ve göğüsleri en cazip meyveler gibi önümde asılı duruyor. Onlara uzanıyorum ve onun zevk iniltileriyle ödüllendiriliyorum. Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için daha da eğiliyor, kalçaları kayarken dili ağzıma giriyor. Benimkini hissedebiliyorum

Bacaklarının arasında sertleşmiş penis ve ileri geri hareket ederek onu kaygan ıslaklığıyla kaplıyor.

İçine bir bebek koymak için başka hangi yolları deneyebilirim?

Elinin şaftımın etrafını sardığını ve vücudumdan uzakta, yukarı tuttuğunu hissediyorum. Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve beni girişine yerleştirip yavaşça üzerime doğru tek yapabildiğim ona gözlerini dikerek bakmak oluyor.

Göğsüm sıkışıyor ve nefes alamıyorum. Başımı kürklere yaslamamla birlikte gözlerim de geriye yuvarlanıyor. Yapabilseydim haykırırdım ama sesim çıkmıyor. yükseldiğini hissediyorum, sadece vücudunu tekrar alçaltmak için, uzunluğumu kanalının içine gömüyor.

Gözlerim açıldığında, onu gördüğümde nefesim kesiliyor. Kendini üzerimde kaldırıp indirirken elleri göğsümde duruyor. Ellerimin göğüslerine karşı hareketsiz olduğunu fark ediyorum ve bunu okşamalarımla çabucak düzeltiyorum. İnliyor, etrafımda sıkılaşıyor ve kalçalarım refleks olarak karşılık veriyor - daha derine inmek için ona doğru itiyor.

Beh daha hızlı hareket etmeye başlıyor, göğüsleri ellerimde zıplarken hareketleri hızlanıyor. Kalçalarımla yukarı itiyorum, sırtımı kavislendiriyorum ve topuklarımla yukarı itiyorum, ama bu yeterli değil. Ellerim göğüslerini bırakıyor ve kalçalarını sıkıca kavrıyor.

Kaslarım onu olabildiğince çabuk kaldırıp indirmek için geriliyor, tekrar tekrar içine girerken sürtünme beni diğer tüm hislerden kurtarıyor. Üzerime eğiliyor, hareketlerime uyarken sıcak nefesi omzumda ve açıdaki değişiklik çok fazla. Basınç artıyor ve hızla içimdeki ateşi tutuşturuyor ve vücudunu doldururken onun için çığlık atıyorum.

Beh devam ediyor, ben ürpererek bitirirken birkaç kez daha yavaşça okşuyor ve sonra başını omzuma yaslıyor.

Sonunda, zihnim onun ne kadar inanılmaz olduğunun tadını çıkarırken kollarımı ona doluyorum ve yorgun bedenim uykuya dalıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir dirseğimin üzerine uzandım ve anlamaya çalışarak arkadaşıma baktım.

Bugün ona her dokunduğumda elimi itti. Şimdi ben daha içine girmeden uyuyor, girişimlerim yine reddedildi. Son kanamasından bu yana ilk kez uykudan önce bir araya gelmiyoruz.

Anlamıyorum ve göğsüm ağrıyor.

Bana kızgın ya da herhangi bir şeyden dolayı üzgün görünmüyordu. Ona uzanmaya çalıştığımda elimi nazikçe tutup uzaklaştırdı ve aynı anda *hayır* sesini çıkardı.

Şimdi sessizce uyuyor ve en azından kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekebiliyorum. O uyurken kendimi içine sokmayı düşünüyorum ama geçmişte bunu her denediğimde uyandı. Bir kez daha denersem benimle mutlu olmayacağından korkuyorum.

Yan tarafına dönerek sırtını bana gösteriyor. Onu daha fazla ısıtmak için ona doğru ilerliyorum, aynı anda etrafımızdaki kürkü çekiyorum. Ateş hâlâ parlak bir şekilde yanıyor ve mağara sıcak, ama çok yakında kış bastıracak.

Başımı onunkinin yanına koyuyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum. Burnum boynuna değiyor ve neredeyse uykusuz bir geceye başlamak için gözlerimi kapatıyorum.

Ertesi gün de farklı değildir.

Bir sonraki gece de öyle.

Onu yatıştırmak için her şeyi deniyorum. Ona vermek için tavşan kürkünden ayak örtüleri yapıyorum, ona yeni bir çakmaktaşı bıçak yapıyorum ve akşam yemeğimizdeki en iyi et parçalarını ona veriyorum. Göle gittiğimizde kendimi buz gibi suya bile sokuyorum çünkü bunun onun tercihi olduğunu biliyorum.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Ertesi gece onu çekiyorum, dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve eliyle bana dokunurken gözlerinin içine bakıyorum. Kendimi tutmak istesem de inleyip yere yığılana kadar beni okşuyor. Kanaması olmamasına rağmen bacaklarının arasına dokunmama izin vermiyor.

Beni kavradığında daha uzun süre dayanamadığım için kendime kızarak ofluyorum. Ona bakıyorum ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Bana gülümsüyor, ama gözleri

Üzgün. Hafifçe inleyerek onu kollarıma çektim.

"Khiizz?"

Ağzıyla sesler çıkarıyor, ben de dudaklarımla onu susturmaya çalışıyorum. Elleri omuzlarımı kavrıyor, rahatladığını ve ağzını açtığını hissetmeden önce beni biraz itiyor. Daha önce bana yaptığı gibi çenesine ve boğazına doğru ilerliyorum ama beni durduruyor.

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve bir sürü ses çıkarıyor. Gözlerinin kenarında yaşların oluştuğunu görebiliyorum ve hala neden üzgün olduğunu ya da beni neden reddettiğini bilmiyorum. Kış için yeterince erzağımız olmadığını mı düşünüyor? Bir sopa üzerindeki postu, bunu yapmamızı sağladı. Fazlası bile var, böylece içinde bir bebek büyümeye başlasa bile yeterince yiyeceğinden emin olabiliriz.

Başparmağımla gözündeki yaşı silmek için uzanıyorum ve bakışları eliyle birlikte düşüyor. Bir an karnına dokunuyor ve sonra daha yüksek sesler çıkarırken ellerini havada sallıyor. Bu ses karşısında irkiliyorum ve Beh yüzümü tekrar ellerinin arasına almadan önce derin bir iç çekiyor.

Ağzı hareket ediyor ve yumuşak sesler çıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve seslerin kesilmesini ve sadece onun içinde olmama izin vermesini diliyorum.

Yapmıyor.

Ertesi gün, bir sopanın üzerindeki postu da alarak göle geri dönüyoruz. Eşyaları mağaramıza taşımak için ne kadar iyi çalıştığına hâlâ hayret etsem de, hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Üç gecedir iyi uyuyamadım ve arkadaşıma karşı gergin ve sinirliyim.

Hava biraz daha sıcak ve Beh gölde yıkanmak için şalını ve küçük pembe bez parçalarını çıkarıyor. Vücuduna bakmak bile beni üzüyor, her ne sebeple olursa olsun artık ona bu şekilde dokunmama izin vermeyeceğini biliyorum.

Beh, kestiği küçük kumaş parçalarından biriyle suya uzanıyor ve sabun kökünü kollarının altına ve boynuna sürmek için kullanıyor.

Onu istiyorum ve ona sahip olmama izin verilmemesi beni gerçekten çok kızdırıyor.

Homurdanarak, üzerinde çalıştığım çakmaktaşı parçasını elime alıyorum, dönüyorum ve ormanın kenarına doğru ilerliyorum. Beh'in bana seslendiğini duyuyorum ama onu görmezden geliyorum. Ondan uzaktaki otların üzerine çöküp arkamı dönüyorum, çalışıyormuş gibi yapmaya devam ederken ona doğru bakmıyorum bile.

Çakmaktaşı parçası çok küçük ve parçaları taşın çekirdeğinden ayırmak için kullandığım taş, hassas bir çalışma için çok sert.

kullanılabilir bir boyuta indiriyorum. Sonunda kırılıyor, bu yüzden çoğunlukla parçalara vuruyorum, keskin çakmaktaşı parçalarını her yere savuruyorum ve işim bittiğinde ne elde edebileceğimi gerçekten umursamıyorum. Beh banyosunu bitirirken bana sesleniyor ve başımı kaldırıp bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Göz ucuyla ona bakıyorum ama kıpırdamıyorum. Ellerini kalçalarına koyuyor ve ağzından yüksek sesler çıkıyor. Omzumu biraz kaldırınca etrafımı saran kalın örtü görüşümü engelliyor ve onun parlayan gözlerini göremiyorum. Başım zaten uykusuzluktan ve güneşin yakıcılığından ağrıyor, bu yüzden ondan uzaklaşıyorum ve çakmak taşına tekrar vurmaya başlıyorum.

Beh sessizleşiyor ve bir an sonra nerede olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Suyun kenarında, genellikle kile şekil vermeye çalıştığı büyük, yassı kayanın yanında oturduğu yerde zar zor görülebiliyor. Parmaklarını çamura batırıyor ve taşa vuruyor. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kendi işime dönüyorum.

Reddedildiği için kızgın mıyım, üzgün müyüm yoksa bir daha ona dokunmama izin vermeyeceğinden mi korkuyorum bilmiyorum. Geçen kış boyunca yalnız kaldığım geceleri hatırlıyorum - uğuldayan rüzgârların olduğu geceler, ateşin yanına büzülüp közlere bakarken hissettiğim soğuk ve karnımdaki sadece açlıktan olmayan ağrı - aklımdan taşıyor. Kimsesiz olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladıkça, Beh bir daha penisimi içine sokmama izin vermese bile, onun yanımda olmasının eskisinden daha iyi olacağını fark ediyorum. Onu göğsüme yakın tutmama, korumama ve sıcak tutmama izin verdiği sürece her şey yoluna girecek.

Onunlayken kendimi tam ve mutlu hissediyorum.

Bunun farkına varınca biraz gülümsedim. İçine girmeme izin vermese de, yine de ağzımı onunkine koymama izin veriyor ve yine de mağaramda kalıyor. Geceleri kürklerimizin içinde bana arkadaşlık ediyor ve bana gülümsediğinde içimin ısındığını hissediyorum.

Başka hiçbir şey umurumda değil.

Kucağımdaki çakmaktaşı parçalarını fırçalıyorum ve kili bir kayaya vuran güzel eşime bakıyorum. Gülümsemem parlarken ona bakıyorum ve tam kalkıp yanına gitmek üzereyken Beh'e en yakın ormanın kenarındaki hareket dikkatimi çekiyor.

Arkasından sessizce yaklaşan bir adam var.

Saçları açık renklidir ve bir parça sinew ile boynuna doğru bağlanmıştır ve sakalı kalındır. Benimkine çok benzeyen kürk sargılar giyiyor.

Omuzlarını saran basit pelerinden, orta kısmına bağlanmış ve sarılmış kürk parçasına kadar uyluklarından aşağıya sarkıyor. Neredeyse dizlerine kadar uzanan ayak ve bacak örtüleri var. Benden daha yaşlı ve iri ve eşime doğru kararlı bir şekilde yürüyor.

Her şey ayağa kalkmam için gereken kısa sürede olup bitiyor.

Hiç tereddüt etmeden Beh'i belinden yakalıyor ve adam onu yere iterken Beh irkilerek bir çığlık atıyor. Omzunun üzerinden bakmak için başını eğdiğinde ve arkasındaki adamın ben olmadığımı fark ettiğinde yüzündeki ifadenin kızgınlıktan dehşete dönüştüğünü görebiliyorum. Adam şalının bağlarını çekip Beh'in bacaklarının arasına girmeye çalışırken eli kürek kemiklerinin arasına giriyor.

Niyetini çok iyi biliyorum.

Bebeğini Beh'imin içine koymak istiyor.

Bir kükreme ile göle doğru koşuyorum.

Diğer adam bana döndü, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Ona yaklaşırken beni görmemişti çünkü çam ormanının diğer ucunda neredeyse saklanmıştım. Şimdi Beh hâlâ avucunun içindeyken bana doğru dönüyor. Beh çığlık atıyor, kolları ve bacakları adama doğru savrulurken, adam Beh'in vücudunu kavramaya devam etmeye çalışıyor.

Koşuyorum, kollarımı iki yana açıyorum ve çığlıklarım boğazımı düğümlüyor. Boyu kadar ayağa kalkıyor ve benim saldırıma hazırlanırken Beh'i yana savuruyor. Daha iri olması umurumda değil. Beh'i benden almaya çalışıyor ve ben buna izin vermeyeceğim.

Yapamam.

Onsuz olamam.

Çarpıştık ve vücutlarımız yarı suyun içinde yarı dışında yere düştü. Hızlı bir yuvarlanmayla çıktı. Kendimi düzeltmek için çabalarken yumruğunun yüzümde yarattığı acıyı hissediyorum. Yumruğuna karşılık verip onu yana göndermeden önce bana iki kez daha vuruyor. Onu takip ediyorum, kollarımı ona zarar verme umuduyla çılgınca sallarken yer kazanmaya çalışıyorum. Birbirimizin üzerinde yuvarlanıyoruz, önce o üstte, ama ben tüm gücümle onu itiyorum. Yüzüne vurmak için geri çekildiğimde karnıma tekme atıyor ve beni tamamen üzerinden atıyor.

Su çizgisine yakın bir yere sırt üstü düşüyorum ama kendimi hızla ayağa kaldırıyorum. Bana doğru geliyor, son anda başını eğiyor ve karnıma çarparak ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Kayalara düşüyorum.

Nefes nefese kaldım ve sırtına birkaç kez vurdum ama . Boğuşurken dönüp duruyorum ve dizimi göğsüne dayayıp onu kendimden uzaklaştırmayı başarıyorum. Beh'in bağırdığını duyabiliyorum ama şu anda ona bakamıyorum. Beni yere düşürdüğü için sırtım ağrıyor ve hâlâ zar zor nefes alabiliyorum. Diğer adam ayağa kalkarken, taşları toplayıp kafasına vurma umuduyla ona doğru fırlatmaya başlıyorum, ama hedefim ve tekrar üzerime geliyor.

Birbirimizin etrafında dönüyoruz ve onu sadece gücümle yenemeyeceğimi biliyorum. O benden çok daha iri ve gücü çok daha fazla. Göğsüm acıyor ve bu düşünceyle boğazımın arkasındaki safranın yandığını hissedebiliyorum, ama aklımda kazanamayacağımı biliyorum. Eğer kazanamazsam, Beh'i alacak ve bebeğini benimkinin yerine ona koyacak. Hatta onu benden tamamen alabilir.

Bu düşünceyle çığlık atıyorum ve zıplayarak yükseklik avantajı elde etmeye çalışıyorum ama o benim için hazırlıklı ve beni kolayca yere fırlatıyor. Üstüme atlıyor ve yine yumruklarını hissediyorum. Bir tanesi şakağıma çarpıyor ve bir an için her şey kararıyor.

Duyularım geri döndüğünde, artık üzerimde değil ve Beh ismimi haykırıyor. Başımı iki yana sallayıp dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve benden çok uzakta olmayan ikisine odaklanmaya çalışıyorum. Adam kızın kolunu sıkıca kavramış ve kumsalda geri geri giderken onu kendine doğru çekiyor.

Tekrar çığlık atarak ayağa fırlıyorum ve onlara doğru koşuyorum. Adam eşimi yerden kaldırıyor, o da çığlık atıyor ve bacaklarıyla tekme atıyor. Yaklaştığıma bakıyor, hırlıyor ve Beh'i altındaki kayalara fırlatıyor.

Ona ulaşmadan hemen önce, önümde yerde kısa bir odun parçası görüyorum ve tekrar üzerine atlamadan önce elimle tutmak için çömeliyorum. Kolunu savuruyor ve omzuma çarpıyor ama ben dalgaların karaya attığı odunu sıkıca kavrayıp kafasına doğru savuruyorum.

Acıyla çığlık atıyor ve kollarını başının etrafına sarıyor. Ona tekrar vuruyorum, bu sefer sırtına. Bir kolunu bana doğru sallıyor ama ben yolundan çekiliyorum ve savuruşu etkisiz kalıyor. Bir sonraki savuruşumda çenesine isabet ettiriyorum ve geriye, kayalara doğru uçuyor.

Dengesiz bir şekilde elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanıyor, ayağa kalkıp ağaçlara doğru koşmadan önce bir süre yerde debeleniyor. Bir zafer çığlığıyla, suyun kenarında hareketsiz yatan Beh'e doğru koşuyorum.

Yanında dizlerimin üzerine çökerek başını yerden kaldırıyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Beh!"

Gözleri kapalı ve adını seslendiğimde kıpırdamıyor. Yanağında ve kollarında gözle görülür morluklar var ama bunların uyumasına neden olacağını sanmıyorum. Diğer kolumu omuzlarına dolayarak onu kayalıklardan biraz daha kaldırıyorum.

Kafasının düştüğü kayaların her tarafı kan içinde. Beh'in saçları kıpkırmızı ve keçeleşmiş, kanı ellerime ve yüzüne bulaşmış. Onu kucağıma çekip sıkıca tutuyorum, kanı derisinden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama şakağına yakın bir yarıktan çıkmaya devam ediyor. Adam onu yere fırlattığında başını kayalara çarpmış olmalı.

Parmaklarımla kanı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bir türlü durmuyor. Ben onun adını haykırırken kan damlıyor ve yerde birikiyor ama o gözlerini açmıyor. Göğsüm kendini ezmeye çalışıyormuş gibi hissediyor ve ona seslendiğim halde cevap alamadığım için boğazım daralıyor ve acıyor. Başını omzuma yaslayıp ileri geri sallanırken ellerim titriyor. Gözlerimden ılık yaşların süzüldüğünü hissediyorum.

Onları uzaklaştırmaya zahmet etmiyorum.

Gözlerimi kapatıp yüzümü onun karmakarışık saçlarına yasladığımda alnım acıyor.

"Beh?" Omuzlarını hafifçe sarsıyorum ama kıpırdamıyor. Gözyaşlarım yanaklarımı tekrar boyarken ürperiyorum ve yüzümü gökyüzüne çevirip çığlık atıyorum.

Eşimi göğsümde tutarak kayalıklarda ne kadar oturduğumu bilmiyorum - tek bildiğim rüzgâr daha soğuk esmeye başladığında nihayet dikkatimi çektiği ve gökyüzünün gün batımıyla kızıla döndüğünü görmek için başımı kaldırdığım.

Beh hareket etmedi.

Nefes alıp öksürüyorum, düzgün nefes alabilmek için boğazımı temizlemeye çalışıyorum ve sonra umurumda olmadığına karar veriyorum. Midem çalkalanıyor ve öğürürken başımı omzumun üzerinden çevirmek zorunda kalıyorum. Boğazımdaki safra ve mukusu sertçe yutuyorum ve tekrar öksürüyorum.

"Beh?" Fısıldıyorum. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve teni soğuk. Kulağımı göğsüne dayadığımda başka bir hıçkırıkla sarsılıyorum, dikkatle dinlerken onu zar zor tutabiliyorum...

...ve kalbinin sığ ama sabit atışını duyuyorum. Onu

ısıtmak için mağaraya geri götürmeliyim.

Tökezleyerek ayağa kalktım ve onu kollarımın arasına aldım. Bir yanım onu güvenli bir yere götürmek için olabildiğince hızlı koşmak istiyor ama kürkleri hâlâ gölün kenarında yerde yatıyor ve düşüp onu düşürme riskini almak istemiyorum. Yine de onu yere bırakmayı reddediyorum ve kürklerine ulaşıp vücuduna yerleştirmek için dizlerimi bükerken bir kolumla onu tutuyorum. Bu şekilde toplayabildiğim her şeyi topluyorum ve yürümeye başlarken onu vücuduma yaklaştırıyorum.

İyi ki yolları bu kadar iyi biliyorum çünkü ayaklarımın nereye gittiğine odaklanamıyorum, sadece kollarımdaki kadına ve yüzündeki kana odaklanabiliyorum. Yavaş ama istikrarlı adımlarımı sürdürürken, onu çok fazla sarsmamaya çalışarak göğsümden bir çığlık daha kopuyor.

Çam ormanının diğer tarafındaki bozkırlara ulaştığımda güneş arkamdan batıyor. Mağaramızın bulunduğu uçurumu görebiliyorum ama yine de oraya varmak biraz zaman alıyor. Beh'i taşırken hafif eğimi tırmanmak ve sonra dar çatlaktan geçmek kolay değil, ama onu daha sıkı tutuyorum ve içeri girmeyi başarıyorum.

Karanlık ve ateş közden başka bir şey değil.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde Beh'i mağaranın arka tarafındaki kürklerimizin içine yatırıyorum. Yüzümün yan tarafını bir kez daha göğsüne dayıyorum. Hâlâ hiç hareket etmedi ama kalbinin atışını duyabiliyorum. Derin bir nefes alarak, tökezleyerek ateşe gidiyorum ve alevleri hızla yeniden alevlendiriyorum, kütükler ekliyorum ve Beh'in yanına geri dönüyorum.

Kıpırdamıyor ve teni hala soğuk.

Onu ısıtmak için ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum ve sonra mağaradaki tüm yedek kürkleri toplayıp uyuduğumuz çukura yığıyorum. Yanına uzanıyorum, onu kürklere sarıyorum ve saçlarını tekrar alnından itiyorum.

Yaradan artık kan sızmıyor ama ateş ışığında bile kötü görünüyor.

"Beh?"

Hiçbir

şey.

Gözlerimde yine yaşlar hissediyorum ve yüksek sesle burnumu çekiyorum. Burnumdan nefes almak çok zor. Beh'in yanağına ve sonra dudağının kenarına dokunuyorum. Ağzımı onunkine bastırıyorum ama yanıt alamıyorum.

Ayrılmış dudaklarının arasından gelen nefesini hissedebiliyorum.

Kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Başımı onunkinin yanındaki kürklere koyup yüzünü izliyorum ve açmasını bekliyorum.

gözleri ya da ağzı ve bir ses çıkarması. Onun garip seslerinden kaç kez rahatsız oldum ve şimdi olduğu gibi sessiz olmasını diledim?

Göğsüm yine sıkışıyor.

Sonunda, eşimin sesini tekrar duymak için her şeyimi verebileceğimi fark ettim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Çok az uyuyorum, Beh'in gözlerinin açılıp açılmadığını görmek için sık sık uyanıyorum. Acaba sadece dinlenmeye mi ihtiyacı var ve her sabah yaptığı gibi sabah güneş doğduğunda uyanacak mı diye düşünüyorum ama . Onu sallamayı ve bağırmayı deniyorum ama işe yaramıyor. Başını yukarı kaldırıp boğazına biraz su kaçırmaya çalışıyorum ama çoğunlukla ağzının etrafından dökülüyor. Sanırım biraz yuttu ama bunu söylemek zor.

Yine de ona yemek yediremiyorum.

Beh'in eski tozluklarından bir parça bezi ateşte ısıttığım suya batırarak Beh'in yüzündeki kanı yavaşça yıkıyorum. Beh kirlenmekten hiç hoşlanmıyor ve onu temizlemenin uyanmasına yardımcı olacağını umuyorum. Saçlarındaki kanı da temizlemeye çalışıyorum ama saçları çok karışık olduğu için bu pek kolay olmuyor. Önce biraz su deniyorum, kurumuş saç tellerini gevşetmek için parmaklarımın arasında ovalıyorum ama pek işe yaramıyor. Onu göğsüme doğru çekiyorum ve düğümleri çözmek için ahşap oymayı kullanmaya çalışıyorum ama hem onun gevşek bedenini tutmak hem de ahşap oymayı kullanmak kolay değil. Pürüzsüz hale getirmek uzun zaman alıyor.

Zaman ayırıyorum-Beh saçlarının temiz ve dolaşmamış olmasını seviyor.

Uyuyorsa ne fark eder?

Kendi başım zonkluyor ve yanağım diğer adamın bana vurduğu yerden dolayı ağrıyor ve şişiyor. Dokunmadığım sürece o kadar da kötü değil. Unutup elimle vurursam acıyor ama Beh'in acısına hiç benzemiyor.

Burnumu çekiyorum ve ağrıyan gözlerimin tekrar yaşarmaya başladığını hissediyorum.

"Beh?" Saçlarının bir kısmını alnından itiyorum ve kesiğe bakıyorum. Artık kanamıyor ama kenarları parlak kırmızı ve derisi şakağından gözünün etrafına kadar morarmış. Burnumu siyah ve mor izlerin altındaki noktaya dokunduruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uyanmazsa ne yapacağımı merak ediyorum ve bir cevabım yok. Tekrar yanına uzanıp onu kollarıma çektiğimde midem gurulduyor ve birden ne yapacağımı tam olarak biliyorum. Eğer uyanmazsa, o zaman ben de uyanmayana kadar burada onunla yatacağım.

Uyandığımda kürklerden kalkmaya zahmet etmiyorum. Beh'i kendime doğru tutuyorum, göğsündeki kalp atışlarını ve dudaklarındaki nefesini hâlâ hissedebildiğimden emin olmak için kontrol ediyorum. Burnumun ucunu onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve adını fısıldıyorum - ses, ama eşimden yanıt yok.

Uyurken içine bebek koymaya çalıştığım her seferinde nasıl uyandığını hatırlayarak, onu bu şekilde uyandırıp uyandıramayacağımı merak ediyorum. Sargımı çıkarıp vücuduna girmeye çalışırken mağaradaki hava serinliyor ama göğsümdeki ağrıyı durduramıyorum ve penisim sertleşmiyor, bu yüzden tekrar uzanıp onu kendime çekiyorum.

"Beh."

Gölde yaptığım gibi vücudunu sallıyorum, adını tekrar tekrar fısıldıyorum ve benimkini söylediğini duyabilmeyi diliyorum. Onu sıkıca kavrarken ve yapabileceğim başka bir şey olup olmadığını merak ederken ağzımdan boğulurcasına hıçkırıklar kaçıyor.

Güneş battığında mağara zifiri karanlık oluyor.

Karanlık.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve ben kürkleri Beh'in etrafına sıkıca sararak üşümediğinden emin oluyorum. Onu kendime yakın tutmak zorundayım çünkü küçük evimizin karanlık ve soğuğunda onu göremiyorum.

"Ehd?"

"Beh..."

"Ehd..."

Parmakların yanağıma yumuşak dokunuşunu hissediyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bu rüyadan uyanmak istemiyorum. Rüyalarımda olmayı tercih ettiğimden biraz daha soğuk olabilirim, ama dostumun çıkarmayı sevdiği komik sesleri duyabiliyorum, bu yüzden soğuğu şikayet etmeden kabul edeceğim.

"Ehd!"

Göz kapaklarım aralanıyor ve Beh'in güzel yüzünün bana doğru döndüğünü görüyorum. Dudakları kuru ve çatlak, mağaranın dışından gelen loş ışıkta solgun görünüyor. Ona bakarken bedenimin dev kayalarla kaplandığını hissediyorum ve hâlâ rüya görüyor olmam gerektiğini anlıyorum. Uyandığımda gözleri kapalı olacak ve bir daha ismimi söylemeyecek.

Ama söylüyor. Adımı söylüyor ve gözleri hala açık.

"Beh?" Bu sefer rüya görmediğimi ve onun gözlerinin gerçekten açık olduğunu fark ettiğimde gözlerim daha da açılıyor. Gerçekten uyanık ve yine sesler çıkarıyor. "Beh!"

Onu kendime yaslıyorum ve incitmeden tutabildiğim kadar sıkı tutuyorum. Ona sarıldıkça adını tekrar tekrar haykırıyorum ve elini kaldırıp üst kolumu kavradığında göğsümün hafiflediğini hissediyorum. Biraz geri çekilerek yüzüne bakıyorum -sadece gerçekten uyandığından emin olmak için- ve ellerimi usulca teninde gezdiriyorum. Parmaklarım kurumuş dudaklarına değdiğinde, ona biraz su getirmek için hızla ayağa fırlıyorum.

Hareket etmek zor çünkü yiyecek ve içecek eksikliğinden zayıf düşmüş durumdayım. Beh'in toprak bardaklarından biriyle birlikte su tulumunu taşımak için kendimi zorluyorum. Kolumu omuzlarına dolayarak içmesi için biraz doğrulmasına yardım ediyorum. Sonunda çok fazla içiyor ve öksürüyor ama sadece bir anlığına. Öksürüğü geçtikten sonra hemen bir yudum daha içiyor.

Bardağı yere bırakıyorum ve yüzünün yan tarafına hafifçe dokunuyorum. Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor.

"Beh..." Başparmağımın ucuyla yanağını okşuyorum ve onun gülümsemesi ve garip sesleriyle ödüllendiriliyorum.

Onları seviyorum ve ses çıkarmaya devam edebilmesi için dudaklarımı ağzının kenarına bastırıyorum.

Dikkatlice onu sırt üstü kürklere yatırıyorum ve yemesi için bir şeyler ısıtmaya gidiyorum. Toprak kapların ve kurutulmuş etlerin yanındaki taş çemberine doğru ilerliyorum ve kısa bir çubukla ateş çukurunu delerek kömürleri buluyorum.

Soğuk hava ve küllerden başka bir şeyle karşılaşmadım. Bunun gerçekliği içime işlerken soğuk küllerin önünde arkama doğru düşüyorum.

Yangın söndü.

Başımın arkasında bir ağrı var, bu da düşünmemi zorlaştırıyor ama ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Beh'in uyanacağını düşünmemiştim ve ateşin sönmesine izin vermiştim.

Omzumun üzerinden Beh'e bakıyorum, hâlâ kürklerin üzerinde yatıyor ama en azından gözleri açık. Mağaranın girişinden gelen ışıktan onu oldukça iyi görebiliyorum ve gözlerimiz buluştuğunda bana gülümsüyor. Ne olduğunu anlamamış olmalı.

Risk alarak ellerimi küllerin arasında gezdiriyorum, yığının içinde bir parça ısı bulmaya çalışıyorum ama yok. Sadece soğuk ve tozlu. Küllerin bir kısmı havaya savruluyor ve hapşırmama neden oluyor.

Ateş evimi ve kabilemi yaktığında, onun bir parçasını almış ve yalnız kaldığım ilk mevsim boyunca en azından bir kıvılcımını canlı tutmuştum. Günler soğudukça, bir gece ateşi yakmayı unuttum ve soğuk bir kamp alanına uyandım. Daha önce ateş yakmış olsam da, ateşi yakmak için bir parça yün ya da saçı tutuşturmaya yetecek kadar ısı oluştuğunda çubuğa baskı yapmak ve çıraya üflemek için hep başkalarının yardımını almıştım.

Bana yardım edecek kimse yoktu ve yeni bir ateş yakmayı başarana kadar üç gün uğraşmıştım. Beh o kadar bekleyemez. Artık uyandı ama hâlâ yaralı. Ona bakabilmem gerek ve bunun için de ateşe ihtiyacım olacak. Beh'in bana yardım edebilecek kadar iyi olduğunu sanmıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, yatağa uzanıp hissettiğim güçsüzlüğe ve Beh'in uyanmayacağını düşünmekten kalan umutsuzluğa yenik düşme arzusuyla savaşıyorum. Sırf kendimi güçsüz ve yorgun hissediyorum diye şimdi pes edemem. Yeni bir yangın başlatmak zor olsa da Beh'e yardım etmeliyim. Ayrıca bunu yapmak için üç gün bekleyemem. Mağara soğuk ve dostumun iyileşmesi için sıcaklığa ve yiyeceğe ihtiyacı var.

Beh'in deriyle birlikte topladığı çıraların bir kısmını bir çubuğa dizerek ateş yakmak için işe yarayacak uzun, düz bir dal buluyorum. Dışarıdaki yakacak odun zulasına doğru ilerliyorum ve oldukça düz olan kuru bir dış kabuk parçası buluyorum. Ayrıca kütüklerden birinin iç kabuğunu da soyuyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek birkaç tel koparıyorum ve onları kütükten çıkan talaşlarla bir araya getiriyorum. Bir kıvılcım çıkarmayı başarırsam birlikte iyi bir çıra oluşturacaklar.

Ne zaman, eğer değil.

Ateşin sönmesine izin verdiğimde dostumu hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi bunu düzeltmeliyim. Beh için bir ateş yakmalıyım. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

İhtiyacım olan her şeyi topladım ve Beh'i kontrol etmeye gittim. Ona su ve kurutulmuş et ile meşe palamudu dolu kaplarından birini getiriyorum. Bir taşla hızlıca kırıp açıyorum ve ateş yakma malzemelerime geri dönmeden önce dudaklarımı alnına koyuyorum. Beh'in çıkardığı sesleri duyabiliyorum ve omzumun üzerinden ona bakıp dikkatle dinliyorum.

Seslerine bayılıyorum.

Talaşları düz ağaç kabuğu parçasının bir tarafına yerleştirerek, çakmaktaşı bıçağımla ortasına küçük bir oyuk açıyorum. Düz çubuğu sıkıca tutmak için doğru boyuta geldiğinde, ucunu deliğe yerleştiriyorum ve dizlerimin üzerinde yükseliyorum. Çubuğu avuçlarımın arasında tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Ellerim hızlı bir şekilde ileri geri sürtünmeye başlıyor.

Sürtünmeyle birlikte daha fazla basınç oluşturmak için çubuğu aşağı doğru iterken ritim.

Beh sesler çıkarmaya devam ediyor ve onun arkamda, kürklerin içinde, uyanık ve tekrar iyi olduğunu bilmek kalbimi hızlandırıyor. Hâlâ bakıma ihtiyacı var, bunu biliyorum. Ayrıca onu bir daha asla yüzüstü bırakmayacağımı da biliyorum. Onu bir an bile yalnız bırakmayacağım ve ateşimizin tekrar sönmesine kesinlikle izin vermeyeceğim.

Sebebini hatırlatmak istercesine mağaranın ağzından soğuk bir rüzgâr esiyor.

Ellerim sopanın dibine ulaştığında, sopanın ucundaki basıncı kabuğa karşı tutmaya çalışarak onları hızla tekrar yukarı doğru hareket ettiriyorum. Sopa avuçlarımın hareket edebildiği kadar hızlı dönüyor ve dizlerim taş mağara zemininde ağrımaya ve kollarımdaki kaslar yorulmaya başlarken yavaşlamama izin vermemeye çalışıyorum. Besinsizlikten zayıf düştüm ve biraz başım dönüyor ama devam ediyorum.

Kürke doğru bakıyorum ve Beh'in gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Panik içinde ateş yakma çubuğunu bırakıp yanına koşuyorum. Sersemce gözlerini açıyor ve yanaklarımın rahatlama gözyaşlarıyla ıslandığını hissederken onu bir an için göğsüme sıkıca bastırıyorum. Elini yüzümde hissediyorum ve parmaklarının ucu yanağımdaki gözyaşlarını siliyor.

Göğsümde hem hafif hem de ağır garip bir kombinasyon hissediyorum. Beh hala iyi olduğu için minnettarım ama aynı zamanda yangında her şeye yeniden başlamam gerekeceğini de biliyorum. Kollarım ve dizlerim şimdiden ağrıyor ama dinlenmeyi göze alamam. Yeni bir ateş yakmak için günlerimi harcayamam.

Kendime biraz güç vermek için meşe palamutlarından birkaç tane yiyorum ve kurutulmuş et çiğniyorum. Beh doğrulmaya çalışıyor ama çok yorgun görünüyor. Alnımı bir dakikalığına omzuna yasladığımda elini saçlarımda gezdiriyor. Uzun bir iç çekişle, yeniden başlamak için ateş yakma aletlerine geri dönüyorum. Yerdeki eski bir kürkü dizlerime yastık olarak kullanıyorum.

Çok geçmeden omuzlarım aşırı kullanımın acısıyla yanıyor; alnımdan ter damlıyor ve hala ateşim yok. Beh yavaşça ilerliyor, bana yaklaşırken yumuşak sesler çıkarıyor ama bakmamaya ya da dikkatimin tekrar dağılmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Bu ateşe ihtiyacım var. Beh'in ihtiyacı var. Ona bakmalıyım.

Düşüncelerim kaslarımdaki acıya rağmen odaklanmamı sağlıyor. Avuçlarım sopayı tekrar tekrar ağaç kabuğuna doğru itiyor, ısıyı artırmak için sürtünmeyi sürdürüyor. Gözlerim terden sızlıyor, ama ben

Hiç yavaşlamadan, hiç durmadan. Günler sonra, çubuğun kabukla birleştiği küçük deliğin hemen kenarında en ufak bir duman görebiliyorum.

İşte o zaman Beh yüksek ve keskin bir ses çıkarıyor ve sopa elimden uçup gidiyor.

Bir çığlık atarak bir tutam saça tutunuyorum ve havlıyorum ama artık çok geç; basınç kaybolmuş, ısı dağılmış. Yorgunluk üzerime çökerken omuzlarımın öne doğru düştüğünü hissediyorum ve gözlerim yavaşça sesiyle beni ürküten dostuma dönüyor.

"Beh!" Gülümseyen yüzüne bakarken ağlıyorum ve kafasının artık doğru çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Ateşin önemini anlamalı ve şimdi her şeye yeniden başlamam gerektiğini bilmeli.

Elini uzatıyor ve daha fazla ses çıkarıyor, gülümsüyor ve diğer elini mağaranın arkasına doğru sallıyor. Avucuna baktığımda, onu ilk bulduğumda giydiği komik tayttan çıkan küçük yuvarlak şeyi görüyorum. Artık pek parlak değil çünkü tozla kaplanmış. Mağaranın zeminindeki kirin içinde kaybolmuş olmalı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum. Küçük yuvarlak şeyi bulduğu için heyecanlı ve bu heyecan beni korkutmak için yeterli mi? Ateşimizin söndüğünün farkında değil mi? Onu tutup sinirle sarsmak istiyorum ama hâlâ hasta olabileceğini fark ediyorum.

Daha fazla ses çıkarıyor ve sonra gülüyor.

Arkadaşım çok ama çok tuhaf ve bazen çok sinir bozucu oluyor.

Yere yığıldım, yorgun ve ağrılıydım, avucumda bir kabarcık vardı. Saçlarımı ellerimle kavrayıp biraz çekiştiriyorum. Dizlerimi göğsüme çekip başımı dizlerimin üzerine bırakıyorum. Beh ses çıkarmaya devam ediyor ve ben bu seslerden rahatsız olmak istesem de olamıyorum. Hâlâ sesler çıkarıyor, bu da uyanık ve iyi olduğu anlamına geliyor.

Ama ne kadar süre için?

Sanki cevap verir gibi, girişten gelen bir rüzgâr terle kaplı tenime çarparak beni hızla üşütüyor. Girişi örtmek için bir kürk bulmam gerekiyor, bu da küçük mağaranın ısınmasına yardımcı olacaktır. Yine de, bize ısı sağlayacak ateşe, yemek pişirecek bir yere ve mağaramızda kış için barınak arayabilecek yırtıcı hayvanları uzaklaştırmanın bir yoluna her şeyden çok ihtiyacımız var.

"Ehd!"

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Önce beni, sonra yuvarlak şeyi, sonra da ateş çubuğunu, ağaç kabuğunu ve çırayı işaret ediyor. Şimdi daha hızlı sesler çıkarıyor, küçük yuvarlak şeyi tutuyor ve belimi işaret ediyor. Onun hareketli gösterisini izlerken başımı eğip dizlerimin üstüne koyuyorum. Tekrar alt bedenimi işaret ettiğinde, şimdi içine bir bebek koymamı isteyip istemediğini merak ediyorum.

Bizi sıcak tutabilir, yani haklı olduğu bir nokta var.

Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum, elimi yüzünün yan tarafına koyuyorum ve burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Elimi omzundan geçirip kolundan aşağı indiriyorum ve bileğinde duruyorum. Parmaklarımı bileğine doluyorum ve onu kürklere doğru çekmeye başlıyorum.

"Hayır, Ehd."

Beh'in sesi kızgın görünmüyor ama yine de irkiliyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum. Ona baktığımda yuvarlak şeyi tutuyor ve belime uzanıyor. Şalımın kıvrımında çakmaktaşı bıçağım var, onu çıkarıp yuvarlak şeyin yanında tutuyor. Daha fazla ses çıkarıyor ve ateş yakma malzemelerine yaklaşıyor.

Tekrar oturmaya başlıyorum ama elimden tutup beni yanına getiriyor. Ateş yakan şeyleri, çakmak taşlı bıçağı ve yuvarlak şeyi tekrar tekrar gösterirken sesler devam ediyor. Benimle göz teması kuruyor ve ismimi söylüyor.

"Beh," diye cevap veriyorum.

İç çekiyor ve başını hızla sallıyor. Derin bir nefes daha alarak ellerini - biri yuvarlak şeyi diğeri de bıçağımı tutuyor- düz ağaç kabuğu parçasının ve üzerinde duran çıranın tam üzerine koyuyor. Küçük yuvarlak şeyi bıçağımın üzerine sürtüyor ve yüzeyde küçük, koyu bir çizik beliriyor.

Homurdanıyorum ve elinden alıyorum. Daha çok ses çıkarıyor ama bıçağa uzandığında geri vermeyeceğim. O bıçağa ihtiyacım var; o benim en iyi bıçağım. Küçük yuvarlak şey tarafından işaretlenmesini ya da kırılmasını istemiyorum. Bir hışımla kalkıp mağaranın arka tarafına gidiyor, başka bir çakmaktaşı parçası alıyor - odun kesmek için kullandığım balta - ve ateş alanına geri dönüyor. Gözleri benimkilere dik dik bakıyor ve çenesi gergin. Gözlerimi kıstığımda kaşlarını kaldırıyor ama bu sefer onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorum.

Çakmaktaşını yuvarlak şeyle tekrar ovuyor ve baltanın yüzeyinde koyu bir iz bırakıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor. Gözleri daralıyor ve

Kolundaki kaslar geriliyor. Biraz hırıltılı bir ses çıkarıyor ki bunu çok ama çok baştan çıkarıcı buluyorum.

Dikkatim dağılmışken, neredeyse bir sonraki hamlesini kaçıracaktım.

Hayal kırıklığı arttıkça, küçük yuvarlak şeyi çakmak taşına sertçe vuruyor ve küçük bir ışık kıvılcımı hızla sönmeden önce havaya uçuyor.

Beh daha önce çıkardığına benzer bir ses çıkarıyor ve beni tekrar ürkütüyor. Yuvarlak şeyi çakmak taşına tekrar vurup bir kıvılcım daha çıkardığında gözlerim büyüyor ve küçük bir dumanla birlikte aşağıdaki ağaç kabuğuna düşüyor.

"Hoh!"

Beh'in gözleri benimkilere dönüyor ve ben ondan elindekilere ve aşağıdaki çıraya bakarken genişçe gülümsüyor. O çakmak taşına tekrar vururken yüzümü yaklaştırıyorum ve kıvılcım ağaç kabuğuna düştüğünde usulca üflüyorum... ve kıvılcım sönüyor.

Hızla Beh'in gözlerine bakıyorum ve ağzından çıkan sesler kesiliyor. Eğilirken gözleri kısılıyor ve konsantrasyonla odaklanıyor. Çakmak taşına tekrar vurmak için hareket ediyor ve bir kıvılcım havaya uçup burnuma çarpıyor.

"Ahh!"

Acı ve şaşkınlıkla geriye sıçrayıp yanık yeri ovuşturuyorum.

Beh'in sesleri, çakmaktaşı ve yuvarlak şeyi düşürüp burnuma fırçalarken daha yüksek çıkıyor. Gerçekten acıtmıyor ama beni şaşırtıyor. Yüzüme bakıp başparmağını yanağımda gezdirirken kirpiklerimin arasından dostuma bakıyorum.

Dikkatim dağılıyor, ama çakmaktaşı ve yuvarlak şeyi tekrar eline aldığında, daha acil sorunları hatırlıyorum ve ateş yakmaya çalışmaya geri dönüyoruz. Beh çakmak taşına vuruyor ve birkaç kez daha vurduktan sonra kıvılcım doğrudan çıraya çarpıyor ve üflediğimde küçük bir alev çıkıyor. Sadece birkaç dakika sonra, birkaç ince çubuk ekliyorum ve yanan ağaç kabuğunu taş çembere taşıyorum. Bundan birkaç dakika sonra kükreyen bir ateş yanıyor.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanarak ateşe bakıyorum. Görev tamamlandığına göre, bunun nasıl başarıldığı hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ormanı yakan ve kabilemi öldüren yıldırım fırtınası dışında hiç bu kadar hızlı başlayan bir yangın görmemiştim.

Bir çubuğun üzerindeki post gibi, Beh'in ateş yakmak için böyle bir şeyi nasıl düşünebileceğine dair hiçbir fikrim yok. Ateş nasıl olur da o küçük yuvarlak

şey mi? Kabilesi ateş yakmak için bunu mu kullanıyor? Bu yüzden mi tozluklarının bir parçası?

Kafamda çok fazla soru var ve cevap almanın hiçbir yolu yok. Sırt üstü yatıyorum ve derin nefes alırken gerginliğin bedenimden akıp gitmeye başladığını hissediyorum. Yine ateşimiz var ve eşim uyandı.

Çim minderin üzerinde oturan ve genişçe gülümseyen eşime bakıyorum. Gözleri bana dönüyor ve ateş ışığında parlıyor gibi görünüyorlar. Ona doğru sürünüyorum ve kollarımı sıkıca ortasına dolayarak başımı kucağına, yüzümü de karnına yerleştiriyorum. O saçlarımı okşarken ve yumuşak, fısıltılı sesler çıkarırken minnettarlık ve huşu içinde ona sıkıca sarılıyorum.

Sonunda, iyi olacağımızı biliyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gökyüzünden ilk kar taneleri düşmeye başladığında, yılın bu zamanında normalde hissedeceğimden daha fazla rahatlıkla soğuk bozkırlara bakıyorum. Mağaramızın girişini kısmen örten postun etrafından dolanırken bunun nedenini görüyorum ve gülümsüyorum.

Beh, pişmiş tahılları, kedi kuyruğu köklerini ve tavşan etini kil kaplarından birinde karıştırırken sessiz, ritmik sesler çıkarıyor. Bir tane daha yapmış, daha büyük bir tane ve o da mağaranın hemen dışındaki ateşin kömürlerinin içinde duruyor. Postu bir sopaya geçirerek büyük çömleği gölden geri getirdik ve Beh beni kil çömlekte ateşte ısıttığı ılık suyla yıkadı. Bu şekilde Beh ikimizi de yıkayabilir ve bu sırada ben donarak ölmezdim. Beh'in ateşçisiyle gittiğimiz her yerde, göl kenarında bile ateş yakmak çok kolay.

Eşimin yıkanmayı neden bu kadar çok sevdiği ya da beni neden buna zorladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu onu mutlu ediyor gibi görünüyor. Eşim mutlu olduğunda gülümser ve geceleri kürklerimizin içinde bacaklarını açarak uzanır, ben de onu yavaşça içime alır, bir çocuk başlatmak için tohumlarımla doldururum.

Beh bana sesleniyor, ben de kararan gökyüzüne sırtımı dönüp içeri giriyorum. Bana yemeğimizin yenmeye hazır olduğunu göstermek için kil kaplarından birini havaya kaldırıyor. Mağaranın etrafına bakıyorum ve son günlerde balık ve tavşanı çabucak kurutmak için göl kenarındaki ateşleri kullanarak ve kendi başımıza taşıyabileceğimizden çok daha fazlasını geri getirmek için bir çubuk üzerindeki postu kullanarak ne kadar çok şey topladığımıza hayret ediyorum. Bir avuç çocuğumuz olsa bile bizi kış boyunca idare edecek kadar yiyecekle dolu kil kaplar ve sarılmış postlar var. Neredeyse hepsi için yeterli yer bile yok. Tahıl, kurutulmuş et ve post yığınları mağaranın yaşam alanına tecavüz ediyor.

Beh beni tekrar çağırıyor ve düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Sadece ona bakarken bile kalbim daha hızlı atıyor.

Yanına gidip bir süre yanında diz çöktükten sonra yan yatıp başımı kucağına koyuyorum. Bazen sadece onun kokusunun etrafımda olmasını yaptığı yemeklere tercih ediyorum. Dönüp ona bakıyorum ve gülümsemesiyle ve yanağımdaki parmaklarıyla şerefleniyorum. Ayrıca belinin etrafındaki ve bacaklarının arasındaki kanını tutan deri bağları attığını ve onun yerine yine küçük pembe bir bez giydiğini fark ediyorum.

Umarım daha fazla kanaması olmaz. Kendime bu düşüncelerimin nedeninin içinde büyüyen bir bebekle dolaşmasını istediğim için olduğunu söylüyorum, ancak kanama zamanı geldiğinde beni itmesinden de hoşlanmıyorum. Eşim her şeyin temiz ve kuru olmasını seviyor ve kanaması varken penisimi ona sokmak kesinlikle bir seçenek değil.

Yine de kanaması olmadığı zamanlarda bile içine bebek koymama izin vermediği zamanlar oluyor. Kış için çok fazla iş yaptığımızdan o günlerde yorgun olabileceğini düşünüyorum, ancak zor işlerin onu rahatsız etmediği başka günler de var. Ona dokunmama izin vermediği bir gün de oldu ve onu bütün gün içeride tuttum ve ihtiyacı olan her şeyi ona getirdim.

Hala içine bir bebek koymama izin vermiyor. Azıcık bile.

Uzanıp parmaklarımın arkasını yanağında gezdiriyorum. Bu gece beni kabul edip etmeyeceğini, içinde bir bebeğin büyümeye başlayıp başlamayacağını merak ederken kalbimin göğsümde daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyorum. Kalçasını öpmek için başımı çeviriyorum ve eşimden bir kıkırdama geliyor.

"Öpmek mi?" Beh bana gülümsüyor.

"Khizz!" Ona daha iyi ulaşabilmek için doğruluyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum. Ellerimi başının iki yanına koyarak dudaklarını dudaklarımla ısıtıyorum. Kesinlikle yemeğimizin tadına bakıyor ve dilinde tadını alabiliyorum.

Beh'in elleri sırtımda ilerliyor ve omuzlarımı kavrıyor. Elim boynundan aşağıya ve göğsüne doğru kayarken dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum. Kürkünün açıklığını aradığımda elimi itiyor ve bazı sesler çıkarıyor. Etrafımda uzanarak yemek dolu bir kâse getiriyor ve ellerime koyuyor.

İç çekiyorum ve suratımı asarak kâseyi alıyorum. Kendime itiraf etmem gerekirse açım ama Beh'i kollarımda tutmayı tercih ederim ve belki de bu gece erkenden kürklere dönmeyi seçerim - elbette sadece soğuktan kaçınmak için. Kaseyi ağzıma götürürken Beh'in yumuşak parmaklarının saçımın bir tutamını yüzümden çekip kulağımın etrafına doladığını hissediyorum.

Gıdıklıyor.

Uzanıp aynısını ona da yapıyorum, yumuşak saçlarından uzun bir tutamı kulağının kıvrımına doluyorum. Saç telini omzundan aşağıya doğru takip ediyorum ve sonuna ulaşana kadar parmaklarımla sırtını sıvazlıyorum. Beh gülümsüyor ve bakışlarını yanaklarının ateş ışığında kızardığını görebiliyorum. Bir adım atıyorum

Ona biraz daha yaklaşıyorum, kaseyi kenara bırakıp uzanıyorum ve saçlarını yüzünden ve omzundan biraz daha uzaklaştırıyorum.

Uzandı ve aynısını bana tekrar yaptı.

İleri geri gidip gelirken, birbirimize her uzandığımızda daha da yakınlaşırken dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Sonunda, alnımdan ve kulağımın arkasından daha fazla saçımı sıkıştırırken burnumu yanağından geçirecek kadar yakınım. Elim belindeki gevşek pozisyondan uyluğundaki daha sıkı pozisyona geçiyor ve kürkünü açarak tenine dokunabilmem için itiyor.

Dokunuşumla ürperiyor ve ben de onu kendime doğru çekerek kendi sargımı açıyorum - onu tenimle ısıtmaya kararlıyım. Sertleştim ve bacağı bana sürtündüğünde nefesim kesildi.

Beh'in dudakları tekrar dudaklarımı kaplıyor ve başparmağımla bacaklarının arasına uzanıp orada bulduğum sert küçük çıkıntıya sürtünüyorum. Elleri saçlarımda dolanırken ağzıma doğru inliyor ve kalçaları daha fazla sürtünme için elimi itiyor. Yine de oraya dokunmama çok uzun süre izin vermiyor.

Eşim tam olarak ne istediğini biliyor ve ben de ona minnettarım.

Beh dizlerinin üzerinde yükseliyor ve kalçalarım onunkilerin arasında olacak şekilde kayıyor. Penisimin ucunun onun açıklığını sıyırdığını hissediyorum. Şaftımı kavrayıp beni girişine yerleştirmeden önce etrafımda toplandığını hissedebiliyorum. Üstüme tırmandığında yaptığı gibi, Beh vücudunu yavaşça benimkinin üzerine indiriyor, beni sıcaklığıyla, kokusuyla, huzur ve birlik duygusuyla sarıyor.

Ellerim kalçalarını kavrıyor ve vücudunu yavaşça benimkinin üzerine kaldırıp indiriyorum, gözlerini izlerken bizi yavaşça bir araya getiriyorum. Beh mırıldanıyor ve benimle birlikte aşağı yukarı hareket ederken kollarını boynuma doluyor, gözleri kısmen kapalı ve ağzı güzel bir gülümsemeyle yukarı kalkık.

Vücudumda biriken basıncın odaklandığını ve onunkine patladığını hissettiğimde, tenim nefesinin, teninin ve gülümsemesinin sıcaklığıyla kaplanıyor. Bazen yaptığım gibi çığlık atmıyorum ama başımı omzuna yaslıyorum ve Beh kısa, keskin nefesler verip etrafımda titrerken tenine doğru yumuşak bir şekilde inliyorum.

Ona bakarken göğsüm inip kalkıyor, düşünemeyeceğim kadar çok yönden büyüleniyorum. Tuhaflıklarına rağmen, benim için önemli olan her yönden şüphesiz mükemmel. Elleri yüzümde geziniyor, kaşınıyor

Çenemdeki kısa kirli sakalı görünce eğilip ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Tekrar geriye yaslandığında hâlâ gülümsüyordu.

Beh vücudunu biraz kaldırarak üzerimden iniyor ve ben de hâlâ sıcak olup olmadığını merak ederek yemek kabına dönmeye başlıyorum. Yemeğin sıcaklığını belirlemeye fırsat bulamadan Beh elimi tutuyor ve çekiştiriyor. Ona bakıyorum ve başımı bir tarafa eğiyorum. Gülümsemesi ve kızarması geri geldi ve ben ona doğru hareket edene kadar elimi tekrar çekiştiriyor. Beh hemen dönüyor ve kürklerimize yöneliyor.

Beh hala aç... ama yemek için değil.

Dışarıdaki rüzgâr gürültülü ve soğuk ama mağaranın ateş ışığında, sıcak kürklere ve dostumun kollarına sarılmışken her şey sıcak ve rahat. Kollarım ve bacaklarım ağırlaşıyor ve bedenimi Beh'inkine doğru kıvırırken gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Parmaklarını omuzlarımda ve saçlarımda hissedebiliyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Beh, parmakları yanağımda ve çenemde gezinirken yumuşak sesler çıkarıyor. Bir parmağı dudaklarımda duruyor ve alt parmağının üzerinde ileri geri hareket ediyor. Aynı sesleri tekrar tekrar çıkardığını duyabiliyorum ve derin bir nefes alıp omzuna yerleşiyorum. Gözlerim tekrar kapanıyor ve burası sıcak ve huzurlu.

Beh'in parmağı tekrar dudaklarımda geziniyor, sonra kulağıma ve tekrar burnuma gidiyor. Gıdıklanıyor ve aniden hapşırıyorum. Ben gıdıklanma hissinden kurtulmak için burnumu ovuştururken Beh gülmeye başlıyor. Beh eliyle ağzını kapatıyor ama yine de kıs kıs güldüğünü duyabiliyor ve gözlerindeki kahkaha görebiliyorum.

O çok güzel.

Artık tamamen uyanığım, Beh'in üzerine yuvarlanıyorum ve gülen ağzını dudaklarımla yakalıyorum. Beh'in kıkırdamaları iniltiye dönüşürken kürklerin kenarına kadar yuvarlanıp tekrar geri dönüyoruz. Kalçalarını benimkilere doğru ittiğini hissedebiliyorum ve artık geceleri o küçük pembe şeyleri giymekten rahatsız olmadığı için çok memnunum.

Beh'in elleri göğsümü itiyor ve tekrar yuvarlanıyoruz - bu sefer o üstte, üstüme biniyor. Ellerime uzanıp onları göğüslerinin üzerine yerleştirirken dizlerinin üzerinde beni girişine yerleştirecek kadar yükseliyor ve bir nefesle aşağı iniyor. Ben içine doğru iterken kalçaları yuvarlanıyor, mağaranın soğuğuna rağmen ikimiz de hızla nefes nefese kalıyor ve terliyoruz. Kürklerimiz etrafımıza düşüyor ama ben fark etmiyorum bile.

İçimi ve dışımı ısıtmaya yetiyor.

Kalçalarını tutarak bizi tekrar yuvarlıyorum ve onu sabitliyorum, yavaşça üstüne çıkıyorum, onu tekrar doldururken benim için ağlayana kadar derin, sert itişler kullanıyorum. Başımı omzuna yaslamadan önce burnumu boynunun yan tarafındaki sıcak kan damarı boyunca ve ardından kulağına doğru gezdiriyorum. Yanına uzanmadan önce bedenimi bir anlığına onunkine bastırıyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve parlayan gözlerle aşağıya bakıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken gülümsüyorum. Beh'in dudakları hareket ediyor ve sesler çıkıyor - aynı sesler tekrar tekrar tekrarlanıyor. Gözleri dikkatle bana bakıyor ve sesler yumuşak bir şekilde çıkarken gözlerinin hafifçe gerildiğini görebiliyorum. Eli yüzümün yan tarafında ve bana dokunduğu yerde tenime karşı hafif bir baskı hissedebiliyorum.

Sonra isimlerimizin arasında başka sesler olan sesler çıkarıyor. Bunu yaparken biraz öne eğiliyor ve parmaklarını dudaklarıma koyuyor. Elimi avucunun içine alıp parmaklarımı ağzının üzerine yerleştirirken bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamadan onu izliyorum. Elimle ağzını kapattığımda genellikle sinirlenirdi ama şimdi bunu kendisi yapıyor.

Arkadaşım garip biri.

Sesleri tekrar çıkarıyor ve parmak uçlarımın altında dudaklarının hareket ettiğini hissedebiliyorum. Parmaklarım dudaklarına dokunurken kendi ismini söylüyor, sonra başka bir ses çıkarıyor ve sonra benim ismimi söylüyor.

"Beh," diye fısıldıyorum. Ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Ehd." Daha fazla ses çıkarıyor, duraklıyor ve sonra derin bir nefes alıyor. Yine tek bir ses çıkarıyor ve ses çıkarken dudaklarının ve dilinin nasıl hareket ettiğini hissediyorum. İlk başta dili üst ön dişlerinin arkasına değiyor. Ağzı biraz daha açılıyor, ama sonunda üst dişleri alt dudağına zar zor değecek şekilde tekrar kapanıyor ve hava dışarı hücum ederek sesi tamamlıyor.

Bir ses için çok fazla çaba!

Yine yapıyor.

"Llll..." Dilimi onun yaptığı gibi dişlerimin arkasına yerleştiriyorum ve gözleri açılıyor. Sesi tekrar çıkarırken başı hızla aşağı yukarı sallanıyor. Ağzımı açıyorum ve dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Aww..." Sonunda dişlerinin dudağına vuruşunu

izliyorum. "Ffff..."

Sesi tekrar çıkarıyor ve bana da görkemli bir gülümseme veriyor.

"Llll...ooaawwffff..." Ses hiç de aynı gelmiyor. Tekrar deniyorum. "Luh...awwfff."

"Aşk." Sesi sessiz ve özlü. Tekrar etmem daha uzun sürüyor. "Luhhff."

Beh'in gözleri irileşiyor ve yuvarlaklaşıyor, kelimenin tam anlamıyla ciyaklıyor ve başımı tutuyor, bu sesi tekrar tekrar çıkarırken hem gülüyor hem de ağlıyor. Dudakları önce yüzümün bir tarafını, sonra diğer tarafını kaplıyor ve sonunda benimkinin üzerine geliyor. Dilini ağzımda hissediyorum ve ona açılıyorum. Ayrıldığımızda, tekrar sesler çıkardığını duyuyorum.

"Beh, Ehd'yi seviyor."

"Luhffs!" Yaşlı bir kurdun burnundaki karı temizlemeye çalışırken çıkardığı sese benziyor. Beh'in neden bu kadar heyecanlı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de kollarımı ona doluyorum; onun sıcaklığının ve bedeninin benimkinin yanında uzanırken verdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Dışarıda soğuk rüzgâr ulumaya ve kar yağmaya devam ediyor ama biz burada güvende, sıcak ve birlikteyiz.

Beh mutlu olduğu sürece gürültünün kendisi önemli değildir.

Kar fırtınası uzun, çok uzun sürdü. Dışarıda güneş görünmüyor ve günlerin geçişini belirlemek imkansız. Kışın ağırlığıyla uyuyorum, beni yorganın derinliğine ve eşimin sıcaklığına çekiyor ama Beh uyanmıyor. Kımıldadığımda bazen ateşle ilgileniyor ya da yemek pişiriyor. Çoğu zaman sadece yanıma uzanıyor ve mağaranın loş ışığında parmaklarını saçlarımın üzerinde yavaşça gezdiriyor.

Bu kez uyandığımda Beh yanıma sokulmuş ve yavaşça nefes alıyor. Omuzlarım üşüyor ve kürklerin üzerimizden düştüğünü görüyorum. Kürkü hızla yukarı çekiyorum ve kollarımı Beh'in etrafına sıkıca sarıyorum. Sırtının derisi de soğuk ama onu tekrar sardığımda hızla ısınıyor.

Soğuk beni derin uykumdan uyandırdı ve Beh'in uykusunu izlerken gözlerim açık kalıyor. Aynı yerde tek başıma geçirdiğim diğer kışları hatırlamak kalbimi acıtmaya yetiyor. Sonra gözlerimi açtığımda, ateşin yanan közlerinden başka görecek bir şey yoktu.

Kürkünü tekrar yerinden çıkarmamaya dikkat ederek uyku alanından çıkıyorum ve kömürlerin üzerine kütükleri yerleştiriyorum. Alevler hemen yeniden canlanıyor. Onların ışığında, içinde tahıl izleri olan yuvarlak bir kase ve kayaların yanında bir şeye sarılmış olarak yatan bir kürk görebiliyorum.

Kürkü açıyorum ve içinde Beh'in yaptığı büyük, derin bir tencere ve üzerinde bir kapak var. Kapağı kaldırdığımda, dibinde bir şey tabakası var. Ne olduğundan tam olarak emin değilim ama üzerinde meşe palamudu ve çam fıstığı varmış gibi görünüyor.

Parmağımı sokup karışımı karıştırıyorum. Parmağım tencerenin dibine kadar kolayca ilerliyor. Birazını çıkarmak için kıvırıyorum ama beklediğim gibi parmağıma hiç yapışmıyor. Birkaç parmağımı daha sokup bir kısmını çıkarıyorum. Kıvamı yumuşak ve biraz nemli ama ıslak değil. Biraz ufalanıyor ama çoğunlukla kabarık bir his veriyor.

Kokluyorum ve pişmiş tahıl ve fındık kokuyor. Ağzıma biraz attığımda bunu doğruluyor ama dokusu daha önce yediklerimden tamamen farklı. Yine de hoşuma gidiyor ve midemi hızla dolduruyor.

Beh'in seslerini duyuyorum ve kürklere doğru bakıyorum. Yan yatmış, bir dirseğinin üzerine dayanmış. Bana gülümsüyor ve ben de hemen bütün tencereyi yatağın yanına getiriyorum, böylece onunla birlikte tekrar kürklerin içine girebiliyorum. Yemek yiyoruz; penisimi bir süre onun içine sokuyorum ve sonra tekrar uykuya dalıyorum.

Beh'in varlığının sıcaklığı ve rahatlığı sıradanlaştı ama kanıksanmadı. Uyandığımda ilk fark ettiğim şey Beh'in sıcaklığı oluyor. Tenine sokuluyorum ve ona dokunduğumda vücudumda dolaşan hislerin tadını çıkarıyorum.

Başım omzunda, ona sarılmış durumdayım ve başımı eğdiğimde eşime bakıyorum. Başını bana doğru eğmiş ve gözleri kapalı bir şekilde sırtüstü yatıyor. Ona daha da sokuluyorum ve ellerim yavaşça yanlarında aşağı yukarı geziniyor.

Yanlışlıkla göğsüne dokundum. O da
sıcak.

Ve yumuşak.

Bir parmağımın ucuyla meme ucunun etrafında geziniyorum ama ateşin loş ışığında pek göremiyorum. Zaten göğsü çoğunlukla uyku kürklerimizden biriyle örtülü. Yine de hissedebiliyorum, o yüzden yapıyorum. Beh uykuda biraz kayıyor ve ben bir an duraklıyorum.

İçine tekrar bir bebek koymayı denemek istesem de onu uyandırmak istemiyorum. Ne kadar süredir uyuduğumuzdan tam olarak emin değilim ve daha iyi hissetmesini sağlayacağını umarak gecenin erken saatlerinde denedim.

Günün erken saatlerinde Beh'in gözleri yaşardı ve neden üzgün olduğunu bilmiyorum. Kar fırtınası geçtikten sonra birkaç gün boyunca

üzgündü; hatta bir ara sinirlenmiş ve elindeki küçük çubuğu ateşe atmıştı. Onu çakmaktaşı bıçağıyla işaretlediği çubuk olarak tanıdım. Her gün işaretlediğinden eminim ama onu yaktıktan sonra yeni bir çubuk işaretlemedi. Bunu yapmasının üzerinden günler geçti ve o zamandan beri hiç ağlamadı.

Bu akşama kadar olmaz.

Kollarım onu sarıyor ve onu göğsüme doğru çekebilmek için bedenimi yukarı kaldırıyorum. Kolayca yuvarlanıyor ve uykusunda bile kolları omuzlarımı buluyor. Aşağı uzanıp kürkleri tekrar üzerimize çekiyorum - ensesine kadar. Giysilerimizi bir yığın halinde atmış ve kürkleri sadece uyku alanında kullanmıştık. Bu şekilde daha rahat oluyor, özellikle de kürklerin içinde dışarıda olduğundan daha fazla zaman geçirdiğimiz için.

Beh'e bir kez daha sarılıyorum, ama sonra göğsünün ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum ve tekrar dokunmak için aramıza uzanıyorum. Hâlâ sıcak ve teni pürüzsüz. Göğsü dolgun ve yuvarlak ve avuçladığımda biraz inliyor, ben de duruyorum.

Yanında yatarken bile sertleşiyor olmama rağmen onu rahatsız etmek istemiyorum.

Mağaranın girişine doğru bakıyorum ve günün güneş ışığı mı yoksa daha fazla bulut mu getireceğini merak ediyorum. Eğer hava yeterince sıcaksa, taze et bulmaya çalışabilirim - et yemeyeli zaman oldu. Yine de hiç aç kalmadık, bu da beni gülümsetiyor ve Beh'e daha sıkı sarılmamı sağlıyor. Tek başıma olsaydım bile kış günlerinde bu kadar yiyemez ve bahar geldiğinde hala bir şey kalmasını bekleyemezdim.

Beh yemeğimizi alıp onunla garip şeyler yapmaya devam ediyor. Tahılı bir taş ve kil kaselerinden biriyle parçalıyor, sonra yağ ve fındıkla karıştırıyor ve günün büyük bir bölümünde kömürlerin içinde bırakıyor. Sonra çakmaktaşından bir bıçakla küçük kareler halinde kesiyor ve güveç dolu bir kaseyle birlikte bana biraz veriyor.

Tadı güzel ama hiç kimsenin yemek için bu kadar farklı şeyler yaptığını görmemiştim. Kabilemde hiç kimse böyle şeyler yapmadı. Yapmaya çalıştığını düşündüğüm başka yiyecekler de var ama onlar o kadar iyi sonuç vermiyor. Tahıldan sert, yassı şeyler yapardı ama ateşte yanarlardı. Daha sonra onları yememe izin vermezdi.

Gecenin geri kalanında Beh'e sarılıyorum ve onunla kışın ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Tam ışık görünmeye başladığında

Mağaranın girişindeki postun üzerinde, Beh kıpırdanıyor ve bana bakıyor. Parlak gülümsemesi günümü güneşin gökyüzünü aydınlattığından daha fazla aydınlatıyor.

Beh uzanıyor ve yanağıma dokunuyor. "Aşk,"

diye fısıldıyor.

"Luffs!" Yanıt veriyorum ve gülümsemesi daha da parlıyor. Hiç şüphesiz onun için her şeyi yaparım.

Bozkırdaki rüzgâr yanaklarımın ve boynumun açıkta kalan derisini ısırıyor. Omuzlarımı gerip başımı kürkümün içine sokmaya çalışıyorum ama rüzgâr örtümün altından çıkıp beni olabildiğince üşütmeye kararlı görünüyor. Mağaraya ve eşime doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Mağaranın girişine yakın bir yerde rüzgârın bir kısmı uçurum tarafından engelleniyor ve orası o kadar soğuk değil. Tuzaklarımda yakaladığım iki tavşanı kolumun altına sıkıştırıyorum ve mağaranın üstündeki zuladan biraz odun alıyorum. İçeri girdiğimde, sıcaklık değişimi tenime çarptığında vücudum istemsiz bir ürperti veriyor.

Beh ateşten başını kaldırıyor, gülümsüyor ve sesler çıkarmaya başlıyor. Tavşanları bırakıp hemen yanına gidiyorum.

"Khizz luffs?"

Beh kıs kıs gülüyor ve sıcak dudaklarını soğuk dudaklarıma bastırıyor. Daha fazla ses çıkarıyor -bu sefer biraz daha yüksek sesle- ve elleriyle soğuk yanaklarımı ovuyor. Tenim onun dokunuşuyla hızla ısınıyor ve akşam yemeğimiz için tavşanların derisini yüzmek üzere mağaranın yanına gidiyorum.

Beh diğer yiyeceklerin çoğunu zaten pişirmiş durumda, bu yüzden ona ince et parçalarını verdiğimde yememiz çok uzun sürmüyor. Beh lokmalar arasında çok fazla ses çıkarıyor ve bunu yaparken etrafındaki çeşitli şeylere dokunuyor. Eskiden bunu çok yapardı - kil tabaklardan birini bana doğru tutardı, ya da belki bir sopayı veya bir kürkü- ama bir süre sonra sık sık üzülürdü, bu yüzden artık bunu çok fazla yapmıyor. Sonunda ağzını benimkiyle kapatıp onu kürklerimize götürene kadar daha çok sevdiğim ritmik seslere geçiyor.

Ertesi sabah erkenden gözlerim kırpışarak açılıyor ve bu kadar erken uyandığım için biraz şaşkınım. Kış daha derin ve uzun uykular içindir, ama bir şey beni uykumdan erkenden çekti.

O benim dostum.

Beh kürklerin içinde yanımda, elleri ve dizleri üzerinde ve tamamen hareketsiz bir şekilde duruyor. Tam zamanında başını kaldırıp ona bakıyorum.

ağzını kapatıyor, ayağa fırlıyor ve mağara girişine doğru kaçıyor. Kürklerden sıyrılarak peşinden koşuyorum ve onu vadinin kenarına yaslanmış, kusarken buluyorum. Aynı anda saçlarını yüzünden uzak tutmaya çalışıyor ve mücadele ettiğini görebiliyorum.

Hızla yanına gidip saçlarını boynunun arkasına doluyorum; bir elimle tutup diğer elimle sabitliyorum. Birkaç kez daha yaptıktan sonra topuklarının üzerine oturuyor ve titremeye başlıyor. Onu kucağıma alıyorum ve yüzünü benden çeviriyor. Mağaraya geri döndüğümüzde ona su torbasını, biraz kuru nane ve omuzlarına sarması için bir kürk getiriyorum. Naneyi çiğniyor, ağzını çalkalıyor, ateşin kömürlerine tükürerek tıslamalarını sağlıyor ve ben onu sıkıca tutarken göğsüme yaslanıyor. Onu kollarımda nazikçe sallıyorum ama eşim tüm gün boyunca alışılmadık derecede sessiz.

Beh bütün gün çok az ses çıkarıyor ve geceleri kürklerin üzerine uzanır uzanmaz uykuya dalıyor. Onu kendime yakın tutuyorum ve uykuya daldığımda, ölene kadar günlerce kusan kardeşlerimden birini hatırlıyorum. Kabilemizdeki iki çocuk daha o kış aynı şekilde öldü.

Ertesi sabah, aynı şey olur.

Ertesi gün hiç uyumamıştım ve çok korkmuştum. Beh'i tuttum ve kollarımda salladım. Birkaç ses çıkarıyor ama gözleri donuk ve çok yorgun görünüyor. Günün ilerleyen saatlerinde, ateşin üzerinde onun için yaptığım et suyundan biraz içiyor ve önceki gece pişirdiği artık tahıllardan biraz yiyor.

İyi görünüyor ama dün de iyi görünüyordu. Bir an için bile gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Tuvaletini yapmak için dışarı çıktığında hemen yanında duruyorum. Bağırıyor ve beni itmeye çalışıyor ama ben kıpırdamıyorum. Sonunda gidiyor ve ben de zayıf çırpınışlarına rağmen onu kucağıma alıp içeri taşıyorum.

Beh bana hırlıyor ama ateşin önüne oturduğumuzda başını göğsüme yaslıyor. Çenemi başının üstüne koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ehd." Adımın sesiyle kendime geliyorum, ancak o zaman uyumaya başladığımı fark ediyorum. Beh'e bakıyorum, o da bana bakıyor. Bir sürü ses daha çıkarıyor ve yanağıma dokunuyor.

"Luffs." Bu sesi çıkardığımda Beh hep gülümser. Genelde o da karşılık verir ama bu sefer gülümsemesi gözlerine değmiyor ve karşılığında hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine elimi tutup karnının üzerine koyuyor.

"Ehd," diyor usulca. Elimi karnına bastırdığını hissediyorum ve anılar beynime hücum ediyor. Kabilemde Beh gibi hasta olan kadınlar -genellikle sabah ilk uyandıklarında- bir süre sonra içlerinde büyüyen çocuğu göstermeye başlarlardı.

Parmaklarım seğiriyor ve anlayış, eşimin sıcak karnına dokundukları parmaklarımın derisinden koluma ve beynime kadar yükseliyor. Kafam Beh'in karnının büyüyüp yuvarlaklaştığı düşünceleriyle dolup taşarken içim ılık ve yapışkan bir hisle doluyor. Kafamdaki resimler devam ediyor ve ben hem anneyi hem de çocuğu güvende tutmak için tutarken göğüslerini emen minik bir insan düşünüyorum.

"Beh?" Ona bakıyorum ve gülümsememin büyüklüğü nedeniyle yanaklarım ağrımaya başlıyor, ama elimde değil. Beh'i kucağımdan kaldırıyorum ve ateşin yanındaki çim minderin üzerine yavaşça bırakıyorum. Sonra eğilip burnumu karnının ortasına, göbeğinin hemen altına değdiriyorum.

Sonunda, eşimin içine bir bebek koydum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uzun, derin bir nefes alarak baharın kokusunu içime çekiyorum. Henüz tam olarak gelmedi ama havanın farklı bir his ve tat vermesine yetecek kadar yakın. Vadinin yakınındaki çalıların arasında uçmaya başlayan kuşların cıvıltılarını duyabiliyorum ve Beh'in onların yumurtalarını yemek isteyip istemediğini merak ediyorum.

Acaba bebek de onları sevecek mi?

Beh arkamdan geliyor, gözleri hala uykudan bulanık, yatak kürklerinden biri omuzlarına sarılmış. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve her sabah yaptığım gibi yüzümün yan tarafını kalçalarının arasındaki küçük şişliğe bastırıyorum. Henüz bebeğin içinde hareket ettiğini hissetmedim ama annemin küçük kardeşlerimi taşırken, onlar tekmeleyip yuvarlandıklarında karnının nasıl hareket ettiğini hatırlıyorum.

Beh'in içine koyduğum bebeğin hareketini hissetmek için .

Ben yüzüne bakarken Beh bir elinin parmaklarıyla karmakarışık saçlarımı karıştırıyor. Güneş parlıyor ve saçlarına arkadan vurarak sanki gibi görünmesini sağlıyor. Kollarımı beline dolayarak, tekrar ayağa kalkmadan önce bir anlığına ona sıkıca . O da kendi eliyle benim elimi tutuyor ve diğer eliyle boynundaki kürkü tutuyor. Güneş parlıyor ve bahar havası belli ki yolda olsa bile dışarısı hala oldukça soğuk.

"Khizz?"

Beh bana doğru eğiliyor ve ben parmaklarımın tersiyle yanağına dokunurken ağzını benimkine dayıyor. Onu sıcak kalabileceği mağaraya geri götürmeden önce tekrar uzun, derin bir nefes alıyorum.

Günler uzadıkça ve ısındıkça dostumun midesi büyüyor. Kış biterken, bize bir süre yetecek kadar depolanmış tahıl ve kuru etimiz var ama yiyecek taze ve yeşil bir şeyler bulmak güzel.

Bozkırın her yerinde yoncalar açıyor ve ben oturduğum yerde onları yemekle Beh'in etrafta dolaşıp çiçekleri toplamasını izlemek arasında gidip geliyorum. Çiçekleri toplamak için eğildiğinde, önceki geceyi ve içine girdiğimde kalçalarının ne kadar genişlediğini düşündüğümde sertleştiğimi hissediyorum. Beh bebeğimizle birlikte büyüyor ve eminim hiç şimdiki kadar güzel olmamıştı.

Çenemi ve çenemi kaşıyorum. Kış boyunca uzattığım sakalım önceki yıllara göre daha dolgun ve gün ısındığı için kaşınıyor. Ensemi de ovuyorum ve saçlarımın ne kadar uzadığını fark ediyorum. Beh'in saçları gerçekten çok uzun ve başının arkasına uzanıp saçlarını kendi etrafında sarmasını, bükmesini ve sırtından aşağıya doğru uzun bir kordon haline getirmesini izliyorum.

Merakla ona doğru ilerledim ve parmaklarımı aşağıya doğru gezdirdim. Her zamanki gibi aşağıya sarkmıyor ama kesmediğinden eminim. Beh dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor ve bu sırada ağzıyla sesler çıkarıyor. Önce ona sonra da elimdeki saçına bakıyorum. Biraz çekiştiriyorum ve Beh parmaklarıma vuruyor.

"Hayır, Ehd!"

Kızmaya devam edeceğinden endişelenerek aşağı iniyorum ve karnına sokuluyorum. Ona bakıyorum ve sonra hızla tekrar aşağıya bakıyorum. Elini başımın üzerinde hissedene kadar burnumu kürkünün üzerinde gezdiriyorum ve affedildiğimi anlıyorum.

Beh, göle doğru ilerlerken daha fazla çiçek, birkaç mantar ve birçok bitkinin tomurcuklarını ve körpe yapraklarını topluyor. Yaklaştıkça mızrağımı daha sıkı kavrıyorum, Beh'in yaprak dökmeyen ağaçların gölgesinde kalmasını sağlayarak önce ben etrafı tarıyorum. İşimi şansa bırakmayacağım, hele ki Beh'in karnında bir bebek varken.

Göle her geldiğimizde, Beh'i benden almaya çalışan adamı hatırlıyorum.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, kürkümün kıvrımından küçük yuvarlak ateşleyiciyi çıkarıyorum ve küçük bir ateş yakmak için onu ve bir parça çakmaktaşı . Beh suya gidiyor ve su torbalarından birini dolduruyor. Onu bir çubuğun üzerindeki postun üzerine koyuyor ve ardından toprak bir kabı suyla dolduruyor. Elimi tutuyor ve ben de karşı koymaya zahmet etmiyorum. Hızla suya dalıyorum ve Beh'in saçlarımı ve yüzümü ovmasına izin veriyorum. Beni yeterince temiz bulduğunda ateşin yanına oturuyorum ve Beh'in yıkanmasını izlerken biraz ısınmaya çalışıyorum.

Kürklerini yere bırakıyor ve üst yarısı biraz gergin görünse de hala küçük pembe şeyleri giydiğini görüyorum ve alt yarısı karnının şişkinliği altında kendi üzerine katlanıp yuvarlanıyor. Bir tarafa döndüğünde gülümsememin genişlediğini hissediyorum ve bebeğin büyüdüğü şişkinliğin siluetini görebiliyorum.

Çakmaktaşının genellikle bulunabileceği suyun kenarına giderken gözümü ondan ayırmıyorum. İyi büyüklükte bir parça ve ona vurmak için bir taş buluyorum. I

Daha keskin bıçaklara ihtiyacım var çünkü benimkilerin çoğu kullanılmaktan köreldi. Birkaç uzun, keskin dilim alıyorum ve sonra Beh'in yanındaki suya geri dönüp oturarak onu bekliyorum.

Saçlarımın uçları hâlâ ıslak ve ensemde soğukluk hissediyorum. Başımın arkasına uzanıp bir tutam saç alıyorum ve ardından yeni çakmaktaşı bıçaklardan birini kullanarak saçımı kesiyorum.

"Ehd!" Beh'in ismimi seslendiğini duyuyorum ve ona bakıyorum. Gözlerinde şok ve şaşkınlık var ve hemen çakmak taşımı bırakıp mızrağımı tekrar elime . Etrafımıza bakıyorum ama olağan dışı bir şey görmüyorum. Beh'e döndüğümde bana doğru yürüyor.

Duruyor ve elini başıma koyuyor, parmaklarını saçlarımın üzerinde gezdirirken bir sürü ses çıkarıyor. Diğer eliyle uzanıyor ve saçımın bir tarafındaki ucunu tutuyor - zaten kısa kestirdiğim taraf - ve başını sallıyor.

Elini kolumda gezdirerek beni taşların üzerine oturtuyor ve son çakmaktaşı parçamı alıp saçlarımla uğraşmaya başlıyor. Çok uzun sürmüyor ama işi bittiğinde beni göle geri götürüyor ve tekrar yıkıyor. Parmaklarımı kısa saç tellerimde gezdiriyorum ve ne kadar eşit hissettirdiğine şaşırıyorum. Genelde başımın etrafında rastgele yerlerde uzun parçalar olur.

Beh daha fazla ağız sesi çıkarıyor, elimi tutuyor ve beni ateşin yanına oturtuyor. Yıkanmak için kullandığı bezlerden birini alıp ılık su dolu tencereye daldırırken bekliyorum. Yüzüme dikkatle bakıyor ve ben onun bakışları altında hareketsiz kalıyorum. Beh uzanıyor ve yüzümdeki tüyleri okşuyor. Sonra ılık, ıslak bezi yüzümün bir tarafına bastırıyor ve orada tutuyor.

Bunu neden yaptığından emin değilim -yüzümü zaten yıkamıştı- ama onu durdurmak için hareket etmiyorum. Yanaklarımı ve boynumu yıkarken sıcaklık iyi hissettiriyor.

Eşim çakmaktaşı bıçaklardan birini eline alıyor ve bezi derimden çıkarıyor. Yavaş ve yumuşak bir hareketle bıçağın kenarını çenemde gezdiriyor. Yüzünde beliren gülümsemeyi izlerken gözlerimi açıyorum.

"Luffs?" Ne yaptığını bilmiyorum ama bundan çok mutlu görünüyor, bu yüzden keskin taşın kenarını boynumda ve yanaklarımda gezdirirken hareketsiz kalıyorum. Bir tarafla işi bitince diğer tarafa geçiyor. Çakmak taşını bırakıyor ve sıcak bezi tekrar yüzüme tutuyor - önce bir tarafa, sonra diğer tarafa.

Beh topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve sesler çıkarırken bana bir gülümseme daha veriyor. Elimi tutuyor ve yanağıma bastırıyor.

Sakalım gitti!

Yüzümün derisi tıpkı Beh'inki gibi pürüzsüz. Parmaklarımı her gezdiriyorum ama hiçbir yerinde kıl yok. Garip ama bir o kadar da güzel bir his. Yüzüm artık kaşınmıyor ve dokunduğumda yumuşak bir his veriyor.

Hâlâ gülümseyen ve ağızdan sesler çıkaran Beh'e bakıyorum. Dizlerimin üzerinde doğrulup yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Yakınına eğilip burnumu önce bir elmacık kemiğinin, sonra da diğerinin üzerinde gezdirirken yüzümün ve başımın etrafında titreşiyorlar. Onun elleri de yüzümü kavrıyor ve dudakları dudaklarıma değmeden önce başparmaklarını yanaklarıma sürtüyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve sonra kollarından ve bileklerinden aşağıya doğru gezdiriyorum. Ellerimi önüne getirip yuvarlak karnının üzerine koyuyorum. Beh aşağıya bakıyor, karnının üzerindeki ellerime bakarken gözleri ıslanıyor.

"Beh, luffs?" Bunun gülümsemesini geri getireceğini umuyorum ve bir an için getirecek gibi de görünüyor. Ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyorum ve bebek için mi, yiyecek stoklarımız için mi yoksa tamamen başka bir şey için mi endişelendiğinden emin değilim. Tek bildiğim, benden emin olmasını ve ona bakacağımı, onu ve bebeği koruyacağımı bilmesini istediğim. Onlara bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim ve ikisinin de gelecek kış için yeterli yiyeceğe sahip olduğundan emin olacağım. Her zaman önce onlarla ilgileneceğim ve gelecek mevsimlerde her ikisi için de bol miktarda olduğundan emin olacağım.

Ellerim gözyaşlarını yanaklarından itiyor ve Beh bana gülümsemeye çalışıyor. "Seviyor," diye fısıldıyor.

Her şeyin yoluna gireceğini göstermek için kollarımı ona doluyorum. Beh'in gözyaşları sonunda kurudu ve mağaraya geri götürmek için her şeyi topladık.

Günler ılıktan sıcağa geçtikçe Beh'in karnı büyüyor ve ilk zamanlardaki kadar üzgün görünmüyor. Bazen görünürde bir sebep yokken hala üzülüyor ama bunu hep yapıyor. Bu onun bir parçası.

Arkadaşım alışılmadık biri ve bu konuda daha mutlu .

Bahar ve yaz günlerinde taze yiyecekler ve etler bol olsa da av hayvanlarının çoğu kuş, tavşan ve balık şeklinde. Saklamak için başka bir büyük hayvana ihtiyacımız var - bebeğin sıcak tutulması gerekecek - bu yüzden mağara evimizden uzaktaki bozkırlarda başka bir çukur tuzak kazıyorum.

Beh ilk başta yardım etmeye çalıştı, büyük, düz bir kaya aldı ve birçok büyük yaban öküzünün bulunduğu patikada seçtiğim alandan kazıyarak uzaklaştırdı

beslenme ve yaşam alanlarından göle ulaşmak için geçti. Eğer büyük öküzlerden birini bir çukura düşürüp yaralayabilirsem, işini çabucak bitirebilirdim. O kadar büyükler ki, tek bir tanesi sadece bol miktarda et değil, aynı zamanda bağlamak için sinir, giysi için deri ve aletler için kemik de sağlayabilir. Boynuzları ve organları da başka birçok şey için faydalı olabilir.

Beh arkasına yaslanıp elini karnına götürerek yüzünü buruşturduğunda, benimle birlikte kazmaya çalışmaktan vazgeçmesini sağlıyorum. Yardım etse bile çukur tuzağı yapmanın günler alacağını biliyorum ve acı çekmesini istemiyorum. İç çekerek geri çekiliyor ve gölde topladığı sazları çıkarmak için bir sopanın üzerindeki postun yanına gidiyor. Onları birbirine örmeye başlıyor ve bu kadar çabuk işe yarar bir şey yapmasına gülümsemek zorunda kalıyorum.

Yaptığı şeyler güzel olmaktan çok uzak, ama genellikle bir şeyler tutabiliyorlar.

Fazla düşünmeye izin vermeyen bir ritme girerek kazmaya devam ediyorum. Bozkırlar bugün sıcak ve ben çalışırken güneş çıplak tenimi yakıyor, omuzlarımın arasından ve sırtımdan aşağıya doğru akan bir ter nehri yaratıyor olmalı. Beh su tulumunu getirip bana içirdiğinde beni biraz ürkütüyor. Bir sürü ses çıkarıyor ve bana gülümserken elini yüzümün yan tarafında gezdiriyor.

Sanırım sakalsız olmamdan hoşlanıyor, bu yüzden göle yıkanmaya gittiğimizde sakalımı kesmesine izin veriyorum. Bu onu her zaman gülümsetiyor ve sonra ellerini yüzümde gezdiriyor. Genellikle yüzüme dokunmayı bitirdikten sonra omuzlarımdan tutup ağzını yüzüme yerleştiriyor. Kısa bir süre sonra penisimi tutup içine sokuyor.

İçinde zaten bir bebek olmasına rağmen hala bunu yapmak istemesine sevindim. Hâlâ bir diğerinin de büyümeye başlayıp başlamayacağını ve ikisinin de aynı anda çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum. Gerçi benim kabilemdeki kadınların başına hiç böyle bir şey gelmedi ve çok sayıda bebeğin doğduğunu gördüm.

Gün ilerliyor ve ben daha yolun yarısını bile bitirmedim. Tek başıma olsam neredeyse karanlık çökene kadar kalırdım ama Beh'in gece çökmeden mağaramıza dönmesini ve güvende olmasını istiyorum. Göle doğru hızlı bir yolculuk yapıyoruz, Beh elimi tutuyor ve uzak tarafa yaklaştıkça bir sürü ses çıkarmaya başlıyor. Beni en iyi kilin bulunabileceği yere götürüyor, orayı işaret ediyor ve sonra bir sopanın üzerindeki postu gösteriyor.

O gölde yıkanmaya gidiyor ve ben de kazmaya başlarken iç çekiyorum. Birkaç avuç dolusu kil, postun üzerindeki çim hasırın üzerinde durduktan sonra arkama yaslanıp

uzanıyorum. Gözlerim bir an Beh'in üzerinde geziniyor ve sonra yavaşça ve otomatik olarak ağaç sırasını herhangi bir tehlike işareti için tarıyorum.

Bir taraftaki ormanda bir şey gözüme çarpıyor. Ne olduğunu anlamaya çalışarak bir süre bakıyorum ama emin olamıyorum. Büyük, yuvarlak bir kayaya benziyor ama parlak beyaz. Merakla, göle açılan küçük girişin yanındaki yerimden kalkıp Beh'i bir kez daha kontrol ediyorum ve ağaçların arasında biraz yürüyorum.

Beyaz taş benzeri şeye yaklaştığımda, yerde sadece yuvarlak kısım değil, daha fazla beyaz şey olduğunu fark ediyorum. Tam olarak ne olduğunu anlamam için çok yaklaşmam gerekmiyor - bir insanın beyaz, yuvarlak kafatası. Diğer parçalar bir avuç kaburga kemiği, omurganın bir kısmı ve kalça kemiklerinden oluşuyor. Etrafa dağılmış birkaç tane de rastgele kemik var.

Sonbaharda Beh'e saldıran adamı hatırlıyorum ve ona kütükle vurduktan sonra bu şekilde kaçtığını biliyorum. Eğildim ve kafatasının yüzeyinde uzun bir çatlak olduğunu gördüm. Çatlak, kütüğün ona çarptığı yerle aynı bölgede.

Boğazıma safra kaçarken yutkunmak zorunda kalıyorum ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Ondan birkaç adım uzaklaşıyorum, Beh'i benden almaya çalışan adam için üzülmek istemiyorum ama yaptığım şey yüzünden bizi bir daha tehdit edemeyeceğini bildiğim için de mutlu olamıyorum.

Daha önce hiç kimseyi
incitmemiştim. Asla.

Beh'in adımı seslendiğini duyuyorum ve kil ile postuma dönmeden önce tekrar sertçe yutkunuyorum. Ormandan çıktığımda Beh bir sürü ses çıkarıyor ve elini yüzümde gezdiriyor. Sesleri yumuşarken gözleri endişeyle kısılıyor ve omzumun üzerinden ormana bakıyor. Koluma dokunduğunda titrediğimi fark ediyorum.

Hızla elini tutup bir sopanın ucundaki postu kaldırıyorum ve doğruca mağaraya dönmeye niyetleniyorum. Ancak Beh'in başka fikirleri var ve beni yıkamak için suya doğru sürüklüyor. Sıcak tenimin üzerindeki serin su beni sakinleştiriyor ve temizlik konusundaki ısrarı için bir kez olsun minnettarım.

Mağaraya vardığımızda güneş neredeyse batmıştı ve ikimiz de günün yorgunluğunu atmıştık. Yemeğimizi yer yemez kürklerimizin yanına gidiyoruz. Kocaman karnına öpücükler kondururken, bebeğin ne zaman doğmaya karar vereceğini ve bana benzeyip benzemeyeceğini merak ediyorum. Beh'in elleri yüzümde ve omuzlarımda geziniyor, parmaklarım göğüs uçlarını ve bacaklarının arasını okşuyor, ta ki o benim için ağlayana kadar.

O gece bir rüya gördüm.

Yumuşak bir kürk yığınının üzerinde ayaklarının üzerinde dengede durmaya çalışan Beh'in elini tutuyorum. O iniltili bir ses çıkarırken ben uzanıp bacaklarının arasından düşen bebeği yakalıyorum. Minik şey uzun, sağlıklı bir feryat çıkarıyor ve ben onu Beh'in görmesi için havaya kaldırıyorum. Beh'in gözleri irileşiyor ve kıpırdamadan bir tarafa yığılıyor. Onu sarsıyorum ve adını haykırıyorum ama cevap vermiyor. Yüzü benim kabilemden bir kadının yüzüne dönüşüyor... kızını doğururken ölen bir kadının...

Uyandığımda soğuk terler içindeydim ve titriyordum. Yüksek sesle ağlamamak için zorlukla yutkunuyorum ve onu kendime yaklaştırmak için kollarımı Beh'e doluyorum. Uykusunda mırıldanıyor ve kıpırdanıyor -şu anda rahat bir pozisyon bulmak onun için zor görünüyor- ama sonra tekrar yerine yerleşiyor.

Kabilemde kışın ortasında uzun süre doğum yapmaya çalışan, ancak çocuk doğduktan hemen sonra düşen kadını unutmuştum. Bebek sağlıklı olmasına ve başka bir kadının memesiyle hayatta kalmasına rağmen, anne çocuğunu görecek kadar bile gözlerini açmamıştı.

Annem o kadar çok çocuğu kolaylıkla doğurdu ki, bunun başkaları için bazen ne kadar zor olduğunu düşünmedim bile. Ya Beh bebeği uzun süre çıkaramazsa ve bu onun canını yakarsa? Ya bebek zamanında çıkmazsa ya da çok geç çıkarsa? Ya yardıma ihtiyacı olursa ve ben ne yapacağımı bilemezsem?

Ya Beh'e bir şey olursa, bebeğe nasıl bakacağım? Onu emzirecek başka bir annem yok ve meme uçlarını bu şekilde kullanan bir erkek hiç görmedim. İşe yaramadıklarına eminim. Bebek nasıl hayatta kalacak?

Nasıl hayatta kalacağım?

Çok uzun zamandır tek başıma yaşıyorum ve Beh ile geçirdiğim son birkaç sezon, bir daha asla yalnız kalmak istemediğimi anlamamı sağladı. Beh yanımda olmadan asla hayatta kalamazdım. O artık burada olmasaydı yaşamak bile istemezdim.

Uzanıp Beh'in yuvarlak karnını ovuyorum, teniyle temasın beni sakinleştireceğini umuyorum. Bir dereceye kadar işe yarıyor, özellikle de bebek hareket etmeye başladığında ve küçük dizlerin ve dirseklerin - en azından öyle olduklarını düşünüyorum - Beh'in karnının içine doğru dürttüğünü hissediyorum. Pek öyle görünmüyor.

Eskisi kadar çok hareket etmiyor ve belki de bu kadar çok hareket edemeyecek kadar büyük olduğunu düşünüyorum.

Ya bebek dışarı çıkamayacak kadar büyükse?

Beh'i göğsüme doğru çekerken içimdeki paniğin yükseldiğini hissedebiliyorum. İnliyor ve yuvarlanıyor, elini yanağıma koymadan önce bulanık gözleriyle yüzümü inceliyor.

"Ehd?" Beh ağzıyla bir sürü ses çıkarıyor ve gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Yüzüne baktığımda zihnimde cam gibi gözleri ve soluk, soğuk teniyle canlanıyor. Ürperiyorum ve gözlerimin kenarlarında yaşlar hissediyorum.

Beh daha fazla ses çıkarmadan kollarını başıma doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Vücudu kürklerin içinde yavaşça ileri geri hareket ediyor, beni sallıyor ve parmaklarını başımın arkasındaki saçlarda gezdiriyor. Düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama bana huzur veren tek şey onun gözlerine bakmak oluyor.

Beh günlerini mağaranın arkasında, uyuyan kürklerimizin arkasında küçük, bebek boyunda bir çukur kazarak geçiriyor. Kürklerin en yumuşak olanlarını yumuşak, kurumuş otların etrafına yerleştiriyor. Çukur tuzağında yakalanan yaban öküzünün derisini kullanarak bir yığın küçük üçgen şekli yapıyor ama onlarla ne yapmaya niyetli olduğunu anlayamıyorum. Tek bildiğim yolundan çekilmek. Birçok kez yardım etmeye çalıştım ama Beh beni iterek uzaklaştırdı, hiçbir yardımı kabul etmedi.

Başı hastalıktan yanıyormuş gibi davranıyor ama öyle değil.

Ağız sesleri neredeyse sabit, ama beni kürklerin içine çekme ve içine sokma arzusu da öyle ve günlerdir böyle. İlk başta çok heyecanlanmıştım. Şimdi ise tamamen tükenmiş durumdayım.

Eşimin ateşin yanındaki tencereden avuç avuç pişmiş tahıl ve etleri alıp parmaklarından yalamasını izliyorum. Tadının verdiği zevkle inliyor ve günün erken saatlerinde beni sertleştirmiş olabilecek bu ses, bana bakıp kahvaltısı boyunca gülümserken penisimin biraz seğirmesine neden oluyor. Ayakta durmakta zorlanırken ona verdiğim gülümsemeyle yanaklarımın acıdığını hissediyorum.

Uzanıyorum ve eşimi kollarından tutup kalkmasına yardım ediyorum. Hafifçe tökezliyor ama ben onu dik tutuyorum. Beh nefes nefese kalıyor ve kolumu daha da kavrıyor. Aşağıya baktığımda, sıkıca kavradığı parmak eklemlerinin solgunluğunu görebiliyorum. Bir eliyle beni serbest bırakıyor ve diğer eliyle etrafını ovuşturuyor.

Nefesi hızlı küçük yudumlarla kaçarken karnının altında. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve içlerinden anlayış geçiyor.

Sonunda bebek geliyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mağaradaki tek ses dostumun nefes alış verişi ve ateşin hafif çıtırtısı. Beh'in son çığlıklarının yankısı kayboldu, ancak sesler sonsuza dek beynimde yer edecek gibi görünüyor.

Kabilemdeki kadınların bebek sahibi olmalarının bu kadar uzun sürdüğünü hatırlamıyorum. Beh uzun, derin bir nefes alıyor ve ben de bir süre yüzünü dikkatle izledikten sonra ona su olan kil kaplardan birini uzatıyorum. Gözlerini kapatıyor ve elimi sıkıyor ama içkiyi almıyor. En azından bu sefer bana geri fırlatmıyor.

Dışarıda güneş battı ve Beh bitkin düştü. Rüyam bana geri dönüyor ve ona sarılıp rahatlatmaya çalışıyorum ama o bazen beni itiyor. Ona ya da bebeğe kötü bir şey olduğunu düşünmemeye çalışıyorum ama değil. Göğsüm ağrıyor ve boğazım . Onu mağaraya ilk getirdiğimden beri içine bir bebek koymak istemiştim, ama şimdi bebek gerçekten dışarı çıkıyor, korkuyorum.

Beh'in de öyle olduğunu biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Nefes alış verişi daha da hızlanıyor ve tekrar haykırırken parmakları elimi sıkıyor. Onu sabitlemek için kolumu etrafına doluyorum. Şu anki eller ve dizler pozisyonu denediği diğer pozisyonlar kadar iyi görünüyor ama bebek hâlâ gelmiyor. Beh'in parmakları elimi ve altındaki eski, yıpranmış kürkü kavrıyor. Günün başında daha yumuşak olanları altına koymaya çalıştım ama Beh hepsini bebek için açtığı küçük çukura taşıdı.

Acısı geçer gibi olduktan sonra Beh yere yan yatar.
Uzanıp yüzünü okşuyorum ama bana bakmıyor. "Beh?"

Gözlerinin biraz gerildiğini ve göğsünün derin bir iç çekişle inip kalktığını görüyorum ama yine de bana bakmıyor. Önce yanağına, sonra omzuna dokunuyorum. Beh sadece gözlerini kapatıyor. Nefesini tutuyor ve ses çıkarmıyor ama vücudundaki gerginlikten başka bir acının onu vurduğunu anlayabiliyorum. Bir süre sonra nefesini bırakıyor ve tekrar nefes almaya başlıyor.

"Luffs," diye fısıldıyorum yanağına tekrar dokunurken.

Bir iç çekiş daha, ama şimdi bana bakıyor. Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor, sonra bir acı daha duyuyor ve tekrar haykırıyor. Onun

Elini uzatıp beni kendine çekerken ve sonra tekrar iterken ağzından bir sürü garip ses çıkıyor.

Sonra ağlıyor ve beni geri çekiyor. Olmamı istediği yere yetişemiyorum ve kendi bilgi eksikliğim beni kendime kızdırıyor. Bir kadının doğum yapmasına nasıl yardım edeceğimi yeterince bilmiyorum ve Beh'in ona sağlayabileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı var.

Beh dizlerini biraz yukarı kaldırıyor ama yan yatış şekli pek işe yaramıyor. Yine de çok yorgun; nasıl devam edebileceğini bilmiyorum. Acaba bir süre kestirip sonra tekrar deneyebilir mi? Birkaç ağrı daha vuruyor ama Beh yanından kalkmıyor. O şekilde yattığında ağrılar daha kötü oluyor gibi görünüyor ama artık neredeyse hiç hareket edemiyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Birdenbire Beh'in gözleri irileşiyor, yuvarlanmaya çalışıyor ama yapamıyor. Ona yardım etmek için hızla ayağa kalkıyorum ve bir dakika sonra tekrar elleri ve dizleri üzerinde, inlerken yavaşça ileri geri sallanıyor.

Beh kolumu tutuyor ve ayağa kalkıp dizlerini bükerek ayaklarının üzerinde dengede dururken kaldıraç olarak kullanıyor. Önünde diz çökmek için hareket ediyorum ve kollarını boynuma doluyor ve omuzlarıma sıkıca tutunuyor. Gözlerinden yaşlar akarken tekrar tekrar haykırıyor. Islaklığı uzaklaştırmak istiyorum ama onu bırakırsam düşeceğinden korkuyorum.

Beh dişlerini sıkarak gerinirken aşağıya bakıyorum ve bacaklarının arasından koyu renk saçlı küçük bir başın göründüğünü fark ediyorum.

"Hoh!" Elimi uzattığımda bebeğin ıslak ve sıcak saçlarını hissedebiliyorum.

Beh homurdanıyor ve beni kavrıyor, sonra bir an için rahatlar gibi oluyor ve bebeğin başı tekrar içinde kayboluyor. Bir an sonra Beh başını omzuma yaslıyor ve ıkınıyor. Bunu yaptığında yine küçük bir baş görülüyor.

Tekrar tekrar - her seferinde aşağı uzanıyorum, bebeğin o zaman çıkacağını düşünüyorum, ama çıkmıyor. Sonunda, sabah güneşinin ışığı mağaranın içine süzülmeye başladığında ve Beh neredeyse daha fazla ayakta duramaz hale geldiğinde, her şey oluyor.

Beh son bir feryatla tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor ve itiyor. Eşimin bacaklarının arasından ellerime düşen minik, kıpır kıpır bir figüre ıslak, şapırtılı bir ses eşlik ediyor. Onu bir koluma alıyorum ve diğer kolumla yavaşça Beh'in yan yatmasına yardım ediyorum. O hala

Aynı anda hem nefes alıyor, hem ağlıyor, hem de gülüyor. Yeni çocuğumuzun dudaklarından narin bir çığlık dökülürken Beh ellerime doğru uzanıyor.

Kollarımın yatan küçük kıza bakıyorum. Ben bir babayım.

Annesi hariç, kızımız kadar güzel bir şey görmedim. Ellerimde o kadar küçük yatıyor ki onu kıracağımdan korkuyorum. Minik parmakları hiçbir şeyi kavramıyor ve ağlarken küçük bacakları bileklerimi tekmeliyor.

Eşime bakıyorum. Saçları nemli ve gözlerine dökülüyor ama bebeği alıp kollarına bıraktığımda gülümsemesi ışıl ışıl. Çocuğa bakarken Beh'in gözlerinden yaşlar dökülüyor. Bebeğin gözleri sıkıca kapanıyor ve minik bir ağlama sesi daha çıkarıyor. Beh çocuğu göğsüne götürürken, onları hala birbirine bağlayan kordona bakıyorum. Kabilemdeki kadınların yaptıklarını hatırlayarak uzun bir ip çıkarıyorum ve bebeğin karnına yakın göbek bağının etrafına bağlıyorum. İkinci bir parça alıp biraz daha aşağıdan bağlıyorum.

Beh aniden soluk soluğa kalıyor ve başka bir acı vücudunu kesip geçerken bana bakıyor. Elimi karnına koyuyorum ve derisinin altındaki kasların gerginliğini hissediyorum. Beh'in kenara ayırdığı yumuşak kürke sarmak için uzanıp bebeği alıyorum ve ağlamaları biraz azalıyor. Onu bir elimle tutuyorum ve çakmaktaşı bıçağımla kordonu hızlıca kesiyorum, tam sinew parçalarının arasından. Artık sıkıca sarıldığına göre, Beh'in plasentayı doğurtmasına yardım edecek kadar uzun süre bebeği uyku kürklerimize yatırabilirim.

Görev tamamlandığında, eşim ve çocuğumun ikisi de yıpranmış oluyor - Beh doğumdan, bebek de ağlamaktan. Onları kürklerin içine yerleştiriyorum ve Beh'e su ve soğuk pişmiş tahıl getiriyorum. Beh ağız sesleri çıkarıyor ve parmağıyla ateşi işaret ediyor. Ateşi yeniden alevlendirmek için birkaç kütük ekliyorum ve Beh iç çekip başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Ona getirdiğim su kabını alıyor ve deri parçalarından birinin kenarını içine daldırıyor, ardından bebeğin yüzündeki kan ve mukus izlerini silmeye devam ediyor.

Ateşin yanında küçük bez parçalarından birini buluyorum ve Beh'in ağrıları ilk başladığında koyduğu su dolu toprak kabı fark ediyorum. Bezle birlikte onu da getiriyorum. Bebeği ılık suyla silmesine yardım ederken Beh gülümsüyor ve sonra bezi Beh'in bacaklarını ve yüzünü yıkamak için kullanıyorum.

Beh'in ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istediğimden, ateşten et ve bir fincan dolusu fındık alıp uyuyan kürklerin yanına götürüyorum ve bunları ona yediriyorum.

bebeğin memesini emmesini sağlamaya çalışır. Bu birkaç deneme gerektirir, ancak sonunda bebeğin minik dudakları annesinin meme ucunu sarar ve refleks devreye girer.

Beh, bebeği kucağına aldığında yüzünü buruşturuyor ve sonra başını kürkün içine sokarak rahatlıyor. Fazladan kürklerden birini alıp başının altına yerleştirmek için küçük bir top haline getiriyorum çünkü o şekilde yatmayı seviyor. Bana bakıyor ve gözleri parlıyor.

"Seviyor," diye fısıldıyor. "Luffs!"

Beh ve kızımız uyku alanının derinliklerine yerleşirken ben de artık kanla kaplı olan eski kürkü toplayıp plasentayı ona sarıyorum ve mağaranın dışına çıkıyorum. Çok uzağa gitmiyorum -yeni ailemi asla uzun süre yalnız bırakmam- ancak bir süre önce kazdığım çukuru bulacak ve kürke sarılı plasentayı içine atacak kadar uzağa gidiyorum. Yırtıcıları uzak tutmak için üzerini toprak ve yapraklarla örttükten sonra mağaraya geri dönüyorum.

Bebek aynı anda uyuyor gibi görünse de hala emmekle meşgul. Beh'in gözleri açık ama cam gibi ve sanırım sadece kısmen uyanık. Ona biraz daha yemek yedirmeye çalışıyorum ve beni el sallayarak uzaklaştırmadan önce biraz et suyu içiyor.

Güneş gökyüzünde yükseklerde olmasına rağmen, eşim ve bebeğimin üzerine sürünerek sıcak kürklerin içinde onlarla birlikte uzanıyorum. Onları huşu içinde izliyor ve şu andan daha mutlu olmamın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Beh'in alnındaki saçları itmek için uzanıyorum ve bebeğin saçlarının -şimdi biraz daha kurudu- Beh'inkilerle aynı renkte olmadığını fark ediyorum. Daha çok benimkine benzediğini bildiğim altın kırmızısı bir tonu var. Bu durum beni yüzüne daha yakından bakmaya itiyor ama annesinin göğsüyle o kadar ilgileniyor ki yüzünün tamamını bana gösteremiyor ve gözleri hâlâ kapalı. Ne renk olduklarını ve annesininki gibi büyük ve mavi olup olmayacaklarını merak ediyorum. Parmakları küçük ellerinin geri kalanına kıyasla küçük ama uzun ve yanakları dolgun ve yuvarlak, ağlamaktan her tarafları kırmızı lekelerle kaplı.

Beh'in parmakları saçlarımın arasında kıvrılıyor ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıp ağzını benimkine bastırıyor.

"Khzz," diye fısıldıyorum beni bıraktığında ve bir kez daha dudaklarını dudaklarıma değdirerek ödüllendiriliyorum. Gözleri yüzüme bakarken birçok yumuşak ses çıkarıyor. Sesler dudaklarının arasından çıkarken ağzının hareketini izliyorum.

Dudaklarından çıkan sesler sessiz olduğu için minnettarım. Başımı kürklerin üzerine koymadan önce uzanıp kolumu hem bebeğe hem de Beh'e doluyorum.

Bir an için başımı kaldırıp Beh'e bakıyorum ama sadece yatma eylemi bile bana yetiyor ve kendimi hızla uykuya dalarken buluyorum. Eşimin ve çocuğumun sıcaklığı beni rahatlatırken, uzun, yavaş bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum.

Uykuya , acaba şimdi ona bir bebek koyabilir miyim diye düşünüyorum.

İlk birkaç gün zordur.

Beh çok yorgun ve bebek bir seferde çok uzun süre uyumuyor. Bir bebeğin etrafında bulunmayalı uzun zaman oldu. Yangın kabilemi yok ettiğinde en küçük kardeşim birkaç mevsimlikti ve onların ne kadar dağınık olabileceğini unutmuşum. Beh, bebeğin sırtını sarmak için içinde birkaç kare kumaş olan küçük deri üçgenleri kullanıyor ve ben de kokuşmuş şeyleri, Beh'in doğumdan sonra kanı emmesi için taktığı deri kayışlarla birlikte mağaranın dışında yıkıyorum.

Sadece topladığımız malzemeleri değil, bebeğimizi de taşımak için bir sopanın üzerindeki postu kullanarak göle pek çok yolculuk yapıyoruz. Ortada yatıyor, etrafı kürklerle çevrili ve tıpkı Beh'inkilere benzeyen geniş, mavi gözleriyle etrafına bakıyor. Sırt üstü yattığında kıpırdanıp hareket ediyor ve teni harika bir yumuşaklıkta. Ağzının köşesine dokunmayı ve parmağıma doğru dönüp süt arayışını izlemeyi seviyorum.

O çok güzel, tıpkı Beh gibi.

Çok az sürekli uykuyla bile kışa hazırlanmamız gerekiyor. Beh bebeği göğsüne yakın tutarken ve kedi kuyruğu köklerini kazarken gölde balık tutuyorum. Birçoğunu postuna yükledikten sonra bir süre bebeği beslemek için oturuyor. Ben işime geri dönüyorum, ta ki onun adımı seslendiğini duyana kadar.

"Ehd!"

Çabucak yukarıya ve etrafa bakıyorum ama herhangi bir tehlike görünmüyor ve Beh'in çıkardığı sesler de endişe verici değil. Yakaladığım üç küçük balığı alıp yanına gidiyorum ve bebeğin iyi olduğundan emin olmak için çömeliyorum. Annesinin göğsünü açgözlülükle emiyor ve bunu yaparken küçük homurtu sesleri çıkarıyor.

Gülümsüyorum.

"Ehd." Beh uzanıyor ve göğsüme dokunuyor. Sonra elini kendi göğsüne, tam göğüslerinin üzerine koyuyor. "Beh."

Elini bebeğin üzerine koyup daha fazla ses çıkarırken gözlerimi ona dikiyorum. Başımı bir tarafa eğip çıkardığı sesleri dikkatle dinlemeye çalışıyorum ama sadece gürültü. Bir süre daha devam ediyor ve ben sıkılıyorum. Tam ayağa kalkıp balık tutmaya geri dönecekken elimi tutuyor ve sıkıca kavrıyor.

"Ehd... Beh..." tekrarlıyor ve sonra bebeğe tekrar dokunuyor.

Yavaş yavaş anlıyorum. Beh bebek için bir isim-ses istiyor. Neden bana sorduğunu bilmiyorum çünkü anneler bebekleri için her zaman isim-sesler uydururlar. Çıkardığı seslerin bir isim sesi olup olmadığını merak ediyorum ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bunun için çok fazla garip ses bir arada var.

Belki de ona ne diyeceğini bilmiyordur.

"Beh," diyorum omzuna dokunurken. Elimi bebeğin başının üstüne koyuyorum, sonra uzanıp elimi Beh'in dudaklarına koyuyorum. Geri çekilip beklentiyle ona bakıyorum ve bana bebeğin adını söylemesini bekliyorum - ses.

Gözleri birkaç dakika benimkilerde kaldıktan sonra tekrar onu emziren bebeğe bakıyor ve elini onun yumuşak başının üzerinde gezdiriyor. Sonra bana bazen yemek pişirirken çıkardığı sesleri hatırlatan bir dizi ses çıkarıyor - hepsi bir arada. Bana bakıp gülümsüyor ve sesleri daha yavaş tekrarlıyor.

Bir isim-ses için hala gülünç derecede karmaşık bir ses miktarı, bu yüzden ne yaptığından emin değilim. Sesleri tekrar tekrar çıkarıyor ve dudaklarıyla dilinin birlikte hareket edişini izliyorum.

"Sheee...lah..."

Son kısımda, dili biraz tanıdık bir sesle dişlerinin arkasında geziniyor.

"Luffs?" Soruyorum.

"Laaaah," diyor Beh. "Sheee-lah."

"Luuhh..." Neden bütün sesleri bu kadar karmaşık çıkarıyor?

"Shee-lah."

"Luh."

"Ssss-lah..."

"Llllah..."

Beh iç çekip başını bana doğru sallamadan önce bir süre gidip geliyoruz. Uzun, yüksek sesli bir ses çıkarıyor ve tekrar iç çekerken istenmeyen bir dikkat çekmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Lah?" diyor sessizce. Çok
daha iyi.

"Lah," diye tekrarlıyorum gülümseyerek.

Lah o anı Beh'in göğüs ucunu serbest bırakmak ve sesime dönmek için seçiyor. Parmağımı minik, yumuşak yanağında gezdirirken gülümsemem daha da büyüyor ve yemeğine dönmeden önce bana göz kırpıyor. Beh gülüyor ve uzanıp beni kendine çekiyor ve ağzını ağzıma dayıyor.

"Lah," diyor usulca.

"Lah."

Kızımızın bir isim sesi var.

Kış, yoğun kar yağışı şeklinde erken gelir.

Hava hızla ve ansızın değişiyor ama bol miktarda yiyeceğimiz var ve kış çok uzun sürmezse yetecek kadar yiyeceğimiz olacak. Lah beslenmesini annesinden aldığı için Beh eskisinden daha sık acıkıyor. Yine de yeterli olacağını düşünüyorum.

Umarım vardır.

Dış kürkümü etrafıma daha sıkı sararken ve karla kaplı alanı incelerken bulutlu gökyüzünden kar taneleri düşüyor. Ayrıca Beh'in yakında içine bir bebek daha koymama izin vereceğini umuyorum ama her denememde beni itiyor. Kendimi onun içine sokmayalı uzun zaman oldu ve bunu özlüyorum. Ona dokunmaya çalıştım ama doğumdan dolayı hala kanaması var ve bunu yapmama da izin vermiyor.

Lah uyuduğunda, Beh tohumlarım kürklerin üzerine dökülene kadar elini üzerime koyacak. İyi hissettiriyor ama istediğim bu değil. Ben hareket ederken onu kendime çekmek, dudaklarının tadına bakmak ve etrafımda titrerken ismimi haykırışını duymak istiyorum.

Mağaranın girişini kaplayan kürkü bir tarafa iterek çatlaktan geçip mağaranın sıcaklığına giriyorum. Başımı hızla sallayarak karın her yöne uçuşmasını sağlıyorum. Mağaranın diğer tarafından gelen kahkahaları duyuyor ve kendi kendime gülümsüyorum. Kalın kürkümü dışarıya açılan çatlağı örtmek ve rüzgârları bizden uzak tutmak için kullandıktan sonra mağaranın diğer tarafına, ailemin olduğu yere geçiyorum.

Tuzakla yakaladığım iki tavşanı ateşin kenarına bırakıyorum - derilerini yüzüp daha sonra pişireceğim - ve eşime dönüyorum. Beh, Lah'la birlikte ateşin yanında otururken mırıldanıyor ve akıcı sesler çıkarıyor. Beh ne zaman ağzıyla ses çıkarsa, Lah dikkatle onun yüzünü izliyor. İkisinin de arkasından geliyorum.

Oturup bacaklarımı Beh'in kalçalarına, kollarımı da ikisine dolayarak ateşin başında ısınıyoruz. Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve kar esiyor ama içeride halimizden memnunuz.

Beh başını bana doğru çeviriyor ve ben çenemi omzuna koyarken göğsüme yaslanıyor. Lah'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanırım ağzının köşelerinin biraz yukarı kalktığını görüyorum. Artık beni tanıyor gibi görünen bu küçük kızı görünce kalbim daha hızlı atıyor. Çok geçmeden bana gerçekten gülümseyeceğini düşünüyorum.

Beh'in sesleri yumuşak ve bir koluyla çocuğumuzu kucaklarken başımın etrafından dolaşarak ensemdeki saçları kavrıyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. Ona doğru bastırıyorum ve dilim dudaklarının dış hatlarında geziniyor.

Ayrılırken gözlerimizi açıyor ve birbirimize yakından bakıyoruz. Uzun bir süre sadece bakıyoruz. Bu hiç de tehditkâr ya da rahatsız edici değil; sadece ikimiz birlikteyiz ve onunla birlikte olma düşüncesi tenimi ısıtıyor.

Kızımızdan gelen keskin bir çığlıkla ikimiz de o ana geri dönüyoruz. Gülmemeye çalışırken göğsüm biraz titriyor, ama Beh denemiyor bile. Lah ikimize bakarken gözlerini kocaman açıyor, çıkardığımız garip seslerden irkilerek sessizliğe gömülüyor. Sonra gözleri sıkıca kapanıyor ve uzun, tiz bir çığlık atıyor.

Başım ağrıyor.

Lah büyüdükçe neredeyse annesi kadar ses çıkarıyor.

Bir yanım ikisini birbirlerine bakarken ve sesler çıkarırken izlemeyi seviyor ama mağaranın içindeki sürekli gürültü başımın yan tarafındaki şakaklarımın zonklamasına neden oluyor. Evimiz, içinde üç kişiyle biraz sıkışık hissettirmeye başladı. Bana, Beh'e ve şu anki boyutuyla Lah'a ancak yer var. Onu kucağınıza aldığınızda kıpır kıpır ve kıvranıyor ama kendi başına hiçbir yere hareket edemiyor. İnsan boyutuna geldiğinde bu mağara bizim için yeterince büyük olmayacak. Ayrıca, Lah büyüdüğünde Beh'in birkaç çocuğu olmuş olacak. O zamana kadar koca bir kabileye sahip olabiliriz ve bir kabile kesinlikle mağaramıza sığmaz.

Bir noktada, Lah çok büyümeden ya da ben Beh'e bir bebek daha koymadan önce, yaşamak için yeni bir yer aramamız gerekecek. Beni endişelendiren tek düşünce bu değil. Beh için de endişeliyim çünkü hala içine başka bir bebek koymamı istemiyor gibi görünüyor.

Lah tombul poposunun üzerinde oturuyor ve annesi denge için kollarını uzatıyor. Bebek biraz ileri geri sallanıyor ve ciyaklıyor. Beh ona bir sürü ses çıkarıyor ve sonra dönüp bana ses çıkarıyor. Lah da bana bakıyor ve aşağı yukarı zıplarken bir ciyaklama daha çıkarıyor.

Bunu yaparken çok komik göründüğü için gülmek zorunda kalıyorum ama aynı zamanda mağaradan çıkıp tüm bu gürültüden uzaklaşabileceğim bahara kadar sabırsızlanıyorum. Tek başıma avlanmanın yalnızlığı her geçen gün daha çekici geliyor.

Mağaranın girişine gidiyorum ve dışarıya bakmak için kürkü kenara çekiyorum. Gökyüzü kapalı ama hava bir önceki güne göre biraz daha ılık ve kalın karlar nihayet erimeye başlıyor. Bahane olsun diye kil kaselerden birini alıp dışarı çıkarıyorum, içini karla dolduruyorum ve rüzgâr kulaklarımı serinletene kadar birkaç dakika gökyüzüne bakıyorum. İçeri döndüğümde Beh, aniden uyuyan Lah'ı kestirmesi için bir yığın kürkün üzerine yatırmış.

Kâseyi karı eritmesi için ateşin yanına koyuyorum ve Beh'in yanına geliyorum. Kızımızın yanağını okşuyor ve Lah uzun bir esnemeden önce uykusunda küçük emme hareketleri yapıyor.

Beh de esniyor ve onu bebeğin yanındaki uyku kürklerine götürüp yatması için ikna ediyorum. Daha fazla uykuya ihtiyacı var -ikimizin de var- ama Lah uyuduğunda o nadiren uykuya dalıyor gibi görünüyor. Tüm zamanını onu izleyerek geçiriyor.

Dinlenmesine yardımcı olmak umuduyla Beh'le birlikte kürklerin içine giriyorum ve kollarımı ortasına doluyorum. Sırtını bana dönüyor ve bebeğe bakabilmek için göğsüme bastırıyor. Başımı Beh'in omzuna yaslayıp içime çekiyorum. Saçları her zaman çok güzel kokuyor. Onu daha sıkı kavrıyorum ve kalçalarımı ona doğru itiyorum. Beh hafifçe sertleşiyor ve beni sırtında sertçe hissettiğini biliyorum.

Bunu yapmak , ama elimde değil.

Yüzünü bana dönmeden önce göğsünün uzun bir nefesle inip kalktığını hissediyorum. Beh bir elini göğsüme koyuyor ve diğer eliyle yüzümü kavrayacak şekilde uzanıyor.

"Luffs, khizz?"

Beh'in gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve beni kendisine yaklaştırmak için başımın etrafına uzanıyor. Dudakları benimkilere nazikçe ve sonra daha fazla ihtiyaçla ve açık bir ağızla dokunuyor. Kürklere yaslanıp, istediğini yapmasına izin veriyorum. Zorlamak istemiyorum; uzun zamandır sadece bir öpücükten fazlasını yapmamıştı.

Beni daha fazlasından nazikçe vazgeçirmeden önce dudaklarıma hızlı bir dokunuş. Her ne olursa olsun bunu mahvetmek istemiyorum.

Dili benimkine değiyor ve eli boynumdan aşağı inip omzuma geçiyor ve onu sıkıca kavrıyor. Elimi sırtına bastırıyorum ve vücutlarımızı birbirine yaklaştırıyorum, penisim en harika şekilde aramıza girerken hafifçe ağzına doğru inliyorum.

Beh de inliyor ve elini göğsümden aşağı indirip şaftımın etrafına sarıyor. Uzun, derin bir nefes alıyorum ve o beni okşarken kendimi tutmaya çalışıyorum.

Bunu yapması hoşuma gidiyor. Daha fazlasını istiyorum.

Elim kürkünün altından göğsünü buluyor ve başparmağım meme uçlarını usulca okşuyor. En azından artık Lah'ın annesinden süt almayı ilk öğrendiği zamanlardaki gibi acıyor gibi . Beh, Lah'ın her emzirişinde irkilirdi ve göğüslerine dokunmaya çalıştığımda hiç ses çıkarmazdı.

Beh'in kalçaları, eli aramızda sıkışmış olsa bile bedenime doğru sallanıyor. Girişine çok yakınım ve elini çok hızlı bir şekilde içine girebileceğimi biliyorum. Yine de bunu istemiyor ve neden bazen istemediğini asla anlayamayacağım.

Ben göğsüne dokunmaya devam ederken ve dudaklarımı boynunun kenarına bastırırken hafifçe nefes alıyor. Teni tuzlu ve dilimin düz kısmıyla yalıyorum, öyle yüksek sesle inliyor ki Lah'ı uyandırmamak için yüzünü omzuma bastırıyor.

Sonra beni itiyor ve sırtüstü yatıyorum, terliyorum ve göğsüm kabarıyor.

Oturuyor ve kollarını bir an için bacaklarına dolayarak alnını dizlerine dayıyor. Bazı sesler çıkarıyor, benim isim sesim ve luffs sesi de dahil.

"Beh Luffs." Tekrar ediyorum ve ona uzanıyorum.

Uzanıp elini göğsüme koymadan önce bana dönüp gülümsüyor.

"Beh Luffs Ehd."

Parmakları aşağıya doğru hareket ediyor, önce uzaklaşacağını sanıyorum ama sonra tenimde kalmalarına izin veriyor; vücudumun ortasından karnıma ve oradan da aşağıya doğru iniyorlar. Parmakları uzunluğum boyunca ilerliyor ve heyecandan aşağı yukarı zıplamasına neden oluyor.

Bir parmağıyla ucundan dibine ve sonra tekrar yukarı doğru okşarken hızlı nefeslerimi sabitlemeye çalışıyorum. Bir parmak daha ekliyor ve sonra elini etrafına sarıyor. Birkaç kez yukarı aşağı hareket ediyor ve sonra penisimi tutuyor, böylece vücudumdan dışarı doğru dikiliyor ve mağaranın tavanını işaret ediyor.

Sonra eğildi ve penisimi ağzına aldı. "Hoh!"

Hızla doğruluyorum, arkadaşımın hareketlerinin şoku vücudumun neredeyse şiddetli bir şekilde tepki vermesine neden oluyor.

Beh penisimi ağzına aldı.

Ağzında!

Oraya bir bebek koyamam!

Üzerime eğilirken Beh'in elleri karnımda ve kalçamda duruyor ve tekrar yukarı çıkmadan önce ağzı uzunluğumun yarısını yutuyor. Dili ucumda geziniyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. İlk başta onu itmek istiyorum, ama neden böyle bir şey yaptığına dair kafa karışıklığı hareketlerimi *hissetmek* için yeterince uzun süre durduruyor.

Ağzı sıcak ve ıslak, dili penisimin alt tarafındaki hassas çizgiyi okşuyor.

"Beh..."

Adının sesini duyduğunda gözleri bana bakıyor ve gözlerinde hem şakacı hem de arzulu bir ışıltı görüyorum. Elim uzanıyor ve başının yan tarafına dokunuyor, tekrar aşağı inmesini izlerken saç tellerini yolundan itiyorum.

Gördüklerime ve hissettiklerime kapıldım. Aklım bana bunu yapmayı neden düşündüğünü anlayamasa da, onu durdurmayacağım.

Kesinlikle olmaz.

Ağzı tekrar yukarı doğru hareket ediyor ve dudakları etrafımı sararken sert etimi okşuyor. Ben izlerken yanakları çukurlaşıyor ve birden emiş gücüyle daha fazla uzunluğumun ağzına çekildiğini hissediyorum.

"Hoh! *Hoh*!" Bacaklarım gerilirken, zonklarken ve titrerken nefesim kısa soluklarla çıkıyor. Kalçalarım yukarı doğru kalkıyor ve tohumlarımın doruk noktamın hislerini takip ettiğini hissettiğimde penisimi Beh'in ağzına daha da itiyor.

Beh'in gözleri hafifçe açılıyor ve sonra boğazı sallanırken kapanıyor. Beni bırakarak geri çekiliyor ve dizlerinin üzerine oturuyor.

Kendi gözlerim kocaman, uzanıp yüzünü kendime yaklaştırıyorum, gözlerim onunkiler arasında dans ediyor ve böyle bir şeyi yapmasına neyin sebep olduğunu ve bunu tekrar yapmasını nasıl sağlayabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Sırıtan yüzünü inceliyorum ve *gururlu* göründüğünü fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıp öne doğru eğiliyorum ve burnumun ucunu burnunun ucundan alnına kadar sürüklüyorum ve sonra geri indiriyorum. Beh'e tekrar baktığımda hala gülümsüyor ve mağaranın içindeki soğuğa rağmen içim ısınıyor.

"Khizz," diye fısıldıyorum ve o da ağzını benimkiyle buluşturuyor. Tadı tuhaftı ve ilk başta kafam karışmış bir şekilde geri çekildim. Üzerindeki tadın benim tohumum olduğunu hemen anlıyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum. Dilim ağzının içine uzanıyor ve garip tuzluluğu düşünüyorum. Bu beni meraklandırıyor: *Tadı nasıl olurdu?*

Beh'in kalçalarına uzanıyorum ve onu kürklerin üzerine yatırmak için hızla kaldırıp çeviriyorum. Kısa bir şaşkınlık çığlığı atıyor ama uyuyan Lah'a doğru bir bakış atarak kendini sakinleştiriyor. Dudaklarımı bir kez daha dudaklarına yerleştiriyorum ve ardından ellerimi vücudunun yanlarından aşağı doğru kaydırarak kendimi de aşağı doğru hareket ettiriyorum.

Bacaklarını ellerimin arasına alıp yukarı ve yanlara doğru itiyorum. Penisim henüz yanıt vermeye hazır olmasa da oradaki açıklığını görebiliyorum. Zaten planım da bu değil. Bacaklarının arasına uzanıyorum, Beh'in yüzüne bakarken kendimi dirseklerimin üzerinde destekliyorum.

Kızarmış ve güzel.

Göbeğine yaklaşırken önce burnumun ucuyla ucuna dokunuyorum, çok hassas o yeri bulmak için dilimle uzanmadan önce kokusunu içime çekiyorum. Beh'in vücudu hemen tepki veriyor ve kalçaları kıpırdıyor. Hareketlerine ayak uyduramıyorum, bu yüzden kollarımı uyluklarına ve kalçalarına dolayarak onu kürklere tutuyorum.

Dilim onu tekrar buluyor, önce kıvrımlarının tepesindeki küçük tomurcuğun etrafında dönüyor ve sonra kıvrımların kendisini keşfetmek için aşağı iniyor. Tadı ağzının az önceki tadından farklı değil ama biraz daha ince. Teni dilimin üzerinde inanılmaz derecede pürüzsüz ve yardım edemiyorum ama içini de tadıyorum.

Bu da zıplamasına neden oluyor ve onu biraz daha tutmak zorunda kalıyorum, bu da çok yüksek sesle inlemesine neden oluyor. Çok uzağımızda olmayan Lah'ın kürkünün içinde kıpırdadığını duyunca duruyorum. Bir eliyle ağzını kapatmış olan Beh'e bakıyorum.

Diğer eliyle beni kalçalarından itiyor ve Lah'a ulaşmak için dönüyor.

Çocuğun yanağını birkaç kez okşadıktan sonra Lah tekrar uykuya daldı.

Rahatlayarak iç çektim.

Bir an sonra Beh önümde diz çökmüş, beni sırtüstü yatırıyor. İtiraz etmek istiyorum ama bir yandan da belki penisimi tekrar ağzına ya da hatta içine sokup başka bir bebek yapmaya çalışacağını umuyorum, bu yüzden beni sırtüstü pozisyona getirmesine izin veriyorum.

Bir baktım ki göğsüme sırt üstü binmiş. Eğiliyor ve sıcak nefesini tekrar kasıklarımın yakınında hissediyorum. Aynı anda bana daha da yaklaşıyor ve ne istediğini anlıyorum.

Ellerim sırtını ve kalçalarını kavrıyor ve kıvrımlarını tekrar ağzıma götürüyorum. İnliyor ama bu sefer dudaklarını yarı ereksiyon halindeki penisimin etrafına sardığı için sesi boğuluyor. Etine karşı inliyorum, içine doğru mırıldanıyorum ve bacaklarının başımın etrafında gerildiğini hissedebiliyorum. O da inliyor, bu da boyum boyunca ve vücudumun geri kalanına titreşimler gönderiyor ve penisimi daha da sertleştiriyor.

Dilim, parmaklarımın geçmişte onu zevke getirmek için kullandığı benzer hareketleri takip etmeye çalışarak onun üzerinde yukarı ve aşağı çalışıyor. Beh aynı anda hem mırıldanıyor hem de penisimin etrafında inliyor ve ben bu çifte duyguyla başa çıkmakta zorlanıyorum. Emmeye başladığında, daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Dilim onun küçük memesine karşı öfkeyle çalışıyor -okşuyor ve daireler çiziyor- ve Beh üzerimde ileri geri sallanırken kalçalarını yüzüme doğru itiyor. Vücudunun etrafımda titrediğini hissettiğimde penisimin ucu boğazının arkasına çarpıyor. Çığlıklarını *duyabildiğimden* daha fazlasını hisse*debiliyorum*, bu da penisim tekrar ağzına boşaldığında beni de kenara getiriyor.

Beh bacaklarımın yanında bir yığın halinde yan yatıyor.

Kendimi dizlerimi yukarı çekmeye, etrafımda dönmeye ve onu kollarımla sarmaya zorluyorum. Nefesi kısa aralıklarla geliyor ve kalbinin atışını göğsümde hissedebiliyorum. Parmaklarıyla yanağımı okşarken birkaç yumuşak ses çıkarıyor ve ben de burnumla boynunu okşuyorum.

Son olarak, çok yönlülüğün olumlu yönlerinin farkındayım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lah çok çabuk büyüyor.

Kış geldiğinde, başını kaldırır ve yardım almadan odaya bakar. Ateşi izlemekten ve annesinin sürekli sütle dolup taşan göğüslerinden çok etkileniyor. Lah'ın ilgisini anlayabiliyorum, çünkü ben de onlardan oldukça etkileniyorum. Çok daha büyük olmalarının yanı sıra, artık onlara dokunduğumda daha hassaslar ve Beh sonunda penisimi tekrar içine sokmama izin verdiğinden beri, sürekli onlara dokunmaya çalışıyorum. Beh'in daha fazla bebek yapmayı düşünmesini ya da en azından bir tane daha yapmaya istekli olmasını sağlıyor gibi görünüyor.

İlk kar fırtınasından sonra kış ılıman geçiyor ve az kar yağıyor, bu da göle su almaya gitmeyi kolaylaştırıyor. Bazen tek başıma gidiyorum, bu beni endişelendiriyor ama Lah'ın sıcak kalmasını istiyorum ve gökyüzünden kar ve buz gelmese bile hava hala soğuk.

Lah henüz mağarada emeklemeyi öğrenmedi ama sırtından önüne doğru yuvarlanmayı öğrenir öğrenmez, istediği yere gitmek için kendini yuvarlamaya başladı. Kendini ateşe doğru yuvarlamasından korkuyorum, bu yüzden onu alevlerden uzak tutmak için ateş çukurunun dışını -sıcaktan uzakta- fazladan odunla kaplıyorum.

Kızımız genellikle geceleri Beh ve benimle birlikte kürklere sarılarak uyuyor, ancak çoğu zaman kendi küçük kürk yığınında uyuyor. O zamanları seviyorum, çünkü Beh genellikle ona dokunmama izin veriyor ve o zaman içine başka bir bebek koymaya çalışıyor. Bazen uyumaya çalıştığımda Lah uzanıp burnumu tutuyor ve garip sesler çıkarıyor, bu da Beh'in gülmesine neden oluyor.

Beh her zaman Lah'ın çıkardığı sesi, Lah o çıkardıktan hemen sonra çıkarıyor. Beh'in çocuklarının onun bazı tuhaflıklarına sahip olacağını daha önce hiç düşünmemiştim, ama umursamıyorum. Başımı ağrıttığı zamanlar hariç.

Ben tatlı su için göle gidiyorum, Beh ise Lah'la birlikte mağarada kalıyor. Yerde sadece bir tutam kar kaldı ve ağaçlarda tomurcuk olmasa da havada baharın yaklaştığını hissedebiliyorum ve buna seviniyorum. Daha birçok gün yetecek kadar yiyeceğimiz var ama tahıllarımız tükendi ve bulduğum tavşanları desteklemek için sadece fındık ve yumrular kaldı.

Göl gezisinden döndüğümde Beh yüzünde endişeli bir ifadeyle Lah'ı kucağına almış sallıyordu. Hemen bir şeyler yapmaya başladı.

Yüksek ve korkmuş sesler çıkarıyor, ben de ona doğru koşuyorum ve su derilerini ateşin yanına, yere koyuyorum. Lah'ın adını defalarca söylüyor ve sesleri çok hızlı çıkıyor. Sonunda elimi tutuyor ve bebeğin başının üzerine koyuyor.

Lah'a dokunmak çok sıcak, normalde olduğundan çok daha sıcak ve bir kürke bile sarılmamış. Beh'in onu soğuk suyla silmesine yardım ediyorum ve ardından tavşan kürküne sıkıca sarıyorum. Lah titremeye başlayınca onu ve annesini uyku kürklerinin yanına götürüp ikisini de kucağıma alıyorum. Ertesi sabah Lah'ın dudakları kuru ve çatlaktı ve beslenmek için Beh'in göğsüne yapışmakta zorlanıyordu.

Lah hasta.

Derilerdeki suyu kızımızı yıkamak ve cildini serinletmek için kullanıyoruz, ancak işe yaramıyor ve tüm tatlı suyumuzu hızla tüketiyor. Her gün daha fazlası için göle geri dönmek zorundayım. Beh ve Lah'tan ayrılmak istemiyorum ama kar bitti ve eriyecek yeterince su yok. Tüm yol boyunca koşuyorum ve efordan bacaklarım ve göğsüm ağrısa da dinlenmek için durmuyorum. Sadece mağaraya kadar ilerliyorum.

Lah içeride, ememeyecek kadar zayıf olmasına rağmen annesinin göğsünde kalıyor. Minik yüzü ve vücudu günlerdir sıcak ve gölden gelen soğuk suyu kullanmak bile uzun süre yardımcı olmuyor gibi görünüyor. Beh gittikçe daha fazla ses çıkarıyor ve hatta zaman zaman sanki bir şey yapmamı bekliyormuş gibi biraz çılgınca görünüyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ateşi yaktıktan sonra ikisini de uyku kürklerine geri götürüyorum ve hepimizi birlikte örtüyorum. Beh fazla uyumadı ve gücüne ihtiyacı var. Lah'ı ondan alıp yatması için ikna ediyorum ve uyumaya çalışırken Beh'in saçlarını okşuyorum. Lah kollarımda yatıyor, sessiz ve hareketsiz. Sıcak teni beni ısıtıyor ve ateşinin çok uzun sürdüğünü anlamasaydım sabahın erken saatlerinin serin havasında hoş bir his olurdu. İyileşmiyor.

Geçmişten gelen anılar beni tüketirken anlıyorum.

Annemin, doğumundan sadece bir mevsim sonra ateşi çıkan kız kardeşimi kucağına alarak bütün gününü geçirdiği zamanlar oldu. Annem onu kucağına alıp salladı, babam soğuk su getirdi ama bir faydası olmadı - tıpkı Lah'a olmadığı gibi. Yanına yaklaşmaya çalıştığımda annem beni itti, tıpkı diğer kardeşlerime yaptığı gibi. Sonunda, küçük kız kardeşim hareket etmeyi ve nefes almayı bıraktığında, babam annem ağlarken ona sarılmakla yetindi.

Lah kıpırdanıyor ve küçük, zayıf bir ağlama sesi çıkarıyor. Onu göğsüme yaklaştırıyorum ve tekrar sakinleşene kadar burnumu yanağında gezdiriyorum. En azından Beh uyumaya devam ediyor. Sanırım yakında onun gücüne daha çok ihtiyacı olacak. Beh'in yüzüne bakıyorum ve onu zihnimde annem gibi canlandırıyorum. Babamın kendi acısı içinde onu teselli etmeye çalıştığını hatırlıyorum. Zihnim annemle babamın yerine Beh'le beni koyuyor ve kendimi Beh'e sarılırken düşünüyorum... sonra...

Onu derin bir çukura koyup üzerini gerekecek, böylece hayvanlar vücuduna ulaşamayacak.

Ürperiyorum ve boğazım daralıp kuruyor. Lah'ı göğsüme daha yakın tutuyorum ve yavaşça ileri geri hareket ediyorum - mağaranın dışında güneş batarken sessiz hıçkırıklarımla birlikte sallanıyorum. Eşimin yanına uzanıyorum, kızımızı göğsüme yakın tutuyorum ve uykuya yenik düşüyorum.

Gece yarısı hava serin ve karanlık, aniden uyandım.

Lah'ın çığlıkları zayıf ve ona ulaşmak için hemen doğruluyorum ama Beh onu çoktan kollarının arasına almış. Onu göğsüne bastırıyor ama Lah meme ucunu tutmuyor. Yardım etmeye çalışıyorum ama onu nasıl emzireceğimi bilmiyorum. Lah'ın ağlamaları sessizleştikçe Beh'in yüzünden yaşlar süzülüyor. Artık ses çıkaracak gücü yok.

Bacaklarımı kürklerin üzerinde çaprazlayarak Beh'i kucağıma, göğsüme doğru çekiyorum

-Kollarımı ikisine de doluyorum. Kürklerden birine uzanıp bizi birbirimize sarıyorum ve umutsuzca eşime teselli vermek istiyorum ama verilecek bir teselli yok. Yavaşça ileri geri sallanıyorum, ama içimin uyuştuğunu fark ediyorum. Olacağını bildiğim şeyi düşünmek göğsüme dayanamayacağım bir acı veriyor.

Yakında kızımız ölecek.

Gündüz ve gece boyunca, ateşten çıkan kömürlerin kararmasını izlerken ikisini de kendime yakın tutuyorum. Mağaranın içi serin ama küçük yuvarlak şeyle çabucak ateş yakabileceğimi bilmek beni ailemden uzaklaşmaktan alıkoyuyor. Onları bir an bile bırakmak istemiyorum.

Gün ağarmaya başladığında gözlerim yanıyor ve mağaranın çatlağına sıcak bir ışık vuruyor.

İşte o zaman en garip sesi duyuyorum.

Neredeyse yüzümün hemen yanında bir böcek sürüsü varmış gibi geliyor ama sesi çok yüksek. O kadar yüksek ki kulaklarımı acıtıyor ve başımı Beh'in omzuyla boynu arasındaki boşluğa sokarak kulaklarımı kapatmaya çalışıyorum. Beh kollarımda kıpırdanıyor ve ben hem onu hem de onu sıkıca kavradığımda

Lah, Beh'in elinin göğsüme doğru itildiğini hissediyorum, avucumun içinde dönmeye çalışıyor.

Gürültü azalmaya başlıyor ve Beh kollarımı itip bebeği bana verirken kendimi Lah'ın sıcak bedeniyle ellerimin arasında buluyorum. Beh'in kürkleri bırakıp mağaradaki çatlağa doğru koşmasını şaşkınlıkla izliyorum. Bir an sonra ayağa kalkıyorum, Lah'ı kürklerden birine sarıyorum ve eşimi loş sabah ışığında dışarıya kadar takip ediyorum.

Mağaranın dışındaki tarlada şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf şey vardı.

Vınlama sesinin kaynağı dev, eşmerkezli daireler gibi görünüyor.

-Şeffaflar ve gri ve mavi çizgiler halinde dönüp duruyorlar. Çok büyükler, boyumun en az üç katı kadar yükseliyorlar ve mağaranın dışındaki gürültü sağır edici. Kürenin içinde ateşten sıçrayan kıvılcımlara benzeyen kırmızı ve altın rengi parıltılar var, gözlerimi acıtacak kadar parlaklar.

Ağzım açık dururken, daireler gittikçe daha yavaş dönmeye başlıyor ve kırmızı ve altın rengi flaşlar sıklaşarak şekillenmeye başlıyor. Flaşlar şekillendikçe, merkezde bir adamın görüntüsünün belirmeye başladığını görebiliyorum. Uzun boylu ve omuzlarından bacaklarının bir kısmına kadar uzanan uzun, tamamen beyaz bir giysi giymiş. Beyaz şalın altında, Beh'in onu ilk bulduğumda giydikleriyle aynı tasarıma sahip, ancak rengi bahardaki çam iğnelerinin rengine benzeyen tozluklar görüyorum.

Filmsi daireler dönmeyi bıraktığında, ateşten çıkan duman gibi kaybolurlar, ancak sıcaklık yoktur. Alanda kalan tek şey, kollarını vücudunun önünde hafifçe uzatmış, kıpırdamadan duran adamdır. Ellerinde garip, siyah, dikdörtgen bir nesne tutmaktadır.

Dehşetten başka bir şey hissetmiyorum.

Beh çığlık atıyor ve ileri koşmaya başlıyor, ama ben ne yapacağımı bilemiyorum. Her ne oluyorsa, bu güvenli olamaz ve onun adamın yanına gitmesini engellemek istiyorum ama Lah kollarımda ve onu da güvende gerekiyor. Lah'ı tek koluma alıp Beh'i yakalamaya çalıştığımda, Lah ulaşamayacağım bir yerdeydi ve ben de eşimin peşinden gidemeyecek kadar sersemlemiştim. Doğruca adama koşuyor ve kollarını adamın vücuduna doluyor. Kolları eşimi sararken onu izliyorum ve bir elinde tuttuğu siyah dikdörtgen sırtındayken onu kendine yakın tutuyor. Nefesim göğsümde sıkışıyor ve bir türlü çıkmıyor. Korkudan hareketsiz kalan Lah'ı kendime daha yakın tutuyorum ve Beh'in küçük bir adım geri çekilmesini izliyorum, hala adamın ellerini tutuyor ve ona sesler çıkarmaya başlar.

Ağzı açılıyor ve ona daha fazla ses çıkararak karşılık veriyor.

Beh daha fazla ses çıkarıyor, o da daha fazla ses çıkarıyor. Göğsümdeki basınç vücudumun parçalanmasına neden olacakmış gibi hissedene kadar ileri geri gidiyorlar. Nefes almadığımı fark ediyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum, bu da bir hıçkırık olarak çıkıyor.

Beh omzunun üzerinden bana bakıyor ve başka sesler çıkarıyor. Çıkardığı seslerdeki korku ve acıyı duyabiliyorum ve kendimi birkaç adım ileri atmaya zorluyorum, emin değilim ve hâlâ dehşet içindeyim. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu adamın Beh'imi tanıdığı çok açık.

Elleri yukarı kalkıp kadının yüzünü kavrıyor ve gözlerinden yaşlar başladığını görüyorum. Ona gitmem gerekiyor ama ayaklarım beni tuhaf adama, tuhaf kıyafetlerine ya da az önce dev çember-şeyin olduğu noktaya yaklaştırmak istemiyor. Kendimi eşime doğru bir adım atmaya zorlamadan önce öne doğru kayıyorum, sonra tekrar geri çekiliyorum. Onu mağaraya geri getirmek ve ailemi yabancıdan korumaktan başka bir şey istemiyorum.

Yaklaşıyorum ve adam bana bakmak için başını çeviriyor. Burnunun altında bir sürü kabarık saç var ama yüzünün etrafında sakal yok, bu da onu çok tuhaf gösteriyor. Saçları koyu - Beh'inkilerle aynı renkte ve yaklaştığımda gözlerinin de Beh'inkilerle aynı renkte olduğunu ve yüzünün de benzer olduğunu görebiliyorum. Ayrıca çok yaşlı ve saçlarında yer yer beyazlar var. Yine de benzerlik çok açık.

Bu adam Beh'in babası olmalı.

Sertçe yutkunuyorum ve Lah'ı kendime daha yakın tutuyorum. Uykusunda kıpırdanıyor ve aşağı baktığımda gözleri çırpınarak açılıp tekrar kapanıyor. Kalbim sıkışıyor, ama kafam o kadar karışık ki ne düşüneceğimi bile bilmiyorum: ne Lah, ne Beh, ne mağaramızın dışındaki tarlada aniden beliren tuhaf adam, ne de son zamanlarda tüm bölgeyi saran yoğun gürültü hakkında.

Beh sesler çıkarmaya devam ederken adam -kuşkusuz Beh'in babası- gözlerimin içine bakıyor. Ona doğru bir bakış atıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak biraz çömelip ona fark ettirmeden arkasından yaklaşmaya çalışıyorum. Baba ya da değil, ona güvenmiyorum. Burada ne yaptığını ya da mağaramızın yakınındaki tarlada nasıl ortaya çıktığını bilmiyorum. Beh'i yanımda istiyorum, Lah gibi yakınımda. Ben onu tutarken onun da kollarını kızımıza dolamasını istiyorum.

Lah'ın fazla zamanı kalmadığını

biliyorum. Birlikte olmamızı istiyorum.

Bu birlikte olmalıyız.

Yavaşça Beh'in arkasına yaklaşıyorum ve elini tutmak için uzanıyorum. Beh daha fazla ses çıkarıyor ve adam başını hızla sallarken tek bir parmağını kaldırıp gökyüzünü işaret ediyor. Onu nazikçe kendime çekmeye çalışıyorum ama direniyor.

"Beh!"

Başını bana doğru çeviriyor ve babası daha fazla ses çıkarıyor. Bu seslerden nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret* ediyorum!

Bir hırıltıyla kolunu sertçe çekiyorum, geri çekilmeye başlarken onu yanıma getiriyorum. Bu adamın onun babası olması gerektiğini bilmemin bile bir önemi yok; o benim ve neler olduğunu anlamıyorum. Ona ihtiyacım var. Lah'ın ona ihtiyacı var.

Yabancı seslerini çok daha yüksek çıkarmaya başlıyor ve ben de onu susturmak için kükrüyorum. Beh yanağıma dokunuyor ve bana yumuşak, rahatlatıcı sesler çıkarıyor ama bu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Kalbim çarpıyor ve nefesim hızlanıyor. Onu kucağıma alıp mağaraya geri koşmak istiyorum. En keskin mızrağımı bulup girişi korumak ve bu bilinmeyeni ailemden uzaklaştırmak istiyorum.

Beh ve Lah'ı korumam gerek.

"Ehd," diye fısıldıyor Beh, eli yüzümün yan tarafında gezinirken usulca. Yakınıma eğiliyor ve kendi eliyle burnuma dokunuyor. Yüzünden bir damla gözyaşı daha akıyor. "Luffs."

"Luffs," diye tekrarlıyorum.

"Luffs Lah," diyor Beh ve sesleri gözyaşlarıyla boğuluyor. Daha fazla ses çıkarıyor ve aralarında Lah'ın isim sesini duyuyorum. Beh'in gözleri benimkilere bakıyor ve hüznü kalbimi delip geçiyor.

"Lah..." Kollarımdaki çocuğa bakıyorum. Gözleri yine açık ama donuk ve beyaz olması gereken yerde sarı. Küçük göğsü zor nefeslerle inip kalkarken bana bakıyor.

Beh elini yüzümden çekip Lah'a uzatıyor. Kızı yavaşça kollarımdan çekiyor ve benden uzaklaşırken gözlerimin içine bakıyor. Tarlada öylece kalakalıyorum, sersemlemiş bir halde. Vücudum omuzlarımdan gövdemin aşağısına ve uzuvlarıma kadar ürperiyor. Anlamıyorum ama hissettiğim dehşet çok açık.

Beh arkasını döner ve Lah'ı uzattığı kollarında tutar. Babası uzanıyor ve bebeği dikkatle ve nazikçe kollarına alıyor. Gözleri bebekten kızına ve sonra da bana kayıyor.

Daha fazla ses.

Öne doğru bir adım atıyorum ve göğsümden bir hırıltı çıkıyor. Beh elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana doğru uzatıyor.

"Hayır!"

Hareket etmeyi bırakıyorum ama hırıltı

devam ediyor. Daha fazla ses.

Önce adamdan, sonra kadından.

Gözleri üzgünleşir ve başı aşağı yukarı sallanır.

Arkadaşım adamdan uzaklaşırken boğulurcasına bir hıçkırık geliyor ve üst kolumu sıkıca kavrıyor. Omzuyla göğsümü iterek beni geriye doğru itmeye çalışıyor. Kıpırdamadan duruyorum, kızım kollarında olan bu adamı görünce gözlerim sertleşirken kendimi ona karşı destekliyorum. O hasta, ölüyor ve ben onu annesi ve benim yanımdan başka hiçbir yerde istemiyorum.

Lah'ı nazikçe kucaklar ve diğer eliyle tuttuğu siyah dikdörtgen şeyi dürtmek için kullanır. Bir an sonra uğultu, vınlama sesi yeniden başlıyor. Beh tekrar göğsüme sertçe bastırıyor.

"Ehd!"

Gözlerinin içine bakıyorum ve acı ve incinme çok fazla. Boğazıma düğümlenen hıçkırığı daha fazla tutamıyorum. Beh kollarını sıkıca boynuma doluyor ve beni tüm vücuduyla iterek geriye doğru çekilmeye zorluyor. Mavi-gri küre oluşup Beh'in babası ve Lah'ın etrafında dönerken omzunun üzerinden dışarı bakıyorum. Gittikçe daha hızlı hareket ediyor, çıkardığı ses kulaklarıma yine acı veriyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bundan korkuyorum.

Arkadaşım omzumdan tutuyor ve beni dönen şeyden kabaca uzaklaştırıyor. Başımın da aynı hızla döndüğünü hissediyorum ve gürültü ve karmaşa arasında Lah'ı orada, o şeyin içinde babasıyla birlikte bıraktığını fark ediyorum.

"Beh...Lah!" Ondan kırmızı ve altın rengi parıltıların kızımı çevrelediği alana bakıyorum. Ona doğru ilerlemeye çalışıyorum ama Beh kolumu sıkıca tutuyor ve ben yaklaştıkça garip, dikenli bir his tenimi kaplıyor. Kolumdaki tüyler diken diken oluyor ve başım çarpmaya başlıyor. Tereddüt ediyorum, bebeğimi tutan adamın görüntüsü ana hatlardan şekilsiz bir şekle dönüşüp kaybolurken önüme bakıyorum.

Vınlama sesi bu sefer azalmıyor, sadece duruyor.

"Lah?" Gözlerim Beh'inkileri arıyor ve o da gözyaşları serbestçe akarken başını ileri geri hareket ettiriyor. Beh'den kasvetli, boş tarlaya bakıyorum ve geri dönüyorum

Tekrar.

Vücudu gevşeyip güçsüzleşiyor ve düşmesini engellemek için onu kollarımla yakalamak zorunda kalıyorum. Hafifçe çömelerek Beh'i kucağıma çekiyorum ve tıpkı birkaç dakika önce Lah'ı tuttuğum gibi onu göğsüme bastırıyorum.

"Lah!" Daha yüksek sesle haykırıyorum. Beh kollarını boynuma doluyor ve başını omzuma yaslayıp hıçkırıyor.

Onun çığlıkları benim çığlıklarımı

bastırıyor. "LAH!"

Sonunda bebeğimizin gittiğini fark ettim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Oturup bakıyorum.

Karlar erimiş. Ağaçlar yeni yapraklar açmış ve mağaranın dışındaki tarla bomboş.

Tamamen boş.

Elimde, Beh'in Lah'ı tuvaletini yaparken fazla dağılmaması için etrafına sardığı deri üçgenlerden biri var. Zihnimde onunla ilgili tüm anılarım var - annesi yüzündeki toz ve kiri temizledikten sonra nasıl koktuğu, gitmek istediği yere ulaşmak için kürklerin üzerinden nasıl yuvarlandığı ve kollarımda güvenle yatarken nasıl hissettiği.

Avlanıyor ve yiyecek topluyor olmalıydım ama yere oturup kızımdan bir işaret beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

Hiç yok.

"Ehd?"

Mağaraya, eşime doğru bakıyorum. Daha önce de bana seslenmişti ama içeri girmek için kıpırdamamıştım. Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküp boş araziye bir kez daha bakıyorum.

Boş. Tamamen boş.

"Lah?" Gözlerimi Beh'inkilere çeviriyorum ve kızımızın gözlerinde ve onu alıp götüren adamın gözlerinde yaşamış olan koyu mavi rengi görüyorum.

Beh yumuşak sesler çıkarıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Saçlarım yine uzamaya başladı ve acaba kısaltması için beni yeterince uzun süre kıpırdamadan oturtabilecek mi diye merak ediyorum. Başımı karnına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve bir süre sadece teninin kokusunu içime çekiyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Beh'in karnı boyunca derisini süsleyen üç küçük çizgiye odaklanıyorum. Bunlar Lah'ı içinde taşıdığı zamandan kalan izler. Tek bir parmağımla uzanıp her seferinde bir tanesini yavaşça okşuyorum. Tekrar yukarı baktığımda Beh'in yanakları ıslaktı.

Lah önümdeki tarladan kaybolduğundan beri Beh'e başka bir bebek koymaya çalışmadım. Ayrıca pek yemek yemedim ve uyumadım. Beh bir keresinde beni göle sürükledi ama suya girmeyi ve

hiç balık yakalayamadım. Ben sadece kayaların üzerine oturdum ve onun mağaraya dönmeye hazır olmasını bekledim.

Beh'e bakmaya devam ettikçe, Lah kaybolduğundan beri içimi kaplayan keder ve korku hissi, yerini utanca bırakana kadar içimde dönüp duruyor. Kendi kederim içinde, Beh'e iyi bir eş olamadım.

Burnum küçük çizgilerin her birinin üzerinde gezinirken, karnının döndüğüne dair düşünceler kafamı dolduruyor. Bahar geldi ve eşimin ihtiyaçlarını karşılamak için avlanıyor olmalıydım. Odun toplamalı ve mağaranın üstündeki zulayı yenilemeliyim. Büyük hayvanlar için bir tuzak kuruyor olmalıyım ki yaşlandıkça yıpranan deri ve kürklerimi yenileyebileyim.

Beh'e baktığımda onun Lah için üzüldüğünü ama aynı zamanda benim için, bizim için endişelendiğini görebiliyorum. Beh'e bakıyor olmalıydım. Onu korumalıydım. İlk bebeğimizi kaybetmenin acısını hafifletmek için ona bir bebek daha vermeye çalışmalıydım.

Lah öldü ama Beh genç ve güçlü. Ona başka bir bebek daha vereceğim ve bunu yaptığımda Beh'in başka bir çocuğu taşırken ve emzirirken sağlıklı kalması için yeterli yiyecek ve diğer malzemelerin olduğundan emin olmalıyım.

Ayağa kalkıp Beh'i kucağıma aldım. Küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyor, bu da beni gülümsetiyor. Bunu daha önce ne zaman yaptığını hatırlıyorum ve aynı sesi çıkarıp *çıkarmayacağını* görmek için bekliyorum.

Yapmıyor.

Onu mağaranın içine taşıdım ve yere bıraktım. Ellerim yüzünü kavrıyor ve burnumu çenesinde gezdirmek için eğiliyorum.

"Khizz?"

Ağızlarımız birbirine değerken Beh kollarını boynuma doluyor. Onun dokunuşuyla penisim sertleşiyor ve hemen içine girmeyi çok istiyorum ama gölde suya girmeyi nasıl reddettiğimi ve Beh'in temiz olmamı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum. Ona gülümseyerek ve gözlerinin altındaki ıslaklığı silerek ayrılıyorum.

Bir sopanın üzerindeki postu ve toplama sepetlerinden bazılarını toplayarak Beh ve ben göle gidiyoruz. Ben tavşan ve balıklar için tuzaklar kurarken o da kedi kuyrukları, sazlar ve mantarlar topluyor. Ayrılmadan önce kendimi soğuk suya sokuyorum ve saçımı yıkaması için sabun kökünü kullanmasına izin veriyorum. Kendi işi bittiğinde, arkasına oturuyorum ve budaklardan kurtulmasına yardımcı olmak için ahşap oymayı kullanıyorum.

Beh dönüp bana bakmaya devam ediyor ve düşüncelerim Lah'a dönmeye devam etse de eşime odaklanıyorum. Umarım ona gerektiği gibi bakamadığım için beni affeder ve tekrar denememe izin verir.

Güneş batmadan önce dönüyoruz ve eşimi rahat kürklerimizin içine yatırıyorum. Ağızlarımız ve burunlarımız buluşuyor ve onu doldururken sıkıca kendime doğru tutuyorum. Bana sesleniyor ve ikimiz de daha fazla hareket edemeyecek kadar yorgun olduğumuzda bile bırakmayı reddediyor. Sonunda Beh yan yatıyor ve ben de onun arkasına geçip uyurken sırtını göğsüme yaslıyorum.

Beh de hâlâ üzgün ama mağaranın arkasında kalan tahılları pişiriyor ve yemek için taze tomurcuklar topluyor. Hâlâ ateşle ilgileniyor ve içecek suyumuz olduğundan emin oluyor. O çok güzel ve ben onu ihmal ediyorum.

Bunu daha fazla yapamam.

O benim her şeyim ve ona iyi bir eş olmak zorundayım.

Kalbim hala Lah için acıyor ve başka bir çocuğun aynı olmayacağını biliyorum, ancak Beh'e baktıkça önümüzde birçok olasılık olduğunu fark ediyorum. Yanağını okşarken biliyorum ki ondan doğacak her çocuk ikimizin de bir parçası olacak ve Lah'ın yokluğunun bıraktığı boşluk asla tamamen dolmasa bile her biri kalbimi yeni bir şekilde dolduracak.

Beh tekrar dönüyor ve elini uzatıp yüzümdeki kısa tüyleri okşuyor. Burnumla ona sokuluyorum, dudaklarımı tenine bastırıyorum ve dikkatimi mağaranın önüne çeviriyorum.

Onun güvende olduğundan emin olmalıyım.

Ayağa kalkıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve şimdi yeniden yükselmiş olan ateşe bakıyorum. Toprak kaplar boş, kahvaltıdan kalan pişmiş tahıllardan hiçbiri yok. Beh'in son zamanlardaki iştahı inanılmaz. Esneme hareketimi bitirip ateşin diğer tarafına geçiyorum.

Beh'in içinde bir bebek olduğunu söylemek için elimi tutup karnının üzerine koyduğu andan oğlumuzun doğduğu güne kadar her şey bu sefer daha kolay oldu. Bir sonrakinin de daha kolay olmasını umabilirim, ancak henüz Beh'in içinde başka bir bebeğin büyüdüğünü sanmıyorum. Umarım bir sonraki bebek Lee gibi kışın ortasında değil de ilkbaharda doğar.

Lee'nin gözleri Lah'ınkilerden daha açık renkte ve sanırım benimkilerle aynı renkte olabilirler. Doğduktan birkaç gün sonra Beh tekrar tekrar benim onun gözlerini işaret etti. Hava karardığında yaprak dökmeyen ağaçların rengine benziyorlar.

Güneş iğnelere vuruyor. Saçlarının ne renk olacağını bilmiyorum çünkü hala neredeyse tamamen saçsız.

Oturur oturmaz Beh kucağıma bir deri parçası bırakıyor ve Lee'yi ortasına yatırıyor. O kıpırdanıp kıvranırken ben onu tutuyorum ve annesi her gün yaptığı gibi onu yıkamak için bez parçaları ve ılık su kullanıyor. Onun hiç kirlenmesini istemiyor ve onu Lah'yı yıkadığından çok daha sık yıkıyor. Anlamıyorum ama konu eşim olduğunda nadiren anlıyorum.

Yine de memnunum. Beh hala bazen uykusunda Lah için ağlasa da, başka bir bebeğin geleceğini anladıktan kısa bir süre sonra kabuslarım sona erdi. Dün gece de ağladı ama onu kucağıma aldığımda sakinleşti. Ne kadar korkmuş göründüğünü hatırlıyorum ve yüzüne bakıyorum.

"Luffs!"

Beh bana bakıyor ve gülümsüyor, ben de bunu istiyorum. Bezin ucunu alıyor ve yanağımı siliyor. Yüzümde muhtemelen kahvaltı hazırlarken oluşan is var. Su iyi geliyor ve beni serinletiyor.

Lee bundan hoşlanmamış gibi görünüyor ve ağlayıp kıvranarak kollarımdan kurtulmaya ve sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor. Birkaç gündür mağaranın her yerinde sürünüyor ve hatta önceki sabah dışarı çıkmanın yolunu bulmayı bile başardı. Şimdi her serbest kaldığında mağaranın çatlağına yöneliyor.

Ben Lee'yi tutarken Beh gülüyor ve onun temizliğini bitiriyor. İşi bittiğinde, Beh'in içine bir bebek daha koyabilmem için biraz uyumasını umarak onu yatırıyorum ama Lee işbirliği yapmıyor. Beh kıkırdayarak ikimizi de dışarı itiyor ve Lee'yi tarlaya götürüp otların arasında çıplak sürünmesine izin verirken ben de çakmak taşıyla yeni bir mızrak bileyliyorum. Derileri için antilop avlamam gerekiyor ama et çeşitliliği de hoşuma gidecek.

Lee yan dönüyor ve kısık gözlerle bana bakıyor. Tombul bedenini oturur pozisyona itiyor ve etrafındaki otları çekiyor. Sonra tekrar bana bakıyor.

"Da da da da da da!"

Annesi kadar gürültü yapıyor. Bir avcı olacak ve eşine bakacak kadar sessiz olamayacağından endişeleniyorum. Elbette nereden bir eş bulacağını da merak ediyorum. Kardeşler iyi eşler değil ve ona verebileceğimiz tek şey bu. Bir gün, başka insanlar aramak zorunda kalacağız. Tek umudum dostane davranacak bir kabile bulmak. Şimdilik

daha büyük bir mağara arıyordum ama şu anda yaşadığımız yerden daha büyük ya da daha iyi bir mağara bulamadım.

"Ma ma ma ma!" Lee kollarını havaya kaldırıyor ve poposunun üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Beh'in arkamdaki mağaradan çıktığını duyuyorum ve onu izlemek için dönüyorum, yaz güneşi altında çıplak ve görkemli. Hemen çocuğumuzun yanına gidiyor ve onu kucağına alıyor, burnuyla yanağını okşuyor. Çocuk göğsünü tutuyor, bu da onu güldürüyor. Onu taşıyor ve beslemek için yanıma oturuyor.

Çakmaktaşı ve mızrağı bırakıp yüzümü ona dönüyorum, uzanıp ikisini de kucağıma alıyorum. Kollarımı Beh'in ortasına dolayarak Lee emzirirken ona uzanması için ön kollarımı veriyorum. Bu şekilde çok rahat ediyor gibi görünüyor. Fırsat buldukça, bebeği emzirirken Beh'e sarılıyorum. Birbirimize bu kadar yakın olduğumuzda burnumu Beh'in boynunda gezdirebiliyor, saçlarını koklayabiliyor ve Lee'yi de izleyebiliyorum.

Lee onun yüzüne bakıp emerken Beh sessiz sesler çıkarıyor. Küçük eli tam meme ucunun üzerinde duruyor ve sanki hala orada ve hala süt dolu olduğuna dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi tekrar tekrar kavrıyor. Başımı Beh'in omzuna koyuyorum ve ikimiz de tarladan çam ağaçlarına doğru bakıp gökyüzünde süzülen kuşları izliyoruz.

Gün çok sıcak değil ama güneş ılık. Gözlerimi onun sıcaklığına kapatıyorum ve başımı biraz yukarı eğiyorum. Birkaç dakika sonra Beh, Lee'yi kaldırıyor ve yemeğini tamamlayabilmesi için onu diğer göğsüne çeviriyor.

Beni de acıktırıyor.

Beh beni daha iyi görebilmek için başını çeviriyor ve yüzündeki gülümseme kalbimi kaplıyor. Uzanıyor ve avuç içini yanağıma .

"Beh, Ehd'yi seviyor. Beh Lee'yi seviyor."

"Luffs Beh!" Sesleri çıkarıyorum ve gözlerinin ışıldamasını ve gülümsemesinin büyümesini izliyorum. "Lee luffs!"

Beh'in gülümsemesi bir kahkahaya dönüşüyor ve bu da Lee'yi meme ucunun ağzından kaymasına neden olacak kadar ürkütüyor. Ağlamaya başlıyor ve ben de bir parmağımla uzanıp yanağını okşuyorum, ta ki Lee sakinleşip emmeye geri dönene kadar. Beh sırtını göğsüme yaslıyor ve iç çekiyor.

Sanırım o da benim gibi memnun.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve etrafımdaki sesleri dinliyorum. Beh'in sessiz nefes alışını, Lee'nin gürültülü emzirişini, ağaçlardaki kuşları ve bahçedeki böcekleri.

alanın hepsi kulaklarımı dolduruyor. Böceklerin sesi özellikle yüksek ve giderek daha da yükseliyor gibi görünüyor.

Ve daha yüksek sesle.

Beh'in nefesi kesiliyor ve gerginliğin onun bedeninden benimkine geçtiğini hissediyorum.

Sesin böceklere ait olmadığını biliyorum ve ses kulaklarımı ağrıtacak kadar arttıkça bedenim titremeye başlıyor. Önümüzdeki tarlada gümüş mavisi çizgiler beliriyor, artan bir hızla daireler çiziyorlar. Lah bizden alındığında hissettiğim dehşet duygusu göğsümde sıkı bir basınçla geri dönüyor. Birkaç dakika boyunca donup kalıyorum ve gördüklerime tepki veremiyorum.

Yine, uzun zaman önce Lah kaybolduğunda olduğu gibi, kürenin içinde kırmızı ve altın rengi benekler parlıyor, geceleyin karanlık ateşten çıkan korlar gibi kıvılcımlar saçıyor ve ben bu kıvılcımların alanda son kez belirdiğinde neler olduğunu hatırlıyorum. Bir an bile beklemeden haykırıyorum ve Beh ile Lee'yi de alarak ayağa fırlıyorum. Beh'in ayakları yere çarpıyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor - tarlada beliren kıvılcımlı, dönen şeye doğru.

"Beh!" Ona bağırıyorum ve kolunu tutuyorum. Oluşmaya başlayan ışıltılı şekle bakarak yerden mızrağımı kapıyorum ve Beh ile Lee'yi arkama çekiyorum. Tamamen kararlıyım ve Beh'in beni durdurmasına izin vermeyeceğim; onu, çıkardığı seslere ve çırpınışlarına rağmen mağaraya doğru itiyorum.

Kimsenin Lee'yi benden almasına izin vermeyeceğim!

Hızla dönerek bir kolumla Beh'in beline sarılıyorum, diğer kolumla da mızrağımı dönen şeye doğru tutuyorum. Yavaşlamaya başlıyor ve kürenin ortasında bir insanın görüntüsünü fark ediyorum. Gürültüsü giderek artan Beh'i sertçe çekiyorum ve hem eşimi hem de oğlumu mağaranın güvenliğine doğru sürüklüyorum.

Onları mağaranın girişine doğru iterek dönüyorum ve mızrağım hazır bir şekilde çömeliyorum. Vücudumla açıklığı kapatıyorum ve Beh'in omzuma bastıran elini ve keskin seslerini duymazdan geliyorum. Lee annesinin göğsünden ayrıldığı için öfkeli çığlıklar atıyor ama ikisini de kabul etmeyi reddediyorum.

Ailemi korumak zorundayım.

"Ehd...Ehd..." Beh'in eli omzumu okşuyor ve adamın şekli dönen dairelerin merkezinde şekillenirken sesleri yumuşuyor.

Oğlumuzu almasına izin vermeyeceğim.

Vermeyeceğim.

Yapmayacağım!

Mızrağımı kavrarken göğsüm sıkıntılı nefeslerle kabarıyor. Ellerim titriyor ve onları sabitlemek istiyorum ama sanki Lah'ın çok uzun zaman önce ortadan kaybolduğuna dair düşünceler kafamdan göğsüme düşüyor ve beni ağırlıkları altında eziyor. Tüm o mevsimler önce Beh'i korumak için vurduğum adamı hatırlıyorum. Ona ne olduğunu hatırlıyorum ve savaşmak zorunda kalırsam diye kendimi sabitliyorum. Bunu daha önce yaptım ve yine yapabilirim.

Vınlama sesi kesiliyor ve daireler adamın daha belirgin şeklini görebiliyorum. Geriye kalan tek şey adam ve kollarındaki şey. Bu kesinlikle önceki adam. Koyu renk gözleri ve tüylü üst dudağı aynı.

Mızrağımı sıkıca kavrayıp tehditkâr bir şekilde kaldırıyorum.

"Ehd, hayır!" Beh kolumun üst kısmını tutuyor ve beni sarsarak bağırıyor.

Girişte kararlı bir şekilde durarak homurdanıyorum ve kolumu onun elinden çekiyorum. İleriye doğru bir adım atıyorum, ancak etrafımda kayması için yeterince yer bırakmıyorum. Adam yavaşça bize doğru yürüyor ve ben ona bir uyarı çığlığı atıyorum. Beh sırtımı iterken mızrağımı uzatıp ayağımı yere vuruyorum ama ayaklarım sağlamca yere basıyor ve beni yolumdan çekemiyor.

Neden denediğini bilmiyorum.

"Ehd!" diye tekrar haykırıyor ve bir kez daha mızraklı kolumu tutuyor. "Lah!"

Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, Beh'in içine koyduğum ilk çocuk olan küçük kızın anılarıyla sırılsıklam oluyorum. Uzun zamandır hissetmediğim o ezici duygu geri dönüyor, beni aşağı çekiyor ve mızrağa hakimiyetimin sarsılmasına neden oluyor.

Lee'yi almasına izin vermeyeceğim!

Yavaşlayıp duran adamın yaklaşan figürüne bir kez daha bağırıyorum. Gözleri benim ve Beh'in yüzleri arasında gidip geliyor. Adımı söylemeye devam ediyor ve hatta yüzümü tutmak için uzanıyor. Beh'e bakıyorum ve yüzündeki ifade korkutucu.

Belli ki o da benim kadar korkmuş.

Eli yüzümün yan tarafına bastırıyor ve gözünden tek bir damla yaş süzülüyor.

"Lah," diyor usulca ve adamı işaret ediyor.

Tekrar ona bakıyorum ve kollarındaki şeye odaklanıyorum. Bir kolunda garip bir malzemeye sarılmış bir bohça görüyorum, diğer eli ise büyük, siyah, kare bir *şeyi* tutuyor. Yine de o şey umurumda değil. Dikkatimi aniden kıpırdanan ve sonra çığlık atan bohça çekiyor.

Bu çığlığı tanıyorum.

Lah'ı kaçırdığı günden beri aklımdan çıkmıyor.

Adam bir adım daha yaklaşıyor ve kolundaki beyaz kumaşın çevrelediği minik bir yüz görüyorum. Bütün bohça hareket ediyor ve küçük ağız uzun bir ağlamayla tekrar açılıyor. Bu, bizimle olduğu son günlerden hatırladığım zayıflamış ağlama değil, Lah'ın aç ya da üşümüş olarak uyandığı birçok gecede kulaklarımı dolduran güçlü, sağlıklı ağlama.

Adam kızımı tutuyor.

"Lah." Adının sesi ağzımdan düşüp havaya karışıyor. Midem, mağaranın arka tarafında çok uzun süre beklemiş bir şey yediğimde olduğu gibi hissediyor ve kahvaltıyı dışarı atmakla tehdit ederek içimde yuvarlandığını hissedebiliyorum. Beh sıcak, nemli elleriyle omzumu itiyor, etrafımda dolaşmaya çalışıyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Yabancının Lah'ı alıp götürmesinin üzerinden bir sezondan fazla zaman geçti ama o tamamen aynı görünüyor. Aynı boyutta ve aynı şekilde ağlıyor. O olduğunu biliyorum, kalbimde hissedebiliyorum. Lah'ın hala hasta olduğunu da sanmıyorum. Onu götürdüğünde çok zayıftı ve şimdi ağlaması çok daha güçlü. Kızımı tutan adama bakıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

Onu aldı. Hastaydı ve onu bizden aldı.

Mızrağı biraz daha sıkı tutarken göğsümden alçak bir hırıltı geliyor. Eğer mağaradan uzaklaşırsam Beh arkamdan çıkacak ve Lah'a yaptığı gibi onu da alabilecek. Lee'yi de alabilir. Midem yine bulanıyor. Ailemin geri kalanını tehlikeye atmadan uzaklaşamam ama adam mızrağı kullanabileceğim kadar yakınımda değil. Mağaranın yakınındaki yere bakıyorum, onun yerine fırlatacak taş arıyorum.

Beh'in nefesini ensemde hissediyorum ve göğsü sırtıma bastırırken kolumun üst kısmını sıkıca kavrıyor. Önümdeki adam sesler çıkarıyor ve Beh de ona sesler çıkararak karşılık veriyor. Adamın gözleri

ve ben ondan başka bir yere bakmıyorum. Benim hırlamalarım gibi onun sesleri de yükseliyor.

Beh omuzlarımı kavrıyor ve daha fazla ses çıkarıyor. Adamın gözleri kısılıyor ve başı bir kez aşağı yukarı sallanıyor. Bize doğru birkaç adım atıyor, ben de çömelip mızrağımı hazırlıyorum. Kolları ileri uzanıyor ve tamamen geri çekilmeden önce Lah'ı ayaklarımdan biraz uzağa bırakıyor.

Beh'e, sonra adama, sonra da Lah'a bakıyorum. Kundaktaki çocuk yerde kıvranıyor ve tekrar ağlıyor. Sesleri beni ilerlemeye zorluyor ama Beh ve Lee için korkuyorum. Lah'ın çığlıkları arttıkça, Beh'i engellemek için mızrağımı arkamda tutuyorum ve ileri doğru bir adım atarken adamı yakından izliyorum. Ben bir adım daha atarken hem adam hem de Beh hareketsiz duruyor. Eğilip Lah'a dokunacak kadar yaklaştığımda karnımdaki ve göğsümdeki gerginlik kayboluyor.

Bu o.

Benim kızım.

Lah'ım.

Parmaklarım artık ateşten yanmayan minik yanağında geziniyor. Eskisi gibi görünüyor, sadece dudakları biraz daha dolgun, artık çatlamış ve kuru değil. Onu kundaklayan örtüyü geri çektiğimde, kollarının tombul ve teninin yumuşak olduğunu görebiliyorum. Uzanıp onu yerden çekiyorum ve sıkıca göğsüme bastırıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun sıcak teni benimkiyle buluştuğunda arkalarındaki yanmayı hissedebiliyorum. Yanağımı onunkine bastırdığımda, sıcak gözyaşlarımız birbirine karışıyor ve onun yüksek sesli, öfkeli, sağlıklı ağlama sesinin tadını çıkarıyorum. Kalbinin atışını tenimde hissedebiliyorum ve kokusunu içime çekmek için derin bir nefes alıyorum, tıpkı annesininki gibi ama biraz daha tatlı.

Bir başka yüksek ses anı işgal eder.

"*Hayır!*"

Beh'in sesi beni ürkütüyor ve sağ omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözleri kocaman ve korku dolu, elleri bana doğru uzanıyor. Solumda hızlı ayak sesleri duyuyorum ama Lah'ı düşürmeden zamanında tepki veremiyorum.

Birden kolumda keskin bir ağrı oluyor ve her şey kararıyor. Başım

zonklayarak uyandım.

Etrafım mağaranın tanıdık kokuları, içinde uyuduğumuz kürkler ve Beh'in benimkine yakın bedeniyle çevrili. Otomatik olarak onun sıcaklığına uzanıyorum ve aramızda kıvrılmış daha küçük bir beden daha hissediyorum. Kulaklarım emzirilen bir bebeğin ritmik seslerini alıyor ama aynı zamanda bir başkasının ağlamalarını da duyabiliyorum.

Güneş hala mağaranın dışından çatlağa doğru parlıyor ve ateş parlak bir şekilde yanıyor, ancak mağaranın içindeki ışık loş. Yine de başım daha çok zonkluyor ve gözlerimi açtığımda ağrıyor.

Aramızda, garip, yumuşak bir beze sarılmış ve annesinin göğsünü emen Lah var. Bir an için tuhaf bir rüyadan uyandığımı düşünüyorum - belki de bizden hiç alınmamıştı ve hiç hasta bile olmamıştı - ama başka bir ses bana bunun böyle olmadığını hatırlatıyor.

Lee, diğer çocuğun sütüyle ne yaptığını anlamak için aramıza girmeye çalışırken küçük yumruklarını annesinin alt yarısını saran kürke vuruyor. Bulanık görüşüm sayesinde kız kardeşini itmeye çalışmasını izliyorum. Beh boştaki eliyle onu tutuyor, gülümsüyor ve yumuşak sesler çıkarıyor. Onu diğer göğsüne yaslıyor ve çocuk hemen yakalayıp ağzına sokuyor. Yeşil gözleri kısılıyor ve yanında beslenen küçük kıza dik dik bakıyor ve daha sert emiyor.

Başımı onlara biraz daha yaklaştırmaya çalışıyorum ama hemen başım dönüyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor ve inliyorum. Beh'in elini çenemde hissediyorum ve yumuşak seslerini duyuyorum.

"Şşş, Ehd."

Yüzüne bakıyorum, gözlerinin kızarmış ve şişmiş olduğunu görebiliyorum ama gülümsüyor. Gözlerimi tekrar Lah'a çeviriyorum. Gözleri kapanmış ve ağzı durmuş. Lee hala ona kaşlarını çatıyor ama ağzındaki sütten yeterince memnun görünüyor. Aralarında gidip gelirken Lee'nin Lah'tan bir mevsim daha büyük olduğu belli oluyor. Lah yazın sonlarında doğmuş ve bir önceki kışın başında hastalanmıştı. O zamanki boyutlarında görünüyor, sadece onu son gördüğümden daha şişman ve daha sağlıklı. Lee kışın doğmuştu ve şimdi yine yaz ortasındayız.

Lah, Lee'den çok daha büyük olmalı ama değil.

Başım yine dönüyor.

Mağaranın diğer tarafından gelen başka sesler duyuyorum. Sesler Beh ve Lee'nin çıkardıklarından daha derinden geliyor ama aynı tonu daha önce de duyduğumu hatırlıyorum. Ses adamdan geliyordu.

Şakaklarımdaki zonklamaya ve midemdeki bulantıya aldırmadan başımı kaldırıyorum. Ateşin karşısında, Beh'in çeşitli koleksiyon sepetlerini dizdiği çıkıntının üzerinde, Beh'in babası olan adam oturuyor. Kalçalarına kadar sarkan aynı tuhaf, beyaz şalvarı giyiyor ve bacakları Beh'in eskiden giydiklerine benzer tozluklarla kaplı. Ancak bunlar daha açık mavi renkte ve o kadar kalıplı ya da kalın görünmüyor. Hareket ettiğinde bacaklarıyla birlikte aktığı için malzeme ince görünüyor.

Sırtını eğmiş ve dirseklerini dizlerine dayamış bir şekilde oturuyor. Ayaklarının yanında yerde bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Başımdaki ağrıdan dolayı gözlerim hâlâ odaklanmakta zorlanıyor.

Ağzı açılır ve Beh'in çıkardıklarına benzer sesler dudaklarının arasından hızla akar. Beh'in sesleri de onu takip ediyor ve Lee'nin gözleri fal taşı gibi açılarak ikisinin arasına bakıyor, Beh'in göğüs ucunu bir anlığına bırakacak kadar dikkati dağılıyor.

"Da-da-da-da!" Lee sesini çıkardıktan sonra meme ucuna geri dönüyor ve gözlerini kapatıp yemeye devam ediyor.

Hâlâ başım dönüyor, kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama Beh'in göğsüme dokunan eli beni tekrar kürklerin içine gönderiyor. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştığımda, işbirliği yapmak istemiyorlar. Sanki bütün bir sabah koşmuşum ya da bütün gece uyumamışım gibi hissediyorum. Beh'i itip ayağa kalkabilirim ama tenimdeki yumuşak elleri ve ismimi fısıldayan sesi beni sakinleştiriyor ve tekrar uzanıyorum.

Beh'in babasına bakıyorum ve Beh uyuyan iki çocuğunu göğsünden alıp yanımdaki kürk yığınının üzerine yatırırken onu temkinli bir şekilde izliyorum. Ayağa kalkmak için hareket ettiğinde elini tutuyorum ve babasının oturduğu mağaranın kenarına gitmeden önce parmaklarımı kısa bir süre kavrıyor, giderken deri şalını omuzlarına çekiyor.

Bir an için onu takip edip daha uzağa götürmek istiyorum ama bir süredir uyuyor olabileceğimi fark ediyorum ve eğer hepsini götürmek isteseydi bunu çoktan yapardı. Ayrıca, babası olarak ona zarar vermek istemeyeceğine inanıyorum.

Bu yüzden onun yanına gittiğinde hareket etmiyorum ama ayaklarının yanına oturmak için bacaklarını vücudunun altına kıvırmasını yakından izliyorum. Oradaki nesneye odaklanmaya çalışıyorum ve ilk göründüğünde elinde taşıdığı şeye çok benzediğini fark ediyorum, ama şimdi farklı görünüyor. *Kabın* içine uzanıyor ve küçük, silindirik bir nesne çıkarıyor. Onu salladığında garip bir ses çıkarır ve

Ağzıyla. Beh'in başı aşağı yukarı sallanır ve nesneyi kabın içine geri koyar.

Beh'in babası garip görünümlü birçok şeyle hareketlerini tekrarlıyor, ama zihnim hala bulanık ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Uyuyan iki çocuğuma bakmak için hafifçe dönüyorum. Lee'nin eli uzanıp kız kardeşinin kolunu kavrıyor ve parmaklarını ağzına götürüp uykulu uykulu emiyor. Uzanıp kolumu koruyucu bir şekilde ikisinin koyuyorum.

Sonunda tüm ailem bir arada ve ben gülümsüyorum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Beh ve babası ateşin başında oturup sürekli gürültü yapıyorlar. Başımı ağrıtıyor ama Beh'i gülümsetiyor ve güldürüyor.

Eğilerek, hızla emekleyen Lee'yi bir kolumun altına alıyorum ve ateşin yanına getiriyorum. Beh kahvaltımızı hazırlamayı bitirdi ve Lah da kendi kahvaltısını çoktan bitirmiş görünüyor. Beh, Lah'ı babası onu geri getirdiğinde sarıldığı tuhaf, yumuşak kumaşın üzerine yatırıyor ve ıslak olup olmadığını görmek için Lah'ın poposuna sarılmış olan diğer daha küçük kumaşı nazikçe kontrol ediyor. Lee'de de bir tane var, ön tarafa küçük, parlak bir çubukla tutturulmuş, ucu o kadar keskin ki örtüyü delip geçiyor. Beh'in becerikli parmakları küçük parlak çubuğu çabucak takıp çıkarabiliyor ama ben denediğimde parmağım kanıyor.

Beh'in babasının tuhaf konteynerinde pek çok tuhaf şey var.

Lah'ın yanına oturuyorum ve Lee'yi Beh'e teslim ediyorum. Yemeğini çoktan yedi ama Lah tekrar bizimle olduğu için Beh'in zamanını daha çok talep ediyor gibi görünüyor. Kız kardeşinin bizimle birlikte olduğu ikinci sabah olmasına rağmen, zamanının artık paylaşıldığını fark ediyor.

Ben yemek yerken Beh ve babası gürültü yapmaya devam ediyor ve Lah uyuyana kadar ayaklarını ovuyorlar.

"Ehd?"

Adımı seslendiğini duyduğumda başımı kaldırıp Beh'e bakıyorum. Lah'ın üzerinden uzanıyor ve elini göğsüme koyuyor.

"Ehd." Beh parmaklarıyla göğsüme vuruyor.

"Lah." Lah'ın başının tepesine dokunuyor.

Eli babasının beyaz giysili gövdesine doğru ilerlerken gözlerimi biraz kısıyorum.

"Baba."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Bu adam hakkında ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Lah'ı gerçekten anlayamadığım bir şekilde bizden aldı ve onu geri getirmiş olsa da, geri dönüş yöntemi çok garip ve küçük kızıma ne olduğunu anlamıyorum. Bir yanım geri döndüğü ve yeniden sağlıklı göründüğü için minnettar ama diğer yanım güvensiz; neden geri döndüğünü ya da ne yapacağını bilmiyorum.

sıradaki. Tekrar ortadan kaybolacağını umarak varlığını çoğunlukla görmezden geliyorum.

Beh çıkardığı sesi defalarca tekrarlıyor ve onun adını-sesini söylüyor olması gerektiğini anlıyorum. Ondan tekrar ona bakıyorum ve Beh'e benzeyen mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Onu tanımak istemiyorum çünkü tek istediğim bir an önce gitmesi ve bir daha dönmemesi.

Lee o anı kendi seslerini çıkarmaya başlamak için seçer. "Da

da da da da!"

Beh onun çıkardığı sesleri tekrarlarken ona bakıyor. Lah'ın ayakları uykusunda tekmeleniyor ve dikkatimi tekrar ona veriyorum, daha derin uyuyana kadar ayak parmaklarını ovuyorum. Beh uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Baba," diyor yine.

Babasına kısa bir bakış atmadan önce gözleriyle tanışıyorum. Gözlerim yemeğime kayıyor ama artık aç değilim. Daha fazla yemek yerine uzanıp Lee'yi Beh'den alıyorum, Lah'ı diğer koluma alıyorum ve ikisiyle birlikte mağaranın dışına çıkıyorum.

Güneş ışığı ılık ve biliyorum ki yakında yaz gelecek. Her iki bebeği de vadinin yakınına götürüyorum, Beh'in babasının bir görünüp bir kaybolduğu tarlanın yakınına değil. Onları o bölgeye hiç yaklaştırmak istemiyorum. Lee kıpır kıpır ve kendi başına hareket etmek istiyor. Onu yere yatırıyorum, Lah'ı kollarımda sallarken onu dikkatle izliyorum.

Yorgun ve kafam karışık ve umarım *babamdan* uzakta geçireceğim biraz zaman kafamı toparlar. En azından yerden kapabildiği her şeyi ağzına sokmaya çalışan oğlum dikkatimi dağıtıyor. Lah'ı dizimde dengede tutarken, itirazlarına rağmen küçük ellerinden bir şeyler alıyorum.

Arkamda eşimin sesini duyuyorum ve omzumun üzerinden ona ve mağaradan çıkan babama bakıyorum. Elinde daha önce de taşıdığını gördüğüm küçük siyah bir dikdörtgen tutuyor. Kalbim çarpmaya başlıyor ve Lee'yi hızla tutup tekrar kollarıma çekiyorum. Beh ve babam bana doğru yürürken ben de birkaç adım geriye doğru yürüyorum.

Onları almasına izin vermeyeceğim.

Onlar yaklaştıkça, yavaşça bir tarafa doğru dönerek uzaklaşmaya devam ediyorum. Çocukları mağaraya götürürsem, onları korumak daha kolay olacak ama Beh ve Baba benimle giriş arasında.

"Ehd," diyor Beh bana doğru uzanırken usulca. Aynı anda diğer kolunu uzatıp babasının göğsüne bastırıyor. Babası ilerlemeyi bırakıyor ve sadece Beh yaklaşıyor. Yaklaşırken babasına bakıyorum, Beh'in elini yanağımda hissedene kadar onu dikkatle izliyorum.

Ona bakıyorum ve gözlerinde hüzün görüyorum.

Ağlıyordu ve içgüdüsel olarak ona yaklaştım, onu rahatlatmak istedim. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve biraz burnunu çekiyor. Gülümsemeye çalışıyor ama bu gözlerindeki hüznü yok etmiyor. Elini sırtıma koyup beni mağaraya doğru yönlendirmeden önce parmaklarını yüzümden çocukların her birinin başının tepesine doğru hareket ettiriyor. Babasının etrafında bir yay çizerek ilerlerken gözlerimi ondan alamadan takip ediyorum, aramızda iyi bir mesafe bırakarak.

O sesler çıkarıyor ve Beh ağzından daha fazla ses çıkararak karşılık veriyor. Göğsümden içgüdüsel bir hırıltı gözlerim onunkilerle dans ediyor ve daralıyor. Babam ters bir kavis çizerek bizden uzaklaşıyor ve evimizin dışındaki tarlanın ortasına doğru ilerliyor. Beh ismimi fısıldıyor ve mağaranın ağzına kadar beni sessizce götürdü.

Beh benden uzaklaşırken ben girişe yakın bir yerde durup iki çocuğumu da sıkıca tutuyorum. O mağaradan uzaklaşırken göğsümdeki gerginliği ve paniği hissediyorum. Tarlanın ortasına doğru ilerlerken, babasına yaklaşıp kollarını beline doladığında ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok. Yüzünün yan tarafını babasının göğsüne yaslıyor ve babası da ona sarılıyor.

Bir an için, Lah'ın adamın kollarında gözümün önünden kaybolurkenki kabus gibi görüntüsü geri geliyor. Beh'in Lah'ın yerinde olduğunu düşündüğümde nefesim kesiliyor... onu kaybettiğimi.

Paniğe kapılmama fırsat vermeden Beh babamın belini çözüyor ve geriye doğru yürüyerek ondan uzaklaşıyor. Mağaraya geri dönerken elini avuç içi ona bakacak şekilde kaldırıyor. Omuzlarının sessiz hıçkırıklarla titrediğini görebiliyorum ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ona sarılmak, onu rahatlatmak istiyorum ama bebekler iki kolumu da kaplıyor ve onları bırakmaya korkuyorum.

Kendimi ona olabildiğince yaklaştırıyorum ve bedenimi onunkine yaslıyorum. Beh hızla dönüyor ve kollarını kaldırıp başımın etrafına sıkıca sararak ona doğru eğilmemi sağlıyor. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki canım yanıyor ama aldırmıyorum. Yüzü omzumda, Lah'ın uyuyan başının hemen üzerinde duruyor ve dönüyor

tuhaf, böceğe benzer sesin hızla büyüdüğü alanın merkezini izlemek için.

Lee'yi omzumda biraz daha yukarı kaldırmaya çalışıyorum, böylece kırmızı gözlerinden tarlaya bakarken en azından Beh'in saçlarına parmaklarımla dokunabiliyorum. Dönen daireler babamı çevreliyor ve gözlerimle hareketi takip etmeye çalışırken başımı döndürüyor. Beh'in gözyaşları yanaklarını lekeliyor, elini son bir kez babama doğru kaldırıyor.

Sonra ortadan kaybolur.

Umarım bir daha dönmez.

Bebekler hâlâ kucağımdayken Beh'in etrafında dolanıyorum ve onu mağaraya geri dönmeye teşvik etmek için hafifçe itiyorum. Tarlaya doğru son bir kez baktıktan sonra dönüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Daha sonra, bebekler gece için yerleştiğinde, kollarımı Beh'e doluyorum. Bunu yapar yapmaz tekrar ağlamaya başlıyor. Arkasını dönüp yüzünü omzuma gömüyor ve kollarını boynuma doluyor. Sessiz hıçkırıkları ikimizi de sarsarken ona sarılıyorum.

Bir kolumla omuzlarını sararken, diğer kolumla elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Omzundaki küçük bir noktaya dokunuyorum ve ateş ışığında incelemek için başımı biraz eğiyorum. Çok küçük bir leke -sadece en küçük parmağımın ucu kadar- tam kolunun üst kısmında. Derisinin altında küçük, sert bir şişlik. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum.

Beh kollarımda geriye doğru oturuyor ve önce omzuna sonra da bana bakıyor. Yüzünün yan tarafını göğsüme yaslamadan önce bir an için yanaklarını kırmızı bir tonun kapladığını görüyorum.

"Beh Ehd'i seviyor," diye fısıldıyor usulca.

"Luffs!" diye sesleniyorum ve gülümsemesi için yüzüne bakıyorum. Gülümsemiyor.

"Luffs." Tekrar ediyorum ve gözleri bana dönüyor. "Beh luffs."

Parmaklarıyla uzanıyor ve yanağımı okşuyor. Takip edemediğim ve tanıyamadığım daha hızlı sesler çıkarıyor ama en azından sonunda bana gülümsüyor.

"Khizz?"

Gülümsemesi genişliyor ve ben yüzündeki gözyaşlarını dudaklarını dudaklarıma yerleştirmek için eğiliyor.

Lah o kadar hızlı büyüyor ki Lee'ye yetişip yetişemeyeceğini merak etmeye başladım.

Lee ondan kaçmaya çalışırken Beh gülüyor, minik ayakları onu bu kadar küçük birinden beklediğimden çok daha hızlı taşıyor. Lah da gülüyor ve hızlı emeklemeleriyle kardeşine ayak uydurmaya çalışıyor. Beh önce birini, sonra diğerini çabucak yakalıyor ve onları geceyi geçirmek üzere mağaraya geri getiriyor.

Babam ortadan kaybolduğundan beri çoğu gece yaptığı gibi, Beh kabın içinden tekrar tekrar açılan dikdörtgen yassı şeyi çıkarıyor. Her açtığında farklı bir şey görüyor. Dün, içinde tohumlar varmış gibi görünüyordu. Bu gece, yassı kısım çiçek gibi görünüyor, ama onlara dokunmaya çalıştığımda, sadece pürüzsüz ve biraz sıcaklar - hiç de çiçek gibi değiller. Parmaklarım üzerinde geziniyor ve gözlerim kısılıyor. Başımı hafifçe sallıyorum, yiyemeyeceğin bir çiçeğe olan hayranlığını anlamıyorum.

Arkadaşım tuhaf biri. "Khizz?"

Beh düz şeye geri dönmeden önce bir an için ağzını benimkinin üzerine yerleştiriyor. Lee ve Lah'ı uyku kürklerine doğru götürmeye devam ediyorum. Beh'in babasının bıraktığı kabın içinde pek çok tuhaf şey var ve elimden geldiğince onlara dokunmamaya çalışıyorum. Bunu denediğimde Beh genellikle elimi itiyor.

Çocukları uyutmak artık biraz daha zor. Uzanıp gözlerini kapatmak yerine birbirleriyle oynamak istiyorlar. Biraz ayak sürtme ve biraz zaman gerekiyor ama Lah uyuduğunda Lee sıkılıyor ve kız kardeşinin yolundan gidiyor. Beh düz şeyi kabına geri koyuyor ve yanımdaki kürklerin üzerine uzanmadan önce kabı kapatıyor.

Kıkırdamasını engellemek için ağzını kapatan Beh'in üzerine yuvarlanıyorum. Parmaklarımın tersiyle çıplak yanlarına dokunuyorum ve burnumu omzunda, köprücük kemiğinin üzerinde ve göğsüne doğru gezdiriyorum. Aşağıya doğru devam ediyorum ve Beh, ben onun seksini ağzıma alırken ellerini saçlarımda yumrukluyor. Kirpiklerimin arasından yukarı baktığımda, alt dudağını ısırıyor, ağlamamaya çalışıyor, bu da beni gülümsetiyor ve daha çok çalışmama neden oluyor.

Etrafımda titrediğini hissediyorum, dizlerimin üzerinde yükselip kendimi onun içine sokmadan önce kalçaları neredeyse başımı eziyor. İçi o kadar sıcak ve kaygan ki... çocuklarımızı uyandırmamak için kendi çığlıklarımı onun omzuna bastırmak zorunda kalmam uzun sürmüyor.

Sanırım zaten başka bir bebek var; uzun süredir kanama zamanı gelmedi, ama emin olmak istiyorum.

Mevsimler geçtikçe çocuklarımız büyür.

Uyandığımda Lah ve Beh ateşin yanında yumuşak sesler çıkarıyorlardı.

Lee yanımda uzanıyor ve ne kadar uzun olduğuna hayret ediyorum. Tamamen büyüdüğünde uzun boylu, güçlü bir avcı olacağından eminim. Bir gün iyi bir eş olacak.

Tabii ki, hâlâ başka bir kabile bulmam gerekiyor.

Her iki çocuk da bu kadar hızlı büyürken ve pek çok şey öğrenirken aklıma sık sık gelen bir düşünce bu. Beh, Lah'a ateşin ısıttığı taşları kullanarak suyu nasıl kaynatacağını öğretiyor, ayrıca her iki çocuğa da düz şeyin içini gösteriyor ve dışarıdaki farklı çiçek ve ağaçları işaret ediyor. Lee çakmaktaşından aletler yapmama yardım etmeye çalışıyor, ancak şimdiye kadar sadece kırık taş parçalarıyla yetindi. Tavşanlar için tuzak kurmayı öğrendi ve birkaç gün önce ilk tavşanını yakaladı.

Beh her zaman ikisine de ses çıkarıyor ve onlar da ona ses çıkararak karşılık veriyor. Yine de aldırmıyorum. Sürekli çıkan sesler bana hepsinin burada benimle olduğunu hatırlatıyor. Hepimiz bir arada olduğumuz sürece istedikleri kadar gürültü yapabilirler.

Beh'e saldıran adamdan beri kimseyi görmemiş olsak da, diğerlerinin sesleri hakkında ne düşüneceklerini merak ediyorum. Eğer bir grup bulursak, bunun başka bir gruba katılmamızı zorlaştıracağından endişeleniyorum. Aramamız gerektiğini biliyorum ve bahar yaklaşırken, başka insanlar bulmak için seyahat etmek için iyi bir zaman olacak. Yazdan önce kimseyi bulamazsak, geri dönüp kış için yeniden para biriktirmeye başlayabiliriz.

Lee ve Lah büyüdükleri için mağara daha küçük görünse de, onların yardımıyla işler çok daha hızlı ilerliyor. Elbette artık annelerinin sütünü içmedikleri için çok daha fazla yiyecek toplanması gerekiyor.

Bir kabile bulmak için başka bir neden.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp esnedim. Ateşin başında kahvaltı hazırlayan Beh ve Lah'ı izlerken bir an karnımı kaşıdım. Lah'ın saçları Beh'inkilerden daha açık renk -neredeyse benimkiler gibi- ve artık kürek kemiklerini örtecek kadar uzun. Bütün sabah onları izlemek isterdim ama rahatlamak için dışarı çıkmam gerekiyor.

Vadiye işiyorum ve Beh, Lee ve Lah'a sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Defalarca denememe rağmen Beh'in içine başka bir bebek koymayı başaramadım. Acaba şimdi daha fazlasını yapabilecek miyiz diye merak ediyorum. Kanama zamanları yok, bu güzel çünkü beni hiç bekletmiyor ama onun kadar genç bir kadın için doğru görünmüyor.

Yine de, her iki çocuğumuz da yürümeye başlama yaşını geçti, ki bu her zaman olmaz. İkisi de hastalanmadı ve ikisi de güçlü.

Tekrar esniyorum, çenemdeki kirli sakalı kaşıyorum ve sabah soğuğundan korunmak için kürkümü tekrar üzerime sarıyorum. Yavaşça mağaranın önüne doğru yürüyorum, temiz havayı içime çekiyorum ve kuş seslerini dinliyorum. Bana çok yakında yumurta avlayabileceğimizi ve Lee'nin ağaçlara tırmanmayı çok sevdiğini hatırlatıyorlar.

"Lee!"

Mağaraya girdiğimde oğlum bana gülümsüyor, annesine sesler çıkarıyor ve sonra onun için yaptığım küçük mızrağı kapıyor. Büyük hayvanları avlamak için henüz çok genç ama denemek istediğini biliyorum ve ete ihtiyacımız var. Bahar bitkilerini bulmak hâlâ zor ve ben tavşandan bıktım.

Lah kardeşine ve Beh'e sert sesler çıkarıyor ama Beh yüksek sesle karşılık veriyor ve Lah ateşin yanına oturup taze otlarla oynamaya başlarken homurdanıyor. Yeni hasırlar dokuyor ve şimdiden annesinin becerilerini aşmış durumda. Lee beni mağaradan dışarı kadar takip ediyor, sesleri hızla azalıyor.

Annesi ve kız kardeşi yanımızda değilken ses çıkarmıyor, bu da hoşuma gidiyor.

Uçurumdan yukarı, yüksek bozkırlara doğru ilerliyoruz. Rüzgâr burada çok daha sert esiyor ve bir gün önce antilop sürüsünü gördüğüm bölgeye doğru yürürken kürkümü omuzlarıma biraz daha sıkı sarıyorum. Otların arasından uzak tarafa doğru ilerlerken Lee sessizce arkamdan yürüyor. Sürü daha taze bir yere gittiği için bölgeye ulaşmak biraz zaman alıyor.

Bir grup kaya buluyoruz ve sürüyü izlemek için arkalarına çömeliyoruz. Birkaç hamile dişi var ama henüz avlayabileceğimiz yavru yok. Hayvanların hareketlerini izlerken Lee kıpırdanmaya başlıyor ve onu sakinleştirmek için elimi bacağına koyuyorum. Arazide sürüden uzaklaşan tek bir dişiyi işaret ediyorum. Biz onu izlerken, su içmek için erimiş kardan oluşan büyük bir su birikintisine yaklaşıyor.

Sanırım çukur tuzak kazmak için iyi bir yer olacak ama sürü uzaklaşana kadar beklememiz gerekecek. Lee'nin hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum ama akşam olmadan başlayamayız. Yemek için eve dönmeye karar verdim. Daha sonra döneriz.

Mağaraya geri dönmek için ayağa kalkmayı başaramadan sürü bize doğru ilerlemeye başladı. Antiloplardan birkaçı büyük su birikintisinden ve yalnız dişiden kaçmaya başladığında tarlaya bir göz atıyorum. Dişi ayağını kaldırıyor.

ama kaçmaya fırsat bulamadan, ellerinde mızraklarla adamlar belirir ve etrafını sararlar.

Lee bir ses çıkarıyor ve onu susturmak için hemen elimi ağzına götürüyorum.

Tarlaya odaklanmak için gözlerimi kısıyorum ve adamların hayvanın etrafındaki boşluğu kapatmasını izliyorum. Paniğe kapılıp koşarak aralarına girmeye çalışıyor ama adamlar mızraklarını ona saplıyor ve hayvan yere düşüyor. Siyah, kıvırcık saçlı, iri yarı bir adam yaklaşıyor ve mızrağını hayvanın boynuna saplıyor.

Oğluma bakıyorum ve keşke mağarada kalsaydı diyorum. Tanımadığı insanların etrafında olması onun için ne kadar güvenli bilmiyorum. Dost canlısı olup olmadıklarını anlamak için onlara tek başıma yaklaşmayı tercih ederim ama Lee'yi mağaraya geri götürmem ne kadar zaman alırsa alsın, çoktan gitmiş olabilirler.

Antilopu öldüren adama başka adamlar da katılır. Daha genç, açık renk saçlı bir adam ve ilki gibi koyu renk saçlı bir başkası. Hepsi hayvanın yanında yere çöküyor ve hayvanın etini soymaya başlıyor.

Oğlum kolumu tutunca irkiliyorum. Tarlanın karşısını işaret ediyor ve ben de gözlerimle yönü takip ediyorum. Bozkırın karşı ucundan bir grup kadın ve çocuk geliyor. Kadınlardan biri çok uzun boylu - neredeyse erkekler kadar uzun - parlak sarı saçlı, diğeri ise küçük ve esmer. Açık renkli saçları olan yaşlı bir adam ve kadın da arkadan geliyor. Son olarak, genç, kahverengi saçlı bir kadın grubun arkasından geliyor. Kadınların her biri kucağında küçük bir çocuk tutuyor.

Ailemin bir kabileye ihtiyacı var.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve onlara doğru ilerlemeye başlıyorum. Lee yanıma yaklaşıyor ama ben ona bakıp gözlerimi uyarırcasına kısınca arkamda güvenli bir mesafeye geçiyor. Hayvanın etrafında toplanan gruba dikkatimi geri veriyorum.

Mızrağımı indirmiş ama görünür halde yavaşça yürüyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken, grubun arkasındaki yaşlı adam bana doğru dönüyor. Başını bir tarafa eğdiğini görüyorum ve yüz ifadesi dostça. Yana bir adım atıyor ve elinin tersiyle iri adamın omzuna vuruyor.

Grup çalışmayı bırakıyor ve hepsi bize doğru bakıyor. İri, kıvırcık saçlı adam sırıtıyor ve gözleri selamlamak için parlıyor.

Sonunda başka insanlar bulduk ve onlar da arkadaş canlısıydı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bir grubun yardımıyla kışa hazırlanmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuşum.

Hepimizi alacak kadar büyük bir mağara bulmak biraz zaman aldı ama bulduk. Yeni kabilemizin ormanda, benim büyüdüğüm yere çok benzeyen bir evi vardı ama bahar yağmurları orayı yok etti ve yeni bir yere ihtiyaçları vardı. Bulduğumuz mağara, Beh ve benim Lah ve Lee'yle paylaştığımız mağaranın yakınındaki gölün karşı tarafında ve birçok tehlikeden uzakta, kayaların arasında yüksek bir yerde.

Büyük değil ama küçük grubumuz için mükemmel. Peh en yaşlı erkek. O ve eşi Met, girişten ve cereyandan en uzak bölgede yaşıyor. Oğulları Ehm'in neredeyse büyümüş çocukları var ama eşleri yok. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Çocukların hepsi Peh ve Ehm ile aynı açık kahverengi gözlere ve koyu, kıvırcık saçlara sahip.

Ehm ve Peh, Beh'in sopa üzerindeki derisinden çok etkilendiler ve başka taşıyıcılar yapmak için daha fazla deri ve sopa kullandılar. Daha fazla insanla daha büyük hayvanları aşağı indirebilir ve derilerini yüzüp etlerini mağaranın güvenli ortamında hazırlamak için kolayca diğerlerinin yanına taşıyabiliriz.

Arkadaşımın fikirleri etkileyici olsa da hiçbir şey onları küçük yuvarlak ateş makinesi kadar etkilemedi.

Yeni evimizi ilk bulduğumuzda, yeni bir ateş yakmak için yanımızda hiç kömür yoktu. Peh ve Ehm uzun ve zorlu ateş yakma sürecine başlamak için çubukları ve çıraları bir araya getirmeye başlamışlardı ki Beh utangaç bir gülümsemeyle yanlarına geldi ve yuvarlak bir şey ve bir parça çakmaktaşıyla ateş yaktı. O kadar etkilenmişler 'e bir tane daha yaptırmışlar ve nasıl yapıldığını göstermişler. Beh ayrıca kadınlara kilden nasıl tabak yapılacağını öğretmiş ve Met de Beh'e ateşin arkasına nasıl tünel kazılacağını göstermiş, böylece ateş daha sıcak yanıyormuş. Kili kurutmak için daha sıcak ateşi kullandıklarında, daha güçlü ve kırılma olasılığı daha düşük hale geliyor.

Kabilemiz, eşim ve çocuklarım tuhaf sesler çıkarmaya başladıklarında gözlerini kısıyor olsa da bizi yine de kabul ettiler. Beh'in değerli fikirlerinin bu konuda çok yardımcı olduğunu düşünüyorum.

Büyük topluluk ateşinin etrafından dolaşarak mağaranın ailemin uyumak için uzandığı bölümüne gidiyorum. Küçük evimiz kadar sıcak ve rahat değil ve mağaranın ağzı neredeyse tüm mağara kadar büyük. Gerçek bir çok dağın yamacındaki derin bir çukur gibi,

Ama büyüyen kabilemiz için doğru boyutta. Kürkleri uzun sırıklara asıyoruz, için kayaların arasına sıkıştırıyoruz ve dumanın kaçamayacağı konusunda endişelenmek zorunda kalmadan ateş yakmak kolay.

Peh ve Beh çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar, özellikle de Beh onun topallayarak yürüdüğünü fark ettikten sonra ve Peh iyi, güçlü bir sopa bulup ona daha kolay yürümesine yardımcı olmak için onu kullanmanın bir yolunu gösterdikten sonra.

Lee ve Lah'ın tanıyabileceği daha fazla çocuk olduğu için çok mutluyum. Aynı boyuta yakın hem kız hem de erkek çocuklar var, bu yüzden yeterince büyüdüklerinde arkadaşları olabilecek.

Jeh ve Feh'in birçok çocuğu var, ancak ilk tanıştığımızda Feh'in taşıdığı küçük bebek ölü doğmuştu. Şimdi yeniden hamile ve o çocuk da sonbaharda doğacak. Beh ve benim sadece iki çocuğumuz var ama ikisi de çok fazla endişelenmeyeceğim kadar uzun yaşadılar. Yine de her fırsatta Beh'e bir tane daha koymaya çalışıyorum.

Lah koşarak yanıma geliyor ve kollarını belime doluyor. Ben de ona sarılıyorum ve bana anlaşılmaz sesler çıkarırken ona gülümsüyorum.

"Lah luffs!"

Gülümsemesi Beh'inkine o kadar benziyor ki, soğuk günlerde bile içimi ısıtıyor. Bana bakıyor ve yanağını göğsüme bastırmadan önce güneş ışığı gözlerini parlatıyor. Şimdiden ne kadar uzadığına hayret ediyorum. Ona her sarıldığımda daha da büyümüş gibi görünüyor.

Onsuz ne kadar uzun süre kaldığımızı düşününce biraz ürperiyorum ve şimdi gölün diğer tarafında, babamın onu çalmaya geldiği alandan uzakta olduğumuz için mutluyum. Hala bazen küçük mağaramıza geri dönüyoruz, genellikle grubun geri kalanından uzakta biraz zaman geçirmek ya da vadinin yakınında yetişen mantarları kazmak için. Beh, daha da tuhaf şeylerle dolu tuhaf, siyah kabını orada, arkadaki rafta tutuyor. Görüntülerle dolu küçük dikdörtgen yassı şeyi yanında taşısa da, diğer nesneler uzun süredir evimiz dediğimiz küçük mağarada kalıyor.

Lah beni bırakıyor ve akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmek için topluluk ateşinin yanına koşuyor. Beh, ormanın kenarına yakın bir yerde topraktan çıkardığı bazı bitkilerin üzerindeki toprağı temizliyor. Uçlarında, sevdiği yabani soğanlara benzeyen büyük, soğanlı yumrular var ama bunlar daha büyük ve mor. Onları bulduğunda çok heyecanlandı ve bir

yaprakların görüntüsünü Lah ve Lee'ye verdi. Üçü yaprakları kazıp çıkarmadan önce ileri geri bir sürü gürültü yaptılar.

Beh onları sıcak suda uzun süre pişiriyor ve tadına baktığımda garip, tatlı bir tadı olduğunu görüyorum. Kabilenin geri kalanı da onlardan hoşlanıyor. Yiyecek yeni şeylere sahip olmak güzel ve kimse onlardan hastalanmıyor.

Yemekten sonra kolumu eşime dolayarak oturuyorum ve mağaranın dışında güneşin batışını izliyorum. Geceler hâlâ oldukça sıcak, ama onu kendime doğru çekiyorum ve vücudundan gelen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Lah ve Lee diğer çocuklarla birlikte ateş ışığında oturmuş, uzun sopalar ve çakmaktaşından keskin mızraklar yapmaya çalışıyorlar.

Yarın, Lee benimle ve diğer adamlarla birlikte büyük bir hayvanı öldürmeye gidecek. Bunu ilk kez deneyecek. Hem heyecanlıyım hem de temkinliyim çünkü büyük hayvanlar tehlikeli olabilir ama son birkaç gündür gölde su içen büyük yaban öküzlerinden ikisini avlayabilirsek kış için yeterince etimiz ve postumuz olacak.

Oğlum bir erkek olacak.

Beh'in saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve burnumu onun boynuna dayıyorum. O da bana ayak uyduruyor ve yavaşça kürklerimize doğru ilerliyoruz, bize biraz mahremiyet sağlamak için büyük bir postla örtünüyoruz. İçine yavaşça girerken çok yüksek sesle inlememeye çalışıyorum. Beh sırtını dikleştiriyor, ben içine girerken kalçalarını bana doğru itiyor. Başımı boynuyla omzunun arasına soktuğumda elleri saçlarıma dolanıyor. Teni tuzlu ve sıcak ve onu tekrar bana bu kadar yakın hissetmek kalbimi daha hızlı çarptırıyor.

Beh'im, dostum.

Parmaklarım meme uçlarını yumuşakça okşuyor ve onun gerildiğini, etrafımda çözülürken kendi çığlıklarını susturmaya çalıştığını hissediyorum. Ağzımı boynuna bastırıyorum, tempomu artırırken ve onu hızla doldururken şakacı bir şekilde onu ısırıyorum.

Yanıma dönerek, hızlı nefes alış verişlerimiz sakinleşirken onu kendime doğru tutuyorum. Beh ellerini saçlarımda gezdiriyor ve ne düşündüğünü biliyorum; yakında yine bir kısmını kesecek. Tenine karşı gülümsüyorum.

Her zaman benimle ilgilenir.

Burnumu kulağına kadar götürüp tenine ılık hava üflüyorum, ta ki o bana karşı kıpırdanıp beni biraz itene kadar. Güzel yüzüne bakmak için kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı kaldırıyorum. Bana gülümsüyor ve ben gözlerinin içine bakarken yanakları kızarıyor.

Çok güzel.

"Ehd?" diye fısıldıyor usulca ve ben de burnunun ucuna dokunuyorum.

Beh kalçasındaki elime uzanıyor ve yavaşça karnına götürüyor. Avucumu karnına doğru iterken gözleri parıldıyor. Aşağı bakıyorum ve gülümsememin büyüdüğünü hissediyorum.

Sonunda ona bir bebek daha vermeyi başardığımı biliyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ateş tenimi ısıtırken içimi ısıtıyor. Lee ateşin etrafında yürüyüp Jeh ve Feh'in kızı Ney'in elini tutmak için uzandığında Beh elimi tutuyor - gerginliği her halinden belli-. Lee burnunun ucunu Ney'in kulağına değdirmeden hemen önce Ney'in kulağına yumuşak sesler çıkarırken eşimin gözünde bir damla yaş oluştuğunu görüyorum. Lee burnunun ucunu Nay'ın alnına kadar götürüyor ve Nay yanakları pembeleşirken genişçe gülümsüyor. Adam başka bir ses çıkarırken Nay ona yan yan bakıyor, gözleri biraz kısılıyor ve adamın ağzına bakıyor.

Lee'nin sesleri hakkında ne hissettiğini biliyorum. Onunla ilk tanıştığımda Beh'in sesleri bana çok garip gelmişti. Yine de Ney, Lee'yi olduğu gibi kabul ediyor ve ona bakacağını ve ona çocuklar vereceğini biliyorum.

Beh gözyaşlarını saklamaya çalışarak yüzünü omzuma çeviriyor. Neden ağladığını anlamıyorum ama eşim bana anlamsız gelen pek çok şeye ağlıyor. Lah annesinin diğer elini tutuyor ve onu da sıkıyor. Lah bizim uyku alanımızdan kendi uyku alanına geçtiğinde Beh'in nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Ehm'in ailelerimizin birleşmesini istediğini bilmeme rağmen, genç adamlardan hangisini -Mik ya da Ty- tercih edeceğine henüz karar veremiyorum. Elbette, Lah Ehm'in oğlu Ty'ı seçmezse, gelecekte bir noktada, en küçük kızım Kay çiftleşecek yaşa geldiğinde yine de birbirimize bağlı olacağız. Uygun yaşta sadece iki erkek var ve ikisi de Ehm'in çocukları.

Lee ve Ney mağaranın arka tarafındaki en karanlık kısımda kayboluyor ve Ehm yaşlı Peh'in Beh ve benim durduğumuz yere gelmesine yardım ediyor. Peh'in gülümsemesi çekingen. Kışın ölen eşi Met için hâlâ yas tutuyor ama gözlerinde yeniden hayat var. Met olmadan devam etmeye çalışmasını izlemek, onun da yatıp bir daha kalkmamasının uzun sürmeyeceğini düşündürüyor bana.

Beh benden önce ölürse, hayatta kalamayacağımı biliyorum. Aynı zamanda, onun gözlerinin benimkilerden önce sonsuza dek kapanmasını umuyorum. Hemen ardından ona katılacak olsam da, ona baktığımda ne tür bir acı çekeceğini biliyorum.

Bana bir şey olursa ne hissedeceğimi bilmiyorum. Onun bu acıyı, eşini kaybetmenin acısını hissetmesini istemiyorum.

Ne kadar zor olsa da, bunu onun için hissetmeyi tercih ederim.

Jeh beni sertçe kucaklıyor, sonra Beh'i havaya kaldırıp etrafında döndürüyor. Oğluna gözlerini deviren ama yine de biraz kıkırdayan Peh'i sabitlemek için uzanıyorum. Feh yanıma geliyor ve Beh'i tekrar yere bırakana kadar Jeh'in koluna vuruyor, yüzü kıpkırmızı ve gülüyor.

En küçük oğlumuz Fil'i diğer koluma geçiriyorum. Hâlâ kucağımda taşımak için fazla büyük ama ben ona olması gerekenin çok ötesinde bir bebek rolü verdim. Gerçi o bizim sonuncumuz. O doğduktan kısa bir süre sonra başka çocuğumuz olmayacağını biliyordum...

Beh, Fil'i omuzlarına taktığı askıya yerleştirmişti, böylece biz yürürken Fil de onu emzirebilecekti. Lee ve Lah geride kalıp avlanmaya karar vermişlerdi ama Kay bizimle birlikteydi ve kabilenin mağarasından daha önce yaşadığımız küçük mağaraya giden küçük patikada bir ileri bir geri koşuyordu.

İlkbaharın sonlarıydı ve Fil bir önceki sonbaharda doğmuştu. Bütün kış boyunca küçük mağaraya gitmemiştik ve Beh oraya gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Oraya vardığımızda, gece kalmak isterse diye bir ateş yaktım ve Kay'den hâlâ orada duran kürkleri havalandırmama yardım etmesini istedim.

Beh komik siyah kabın yanına gitti ve içinden bir şey . Daha önce gördüğüm bir şey değildi; bir ucunda biraz kırmızı ve yan tarafında siyah çizgiler olan uzun bir tüp. Beh onu çıkarıp bir süre elinde tuttu ve ben Kay'i bir süre kürklerin üzerine oturttuktan sonra Beh'i gözleri yaşlı bir şekilde bulmaya gittim.

Önünde diz çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım, anlamıyordum ama yine de bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Kollarımı ona doladım ve göğsüme yakın tuttum, onu ve Fil'i birlikte sarmaladım. Elindeki şeyi bir kenara bıraktı ve kollarını başıma doladı, kısa bir süre beni sıkıca tuttuktan sonra uzun nesneyi tekrar almak için beni biraz itti.

Sonra Beh derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. Pişmanlıktan *başka ne anlatmaya çalıştığını anlamamıştım. Üzüntü. Kararsızlık.*

Nesneyi aldı ve koluna dayadı. Derin bir nefes daha aldı ve başparmağıyla bir kısmını itti. Yüzünü buruşturdu ve ben de o şeyi ondan aldım. Kolunda biraz kan vardı ama bir süre koluyla uğraşırken o şeyi mağaranın ağzından dışarı attım.

Kısa süre sonra kabile mağarasına geri döndük ve o gece Beh kanamaya başladı. Günlerce kanadı - normalde olduğundan çok daha fazla - hatta doğum yaptıktan sonra olduğundan bile daha fazla. Karnına ağrılar girdi ve bana bulduğu bir bitkinin yapraklarıyla karıştırıp kaynattığı sıcak suyu içirdi. Çok korkmuştum ama sonunda kanama yavaşladı ve durdu ve Beh artık acı çekmiyordu.

Başka çocuğumuz olmayacağını o zamandan biliyordum ve bu yüzden Fil'i şımartıyorum. Onu neredeyse her zaman yanımda tutuyorum, hayatının tek bir saniyesini bile kaçırmaktan korkuyorum. Benim gibi sessiz olduğu ve annesinin ve diğer kardeşlerinin çıkardığı garip sesleri çıkarmadığı için bu kolay oldu. Gözleri annesininkilerle aynı renkte, iri ve anlamlı. Mağaradaki alanımıza geri yürüyebilecek durumda ama ben yine de onu taşıyorum.

Beh sadece sırıtıyor ve başını ileri geri hareket ettiriyor. Fil'e hala sesler çıkarıyor ve Fil onun ağzının hareketini izliyor ve birkaç sesini tekrarlıyor. Bunu yaptığında Beh kendinden geçiyor, Fil'in ise kafası karışıyor. Onu kendime yakın tutuyorum ve burnumla yanağına dokunuyorum.

Annesinin sürekli ses çıkarmasından duyduğu hayal kırıklığını .

Kürklerimizin içinde yatıyoruz, Beh hala gözyaşları içinde ve Lah kürklerin üzerinde oturmuş ellerine bakıyor. Bazen mağaranın Lee ve Nay için olan bölümüne doğru bakıyor ve iç çekiyor. Kay, Lah'a yaklaşıp sesler çıkarıyor ve Lah da karşılık veriyor. Beh'in sesleri keskin ve ısırıcı çıkıyor ve iki kız da susup uzanıyor.

Ben ortada yatıyorum, Beh ve Fil bir tarafta, Lah ve Kay diğer tarafta. Sırt üstü yatarsam hepsine ulaşabilirim. Lah şimdi en uzakta yatıyor, tıpkı daha önce Lee'nin yaptığı gibi. Mağaranın ağzına ve benden uzağa bakmak için dönüyor. Yakında eşini seçecek; eminim. O ve Lee hâlâ yakın olacaklar ama artık her şey farklı olacak.

Ailem büyüyor.

Çıplak ayaklarım üşüyor. Gölden esen rüzgârla mağaradan uzakta ne kadar soğuk olacağını fark etmemiştim. Muhtemelen biliyordum ama unutmuşum. Son zamanlarda pek çok şeyi unutmuş gibiyim, Kay ve Gar'ın son çocuklarına verdikleri isim gibi. Bir türlü hafızama kaydedemiyorum.

Beh'in öksürüğü bana ayaklarımı unutturuyor, onu göğsüme yaklaştırıyorum ve yaşlı kollarımın hala tutabildiği kadar sıkıca tutuyorum. Ağırlığı

Neredeyse hiçbir şey, bu kollarım için iyi ama aynı zamanda onu taşımamın nedeni. Kendi başına yürüyemeyecek kadar zayıf.

Lee geri dönmeyeceğimizi biliyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum.

Beh'i bir taraftan biraz daha yukarıda tutmak en azından şimdilik öksürüğünü kesiyor. Hiçbir zaman tamamen kesilmiyor ve kış yaklaştıkça giderek daha da kötüleşiyor. Boynuma doladığı kolu, zayıflığının bir kanıtı tenimi zar zor kavrıyor. Geçtiğimiz gün neredeyse hiç yemek yemedi ve sadece birkaç bardak su içti. Benim ya da kabiledeki başka birinin daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için kullandığı tüm bitkiler hiçbir fark yaratmadı.

"Hoh!" Patika boyunca uzanan bir ağaç dalına takılıyorum ve Beh'i düşürmemek için dengemi sağlamak zorunda kalıyorum. Parmağıyla ağzımın kenarına dokunurken kıkırdıyor - bu ses bana uzun zaman önce bulduğum o güzel genç kızı hatırlatıyor.

Kahkahalar öksürüğü geri getiriyor ve hızımı artırırken onu yakınımda tutuyorum. Çok geç kalmak istemiyorum. Zamanı geldiğinde mağaramızda olmak istiyorum.

Nedenini bilmiyorum ama orada olmanın önemli olduğunu hissediyorum. Orası birbirimizi öğrendiğimiz, gerçekten eş olduğumuz yer. Lah ve Lee'yi onun içine koyduğum ve ikisinin de doğduğu yer. Beh'in her yaz en az bir kez dönmek istediği yer, sadece etrafa bakmak ve siyah kabın içindeki garip şeyleri incelemek için.

Belki de bunu yaparken babamı düşünüyordur.

Vadiden mağaramızın ağzına uzanan hafif çıkıntıya tırmanırken bir kez daha tökezliyorum. En son buraya geldiğimizden beri hiçbir hayvanın yaşamadığından emin olmak için hızlıca bir göz atarken dışarıda hala gün ışığı olduğuna seviniyorum.

Mağara boş.

Beh'i içeri taşımak için yan dönüyorum ama de dar aralıktan aynı anda geçmesi için doğru açıyı ayarlayamıyorum. Onu ayaklarının üzerine yatırmak ve ikimiz de aralıktan geçerken arkasından tutmak zorunda kalıyorum. Mağaranın arka tarafında eskiden uyuduğumuz birçok eski kürk var ve Beh'i onların üzerine yatırırken, küçük parlak yuvarlak şeyini hızlıca ateş yakmak için kullanıyorum.

sırtım ağrıyor, omurgamı ovuştururken ateşe birkaç parça odun daha . Beh'in ismimi seslendiğini duyuyorum ve kendi acılarımı unutarak hızla onun yanına gidiyorum. Yanına ve

kürklerden birini üzerimize çekiyorum. Başka bir öksürük nöbeti nefesini keserken, zayıf bedenini kollarımın arasına alıp onu biraz yukarı kaldırıyorum.

Titremesi geçince onu tekrar yatırıyorum ve yanına kıvrılıyorum. Titriyor ve ben de üzerimize bir kürk daha çekiyorum. Hava henüz çok soğuk olmasa da bugünlerde ısınması zor görünüyor. Ona olabildiğince yaklaşarak vücut ısımın içine işlemesine izin veriyorum. Güneş batarken ona sarılıyorum ve ateşin sıcaklığı küçük mağarayı dolduruyor.

Onu ilk gördüğüm günü düşünüyorum, av çukurumun dibinde oturuyordu. İlk başta ne kadar inatçı olduğunu hatırlıyorum, ancak şimdi düşündüğümde sadece kafasının karışık ve korkmuş olduğunu fark ediyorum. Benim için saçımı ilk çözdüğü zamanı ve bu işe yardımcı olması için yaptığım küçük tahta oymayı hatırlıyorum.

Bir tane daha yaptım ve Ty ile çiftleştiğinde Lah'a verdim. Kay de Gar ile çiftleştiğinde bir tane aldı. Diğer erkeklerin çoğu da kendi eşleri ve kızları için benzer hediyeler oymaya başladı.

Beh'in içine ilk girdiğim zamanı hatırlıyorum, zevk dalgaları üzerimde hareket ederken sırtının yumuşak tenine dokunuyordum. Elimi karnına koyduğumu ve Lah'ın tekmelerini hissettiğimi hatırlıyorum. Kay'in doğduğu zamanı ve Lee'nin kordonu kesmeme ve yeni kız kardeşini annesinin karnına yerleştirmeme nasıl yardım ettiğini hatırlıyorum.

Hepsini hatırlıyorum.

Beh'in eli uzanıp çeneme dokunurken titriyor. Parmakları yumuşak ve serin; tenimi okşarken dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Beh... seviyor... Ehd," diye fısıldıyor ve gözleri tıpkı içine ilk kez bir bebek koymaya çalıştığım zamanki gibi parlıyor. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, ama aynı zamanda çok da yeni, sanki zaman ikimizin de içindeki duygularla gerçekten alakalı değilmiş gibi.

Ama zaman hâlâ akıyor ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Luffs Beh," diyor ağzımdan ve onun sessiz gülümsemesi ve ince parmaklarının yanağıma dokunuşuyla ödüllendiriliyorum. "Ehd luffs Beh."

Uzun bir süre sadece gözlerine baktım. Yaşıyla birlikte değiştiler ama hala aynılar. Hala beni esir alıyorlar, her gün her anımı onlara bakarak geçirmek istiyorum. O da benimkilere bakıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme kalıyor. Parmakları ağzıma değiyor ve yutkunurken boğazı düğümleniyor ve zor bir nefes daha alıyor.

"Khizz?" Uzanıp gümüş rengi saçlarını alnından uzaklaştırıyorum.

Beh'in gülümsemesi genişliyor ve ağzımı onunkine bastırmak için yaklaşıyorum.

Dudakları her zaman olduğu gibi yumuşak ve sıcak.

Yavaşça geri çekiliyor ve başını omzuma yaslıyor. Kürklerin içine yerleşiyorum ve yüzüne bakıyorum. Onu yakınımda tuttuğum için zorlukla aldığı nefesleri tenimde hissedebiliyorum. Yüzünü bana çeviriyor ve son bir kez gülümsüyor.

Tekrar göğsüme dönüyor ve dudaklarının tenime değdiğini hissediyorum. Bir nefes daha. Bir tane daha.

Artık yok.

Gözlerim yanıyor ve göğsüm sıkışıyor. Onu kendime çekiyorum, başımı omzuna yaslıyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum. Burnum boynunun dokulu derisinde geziniyor ve dudaklarımı hafifçe çenesine yerleştiriyorum.

Gözyaşlarımı durduramıyorum. Ağlamak istemiyorum. Ağlayamayacak kadar *yorgunum*. Beh ile olan hayatım çok güzeldi, bizi birbirimizden ayıran her şeyin ötesine geçerek bizi ailemiz ve kabilemizle bir araya getirdi.

Ağlamamalıyım.

Yanağımı omzuna sürtüp sıkıca kavrıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve tedbir olsun diye bacaklarımızı da birbirine doluyorum. Bizi hiçbir şeyin ayıramayacağından emin olmak istiyorum. Sonsuza kadar birlikte kalacağımızdan emin olmak istiyorum.

Kendimi Beh'in bedenine yaslıyorum, saçlarını tekrar kokluyorum ve uzun, derin bir nefes veriyorum.

Sonunda, gözlerimi son kez kapatıyorum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT| SONSÖZ

Binlerce yıl sonra.

"Elizabeth! Bu annenin bulduğu şey değil mi?"

İçimi çekiyorum, sırt çantamı omzuma doğru silkiyorum ve arkama döndüğümde Teresa ve Sheila'nın arkamdan geldiğini görüyorum. İkisi de beni bir sonraki müze sergisine sürüklemeden önce bir kolumdan tutup kendi kollarına bağlıyorlar.

Tarih Öncesi Aşıklar.

"Grubu dolandırıcılıktan hâlâ soruşturuluyor mu?" Teresa soruyor.

"Evet, sanırım," diye cevap veriyorum. "Kimse bir şey itiraf etmiyor ve kasıtlı olarak yerleştirildiğine dair gerçek bir kanıt bulamadılar."

"Ne ekildi?" Sheila soruyor. Ailesi televizyon izlemeyi ya da internet kullanmayı tamamen yasakladığı için dünyada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile yok. Televizyonum, iPad'im ya da telefonum olmadığını hayal bile edemiyorum. Sadece...hayır.

Onlarla bu konuyu konuşmak istemiyorum, bu yüzden cevap vermek yerine eğilip serginin kenarındaki, birbirine sımsıkı sarılmış iki tarih öncesi insanın iskelet kalıntılarının bulunduğu küçük düğmeye basıyorum.

"*Tarih Öncesi Aşıklar*," diye başlıyor yumuşak, kadınsı bir ses. Annemin sesi bana her zaman yatmadan önce bana kitap okuduğu zamanları hatırlatıyor ve müzenin hoparlörlerinden çınlarken gülümsüyorum. "*Macaristan'ın Pecs kenti yakınlarında bulunan kazı..."*

Bazıları benim son sınıfımdan, bazıları da sıradan müze ziyaretçilerinden oluşan gruba başka müşteriler de katıldı. Bulgu ilk andan itibaren ulusal çapta büyük ilgi gördü, ancak alanda bulunan bir eşya nedeniyle geçerliliği sorgulandığında medya çılgına döndü. Bu olaya duydukları hayranlığı gerçekten anlamıyorum. Yani, bir hata , değil mi?

"*...karbon tarihlemesi, onları keşfedilen diğer Homo sapiens kalıntılarından çok daha eski bir tarihe yerleştiriyor..."*

Bölgede bulunan çeşitli nesnelere bakıyorum. Çoğu olağan şeyler. Sonsuz bir kucağa sarılmış gerçek, fosilleşmiş iskeletlerin yanı sıra, yakındaki bir gölde bulunan ve aynı yaşta olduğu düşünülen bazı kırık çanak çömlek parçaları da dahil olmak üzere bir pişirme ateşinin kanıtı var. Bu parçalar, geçen yıl YMCA'da öğrendiğim gibi gerçekten pişirilmemiş.

Yaz, sadece kaba kil parçaları. Kırılma garip, ortasından aşağıya doğru benzersiz bir zikzak deseni oluşturuyor.

"*...alanla ilgili tartışmalar, kalıntılar arasında küçük, yuvarlak bir düğmenin bulunmasıyla başladı...*"

Bir spot ışığı yanıyor ve ben gözlerimi devirmek zorunda kalıyorum. Herkesin tüm bulguyu sorgulamasına neden olan şeyi gerçekten vurguladıklarına inanamıyorum. Işık, etrafında yarım daire şeklinde "JORDACHE" yazan harfler bulunan küçük, gümüş bir düğmeden yansıyor.

"*...gerçek bir açıklama belirlenememiş olsa da...*"

"Aman Tanrım!" Teresa uzanıp kot pantolonumun üzerinde "JORDACHE" yazan metal düğmesini tutarken haykırıyor. "Bir Neandertal'in moda anlayışına sahip olduğunu hep biliyordum!" Teresa histerik bir kahkaha krizine giriyor ve Sheila elinin içine doğru kıkırdıyor. Eminim bunu, bu hafta sonu Atlanta'ya yapacağım alışveriş gezisini yeniden gözden geçirmem için bir yol olarak kullanmaya çalışacaktır. Çok fazla ev ödevim var ve annemin bulguları ve babamın deneyleri arasında, bugünlerde ev işi yapan tek kişi de benim. Kirli çamaşırlar Eğer yakında yıkamazsam kendi hükümet sistemini kuracak.

"*...modern test yöntemlerinin kullanılmasıyla düğmenin yaşı, alandaki diğer buluntularla aynı zaman dilimine ait olduğunu göstermektedir. Pek çok dini grup şimdi bunu, bu tür tarihleme yöntemlerinin güvenilmez olduğuna ve yaratılışçılığa karşı bir kanıt olarak kullanıyor...*"

Annemin sesini duymazdan geliyorum ve serginin geri kalanına bakıyorum. Daha fazla çömlek var, annemi en çok heyecanlandıran kısım da bu. Anlaşılan o zamanlar kimse çömlek yapmıyormuş. Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm, tıpkı tekerlek gibi. Tanrı aşkına, *ben* bile kilden çanak çömlek yapabiliyorum. Ayrıca kayalardan birinde, annemin bir tür dokuma sepet tarafından bırakıldığını düşündüğü küçük çapraz desenler var.

Cidden, birkaç sazı birlikte örmek ne kadar zor olabilir ki?

Arkeolojik alana ilgim olmamasına rağmen, insanların çektiğini itiraf etmeliyim. Birbirlerine sımsıkı , bacakları iç içe geçmiş ve kolları birbirini sarıyor. İçine gömüldükleri kireçtaşından gelen duyguyu neredeyse hissedebiliyorsunuz. Başları birbirine o kadar yakın ki, sanki son öpücüklerini paylaşmışlar izlenimi veriyorlar.

"Sence köpek stili mi yapmışlardır?" Sheila yine kıkırdıyor.

Yemin ederim, ben de onun kadar bakir olabilirim, ama yetiştirilme tarzıyla, bir pembe dizi aşk sahnesi bile görmemiş. Misyonerden başka pozisyonlar olduğunu daha geçen hafta öğrendi. Ne olursa olsun, benim için imgeyi tamamen mahvetti, bu yüzden geri dönüyorum.

"Yemek alanına gitmek için çok mu erken?" diye sordum. Annemin kazıları ve babamın laboratuvarı arasında, hayatımın yarısını bu müzede geçirdim. Sergilenenlerin geri kalanı daha önce gördüklerim.

"Sheila elindeki katlanmış programa bakarak, "Bu sergiyi ve ondan sonraki iki sergiyi bitirip öğle yemeği için ara vermemiz gerekiyor," dedi.

Arkamdaki iki kişi annemin bir sahtekâr olması gerektiği ya da en azından arkeoloji dünyasında daha iyi tanınmak için en vicdansız asistanları çalıştırdığı hakkında konuşmaya başlıyor. Bakıyorum ve adamı bölümündeki diğer profesörlerden biri olarak hayal meyal tanıyorum. Yanındaki kadını elinden tutup dev bir tembel hayvanın gerçek boyutlardaki maketinin yanına götürürken kaşlarımı çatıyorum. Sheila ve Teresa da aynı yöne doğru gitmeye başladılar.

"Sizinle öğle yemeğinde buluşuruz, tamam mı?" Onlara cevap verme şansı tanımadan serginin arkasına ve babamın ofisine doğru omzumun üzerinden sesleniyorum.

Babam annem gibi bir arkeolog değil ama yine de bilim dünyasının içinde -fizik, maddenin özellikleri ve tüm bu saçmalıklar. Onu başka bir Bill Nye the Science Guy gibi ama babamın televizyona uygun bir kişiliği yok. Einstein'ın İzafiyet Teorisi, Higgs bozonu parçacıkları, solucan delikleri ya da her neyse, uzun uzun açıklamalarıyla zavallı çocukları ölümüne sıkardı. Her neyse, her zaman teorilerini kanıtlamaya çalışır. Annemin tarih öncesi bulgusuyla ilgili bir şey onu zamanda yolculukla ilgili teorilerinin doğru olduğuna ve sicim teorisinin bir şaka olduğuna ikna etti. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama fizik dersimin ilk dönemini yeni alıyorum. Şu ana kadar öğrendiklerimin çoğu *Big Bang Theory*'nin eski bölümlerinden öğrendiklerimle aynı şeyler.

Babam ofisinde değil, bu yüzden masanın etrafından dolanıp arkasındaki kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açıp ona sesleniyorum ama o da laboratuvarında değil. Umarım en azından benimle öğle yemeği yemek isteyip istemediğini öğrenmek için onu yeterince uzun süre rahatsız edebilirim, ama hiçbir yerde bulunamıyor.

Yemek yemeden önce sergi salonunun geri kalanında kitlelerle tekrar yüzleşmek zorunda kalacağıma karar vererek vazgeçiyorum. Enerji bilincine sahip bir hatun olarak

Gitmeye başlarken ışık düğmesini .

Laboratuvarın en arkasında yeşil renkte parlayan bir şey var.

Merak edip ışığı tekrar açtım.

Yeşil parıltı, ışıklar açıkken fark edilemeyecek kadar sönük, ama yine de biraz çekilmiş hissederek ona doğru ilerliyorum. Çocukluğumdan beri babamın laboratuvarındaki eşyaları kurcalamayı severim, bu yüzden biraz daha araştırmaya gittiğimde bunu pek düşünmüyorum. Ayrıca, yemek vakti gelene kadar sınıfın geri kalanına istemiyorum ve öldürecek zamanım var.

Ofis binalarında gördüğünüz küp duvarlar gibi bir bölücünün arkasında, odanın köşesinde uzun bir laboratuvar masası var. Tam ortasında uzun, silindirik bir nesne var, ışığın geldiği yer de burası. Merkezde oldukça blob benzeri bir şey var. Bu madde yapışkan bir sıvının içinde yüzüyormuş gibi görünüyor ve bana eski lav lambalarını hatırlatıyor.

Büyük araba akülerinden biri ve birkaç kitapla birlikte, masanın üzerinde yeşil şeyin yanında babamın karalamalarıyla kaplı bir kağıt yığını var. Bunlar babamın kendi kendine aldığı notlar ve sayfanın tamamında tek bir anlam ifade eden bir şey olmadığını görünce gülümsemek zorunda kalıyorum. Annemin her zaman söylediği gibi, babamın çoğu zaman ne hakkında konuştuğunu sadece babam söyleyebilir. Bu sadece onun tavuk tırmalamalarından bir demet.

DNA deneği 1(M) - kategorize edilemiyor - H. sapiens değil. Beyin farklılaşması. Broca'nın bölgesi?

DNA deneği 2 (F)-H. sapiens - benimle akraba mı? (tekrar test edin - farklı kontrol kullanın)

Düğme - çelik, alüminyum değil - kalıntılardan 4,23 metre uzakta Çanak çömlek tarihleri eşleşiyor-164,230-164,235

Ondan sonra bir sürü -bana kalırsa- saçma sapan denklem var. Silindirin içinde biraz daha hızlı hareket ediyor gibi görünen ama bunun dışında oldukça sıkıcı olan yeşil maddeye dönüp bakıyorum.

Gitmek için arkamı döndüm. Burada yeterince oyalandığımı ve grubuma geri dönmem gerektiğini düşündüm. Babam her ne yapıyorsa, belli ki öğle yemeği için buralarda değil. Umarım en azından bu akşam bizimle yemek yemek için zamanında evde olur.

Uzaklaşmak için döndüğümde ayak parmağımı laboratuvar masasına çarptım ve parmağım ayakkabımın içinde zonklarken her şey bir saniyeliğine sallandı. Ayağımın üzerine düşmemeye çalışıyorum.

Tek ayağımın üzerinde zıplayıp ayak parmağımı ovuştururken yüzümü buruşturuyorum. Hiçbir şeyi berbat etmediğimden emin olmak için laboratuvar masasının içindekilere hızlıca göz atıyorum.

Yeşil parıltı azalıp azalıyor, ki bunu daha önce yapmıyordu. Etrafına bakıyorum ve arkada kaynağından en azından kısmen ayrılmış gibi görünen ince bir kablo görüyorum. Arkasına uzanıp ucunu kavrıyorum ve sonra yerine itiyorum.

Bir anda tüm kolum titriyormuş gibi hissediyorum ve yeşil ışıktan neredeyse kör oluyorum. Oda kendi içinde dönüp duruyor ve hem yeşil silindiri hem de masanın geri kalanını dönen bir renk ve ışık çağlayanına dönüştürüyor. Mide bulantısı ve baş dönmesi beni ele geçiriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, kırmızı ve altın rengi parlak ışıklar gözlerime doluyor ve onları kapatmak zorunda kalıyorum. Kulaklarıma kan hücum ediyor ve bir an için parçalara ayrıldığımdan emin oluyorum.

Sonra her şey durur.

Ürpererek gözlerimi açtım. Kir

görüyorum.

Ve biraz da kök.

Birkaç dakika boyunca, zihnim neler olup bittiğini anlamaya çalışırken orada öylece oturuyorum. Berbat bir şekilde başarısız oluyor ve etrafımdaki kaba toprak duvarlara ve tepemden baktığımda görünen berrak gökyüzüne inanamayarak bakıyorum.

Bir çukurdayım.

Hâlâ kafam karışık, etrafıma bakınıyorum ve yönümü bulmaya çalışıyorum. Artık babamın laboratuvarında olmadığım çok açık, ama neredeyim? Yanımdan aşağı bakıyorum ve kalçamın sadece birkaç santim uzağında büyük, karanlık bir toprak parçası fark ediyorum. Koyu lekeye dokunmak için uzandığımda parmaklarım yapış yapış ve kırmızı bir şekilde geri geliyor. Yanımdaki yerde kan var.

Vay anasını!

Midem bulanıyor ve bir an için hasta olacağımı düşünüyorum. Bir şekilde kusmamayı başarıyorum ama ağzımdan nefes aldığıma ve yanımdaki yere bir daha bakmadığıma emin oluyorum. Elimi toprak duvara siliyorum, ne yaptığıma dikkat etmeden parmaklarımı temizlemeye çalışıyorum. Pek işe yaramıyor.

Buradan çıkmam lazım.

Ayağa kalkıyorum ama çukurun kenarına zar zor ulaşabiliyorum ve kendimi yukarı çekmek için yeterli kaldıracı bulamıyorum. Denediğimde, toprak parmaklarımda parçalanıyor ve başıma yağıyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve her yere kirler uçuşuyor. Başımı tekrar sallıyorum, sonra tekrar yere yığılıyorum.

deliğin dibinde. Babamın bana vahşi doğada hayatta kalmakla ilgili öğretmeye çalıştığı tüm saçmalıkları hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma pek bir şey gelmiyor.

Panik yapmayın.

Kendime yavaş ve derin nefesler aldırıyor ve ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Buradan, vahşi doğada *olup* olmadığımı bile bilmiyorum! Kulak kabarttığımda rüzgârın sesi dışında bir şey duymuyorum ama bu, yakınlarda kimsenin olmadığı anlamına da gelmiyor.

"Hey!" diye bağırıyorum. Ayağa kalktım ve ellerimi ağzıma götürdüm. "Hey! Orada kimse var mı? Sıkıştım kaldım! Yardım edin!"

Bu işe yaramadığında, yukarı aşağı zıplarken uzun, sürekli bir çığlık atıyorum. Boğazım acımaya başladığında, son bir kez daha kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum, ancak toprak yol veriyor ve destek için ellerime yaslanarak arka tarafıma düşüyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alma egzersizlerinin beni sakinleştirmesini sağlamaya çalışıyorum ama olmuyor. Başımı sallıyorum, uzun, yavaş bir nefes alıyorum ve tekrar yukarı bakıyorum.

Genç bir adamın kafasının her tarafına yayılmış uzun, kırmızımsı kahverengi saçlarından oluşan vahşi bir şokla karşılaşıyorum. Saçları omuzlarını geçecek kadar uzun ve yüzü de aynı renkte kısa, kaba bir sakalla kaplı. Saçla kaplı olmayan yerleri ise toprakla kaplı. Kirin ve saçların ortasından, şimdiye kadar gördüğüm en güzel, parlak yeşil gözleriyle bana bakıyor.

O bana bakarken uzun, çok uzun bir süre ona bakıyorum ve babamın laboratuvarından görüntüler kafamda uçuşuyor. Planım sadece durup bir merhaba demek ve belki babamla öğle yemeği yemekti. Sadece birkaç dakika önce oradaydım, ama şimdi... şimdi, kesinlikle değilim.

Neredeyim ben?

Deliğin tepesindeki adamın berrak, zeki gözleri var ama beline doladığı bir deri parçasından başka bir şey giymiyor ve antik tarzda, saplama tipi bir mızrak taşıyor. Her kimse, yirmi birinci yüzyıl Georgia'sından değil.

Ben *ne* zamanım?

Son olarak, şu anki kafa karışıklığım ne olursa olsun, hayatımın çok ciddi bir şekilde değişmek üzere olduğunu fark ettim.

SON

Ya da başlangıcı.

SHAY SAVAGE İSİMLİ YAZARIN DİĞER ESERLERİ

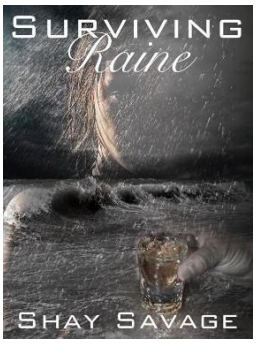
Evan Arden Üçlemesi

AKSI TAKDIRDE YALNIZ - EVAN ARDEN #1 TAKDIRDE AKSIMEŞGUL #2 - EVAN ARDEN AKSI TAKDIRDE ZARAR GÖRMEMIŞ - EVAN ARDEN #3

ENGELLENEMEZ - EVAN ARDEN #2.5

Raine'den Kurtulmak Serisi

RAINE'DE HAYATTA KALMAK #1

YAZAR HAKKINDA

Her zaman alışılmışın dışında bir hikâye ve karakterler arayan Shay Savage'ın hikâyeleri hayranlarında aşırı duygular uyandırma alışkanlığına sahip. Tahmin edilemeyen olay örgüleriyle gurur duyuyor ve bir hikaye okuyucuları tarafından varsayılan yoldan gitmediğinde bunu duymayı seviyor. Psikolojiye büyük ilgi duyan Shay, karakterlerinin beyinlerinin karanlık girmeyi seviyor - ve kesinlikle bulunacak bazı karanlıklar var! Yolculuk genellikle inişli çıkışlı olsa da, yeterince uzun süre dayanabilirseniz, yolculuktan pişman olmayacaksınız. Karakterlerden ya da olaylardan her zaman hoşlanmayabilirsiniz.

ama onları kesinlikle anlayacaksınız.

Shay Savage, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Ohio'da yaşıyor. Hevesli bir futbol hayranı, okyanus kenarında tatil yapmayı seviyor, bilim kurgunun her türünden hoşlanıyor ve aldığı tüm teşviklere kesinlikle bayılıyor

onun çalışmalarını beğenenlerden.

İçindekiler

DEDİKASYON
ÖNEMLİ YAZAR NOTU
İÇİNDEKİLER
BIRINCI
BÖLÜM IKINCI
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDI BÖLÜM
BÖLÜM DOKUZ SEKIZ
ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ
ON İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ ON
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM
ON BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
BÖLÜM YIRMI BIR
BÖLÜM YIRMI IKI
BÖLÜM YIRMI ÜÇ
YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM| SONSÖZ
ESERLERİ SHAY SAVAGE'IN DİĞER
YAZAR HAKKINDA

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library